

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE *SUNDAY TIMES* BESTSELLER

M.J. ARLIDGE

FORGET ME NOT

THE CLOCK IS TICKING.
WILL THEY FIND HER IN TIME?

<https://www.ranby.org>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

FORGET ME NOT

M.J. ARLIDGE

İÇİNDEKİLER

Başlık Sayfası

Gün Bir

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Gün İki

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Gün Üç](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Gün Dört](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)
[Bölüm 62](#)
[Bölüm 63](#)

[Gün Beş](#)

[Bölüm 64](#)
[Bölüm 65](#)
[Bölüm 66](#)
[Bölüm 67](#)
[Bölüm 68](#)
[Bölüm 69](#)
[Bölüm 70](#)
[Bölüm 71](#)
[Bölüm 72](#)
[Bölüm 73](#)
[Bölüm 74](#)
[Bölüm 75](#)
[Bölüm 76](#)
[Bölüm 77](#)
[Bölüm 78](#)
[Bölüm 79](#)
[Bölüm 80](#)
[Bölüm 81](#)
[Bölüm 82](#)
[Bölüm 83](#)
[Bölüm 84](#)

[Gün Altı](#)

[Bölüm 85](#)

[Bölüm 86](#)
[Bölüm 87](#)
[Bölüm 88](#)
[Bölüm 89](#)
[Bölüm 90](#)
[Bölüm 91](#)
[Bölüm 92](#)
[Bölüm 93](#)
[Bölüm 94](#)
[Bölüm 95](#)
[Bölüm 96](#)
[Bölüm 97](#)
[Bölüm 98](#)
[Bölüm 99](#)
[Bölüm 100](#)
[Bölüm 101](#)
[Bölüm 102](#)
[Bölüm 103](#)
[Bölüm 104](#)
[Bölüm 105](#)
[Bölüm 106](#)
[Bölüm 107](#)
[Bölüm 108](#)
[Bölüm 109](#)
[Bölüm 110](#)
[Bölüm 111](#)
[Bölüm 112](#)
[Bölüm 113](#)
[Bölüm 114](#)
[Bölüm 115](#)

[Epi logue](#)

[Bölüm 116](#)
[Bölüm 117](#)
[Bölüm 118](#)
[Bölüm 119](#)

Bölüm 120

Krediler

Yazar Hakkında

Ayrıca M.J. Arlidge

Telif Hakkı

Birinci Gün

Bölüm 1

"Darren, sana yalvarıyorum...

Kelimeler yuvarlandı, boğuk, içten, çaresiz. "Bunu yapmayın, *lütfe*n..."

Naomi'nin parmakları erkek arkadaşının arkadan gelen koluna dolanmış, durması, onu dinlemesi, fikrini değiştirmesi için dua ediyordu. Ancak sözlerinin hiçbir etkisi olmadı, kaslı genç adam kolunu kopardı ve kararlı bir şekilde yürümeye devam etti. Marlands Alışveriş Merkezi gece geç saatlere kadar alışveriş yapanlarla doluydu, birçoğu çiftte yan gözle bakıyordu ama Naomi onları görmezden gelerek sevgilisinin peşinden koştu. Ancak Darren'ın kan beynine sıçramış, hızını hiç kesmemişti. Önce Bilgisayar Borsası, sonra tefeciler, sonra da Rock Bottom Toys'un önünden geçti. Portland Terrace'ın çıkışı sadece elli metre ötedeydi ve Darren o yönde hızla ilerliyordu. Naomi onu durduracaksa, bunu *şimdi* yapmak zorundaydı.

Ona doğru hamle yapan Naomi, Darren'ın omzunu kavrayarak ilerlemesini durdurdu ve onu etrafında döndürdü. Hemen yüz hatları öfkeyle sarsıldı, ağzı hırıltılı bir küfürle açıldı, ama çaresiz on beş yaşındaki çocuk önce davrandı.

'Lütfe'n, sadece benden ne istediğini söyle. Eğer yanlış bir şey yaptıysam-'

"*Senden* isteyebileceğim hiçbir şey yok," diye alay etti keş, kolunu çekerek.

"Ama sen beni *seviyordun*," diye ısrar etti Naomi. 'Bunu yüzlerce kez söyledin. Ne değişti anlamıyorum.

"O zaman öyleydi, şimdi böyle.

Öfkelenen yirmi iki yaşındaki adam arkasını dönmeye çalıştı ama Naomi onun kolunu sıkıca tuttu.

"Hayır, hayır," diye ısrar etti, gözyaşlarıyla savaşıyordu. 'Beni öylece bırakıp gidemezsin. Senin için her şeyden vazgeçtim. Ailemden, arkadaşlarımdan. Bana *borçlusun*.

"Sana hiçbir şey borçlu değilim," diye tıslayarak karşılık verdi. "Neye bulaştığını gayet iyi biliyordun.

'Peki tüm bunlar ? Bütün bu lanet şey?'

Naomi'nin sesi delici ve tizdi, gözyaşları artık yanaklarını boyuyordu ama umurunda değildi. Sanki dünyanın geri kalanı yokmuş gibiydi, mutsuzluğu diğer her şeyi engelliyordu. "Madem beni önemsemiyordun, neden *önemsediğini* söyledin?

Darren hiçbir şey söylemedi, Naomi'nin sorularından sıkılmış gibi başını iki yana salladı. Her geçen saniye Naomi kendini daha da utanmış, daha da aşağılanmış hissediyordu ama yine de ondan vazgeçemiyordu. Dünyada sahip olduğu tek şey oydu.

"Lütfen, Daz, *benim...*" diye yalvardı, sesini yumuşatarak.

Naomi bir adım öne çıktı, sonra bir adım daha. Onun sessizliğinden cesaret alarak ince ellerini ceketinin içine soktu ve kalçalarının üzerine koydu.

"En iyi kızın.

Naomi parmak uçlarında durarak dudaklarını onunkilere yaklaştırdı ve onu öptü. "Sana iyi bebeğim, söz veriyorum," diye fısıldadı. "Sen Seni ilk gördüğüm andan beri benim için her şeysin...'

Erkek arkadaşı bu içten itiraf karşısında şaşırılmış bir halde bir süre ona baktı. Sonra yirmi iki yaşındaki yavaşça yüzünü Naomi'nin yüzüne yaklaştırdı ve fısıldadı: "Benim için *hiçbir* şey ifade etmiyorsun, sürtük. Bunu o kalın kafana sok.

Naomi ne diyeceğini bilemez bir halde ona baktı. Sonra, Naomi tepki veremeden Darren etli bir elini göğsüne koydu ve tüm gücüyle itti. Hazırlıksız yakalanan Naomi geriye doğru yuvarlandı, ayakları takıldı ve cilalı zemine çakıldı. Ciğerlerindeki nefes kesilirken acı dirseğini parçaladı ama kendine gelemeden Darren tekrar yüzüne vurdu

'Bir süre işime yaradın artık yaramıyorsunuz. mı?'

"Senin için sadece bu muydum? Naomi öfkeyle bağırdı. 'Senin için çalan, senin için yalan söyleyen, sırf sen bir şeyler bulabilesin diye..'

"Şimdi ," diye sıırıttı Darren.

'Ama bana söylediğin tüm o şeyler, verdiğin tüm o sözler ...' diye inledi.

Darren'ın yüzüne geniş bir sırıtma yayıldı, onun saflığıyla eğleniyordu.

'Tanrım, gerçekten çok ileri gitmişsin. Sence biri *senin* hakkında böyle şeyler söyleyebilir mi?

Gülüyordu, acımasız ve kendini kutluyordu, kibri, alaycılığı açıktı. Naomi bunu nasıl görmemişti? Bu parazite nasıl ? Ona bağırıp çağırmak, öfkesini ve hayal kırıklığını kusmak istiyordu, ama hiçbir kelime gelmiyordu, çaresizliği tamdı.

"İyi şanslar *bebeğim*," diye alay etti eski sevgilisi, ayağa kalkarak. 'Buna ihtiyacın olacak...'

Ve böylece adam alışveriş merkezinden ve Naomi'nin hayatından çıkıp gitti. Naomi dizlerinin üzerine çökerek onun gidişini çaresizlik ve inançsızlıkla izledi. Tüm umutları, tüm hayalleri bir anda yok olup gitmişti ve eski erkek arkadaşının gözden kayboluşunu dehşet içinde izledikten sonra başını arkaya eğip acı içinde haykırdı.

Bölüm 2

Ondan gelen ses neredeyse insanlık dışıydı; acı dolu, hayvani bir çığlık.

Dedektif Müfettiş Helen Grace yaralı gencin üzerine çömelmiş, ellerini karnındaki kanlı deliğe kenetlemişti. Genç adamı iyi olacağına ikna etmek için çok uğraşıyordu ama belli ki genç adam dehşete düşmüştü. Helen'in güven verici sözlerine rağmen, yaralı adam tekrar bağırdı, vahşi ve çaresiz, annesine, Tanrı'ya, işkencesine son vermesi için *herhangi birine* yalvardı, bunu yaparken Helen'in ellerinin üzerinden kalın bir kan fışkırdı.

"Jason, bana istiyorum. Bana bakabilir misin?"

"acıyor," diye inledi genç adam, gözleri gökyüzünü tarıyordu.

"Biliyorum, ama burada senin yanıdayım ve iyi olduğundan emin olacağım. Ben bir polis memuruyum, ne yaptığımı biliyorum. İyi olacaksın.

...!

Genç kızın ağlamaya başlaması onu şaşırttı. Bu, vücudunu saran acıdan mı yoksa bu gece için umabileceği en iyi şeyin tutuklanmak ve suçlanmak olduğunun farkına varmasından mı kaynaklanıyordu, Helen emin değildi, ama fark etmedi. Her iki durumda da acınacak bir görüntüsü vardı. En fazla on yedi yaşında olan bu çocuk gangster olmak istemişti ama şimdi soğuk ve karanlık bir sokakta kan kaybından ölme ihtimaliyle karşı karşıyaydı.

Helen yatıştırıcı bir şekilde, 'Sağlık görevlileri geliyor,' diye ekledi. 'Her an South Hants Hastanesi'ne doğru yola çıkabilirsin. Seni kısa sürede tedavi edip ayağa kaldıracaklar.

Sonra ne olacaktı? Helen, gencin bir şekilde suç işlemiş olsa bile artık suç dünyasında ihtiyaç fazlası olacağını *biliyordu*.

hapisten kurtulmayı başardı. Kasabadan bir çanta dolusu para taşıırken pusuya düşürölerek büyük bir hata yapmıştı ve bu hatasının ya sürgünle ya da ölümle ödeyecekti. Helen içtenlikle ilkinin olmasını umuyordu.

Helen dönerek etrafındaki kalabalığı görmeye çalıştı. Rahatlatıcı sözlerine rağmen genç kız gözlerinin önünde ölüyordu, bu yüzden fren gıcirtısını, çarpan kapıların sesini ve ardından kalabalığın arasından hızla ilerleyen iki sağlık görevlisinin sesini duyunca büyük bir rahatlama yaşadı. Koşarak yaralı gencin yanına çömeldiler, başlarındaki sağlık görevlisi bir çift lateks eldiven giyerek Helen'in sorumluluğunu üstlendi.

"Adı Jason Matthews ve on yedi yaşında," diye rapor verdi Helen, doğrulurken ellerindeki kan izlerini silerek. 'Karnına aldığı iki tabanca darbesi nedeniyle ciddi kan kaybı var. Başka yaralanma belirtisi yok. Ateş edenler çoktan gittiler, bu yüzden onu istediğiniz zaman taşıyabilirsiniz.

Sağlık görevlisi Helen'e başıyla teşekkür ederek, "O zaman işe koyulalım," dedi.

O konuşurken üçüncü bir sağlık görevlisi bir sedyeyi iterek yaklaştı, Helen geri çekilerek acil durum ekibine çalışmaları için gereken alanı sağladı. Dönerek adımlarını gencin yan yatmış, motoru mırıldanan ezik mopedine doğru yönlendirdi. Helen eldivenlerini giyerek motosikleti kapatmak için uzandı ve dikkatini hemen yanında duran, artık değerli eşyalarından yoksun yırtık çantaya verdi. Boğuşma sırasında birkaç yirmi poundluk banknot kaybolmuş, rüzgârın etkisiyle sessizleşen sokakta uçuşmaya başlamıştı. Helen metodik bir şekilde onların peşine düştü, bu geceki katliamın ardındaki gizli yüzlere ışık tutma umuduyla banknotları toplayıp poşetledi. Ancak bunu yaparken, en fazla on bir yaşında olan küçük bir çocuğun, sokağın diğer tarafına savrulan kayıp banknotlardan birini çalmaya çalıştığını fark etti.

"Senin yerinde olsam yapmazdım..." diye homurdandı Helen.

Çocuk irkilerek hızla geri çekildi ve terk edilmiş notu arkasında bırakarak gölgelerin arasında kayboldu. Helen onu çabucak aldı, torbanın ağzını kapattı ve sonra bir kez daha dönüp manzarayı seyretti. Bu

Şehirdeki rakip uyuşturucu çeteleri arasında tırmanan kan davasının giderek daha bariz, daha cesur bir hal alması iç karartıcı derecede tanıdık bir manzaraydı. Bu, son birkaç hafta içinde meydana gelen üçüncü olaydı; hepsi de yoğun yerleşim bölgelerinde gerçekleşmiş ve hepsinde de zombi bıçakları, palalar ya da tabancalar gibi ölümcül silahlar kullanılmıştı. Şehirdeki insanlar çaresizdi, hayat pahalılığı, artan suçlar ve ailelerin parçalanması nedeniyle dibe vurmuşlardı ve insanlar çaresiz olduğunda satıcılar da geliyordu. Uyuşturucu şu anda Southampton'da *büyük bir* işti ve rekabet çok fazlaydı, bu da tek bir anlama geliyordu - kan dökmek. Helen şehirdeki çetelerin topyekûn bir savaşa hazırlandıkları gibi mide bulandırıcı bir hisse kapılmıştı; bu gelişme herkes için ciddi sonuçlar doğuracaktı, özellikle de kendisini sık sık önce ateş edip sonra soru soran haydutların peşinde bulan kendi birimi için. Helen bu gece hızla olay yerine gitmiş, eve dönerken silah sesleri duymuş, ateş edenler o gelmeden birkaç dakika önce ortadan kaybolmuştu. Saniyeler önce gelseydi ne olurdu? Kendini ateş hattında mı bulacaktı?

Bu düşünceleri bir kenara iten Helen, yaralı genci nazikçe sedyeye kaldıran sağlık görevlilerine döndü. Bu, insanların çaresizliğinin insani bedeliydi, bağımlılıklarının bedeliydi. İki yıl önce bu çocuk okulda arkadaşlarıyla takılıyor, kızlarla flört ediyor, sıradan bir genç gibi davranıyordu. Şimdi ise yaşam savaşı veriyordu, yaralarından kan sızıyordu, annesine seslenirken bile.

Onu tekrar görecektik kadar yaşayacak mıydı? Yoksa hastaneye varamadan ölecek miydi? Helen emin olamıyordu. Onun için elinden geleni yapmıştı, hatta hayatını kurtarmış bile olabilirdi ama bu yeterli miydi? *Hiç* yeterli oldu mu? Durum günden güne kötüleşirken, her yeni öfke daha fazla kan dökülmesinin habercisi olurken, tanıdığı ve sevdiği şehir uçuruma doğru sürüklenmeye hazırlanırken Helen giderek daha çaresiz ve umutsuz hissediyordu.

Bölüm 3

"Size yardım etmek isterdim ama .

Naomi duyduklarını anlayamadan kadına baktı.

"Ama burası bir evsizler barınağı, değil mi? Naomi korkusunu uzak tutmaya çalışarak ısrar etti.

"Evet, ama-

'Ve gidecek başka yerim yok. Beni içeri almak zorundasınız.'

Kendisine Tara diyen yönetici endişeli görünüyordu, Naomi'nin sıkıntısından etkilendiği belliydi. Naomi bir an için kapıdaki görevlinin yumuşayıp onu içeri alacağına inanmak istedi, ama Tara Naomi'nin gözlerinin içine bakıp yüzünde kederli ve suçlu bir ifade belirince genç kız umudun öldüğünü hissetti.

', tabii ki istiyorum ama boş yatağımız yok.

Tamamen doluyuz.'

Naomi aptal aptal ona baktı. Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Southampton'da kaç tane evsiz insan *vardı*? Evet, gün boyunca sokakta bir sürü evsiz görüyordunuz, ama bu binanın *tamamını* dolduracak kadar çok olmadıklarına emin misiniz?

"Deneyebileceğiniz birkaç pansiyon daha var," diye devam etti kadın ciddiyetle. 'Biri Bridge Street'te, diğeri Thurlam Road'da.

"Onları *denedim*," diye karşı çıktı Naomi, sesi titriyordu. "Bana buraya gelmemi söylediler, senin beni çözeceğini söylediler.

"Yardım edebilecek bir aileniz var mı?

Naomi başını salladı.

"Arkadaş mı?

Naomi başını göğsüne yasladı. Bu yabancının önünde ağlamak istemiyordu ama sanki tüm dünya ona sırtını dönmüş gibi çaresiz hissediyordu.

"Bakın, belki daha sonra tekrar gelebilirsiniz?" diye devam etti pansiyon müdürü. 'Birisi yatağını boşaltabilir, başka bir yerde daha iyi olacağına karar verebilir. Böyle şeyler ara sıra olur..'

Bu bir yalandı ve ikisi de bunu biliyordu. Muhtemelen bu yüzden şimdi uzanıp Naomi'nin elini sıktı ve fısıldayarak, "Kendine iyi bak, tamam mı?" dedi.

On dakika sonra Naomi kendini Hoglands Parkı'nda, solmuş beton yollarda yürürken buldu. Kaykaycılar bu gece tüm güçleriyle dışarıdaydı, tahtaları rampalarda bir aşağı bir yukarı takırdarken gülüp şakalaşıyorlardı. Neşeleri, şakalaşmaları, her adımı bir mücadele olan Naomi ile alay ediyor gibiydi. Genç kız enerjisinin, kararlılığının ve umudunun tükendiğini hissediyordu; sanki şu anda yaptığı hiçbir şey işe yaramayacak ya da durumunda en ufak bir değişiklik yaratmayacaktı. Gece çöküyordu ve şehirde tek başınaydı, gidecek hiçbir yeri yoktu. Mutsuzluğu her şeyi tüketiyordu, korkusu hissediliyordu, ancak yanından geçen insanlar kayıtsız görünüyordu, yağmur bulutları yukarıda toplanırken güzel sıcak evlerine geri dönmek için acele ediyorlardı.

İşler nasıl bu noktaya gelmişti? Altı ay önce Naomi'nin başını sokacak bir evi, günde üç öğün yemeği ve ona bakan biri vardı. Sadece o ve annesiydi, yıllardır öyleydi ve deli gibi tartışmalar da iyidiler ya da en azından diğerlerinden daha kötü değillerdi. Sonra *o çıkageldi* - yakışıklı, çekici, çıkarıcı Darren Haines. Bir ev partisinde tanışmışlardı ve adam tüm doğru şeyleri söylemiş, kızın yanından hiç ayrılmamıştı. Onun kötü bir çocuk olduğunu, alışkanlıkları olduğunu biliyordu ama bu sadece onun cazibesini artırıyor. Elbette şimdi daha iyi biliyordu, onun korkunç bağımlılığını finanse etmek için yalvarmış, çalmış ve borç almış, onun acımasız, uyuşturucu dolu öfkelerine katlanmış, o korkunç gecekonduda üç aydan fazla yaşamıştı. Ama o zamanlar bağımlıydı - aşka, isyana, herkese kendi ayakları üzerinde durabileceğini kanıtlamaya bağımlıydı.

Ne kadar aptalmış. Ne kadar saf, kandırılmış, acınası bir aptal. O çocuğu - hayır, o *adamı* - aya kadar takip etmişti ve bu onu nereye getirmişti? Hoglands Park'a, gece yaklaşırken ve tunç bulutlar üzerine tükürmeye başlarken. Belki de hak ettiği tek şey buydu. Annesine yağdırdığı küfürleri düşününce Naomi utançtan hasta hissetti. Annesi tek çocuğunu korumaya, Naomi'yi kendisinden yaşça çok büyük ve baş belası olduğu belli olan bir erkek arkadaştan uzak tutmaya çalışıyordu. Peki ödülü ne olmuştu? Acımasızca reddedilmek ve aşağılık suçlamalar. Naomi şimdi annesini yalnız, acımasız, kıskanç olarak etiketlediğini düşündükçe ürperiyordu, oysa annesi sadece onu doğru yolda tutmaya, okulda tutmaya, bataklığa düşmesini engellemeye çalışıyordu. Neden? Neden bu kadar aptaldı? Bu kadar zalim?

Naomi yanından geçen adamların gözlerinden kaçarak, her yabancıda, her harekette, her gölgede tehlike görerek yoluna devam etti. Nereye *gitmesi* gerekiyordu? Nerede güvende olacaktı? Hayatı boyunca bu şehirde yaşamıştı ama şimdi kendini tamamen şaşkın hissediyor, nereye gideceğini ya da ne yapacağını bilemiyordu. Otobüs terminaline mi gitmeliydi? Hayır, orası sürüngenlerle doluydu ve Darren zaman zaman orada iş yapıyordu. O zaman tren istasyonuna mı? Hayır, polis her zaman insanları oraya taşırdı, bunu yaptıklarını görmüştü. Ortak alan mı? Orayı düşünmek bile Naomi'nin tüylerini ürpertiyordu, orada soğukta tek başına olmak, o derin, karanlık ormanlarla çevrili olmak...

Naomi şimdi titriyordu, korku ona hükmediyordu. Yatmak için açık havada bir yer bulmalıydı ama sıcaklık hızla düşüyordu ve ya biri onu rahatsız ederse? Kendini nasıl savunabilirdi? Paltosundan, birkaç kilosundan ve telefonundan başka hiçbir şeyi yoktu.

Telefonu. Naomi durakladı, elini Samsung'un pürüzsüz yüzeyinde gezdirdi. Bu çılgınca bir fikirdi, yaptığı her şey düşünüldüğünde çok çirkin bir düşünceydi ama başka ne seçeneği vardı ki? Hızla, 'Annem'in yerini bulana kadar rehberinde gezindi. Başparmağını tereddütlü ve suçlu bir şekilde gezdirdi, sonra atağa geçerek Ara'ya bastı.

Naomi telefonun bağlanmasını beklerken kalbi küt küt atıyordu, sonra birden telefon çalmaya başladı. Naomi hemen tüm vücudunun hissetti. Ne söyleyecekti? Ne söyleyebilirdi ki?

nasıl davrandı? Sonra aniden telefon cevaplandı, annesinin tanıdık sesi acil ve korku dolu bir şekilde içeri girdi.

"Naomi? Sen misin aşkım?"

Naomi olduğu yerde donup kalmıştı, hareket edemiyor, konuşamıyordu. "Naomi, orada mısın?"

Ve şimdi her şey yerli yerine oturmuştu - suçluluk duygusu, her şeyi tüketen suçluluk duygusu. Naomi bu kadına sırtını dönmüş, onu küçük düşürmüş, *yok etmişti*. Şimdi onu çağırmaya ne hakkı vardı?

Naomi tek kelime etmeden telefonu kapattı. Göğsü ağırlaşmıştı, gözlerinde yaşlar birikiyordu ve bu iğrenç yerde sıkıntılı ya da savunmasız görünmemeye kararlı bir şekilde aceleyle yoluna devam etti. Ancak daha üç adım atmıştı ki telefonu çalmaya başladı - annesi geri arıyordu. Naomi bu kez tereddüt etmedi, aramayı reddetti ve telefonunu kapattı. Yatağını yapmıştı ve şimdi içinde yatması gerekiyordu.

Naomi paltosunu kulaklarına kadar çekerek parktaki yalnız yolculuğuna devam ederken gök nihayet açılmış ve yağmur sağanak halinde yağmaya başlamıştı.

Bölüm 4

"mı?

DC Paul Jennings'in sorusu her zamanki gibi kısa ve özdü. Olay odasından geçen Dedektif Çavuş Charlie Brooks, Jason Matthews'un bir resmini panoya yapıştırdıktan sonra ekibin geri kalanıyla yüzleşmek üzere döndü.

'Açıkçası hiçbir fikrim yok,' diye cevap verdi. 'Şu anda ameliyathanede ve cerrahi ekip her an bir şey olabileceğini söylüyor. Tek bildiğimiz, eğer DI Grace yakınlarda olmasaydı, zavallı çocuk çoktan ölmüş olurdu.

"Zavallı *satıcı*," diye düzeltti Jennings onu.

'Mesleği ne olursa olsun, o birilerinin oğlu, birilerinin kardeşi,' diye karşılık verdi Charlie, sesinin tonu artık daha da yükselmişti. 'Dahası, o bu şehrin bir sakini ve bu nedenle bu saldırının arkasında kimin olduğunu bulmak bizim görevimiz. Bu on yedi yaşındaki çocuk önceden planlanmış bir saldırının kurbanı oldu ve bu saldırı onun hayatına mal olabilir. Bu yüzden sizden her ne yapıyorsanız bırakıp buna odaklanmanızı istiyorum. DC Wilson, bu saldırıyı çetelerle bağlantılı diğer ilişkilendiren özel bir şey var mı?

DC Japhet Wilson ayağa kalkarak 'Belirgin bir şey yok' diye cevap verdi. 'Genelde son zamanlarda hedef alınan satıcılar, başkalarının bölgesinden uzak durmaları konusunda uyarılıyor. İlk kez bir nakit kuryesi saldırıya uğruyor, bu yüzden içeriden bir iş olması mümkün.

Jennings, 'Ya da çatışmada bir tırmanma olabilir,' diye karşı çıktı. "Son saldırıların hepsi iki çeteyi içeriyor - Ana Cadde ekibi ve Kobralar. Şimdiye kadar ikinci ligdeydiler ama Matthews'un Kobralarla birlikte çalıştığını biliyoruz, belki de bu Ana Cadde çetesinin Kobraların para kaynağını keserek çitayı yükseltmesidir,

bu fonları sokaktaki varlıklarını artırmak, silah ve uyuşturucu satın almak ...'

Wilson ısrarla 'Ama yöntem ve silahlar farklı' dedi. 'Diğer saldırılar tesadüfi olaylardı ve her ikisinde de *bıçak* kullanılmıştı. Bu ise ateşli silah kullanılarak iyi organize edilmiş bir pusu gibi görünüyor.

'Dediğim gibi, bir tırmanma,' diye bitirdi Jennings, sanki Wilson az önce haklılığını kanıtlamış gibi.

"Silahtan haber var mı? Charlie araya girerek konuşmayı rayına oturtmaya çalıştı.

Şimdi ayağa kalkma sırası DC Malik'teydi ve bu Charlie'yi çok rahatlatmıştı. Kıdemsiz memurlar arasında en akli başında olan oydu ve bir horoz dövüşünün içine çekilmesi pek olası değildi.

Malik, 'Adli tıp üzerinde çalışıyor,' diye cevap verdi. 'Ama kovanlar modifiye edilmiş bir Glock olduğunu gösteriyor. Ucuz ya da ele geçirilmesi kolay değil ve çok güvenilir bir silah. Polisler çevrede bir şey bulamadılar, bu yüzden tetikçinin hala silahı elinde tuttuğunu varsaymak zorundayız.

"İşte bu yüzden onları bir an önce bulması gerekiyor," dedi Charlie, eklemleriyle tahtaya vurarak. 'Bu saldırı Freemantle'ın ortasında, yoğun bir yerleşim bölgesinde gerçekleşti. Etrafta çok sayıda aile yaşıyor, ikincil hasar için çok fazla potansiyel var. Suçlular hâlâ serbest ve muhtemelen daha fazla saldırı planlıyorlar, bu yüzden elimizden geleni yapmamız gerekiyor. Kurbanımız hayatta kalırsa, tabii ki ilk arayacağımız kişi o olacak, ama bu arada, sokakta tanıdığınız, rakip çeteler tarafından Kobralara yönelik bir saldırı hakkında bilgi sahibi olabilecek herkese ulaşmanızı istiyorum. Elinizde bir koz varsa, bilgi karşılığında göz ardı edebileceğiniz küçük bir suç varsa, bunu kullanın. Dedektif Wilson, son altı ay içinde işlenen ateşli silah suçlarına bakmanızı istiyorum, bu modifiye Glock'u belirli bir kişi ya da tedarikçiyle ilişkilendirebilecek herhangi bir şey.

"Elbette.

"DC McAndrew, senden üçgenleme konusunu ele almanı istiyorum. Kurbanın hangi telefonu taşıdığını öğrenin, son birkaç hafta içindeki hareketlerini izleyip izleyemeyeceğinize bakın. Herhangi bir tekrarlayan kalıp, herhangi bir önemli konum, bunları bilmek istiyorum.

"Derhal," diye cevap verdi deneyimli subay .

"Geri kalanınız, Jason Matthews ile bağlantılı herkesi hedef almamızı istiyorum.

Charlie keçeli kalemını eline aldı ve Matthews'un sabıka fotoğrafından farklı ilgi alanlarına doğru örümcek çizgileri çizdi.

'Bilinen ortaklar. Aile ve bakmakla yükümlü olunan kişiler. Kız arkadaşları. Birlikte hapis yattığı herkes. Sattığı herkes. Yarın bilinen adreslerini, banka hesaplarını ve şartlı tahliye kayıtlarını hedef alacağız, ancak bu gece *adamlarıyla* konuşmamızı, hareketleri, sadakatleri ve son zamanlarda yaşadığı belirli sorunlar hakkında neler öğrenebileceğimizi görmemizi istiyorum. Derin bir dalış yapalım lütfen. Sorusu olan var mı?'

Charlie yüzler denizini taradı ama sadece amaç ve kararlılık gördü.

"Tamam, zaman başlayalım.

Ekip dağıldı ve Charlie'nin emirlerini yerine getirmek üzere yola çıktı. Onlar bunu yaparken Charlie saatine bir göz attı ve saatin dokuzu geçtiğini görünce üzüldü. Bu hafta her gece geç saatlere kadar çalışmış, fazla mesai ücretini çoktan aşmıştı ve bir başka geç bitiş daha onu bekliyordu. İç çekerek masasına döndü, ancak DC Paul Jennings'in yolunu kestiğini gördü.

"Her şey yolunda mı patron? Jennings şefkatle sordu.

"İyi ve " diye cevap verdi Charlie eşit bir şekilde. 'Cennette bir gün daha...'

Gitmek istedi ama Jennings bir adım öne çıkarak kaçış yolunu kesti. Güçlü, kaslı, yakışıklı ve heybetli bir adamdı ama bu gece yüzünde nazik ve sempatik bir ifade vardı.

'Sadece düşünüyordum da, eğer gitmek istersen, eminim geri kalanımız burada işleri halledebilir. dört kez geç kaldın.'

"İlginiz için teşekkür ederim, ancak yeni karakol amirinin, DI Grace hâlâ hastanedeyken firar etmemden hoşlanacağından emin değilim.

'Ama biz ne yaptığımızı biliyoruz ve Matthews'un ortaklarını ortaya çıkarmak gecenin büyük bir alacak. Neden biraz ara verip eve gitmiyorsun, o güzel çocuklarını görmüyorsun?'

Teklif samimi görünüyordu ama Charlie öyle bir şey olmadığını biliyordu. Bunu daha önce sayısız kez görmüştü - görünüşe göre iyi niyetli erkek memurlar onun içine girmesi için tuzaklar kuruyordu. Eğer bir kadın memur 'ailevi nedenlerle' erken ayrılırsa, sonsuza kadar

Bağıllık ve kararlılıktan yoksun, yarı zamanlı çalışan biri olarak reddedildi.

Emniyet Teşkilatı'ndaki kadınların ciddiye alınmak için erkek meslektaşlarından iki kat daha fazla çalışması gerektiği her zaman yazılı olmayan bir kural olmuştu. Bu Charlie'nin kanını kaynatıyordu - çok gerici, çok adaletsizdi - ama sistem bu şekilde işliyordu ve bunu değiştirecek gücü yoktu. 'Teklifiniz için teşekkürler, DC Jennings, ama ben böyle iyiyim. Elinizde

"Geri dönmeniz gereken bir şey var mı?

Charlie cevabı biliyordu, kısmen de bu yüzden sordu. İpucunu alan Jennings geri çekildi ve bunu yaparken iş arkadaşlarıyla fısıltılı bir yorum paylaştı. Sinirlenen Charlie masasına geri döndü. Bunca yıllık hizmetinden sonra Jennings gibi kıdemsiz meslektaşlarına kendini kanıtlamak zorunda kalması için Tanrı aşkına hiçbir neden yoktu ama bir kadın memurun ekipteki yerine layık olduğunu onaylamak için yeterince şey yapamadığı görölüyordu. İşte bu yüzden Charlie bu gece kızlarının yatma saatini kaçıracaktı.

Tekrar.

Bölüm 5

Gözlerini kapadı ve uykunun gelmesi için dua etti. Ama kalbi güm güm atıyor, zihni yarışıyordu ve korkularını kovması imkânsızdı.

Naomi şiddetli yağmur altında bir fazla yürümüş, umutsuzca dünyadan saklanabileceği kuru ve korunaklı bir yer aramıştı. Ancak nereye gideceğine dair hiçbir fikri yoktu ve ne zaman güvenli, تنها bir yer bulsa, kısa süre sonra başka bir çaresiz ruhun orayı sahiplendiğini keşfetti. Gözleri faltaşı gibi açılmış keşlerle, Naomi'nin kız kardeşi olduğuna inanan yaşlı bir kadınla, hatta Naomi'ye kesin bir dille yoluna devam etmesini söyleyen hamile bir gençle karşılaşmıştı. Her geçen dakika Naomi'nin morali daha da bozulmuştu. Kot pantolonu ve kapüşonlu tişörtü sıırılsıklam olmuştu ve kararlılığı hızla eriyordu. Bir yanı bütün gece yürümeye devam edip hipotermi ya da daha kötü bir riske girmekten korkarken, diğer yanı bunun en iyi plan olup olmadığını merak ediyordu. En azından hareket halinde olacaktı. En azından güvende olacaktı. Ama sonra aniden, pis ve tedirgin edici olsa da, şiddetli yağmura karşı sığınak sağlayan alt geçide rastladı ve bu onun için karar vermesine neden oldu.

Tufandan çıkıp kuru zemine adım attığında bir an için rahatladığını hissetti. Ancak bu his, çaresiz ve mülksüzlerin - uyuyan evsizler, mırıldanan keşler ve titreyen seks işçileri, umutsuz ve duygusuz bir şekilde ticaretlerini sürdürenlerin - uğrak yeri olan loş ışıklı üst geçidi gördüğünde kısa sürede buharlaştı. Naomi, yeni geleni merak ve tiksinti karışımı bir duyguyla karşılayan düşmanca yüzler denizinin yanından geçerek, yavaşça ilerledi. Normalde, Naomi açık havaya geri dönmek için bu kasvetli alanda acele ederdi, ama bu gece

umutsuzca sığınacak bir yer arıyordu. İlk başta arayışı başarısızlığa mahkûm gibi görünüyordu ama sonunda boş gibi görünen bir rıhtım buldu. Bu, tünelin elektrik ve aydınlatma sistemlerine erişim sağlayan eski bir servis kapısıydı ve üzerinde yayaları uzak durmaya çağıran büyük bir tehlike işareti vardı. Ancak geniş kapı eşiği yatması için yeterince büyüktü, bu yüzden Naomi boş yeri aldı ve kendini rahat ettirmek için elinden geleni yaptı. Soğuk betonun üzerine kıvrılmış, paltosunu sıkıca üzerine çekmiş, kapüşonunu cildini sıkıştırıncaya kadar yüzüne doğru çekmişti, sonra da gözlerini kapatarak unutmak istemişti.

Sonuçsuz bir çabaydı. Sadece kirli iç mekâna hastalıklı bir parlaklık veren donuk tavan ışıkları ya da bir saniye bile bakmadan geçip giden araçlardan yayılan ağır araba dumanı kokusu yüzünden değil, gürültü yüzünden. Dışarıda yağmur yağmaya devam ediyor, alt geçidin girişindeki kırık bir borudan su akıyor ve bunun üzerinde bu terk edilmiş yerin sakinlerinin kedi sesleri, çığlıkları ve şakalaşmaları duyuluyordu. Trafik yavaşladıkça, keşler sızdıkça ve seks işçileri geceyi sonlandırdıkça bu kargaşa yavaş yavaş azalmıştı ama de, ani, keskin ve tedirgin edici yabancı sesler Naomi'yi tetikte ve gergin tutuyordu. Umutsuzca uykuya ihtiyacı vardı, fiziksel ve duygusal olarak yıpranmıştı ama içini burkan korkuyu ya da doymuş giysilerinin tiksindirici soğuğunu bastıramıyordu. Naomi en çılgın rüyalarında bile kendini burada, titreyerek, çaresiz ve korkmuş bir halde bulacağını düşünmemişti. Ama artık bu onun gerçeğiydi.

Kendini rahatlamaya, biraz dinlenmeye, sadece onu yakalayan baş dönmesini engellemeye çalıştı. Ama zihni sürekli ileriye düşünüyordu. Önümüzdeki bir saat içinde ne olacaktı? Gece önce mi? Yarın ne olacaktı? Hayatta kalmak için dilenmek zorunda mı kalacaktı? Evsizler yurdunun etrafında, sakinlerinden birinin kovulacağı umuduyla mı dolaşacaktı? Daha kötü bir şey mi? Naomi bunları düşünürken, zihni karanlık düşüncelerle doluyken yeni bir ses duydu.

Ayak sesleri. Yumuşak ve ölçülü, saklandığı yere yaklaşıyordu. Anında gerildi. Bu alışılmadık ses, çılgın bir keşin sendeleyerek ilerlemesi ya da bir seks işçisinin tıkırtısı mıydı? Hayır, bunlar

ayak sesleri kendinden emin ve amaçlı görünüyordu. Cesareti kırılan Naomi vücudunu buruşturarak saklandığı delikte kaybolmaya çalıştı, ancak davetsiz misafir tam önünde durunca çevresine uyum sağlama çabası başarısız oldu.

"Merhaba aşkım. İyi misin?"

Naomi irkilerek tepki verdi, ama adamın sesinde düşmanca ya da endişe verici hiçbir şey yoktu. Aslında sesi sıcak, nazik ve endişeliydi.

'Burası senin gibi genç bir kızın bulunabileceği bir yer değil. Ne oldu? Burada ne yapıyorsun?'

Naomi kendine rağmen bu iyi niyetli kişinin kim olduğunu görmek için başını çevirdi. Ama meşalenin güçlü ışını onu kör ettiği için anında geri çekildi.

'Telaşlanmana gerek yok, sana yardım etmek istiyorum. Burada her türden garip ve terk edilmiş insan var, sen onların arasına ait değilsin. Ne dersiniz? Geceyi geçirmen için daha iyi bir yer bulalım mı? Seni kabul edebilecek pansiyonlar ya da en azından biraz dinlenebileceğin bir aşevi olmalı.

Bu gerçekten cazip bir düşünceydi. Naomi şimdi kuru, güvenli bir yer ve bir fincan sıcak çorba için neler vermezdi? Bu yüzden doğal ihtiyatına rağmen, şansının değişmek üzere olabileceğini umarak bir kez daha adama döndü. Adamın yüzünü görmek, niyetini anlamak istiyordu ama el fenerinin parıltısı hâlâ kör ediciydi ve sadece arkasındaki karanlık şekli seçebiliyordu. Yine de, adam ona güçlü bir el uzatıp nazik ve cesaretlendirici bir sesle şöyle deyince, kendini ona karşılık verirken buldu:

", aşkım. Seni sıcak bir yere götürelim.'

Bölüm 6

Sheila Watson oluklu demir levhayı geri çekerken kalbi hızla çarpıyordu. Şehrin bu kısmını bilmiyordu, daha önce hiç bir gecekonduya adım atmamıştı ve gecenin bu geç saatinde tek başına dışarı çıkmaya asla cesaret edemezdi. Ama Naomi'nin sessiz çağrısı onu ciddi şekilde sarsmıştı, bu yüzden Portswood'a umutsuzca gitmişti. Burası şehrin yavaş yavaş soylulaşan bir bölgesiydi, ancak banliyöde hâlâ okul terklerinin, suçluların ve keşlerin cenneti olduğu dönemden kalma birkaç cep vardı. Önündeki grafiti kaplı bina da böyle bir kalıntıydı, sadece kötü şeyler vaat eden cansız, uğursuz bir yerdi. Ama Sheila buraya kadar gelmişti - artık geri dönüşü olamazdı.

Eski teraslı evin ön kapısı uzun zaman önce ortadan kaybolmuş, yerine üzerine kabaca spreyle boyanmış 'Girilmez' yazısı yazılmış oluklu demir bir levha konmuştu. Bunu görmezden gelen Sheila, içeri girmeye kararlı bir şekilde bariyeri çekiştirirdi. Bunu yaparken metal betona sürtündü ve Sheila'nın sinirlerini geren kötü bir gıcırta çıkardı. İçeride kimin ya da neyin yattığını bilmiyordu ama varlığını kesinlikle duyurmak istemiyordu. Yine de zarar çoktan verilmişti, bu yüzden son bir hamleyle derme çatma kapıyı sürükleyerek açtı ve ötesindeki pis koridoru ortaya çıkardı. Cesaretini toplayan Sheila içeri adım attı.

Bir anda sol ayağı çürümüş bir döşeme tahtasına saplandı. Şok geçiren Sheila acı içinde nefesini tuttu, tahta parçaları etine saplanırken bile bileği keskin bir şekilde büküldü. Yüzünü buruşturarak nazikçe çıkardı ve hasarı incelemek için elini bacağının üzerinde gezdirdi. Bunu yaparken, elinin titrediğini, korku ve adrenalinin içinde titrediğini görünce şok oldu. Belki de

Düşündüğünden daha gergin, daha korkaktı. Yine de devam etmek, dünyada gerçekten nefret ettiği tek kişiyi bulup bulamayacağını görmek zorundaydı.

Sheila, Naomi'nin Darren Haines'i gördüğü güne nasıl da hayıflanmıştı. Sheila çekiciliği anlıyordu, kendisi de bir zamanlar genç bir kız olmuştu ama kızının ona bu kadar saplantılı hale geleceğini, Naomi'nin sevdasının ailelerini parçalayacağını hiç düşünmemişti. Ama öyle de olmuştu, hem de çabucak, Naomi şiddetli bir tartışmanın ardından evi terk etmiş, gelip *burada*, diğer terk edilmişlerin ve serserilerin arasında, eski bir şiltenin üzerine uzanarak yaşamıştı. Burada neler döndüğünü, insanların alışkanlıklarını finanse etmek için neler yaptıklarını Tanrı bilirdi ama Naomi hâlâ buradaysa Sheila onu eve sürüklemeye niyetliydi.

Sheila, kızının aile evinden ayrılmasının ardından önce öfkelenmiş, sonra derin bir endişeye kapılmış, en sonunda da onu geri kazanmak için uzun bir mücadeleye girişmişti. Ama Naomi'nin bu akşamki telefonu Sheila'nın kararlılığını paramparça etmiş, sabırlı kararlılığı yerini içgüdüsel bir korkuya bırakmıştı. Telefonun diğer ucundakinin Naomi olduğundan emindi, nefes alışını duyabiliyordu, konuşmak üzere hissedebiliyordu ama sonra telefon aniden kesildi. Neden? Ona ne olmuştu? Sheila geri aramaya çalıştığında, çağrı doğrudan sesli mesaja düşmüştü. İçgüdüleri Sheila'ya korkunç bir şey olduğunu, Naomi'nin saldırıya uğradığını, hatta belki de hayatı için savaştığını söylüyordu. Dehşete kapılan Sheila polisi aramayı düşündü ama daha önce birçok kez onların ilgisiz uzlaşmaz tavırlarıyla karşılaşmıştı, bu yüzden onun yerine buraya, Naomi'nin son üç aydır evden eve taşındığı yere gitti.

Topallayarak ilerleyen Sheila başını ön odaya uzattı ve yerde uzanmış uyuyan birkaç figür gördü.

"Naomi, aşkım, sen misin?"

Figürler kıpırdandılar ama cevap vermediler. Onlara daha yakından bakan Sheila, her ikisinin de büyük, erkek formları olduğunu görebiliyordu. Yerdeki atılmış iğneleri ve buruşmuş folyo tabakalarını da fark edince hızla yoluna devam etti. Zemin kattaki diğer odalarda kimse yoktu, bu yüzden tırabzana tutunan Sheila merdivenleri çıktı. Hemen sol bacağında bir ağrı hissetti, ayak bileği

İtiraz etse de budaklı tahtaya tutunarak ilerledi ve birinci kata çıkan yolu buldu. Şimdi durakladı. Ana sahanlıkta üç karanlık oda vardı ve hepsinin kapısı hafif aralıktı. Hangisini denemeliydi? Ve içeride ne bulacaktı?

Kendini toparlayarak elini en yakındaki yatak odasının koluna koydu ve yavaşça, temkinli bir şekilde aşağı bastırdı.

"Burada ne halt ediyorsun?"

Sheila irkilerek arkasını döndüğünde Darren Haines'in kendisine doğru ilerlediğini gördü.

"Hoş karşılanmıyorsun," diye devam etti, sahanlığı geçip onun üzerinde yükselirken. "O yüzden defol."

"Nerede o? Sheila bu gözdağına aldırmadan sordu.

"ÇIK DEDİM! Haines bağırarak onu kolundan tuttu ve merdivenlere doğru çekti.

Sheila anında kendini onun kurtardı. Fiziksel olarak Darren'a denk değildi ama kaybedecek daha çok şeyi vardı. Onu bir patates çuvalı gibi sokağa atmasına imkân yoktu.

"Naomi olmadan buradan ayrılmayacağım, o yüzden her neredeyse gidip onu getirin."

Ancak heybetli keş onun kararlılığından rahatsız olarak başını sallamakla yetindi.

Naomi? Neredesin aşkım? Benim...' Sheila onu duymazdan gelerek seslendi.

Haines onu şaşırtarak geriye doğru bir adım attı, kollarını kavuşturdu ve gülümsemeye başladı.

"Naomi, lütfen, ?" diye ısrar etti. Şimdi gülmeye başladı, soğuk ve duygusuz.

'İstediğin kadar bağır ve çığlık at. O burada değil.'

Ne demek istiyorsunuz?' Sheila aniden telaşlanarak cevap verdi. "Yani gitti, ortadan kayboldu, vamoosed."

"Ama neden? Anlamıyorum."

"Artık birlikte değiliz. "Ne zamandan beri?"

"Bu öğleden sonra. Sinir bozucu olmaya başlamıştı, ben de gitmesine izin vermek zorunda kaldım. Kocaman bir gülümseme attı, iki altın dişi Sheila'ya doğru parlıyordu. "Nereye gitti?"

"Ara beni," diye omuz silkti.

"Bana onun nerede olduğunu söyle," diye talepte bulundu Sheila, iri yarı hasmına doğru ilerledi ve onu yakasından kavradı. 'Buradan ayrılmıyorum ta ki-'

"Nereden bilebilirim ki? Haines onun sözünü keserek cevap verdi. 'Ama büyük ihtimalle başka bir aptalla sırt üstü yatıyordur. Onun nasıl biri olduğunu bilirsin.

Şok ve öfkeyle Sheila saldırdı, eli masum keşin suratına çarparak başını geriye savurdu. Adam şaşkınlıkla bir an tökezledi, sonra kendini toparladı ve yüzüğün derisini yırttığı sol yanağında ince bir kan çizgisi oluştuğunu hissetti.

'Sakin kızım hakkında konuşmaya cüret etme, seni adi herif-'

Sheila *cümlesini* tamamlayamadı, nereden geldiği belli olmayan etli bir el yanağına sertçe çarptı. Neye uğradığını şaşırان orta yaşlı anne geriye doğru sendeleyerek yıkılmakta olan duvara çarptı. Sersemlemiş bir halde kendini toparlamaya çalışırken Haines'in gözlerinde ölümcül bir öfkeyle ona doğru ilerlediğini gördü.

Sheila hiç tereddüt etmeden tırabzana tutundu ve kendini çürük merdivenlerden aşağıya bıraktı. Yarı tökezledi, yarı düştü, zemin kata ağır bir şekilde inerken sol ayak bileği tutmadı. Acı onu tüketti ama ıstırabını yuttu ve tökezleyerek devam etti, kapı aralığından dışarı fırladı ve ötedeki şiddetli yağmura girdi.

Çaresiz kalan Sheila, Haines'in üzerine düşmesinden korkarak elinden geldiğince hızlı bir şekilde topallayarak uzaklaştı ve ancak sokağın sonuna durup arkasına bakmaya cesaret edebildi. Onu rahatlatan şey, Haines'in ortalıkta görünmemesiydi, belli ki peşine düşmekten vazgeçmişti. Ama giderek kötüleşen tufanın içinde, hırpalanmış, bitkin ve korkmuş bir halde dururken, her türlü zafer duygusu hızla buharlaştı. Evet, şiddetli bir saldırıdan kurtulmuştu ama kızını bulamamıştı. Sevgili Naomi hâlâ dışarıda bir yerlerde, yalnız ve başıboştu. Ona neler oluyordu? Neden aniden evi aramıştı? Hâlâ *hayatta* mıydı?

Sheila perişan bir halde kızının adını bir, iki, üç kez haykırdı. Ama yanıt gelmedi, acı dolu çığlığı karanlık tarafından yutuldu.

Bölüm 7

Ona ne oluyordu böyle?

Naomi tökezleyerek ilerledi, onu düz olmayan beton merdivenlerden aşağı sürükleyen saldırgan tarafından acımasızca yönlendiriliyordu. İçinde bulunduğu durumu zar zor kavrayabiliyordu, midesi bulanıyordu, ayakları üzerinde duramıyordu, görüşü garip bir şekilde bulanıktı. Koruyucu meleşini arabasına aldığı, şehrin arka sokaklarından geçtikleri garip yolu hatırlıyordu ama ondan sonra her şey bulanıktı. Durmuşlardı. Dışarıda bir itici Bina, hangi yapmadı Ona söz verdiği pansiyona benziyordu, sonra torpido gözünden bir şey çıkarmasını istemişti. Kimliğini mi? Bir anahtar mı? Hatırlayamadı. Tek hatırlayabildiği, öne doğru eğilirken adamın ağzını ve burnunu kapattığı korkunç bez parçasıydı - o berbat koku, boğazındaki yanma ve ardından onu saran karanlık. Bayılmış olmalıydı çünkü bir sonraki hatırladığı şey burada olduğu, onu karşılamak için yükselmiş gibi görünen tozlu merdivenlerden aşağı itildiği, ona çelme taktığı ve onu engellediği idi. Arkadaşı küfredip , öfkeyle onu tekrar ayağa kaldırıyor, aşağı, aşağı, aşağı yürütüyordu. Sersemlemiş olmasına rağmen her adımda endişesi artıyordu ve Naomi konuşmak için ağzını açtı. Ona bir hata yaptığını, burada olmak istemediğini, eve gitmek istediğini söylemek istedi. Ama dudaklarını araladığında hiçbir ses . Dili kalınlaşmış, ağzı uyuşmuştu ve nefes almakta zorlanıyordu. Ona ne yapmıştı?

Naomi kendini sabitlemek için elini duvara uzattı ama saldırgan elini çekip aldı ve harap olmuş bir kapıyı iterek açıp onu odanın içine sürükledi. Naomi yine tökezledi, çevresini algılamakta zorlanıyordu. Bir çeşit bodrum depodaydılar,

Birkaç eski inşaat ekipmanı ve birkaç atılmış kola kutusu dışında boştu. Burası neresiydi? Ve onu neden buraya getirmişti?

Naomi ona baktı, yüz ifadesinde biraz nezaket, biraz açıklama, biraz güvence görmeyi umuyordu, ama onu görmezden gelen tutsağı onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladı.

"Kal," diye bağırdı, ondan uzaklaştı ve aceleyle arka duvara doğru yürüdü.

Naomi kıpırdayamadan emredileni yaptı. Hasta olmak, çığlık atmak, bayılmak istiyordu ama bunun yerine orada öylece diz çöküp adamın işe koyulmasını izledi. Naomi artık halüsinasyon gördüğünden *emindi*. Onu kaçıran kişi arka duvarda sıralanan raflardan bir şeyler alıyor, sonra da rafların kendisini kaldırıyor gibiydi. Ne yapıyordu acaba? Bir, iki kez gözlerini kırptırdı, bu kafa karıştırıcı görüntüleri yok etmek için başını salladı ama şimdi işler daha da garipleşmişti. Onu kaçıran kişi aşağıya uzanarak bir şeyi çekiştirdi ve -inanılmaz bir şekilde- arka duvar açılır gibi oldu, ortadaki bir eklem serbest kalarak ötesindeki gizli odayı ortaya çıkardı.

Naomi boğazındaki safranın yükseldiğini hissetti. İçeride ne olduğunu göremiyordu ama bilmek de istemiyordu. Bir dizini ileri doğru hareket ettirerek ayağa kalkmaya çalıştı, içinden bir ses ona bu binayı bir an önce terk etmesi gerektiğini söylüyordu, eğer kendisini o karanlık alana itmelerine izin verirse bir daha asla dışarı çıkamayabilirdi. Ama hâlâ kafası ciddi anlamda karışık ve kendini düzeltmeye çalışırken yana doğru düştü. Şimdi saldırgan tekrar üzerine çullanmış, onu kolundan tutup sürükleyerek uğursuz açıklığa doğru çekiyordu. Naomi bir kez daha çığlık atmaya, haykırmaya çalıştı ama sadece cılız bir mırıltı çıkarabildi. Artık çok geçti ve adam onu kasvetli, klostrofobik boşluğa doğru itti. Burada ne hava ne de ışık vardı, sadece dökülen sıva ve bayat idrar kokusu baskındı. Naomi kendini onun pençelerinden kurtarmak için geri çekilmeye çalıştı ama saldırgan çok güçlü ve kararlıydı ve şimdi kendini en sağ köşede yere doğru itilmiş hissediyordu. Sırtı sert ve soğuk bir şeye, bir tür boruya çarptı, ama acıyı fark edemedi onu kaçıran kişi ayak bileğini tutmuş ve bir şeyle sıkıştırmıştı,

onu duvara baēladı. Aēaēı uzanarak baēların saēlam olduēundan emin olmak için birkaç kez ekiētirdi ve sonra ayaēa kalktı.

"Lütfen..." diye soludu Naomi, sonunda itiraz edecek bir kelime bulabilmiēti.

Ama o aldırış etmedi, sadece onu kabaca yere itmek için durakladı ve dönüp küçük, kokuēmuē alandan çıkmadan önce. Saniyeler sonra kapıları arkasından kapatarak odayı tamamen karanlıēa gömdü.

İēte o zaman Naomi yalnız olmadığını fark etti.

İkinci Gün

Bölüm 8

Gazı geri çeken Helen, Batı Bulvarı'ndan aşağı doğru kükredi. Hızını artırarak şehir merkezine doğru ilerledi, trafiğin içine girip çıktı ve yönünü keskin bir şekilde değiştirerek ana caddeden Southampton Merkez Polis Karakolu'nun otoparkına saptı.

Helen arabasını park ettikten sonra kaskını çıkardı ve otuz yılı aşkın bir süredir sığınağı olan yüksek cam ve kireçtaşı binaya bakmak için kısa bir süre durakladı. Burası onu *kurtarmış*, onu var etmişti ve her sabah buraya geldiğinde hep aynı heyecanla doluyordu. Büyük Olay Ekibi'nin lideri olarak hayatın zorlukları yok değildi, özellikle de mücadele etmesi gereken yeni bir patronu olduğu için - son derece saygın, son derece talepkar Başmüfettiş Rebecca Holmes - ama Helen yine de her yeni günü dört gözle bekliyordu. Buradaki rolü, Southampton'ın en ciddi suçlarının soruşturulmasında taşıdığı ağır sorumluluk, memnuniyetle üstlendiği bir görevdi. Gerçekten de, kalbinin derinliklerinde, onsuz kaybolacağını biliyordu.

Soğuk asfaltta yürüyen Helen, vızıldayarak gözaltı alanına girdi. Ekibin sıkı çalışacağını biliyordu ve ellerinde yeni bir ipucu olup olmadığını öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Lobiyi geçerken Helen motorcu ceketinin fermuarını açtı, mümkün olduğunca çabuk üstünü değiştirmek ve kendini mücadelenin içine atmak istiyordu. Ancak ana masanın önünden geçerken, gözaltı çavuşu ile ağlamaklı ve tedirgin görünen orta yaşlı bir kadın arasında hararetli bir tartışma yaşandığını fark etti. Helen bir an için onları görmezden gelip yoluna devam etmek istedi ama kadının acılı ses tonundaki bir şey tereddüt etmesine neden oldu. Sesi çaresiz geliyordu.

"Neden beni dinlemiyorsunuz?" diye acı acı yakındı kadın. 'Kızım bir çukurda yatıyor olabilir, tüm bildiğiniz bu. *Bir şeyler* yapmak zorundasınız.

Gözaltı çavuşu onu yüzüstü bırakmak için ağzını açtı, daha önce binlerce kez kullandığı aynı yorgun bahaneyi sıraladı, bu yüzden Helen daha fazla zarar vermeden önce araya girdi.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu, ses tonu yumuşacıktı.

Kadın döndü ve yorgun, kırmızı çerçeveli gözlerle Helen'e baktı. Güçlü, yontulmuş yüz hatlarına sahip yakışıklı bir kadındı ama bugün ezilmiş ve korkmuş görünüyordu.

"Ben Dedektif Müfettiş Helen Grace," diye ekledi Helen. "Burada CID birimini yönetiyorum.

"Şey, bilmiyorum..." diye cevap verdi kadın kararsızca. 'Ben tam meslektaşınıza söylüyordum-'

"Neden bana söylemiyorsun?" Helen nazikçe araya girerek onu bir koltuğa oturttu.

"Nereden başlayacağımı bilemiyorum," dedi kadın otururken, sesi aniden çok yorgun çıkmıştı.

", neden bana kızınızın adını söylemiyorsunuz?

Sonunda birinin kendisini dinlemesinden memnun görünen kadın, "Adı Naomi Watson. Ben onun annesiyim, Sheila.

"Ve kayıp olduğunu mu söylüyorsunuz?

"Dün gece geç saatlerden beri," diye doğruladı orta yaşlı anne, sesine kaygı karışıyordu. 'Son üç aydır Portswood'da okulu bırakmış erkek arkadaşıyla yaşıyordu ama dün gece onu terk etti. Saat sekizden hemen sonra beni aradı, muhtemelen üzgün ve korkmuş olduğu için, ama sonra telefonu kapattı. Başına bir şey mi geldi, yoksa benimle konuşmaya dayanamadı mı bilmiyorum...'

"Aranız bozuk mu?

"Hayır, küs değiliz," diye karşılık verdi Sheila çabucak. 'Ama bozulmuştu. Erkek arkadaşı - Darren Haines - bir israfçı, bir parazit, bir keşti. Onun sayesinde okulu bıraktı, benden ve arkadaşlarından çalmaya başladı, korkunç bir gecekonduda yaşamaya başladı...'

Gözle görülür bir şekilde üzülmeye başlamıştı, bu yüzden Helen onun koluna rahatlatıcı bir el koydu.

"Üzgünüm, son birkaç ay gerçekten çok zor geçti," diye cevap verdi çaresiz anne.

Anlıyorum. Dün gece Naomi'yi geri aradın mı?

"Yüzlerce kez aradım ama sürekli telesekretere düşüyor. Geceyi onu aramakla geçirdim, hep Hoglands Park'a geri döndüm, ama hiçbir işaret yok-'

'Neden orası? Özellikle mi?'

'Çünkü dün gece beni aradığında arka planda kaykaycılarının sesini duyabiliyordum. Belki yakınlarda yatacak bir yer bulur diye düşündüm ama ondan hiçbir iz yoktu..'

Sesi titriyordu, sıkıntısı onu bunaltıyordu.

"Onun için çok endişeleniyorum. Kendini yetişkin sanıyor ama aslında dünya hakkında hiçbir deneyimi yok, sokaklarda yaşama deneyimi yok ...'

"Peki kaç yaşında Sheila?"

"On beş yaşında.

Bu son sözleri söylemeyi başardı, sonra çöktü, yüzünü ellerine bırakırken acı acı hıçkırdı. Onun durumundan etkilenmemek mümkün değildi; Helen'in kendi çocuğu olmamasına rağmen, bunun her ebeveynin en kötü kâbusu olduğunu biliyordu. Sheila'nın kızı kendisinden yaşça büyük bir erkek arkadaşı tarafından baştan çıkarılmış, sonra da bir çöp parçası gibi atılmış, tehlikeli ve acımasız bir şehirde kendi başının çaresine bakmaya terk edilmişti.

"Sheila, ne kadar üzgün olduğunu , gerçekten. Ama Naomi sadece bir gecedir kayıp ve eminim kendini güvende tutacak kadar mantıklıdır. Bununla birlikte, onu bulup bulamayacağımıza öncelik vereceğim. olabileceği herhangi bir arkadaşı var mı? Diğer aile üyeleri?'

Sheila kederle başını salladı.

"Her zaman sadece o ve ben vardık.

'Peki muhakeme yeteneğini ve riskleri tespit etme becerisini zayıfherhangi bir şey kullanıyor olabilir mi? İçki? Uyuşturucu? İlaç?'

"Hiç sanmıyorum. Erkek arkadaşı bir uyuşturucu bağımlısıydı, ama o bu maddeye hiç dokunmadı, hissettirdiklerinden hoşlanmadı.

"Bu çok iyi. Gerçekten çaresiz olsaydı bir pansiyona ya da sığınma evine gitmesi gerektiğini bilir miydi sence?"

Sheila gözyaşlarını silerek, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. 'Bu onun için yepyeni bir dünya. Her zaman başını sokacak bir evi, yiyecek yemeği, paramız yettiğinde giysileri olduğundan emin oldum... Daha önce hiç tek başına kalmadı ve nasıl başa çıkacağını bilmiyorum. Ben ... Geceyi en korkunç şeyleri hayal ederek geçirdim. O fırtınada yürürken ben de sıırıslam olmuşum, kim bilir *onun* için nasıl bir şeydi ...'

Gözleri boş ve çaresiz bir şekilde Helen'a baktı.

"Sheila, korktuğunu biliyorum ama benim için bir şey yapmanı istiyorum.

Ağlamaklı anne başını salladı, Helen'in durumu kontrol altına almasından dolayı rahatlamış görünüyordu.

"Eve gitmeni istiyorum. Umarım Naomi oraya gelir ya da seni geri arar, ama ortaya çıkma ihtimaline karşı orada olman önemli. Bu arada şehir çapında bir arama başlatacağım, tüm üniformalı memurları onu aramaları için uyaracağım, umarım gün bitmeden onu size geri getirebiliriz. Kulağa nasıl geliyor?"

"Kulağa... harika geliyor," diye fısıldadı Sheila, şaşkın ve ağlamaklı görünüyordu. 'Yaygara koparmak istemem ama onunla hiçbir yere varamıyordum...'

Sheila gözaltı çavuşuna doğru işaret etti.

'Ki bu yanlıştı,' diye sertçe cevap verdi Helen. 'Naomi tüm dikkatimizi hak ediyor ve onu sağ salim size geri getirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim," diye mırıldandı Sheila, Helen'in ellerini kendi elleriyle sıkarak. 'Yapacak milyonlarca daha iyi işiniz olduğunu biliyorum ama önemsedığınızı bilmek benim için çok anlamlı.

Helen, Sheila'nın ciddi ve yalvaran ifadesine baktı, söyleyebileceğinden daha fazla etkilendi.

'Önemsiyorum, çünkü nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Yıllar önce sokaklarda yaşadığım bir dönem vardı,' diye sessizce itiraf etti Helen. 'O zamanlar gidecek güvenli ve sıcak bir yerim olması için her şeyimi verirdim. O yüzden lütfen bunu bana bırak ve endişelenmemeye çalış. Naomi eve döndüğünde gücünü koruman gerekecek.

Sheila Watson bir an Helen'e baktı, sonra kollarını Helen'in etrafına doladı ve onu sert bir şekilde kucakladı. Şaşırان Helen yine de bu iyiliğe karşılık verdi ve kendisine dünyadan bıkmış, eleştirel bir ifadeyle bakan gözaltı çavuşunun gözlerinden kaçındı. Belki ihtiyatlı davranmakta haklıydı, belki Helen fazla söz vermişti ama Sheila'nın bugün bu kesinliğe, bu güvenceye ihtiyacı olduğunu hissediyordu. Sadece kayıp gencin başına kötü bir şey gelmemiş olması için dua etti. Sokaklarda yaşam, zayıf ve savunmasız olanların sıklıkla istismar edildiğı karanlık ve tehlikeli bir deneyimdi. Helen, Naomi'nin güvende ve iyi olduğunu, şu anda bile annesini aramak için cesaretini topladığını umuyordu, ancak gencin refahının, geleceğinin kesin olmaktan uzak olduğunu biliyordu. Naomi dışarıda bir yerlerde, yalnız ve başıboştu ve Helen onun neler hissedebileceğini tecrübelerinden biliyordu - yalnız, yönünü şaşırmış ve çok ama çok korkmuş.

Bölüm 9

Sırtını soğuk tuğlalara dayamıştı, tedirgindi, kafası karışmıştı ama tetikteydi. Naomi zifiri karanlıkta korkunç bir gece geçirmiş, kaçırılmasıyla ilgili şok edici olayları tekrar tekrar yaşamış, bir yandan da gelecek dehşetleri hayal etmişti. Su boruları inliyor, böcekler yanından geçip gidiyor ve çok yakınında görünmez bir figür uykusunda öksürüyor, inliyor ve bağıırıyordu. Naomi zaman kavramını tamamen yitirmişti, telefonu ve saati elinden alınmıştı ve gece sonsuz gibi görünüyordu. Dakikalar geçiyor, ne bir rahatlama ne de bir rahatlama oluyordu ama sonunda odaya donuk bir ışık sızmaya başladı; menteşeli kapıların dibini saran bir parça aydınlık, Naomi'nin çevresini bulanık bir şekilde görmesini sağlıyordu. Bu çok küçük bir şeydi ama Naomi ışığın aniden ortaya çıkmasından çok etkilendiğini hissetti, güneşin hala doğup battığını, gerçek dünyanın hala var olduğunu, bir tür yeraltı cehennemine nakledilmediğini doğruladı.

Naomi gözlerini sımsıkı yumarak karanlığın içinden görebilmek için kendini zorladı. Bir tür hücrede, klostrofobik, soğuk ve nemli bir alanda duvara zincirlenmişti. Üç metreye üç metre boyutlarındaki bu küçük alan alçak tavanlı ve kompakttı; dekorasyon ya da mobilya adına hiçbir şey yoktu. Odanın köşesinden bir su borusu geçiyordu ama bunun dışında oda boştu. Arkadaşı ondan bir metre kadar uzakta yerde yatıyordu, yüzü Naomi'ye dönüktü. Sarışın, uzun boylu ve ince yapıydı; narin vücudu, üzerinde bol ve bol duran lekeli tişörtünden bile belli oluyordu. Yorgun eşofmanları ve lekeli, yırtık çorapları üzgün kıyafetini tamamlıyordu.

Görüş alanındaki mütevazı iyileşmeden enerji alan Naomi etrafına bakındı. Bir kaçış yolu arıyordu.

ama bir şey bulamayınca dikkatini bağlarına çevirdi. Ayak bileğine bağlı zincir ağır ve sağlamdı, sağlam bir metal çemberle duvardaki bir levhaya sabitlenmişti ama Naomi şimdi tüm gücüyle zinciri çekip koparmaya kararlıydı.

"Haydi, haydi..." diye soludu, bütün kaslarını gererek. 'Hareket et, seni küçük ...'

Tüm gücüyle kasıldı ve çekiştirdi, çabasını haykırdı, ama çabası sonuçsuz kaldı, zincir kımıldamayı reddetti. Naomi küfrederek zinciri bıraktı ve onun yerine menteşeli kapılara yöneldi. *Bu* onun çıkış yolu olabilir miydi? Kendini sahte duvara doğru fırlattı, onu bir şekilde ele geçirmeye kararlıydı. Ama onu esir alan kişi ev ödevini iyi yapmıştı; zincirin kısa uzunluğu sayesinde parmak uçlarıyla mühürlü kapılara dokunabilir ama onlara çarpamazdı. Yorgun ve hayal kırıklığına uğramış olan Naomi ellerini dizlerine dayadı ve kendisini ele geçirmekle tehdit eden panik duygusuyla savaştı. Güçlü kalmaya, meydan okumaya kararlıydı ama acı gerçeklerden kaçış yoktu. Artık dünyası buydu: dört duvar, bir zincir ve gizemli bir arkadaş.

Tam bu sırada karşıdaki kız öksürmeye başladı; Naomi'nin irkilmesine neden olan derin, kesik kesik öksürükler. Sesleri acımasız, acı verici ve kanlıydı; sanki her öksürükte gücünden biraz daha çalınıyordu. Naomi daha önce hiç böyle bir şey duymamıştı ve bu onu derinden sarstı.

"Hey, iyi misin? Naomi içgüdüsel olarak sordu, sesi endişeyle doluydu.

Öksürmeye devam etti ama kız hareket etmedi.

'Yapabileceğim bir şey var mı? Burada hiç suyunuz var mı? ...?'

Şimdi kız kendine gelmeyi başarmış, öksürüğü yavaş yavaş azalmıştı ama yine de cevap vermiyordu.

"Bu arada benim adım Naomi," diye devam etti parlak bir sesle. 'Ve bir şey yok, sana zarar vermek istemiyorum. Belki bir süre oturursan yardımcı olabilir-'

"Konuşma.

Arkadaşı kelimeleri tısladı, kısa ve acil. Naomi bir an için suskun kaldı, onun saldırgan ses tonu karşısında afallamıştı.

"Ne demek istiyorsun? Naomi sonunda sesini bularak cevap verdi. "Sadece soruyordum-

"Bundan hoşlanmayacak," diye sertçe araya girdi kız ve konuşmayı sonlandırdı.

Naomi şaşkınlıkla kıza baktı. Bu adam ona ne yapmıştı da bu kadar korkmuştu? Tüm konuşmalardan kaçınmaya bu kadar kararlıydı? Ancak daha soramadan gencin hareketlendiğini gördü, aceleyle yerden kalktı ve hızla odanın karşı köşesine doğru ilerledi. Bir an için Naomi'nin kafası karıştı, ama sonra yaklaşan ayak sesleri duydu, ağır, amaçlı ayak sesleri. Onları kaçırın kişi geri dönmüştü.

Naomi köşesine çekildi, ancak kapılar açılmadan önce oraya ulaşabildi. Etkisi yıkıcıydı, içeriye dolan parlak ışık Naomi'yi kör etti ve çığlık atmasına neden oldu. Gözlerini kapalı tutarak görüşünün alışmasını bekledi, ancak gözlerini bir kez daha açtığında kendisini kaçırın kişinin üzerinde sıralandığını gördü.

"Kıyafetlerini çıkar.

'Kaybol,' diye tıslayarak karşılık verdi.

"Kıyafetlerini ve takılarını çıkar ve bunu giy," diye devam etti, kirli bir eşofmanı ayaklarının dibine fırlatırken kadının itirazlarını görmezden geldi.

Naomi'yi kaçırın kişi uzanıp onu ayağa kaldırırken Naomi'nin vücudu kaskatı kesilmiş, duyuları alarm durumuna geçmişti.

"Bırak beni," diye , mücadele ederek.

"Sana söyleneni yap.

"Cehenneme , seni bok parçası.

Naomi hiç düşünmeden adamın yüzüne tükürdü. Bir an için, onu yakalayan kişi bu açık meydan okuma karşısında şaşırılmış gibi göründü, ama Naomi'nin cezası gecikmedi, elinin tersi sert bir şekilde yanağına çarparak onu tozlu tuğlalara çarptı. Bacakları kopmak üzereydi ama saldırgan onu duvara yapıştırdı ve geçici şaşkınlığından yararlanarak bileziğini, küpelerini ve adının yazılı olduğu kolyesini çıkardı. Şimdi de annesinin verdiği sonsuzluk yüzüğünü çekiştiriyordu.

Ama Naomi'nin parmağı onu alamayacak kadar şişmişti ve acımasızca küfrederek vazgeçti. Bunun yerine Naomi'nin kıyafetlerine odaklandı, kapüşonunu ve tişörtünü çekip çıkardı, kot pantolonunu indirdi. Naomi onu bir kez daha savuşturmaya çalıştı ama karnına yediğı sert bir yumruk daha fazla direnmesine engel oldu. Nefes nefese kalan Naomi yere yığıldı ve adamın Doc Marten botlarını çıkarmasına ve zincirlerini çözerek pantolonunu indirmesine izin verdi.

"Şimdi giyin.

Naomi öfkeyle eşofmanını çekiştirirken terli ve nefessiz bir şekilde onu izledi. Üstüne tam oturmamıştı, temiz değildi ama en azından iç çamaşırlarıyla Naomi'nin altına girmiyordu. Memnun bir şekilde eğildi ve ayağı kalkıp odadan çıkmadan önce zinciri Naomi'nin ayak bileğine geri taktı.

Naomi yerde yatıyordu, kalbi küt küt atıyordu. Ne yapıyordu bu adam? Eşyalarını nereye götürüyordu? Ve bundan sonra ne yapmaya niyetliydi? Naomi bir kez daha köşesine çekildi, herhangi bir saldırıya, herhangi bir öfkeye karşı koymaya kararlıydı ama onu kaçıran kişi geri döndüğünde elinde iki hırpalanmış metal kase taşıyordu.

"Ye," diye emretti, diğer esirine de aynısını yapmak için dönmeden önce ikramını önüne yere koydu.

Naomi açgözlülükle onu kaptı. Karnı açlıktan inliyordu ama kâseye bakınca iştahı kaçtı. İçindekiler iğrençti - soğuk, pütürlü yulaf lapası sert, katı bir tepe noktasına yükseliyordu - ve daha da kötüsü, kase temiz değildi, geçmiş yemeklerin kalıntıları acımasız, gri bulamaçla karışmıştı. Naomi midesi bulanarak kâseyi itti ama kaçıran kişiye suçlayıcı bir ifadeyle baktığında, onun üzerinde yükseldiğini ve kâseyi tüketmesini seyretmeye niyetli olduğunu görünce şaşırdı. Ama hayatı buna bağlı olsa bile bunu yapmasına imkân yoktu.

"Bu yemeyeceğim.

Daha cümlesini bitirmemişti ki, adam bir kez daha yüzüne vurdu.

'Onu yiyeceksin, seni aptal sürtük. Yediğinden emin olacağım.'

Konuşurken metal kaseyi aldı ve Naomi'nin sağ eline tutuşturdu. Bunu yaparken, diğer elini tuttu, güçlü parmakları bileğinin etrafında kayarak onu sıkıca kavradı. Sonra da

büktü ve tüm gücüyle derisini burktu. Naomi bu ani saldırı karşısında şok olmuş bir halde acı içinde inledi.

Bırak beni. Bırak beni, seni-'

Nefes nefese kalan kadının sözleri, saldırganın daha da sertçe bükmesiyle kesildi. Acı çekiyordu, bileği yanıyordu ama saldırgan rahat durmadı, terli yüzünü Naomi'nin yüzüne dayayarak, "Şimdi bunu tekrar deneyelim, olur mu?" diye homurdandı. Uslu bir kız olacak mısın, Naomi?

O kadar yakındı ki burunları neredeyse birbirine değecekti, gözleri Naomi'nin gözlerinin içine bakıyordu. Acı çok yoğundu, onun iradesini kırma konusundaki kararlılığı çok açıktı ama Naomi yine de direndi. Kandırılmıştı, kaçırılmıştı, hapsedilmişti ama dövülmemişti. Savaşmadan teslim olmasının imkânı yoktu.

Bölüm 10

Charlie Brooks güne hızlı başlamak için olay odasına girdi. Dün gece eve geç gelmiş, kızlarını karşılamak için kalkmadan önce birkaç saatlik uykusuzluğa katlanmıştı. Dün gece yatma vaktini kaçırdığı için biraz suçlansa da Orla ve Jessica neşeleri ve esprileriyle Charlie'nin moralini yükseltmiş, Charlie de onları okula bıraktıktan sonra günü yakalamaya kararlı bir şekilde Southampton Central'a doğru yola çıkmıştı.

Masasına doğru yürüyen Charlie, ekibin çoğunun çoktan içeride olduğunu fark etti. Dakiklik ve profesyonellik Helen'in ısrarla üzerinde durduğu konulardı ve Charlie memurlarının başka bir yoğun günün beklentisiyle toplandığını görmekten memnun oldu. Sabahın erken saatlerindeki manzarayı inceleyen Charlie, ekibin çoğunun DC Paul Jennings'in masasının etrafında toplandığını, kahve eşliğinde gülüp şakalaştıklarını fark etti. Arkadaşlık alkışlanacak bir şeydi, iyi bir moral sağlıklı ve üretken bir birimin ön koşuluydu, ancak erkek memurlardan oluşan gruba bakan Charlie birden kimsenin dönüp kendisini selamlamadığını fark etti. Aslında hiçbiri odaya kıdemli bir subayın girdiğini fark etmiş gibi görünmüyordu.

Charlie kaşlarını çatarak masasını terk etti ve oraya doğru ilerledi. Yaklaşırken Jennings'in sert sesini hemen duydu.

"Kesin bir sonuç olduğunu söylemek istemiyorum ama Alpha Boy, Big Dog ile başa çıkamadı. Ve bu yüzden gömleğini kaybetti.

...

Jennings derin ve hoşgörülü bir kahkaha attı, birkaç meslektaşı da ona katıldı. Ancak Charlie'yi gördüklerinde neşeleri hemen yatıştı.

yaklaşırken, birkaçı gülümsemelerini yutarak ona döndü, ağırbaşlı, saygılı ve profesyonel.

"Ne kaçırdım? Charlie parlak bir sesle söyledi.

Kimse cevap olarak konuşmadı. DC Jennings aniden rahatsız göründü, ekibinin geri kalanı da garipti.

"Belli ki bir şey seni gıdıklamış? Charlie onun neden rahatsız olduğunu merak ederek devam etti.

"Önemli bir şey değil patron..." dedi Jennings sonunda. "Sadece... Çarşamba gecesi birkaç arkadaşla birlikte oynadığımız pokerde biraz para kazandım... bazı meslektaşlarımla.

Charlie son dakikada düzeltmeyi not etti, geceyi daha az ayrıcalıklı gösterme çabasıydı. Bu beceriksizce düzeltme karşısında sinirlenen Charlie, "Çok komik" diye cevap verdi. Ben bunu duymamıştım. Bu normal bir oyun mu yoksa...?

Şimdi genç subay gerçekten de garip görünüyordu.

'Arada sırada, bilirsiniz. Resmi bir şey değil, sadece St Mary'deki polis sosyal kulübünde zaman zaman yaptığımız bir şey.

"Herkes mi?

Jennings gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyi zorladı.

"Elbette. Eğer ilgileniyorsanız, masada her zaman yer açabiliriz..."

Jennings konuksever görünmek için tüm gücünü kullanıyordu ama meslektaşlarının gözlerini ayaklarına dikmiş bakmaları onun rahatsızlığını onların da hissettiğini gösteriyordu. Charlie, Jennings'in acısına son vermeye karar vermeden önce sorusunun bir süre havada asılı kalmasına izin verdi.

'Aslında haklısın. Poker hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Charlie bunu hemen anladı. İfadesinde bir öfke parıltısı

Jennings onun üzerine bindiğini fark etti ve hemen ardından rahatlamış bir bakış attı.

"Tamam o zaman," diye devam etti parlak bir şekilde. 'Tahtanın etrafında toplanalım ve bu işi başlatalım.

Elini saçlarında gezdiren Jennings rahatsızlığını üzerinden atmaya çalışarak ekibin geri kalanını odanın ortasına kadar takip etti. Cinayet masasına ulaşan Charlie, toplanan memurlara dönerek sabah brifingine başlarken yüksek sesle konuştu.

'Pekala o zaman, elimizdekileri bir araya getirelim. Medya dün geceki çatışmayla ilgili bir gün geçirdi ve yeni istasyon şefinin bugün ilerleme görmek isteyeceğinden emin olabilirsiniz. O yüzden bilinen ortaklarla başlayalım. DC Wilson, bizi başlatabilir misiniz?

Kıdemsiz memur usulüne uygun olarak bunu yerine getirdi ve ekip üyeleri teker teker bulgularını bilgi havuzuna ekledi. Charlie dikkatle dinledi, ipuçlarını tahtaya yazdı ve gerektiğinde onlara meydan okudu. Ancak tüm bunlar olurken aklı grubun dinamiğindeydi. Jennings'le eğlenmesine rağmen, ya da belki de bu yüzden, huzursuz ve tedirgin olmaya devam etti. Yıllardır mutlulukla yaşadığı bir birimde, bir olay odasında kendisini rahatsız hissetmesine neden olan, tam olarak ne olduğunu anlayamadığı bir şeyler vardı. Burası onun evinden evi, en mutlu ve en zor günlerinin geçtiği yer olmuştu. Sadece Helen buranın dokusunu, Büyük Olay Ekibi'nin ritmini ondan daha iyi biliyordu ama yine de Charlie burada kendini garip hissediyordu, ne kabul görüyor ne de isteniyordu. Bazen bunu hayal ediyor olabileceğini düşünüyordu ama bugün aynı duygu tüm gücüyle kendini hissettiriyordu.

Önündeki memurların hepsinden çok daha uzun süredir buradaydı. Öyleyse neden sık sık kendini bir yabancı gibi hissediyordu?

Bölüm 11

Helen amirinin masasının önünde, başöğretmenin odasına çağrılmış bir öğrenci gibi duruyordu. Bu son derece garip bir dinamikti, yeni patronu Başmüfettiş Rebecca Holmes Helen'den tam on yaş gençti ve hızlı başarıya ulaşmanın tam bir örneğiydi. Genç yaşına rağmen Holmes'un duruşu, zekâsı ve dinamizmi vardı, yakışıklılığundan bahsetmiyorum bile, etkileyici bir hızla yükselmesini sağlayan bir kazanma paketi. Verimli, amaçlı ve politik zekâsıyla tanınan Holmes, suçu her zaman başka bir yere atma konusunda yetenekliydi. Sicili tertemiz, davranışları örnek gösterilecek nitelikteydi, belki de parlak kariyeri boyunca çok az ön cephe deneyimi yaşamış olmasından kaynaklanıyordu. Holmes'un atandığı haberi doğrulandığında bu durum Helen'i endişelendirmişti, tıpkı çok farklı bakış açıları ve metodolojileri gibi. Helen bu zıtlığı şimdi çok daha iyi hissediyor, kendini yeni ve parlak şerifin karşısında yaşlı bir silahşör gibi hissediyordu. Holmes başarılı da olsa bir masa başı çalışanıydı, Helen ise A&E'de kâğıt karıştırmaktan daha fazla zaman geçirmişti. Bunun kazançlı bir kombinasyon olup olmadığını zaman gösterecekti ama şu anda Helen, Holmes'un her şeyin mükemmel bir şekilde düzenlendiği, her şeyin yerli yerinde olduğu tertemiz ofisinde kendini rahat hissetmiyordu.

Buna karşın Holmes rahat ve sakin görünüyordu, formaliteleri bir kenara bırakıp sadede geldi. Bu, birkaç hafta önceki resmi el sıkışmayı saymazsak, ikilinin ilk gerçek etkileşimiydi ve Holmes bu etkileşime ayak uydurmaya kararlı görünüyordu.

"Dün geceki silahlı saldırı hakkında ne biliyoruz?"

Helen hızlı bir şekilde, 'Bunun Freemantle bölgesinde yasadışı uyuşturucu arzının kontrolü için devam eden bir bölge savaşının parçası olduğunu düşünüyoruz,' diye cevap verdi.

'Şehrin o kısmı her zaman Kobraların kontrolü altındaydı, ancak yeni bir birim, Ana Cadde ekibi, güçlenmek istiyor. Son zamanlarda sayılarını artırdılar ve amaçlarına ulaşmak için gerekli şiddeti uygulamaktan çok mutlu görünüyorlar.

Holmes düşünceli bir şekilde başını sallayarak, "Kötü bir iş," diye cevap verdi. 'Kontrolden çıkmasını istemediğimiz bir iş. Hiç ipucumuz var mı?'

'Henüz erken hanımefendi ama hızlı bir ilerleme kaydedeceğimize eminim. Biz ipuçlarının peşindeyken, bazı önemli kişileri yakalamayı, onlara biraz baskı yapmayı ve halkın bu şekilde riske atılmasına müsamaha göstermeyeceğimizi bilmelerini sağlamayı planlıyorum.

Aynen öyle. Dün geceki silahlı saldırı çok daha kötü olabilirdi. Böylesine yoğun bir yerleşim bölgesinde felaketle sonuçlanabilecek bir çatışma çıkabilirdi. Bölge sakinlerine güvende oldukları ve şehrin tamamında kontrolün bizde olduğu konusunda güvence vermek için bugün bölgede ve çevresinde çok sayıda üniformalı memura ihtiyacımız olacak.

'Oradaki üniformalı mevcudiyetin iki katına çıkarılmasını talep ettim ve soruları yanıtlamak ve topluma güven vermek için mümkün olduğunca çok sayıda destek görevlisi görevlendirmemizi önerdim.

"Güzel. Sakinleştirmemiz ve güven vermemiz gerekiyor ama aynı zamanda bazı sonuçlara da ihtiyacımız var. Bu, son haftalarda meydana gelen üçüncü olay; polis ve suç komiseri bu sabah bunu hatırlatmaya özen gösterdi.

Helen bu hafif azarlama karşısında duyduğu kızgınlığı gizleyerek, "Kimse bunu benden daha fazla ciddiye almıyor, sizi temin ederim," diye cevap verdi.

"Yine de *tutuklamalara* ihtiyacımız var Helen," diye devam etti Holmes gülümseyerek. 'Bu gibi durumlarda benim tecrübelerime göre ihtiyaç duyulan şey gözle *görülür bir adalettir*. Kelepçelenerek götürülen haydutların haber görüntüleri kötü adamları caydırır ve yerel halka güven verir, maaşlı patronlarımızdan bahsetmiyorum bile, bu yüzden bu konuda olabildiğince hızlı hareket edelim. Halka açık tutuklamalar, uzun sorgulamalar ve ardından somut suçlamalar... İhtiyacımız olan şey bu.

Helen "buyurun" diye cevap verme isteğine karşı koydu, bunun yerine başını sertçe salladı.

'Mükemmel, o zaman anlaştık. Mevcut tüm kaynakların bu davaya yönlendirilmesini, ekibinizin her üyesinin gece gündüz çalışarak bu davayı istiyorum.

Helen kabul edip gitmek istiyordu ama bir şey onu duraksattı. Ne yapacağını söyleyememesinden hoşlanmazdı, yalan söylemeyi de alışkanlık haline getirmemişti.

"Diğer acil soruşturmaları araştırmak için *bir miktar* kapasite ayırmak istiyorum.

Holmes masasından başını kaldırdı, toplantının bittiğini düşünerek dikkatini evrak işlerine vermişti bile. Kaşlarını çatarak, "Ne gibi?" diye sordu.

'Önemli bir şey olursa. İlgiilenilmesi gerektiğini düşündüğüm bir kayıp vakası var.

"Detaylar nedir?

"Evden kaçan on beş yaşında bir kız. Yirmi iki yaşında bir erkek arkadaşıyla takılıyordu, bir keş ve küçük bir satıcı, ama dün gece ayrıldılar. Akşam 8 civarında Hoglands Park bölgesinde olduğu biliniyor ama o zamandan beri görülmemiş. Annesi bu sabah resepsiyondaydı, çok üzgündü.

"Yani birkaç saattir kayıp mı? Holmes şaşırarak sordu.

'Gece boyunca, evet. Açıkçası hava dondurucu, ıslak ve sokaktaki durum bu şekildeyken, potansiyel olarak çok tehlikeli bir durum olduğunu düşünüyorum.

'Açıkçası içgüdülerinize saygı duyuyorum, DI Grace, ancak CID kaynaklarını bu işe tahsis etmeden önce yakın bir tehdit olduğuna dair daha fazla kanıt ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum. Bırakın üniformalılar.'

'Normalde yapardım hanımefendi ama anneye bizzat konuştum ve bence hızlı ve kararlı bir takip gerekiyor. Bu çocuğun gidecek hiçbir yeri yok ve yatacak güvenli bir yer bulma şansı da çok düşük.

'Öyle bile olsa, bu konuda bir karar vermeden önce biraz daha beklememiz gerektiğini düşünüyorum. Bir suç işlendiğini bile bilmiyoruz,' diye cevap verdi Holmes, sinirlenerek.

'Saygısızlık etmek istemem ama aynı fikirde değilim. Bu gibi durumlarda ilk birkaç saat çok önemlidir.

'Her ne olursa olsun, *seçimler* yapmak zorundayız Helen. Ve kuralları biliyorsun - bir silahlı saldırı, bir cinayete teşebbüs, haftanın her günü bir kayıp vakasından daha önemlidir.

"Bunu annesine anlatmayı dene.

Holmes cevap vermek için bir an bekledi, Helen'in sert ve adım atmayı reddetmesi karşısında gözle görülür bir şekilde şaşırmişti. Ayağa kalkarak doğrudan Helen'e baktı ve şöyle dedi: 'Helen, ilk düzgün konuşmamızın bir tartışmayla sonuçlanmasını istemem, o yüzden açık konuşmama izin ver. Kaynaklarımız yetersiz olduğu için önceliklerimizi belirlemek zorundayız. İdeal değil ama içinde yaşadığımız dünya bu nedenle derecelendirme sistemlerimiz, protokollerimiz var. Sizden uymanızı beklediğim protokoller. Bu yüzden şimdilik kayıp kişileri arka plana atalım ve *tüm* enerjimizi, *tüm* çabalarımızı bu büyük şehrin sokaklarını yeniden güvenli hale getirmeye odaklayalım. TAMAM MI?'

"Evet, hanımefendi.

Bunu söylerken bile Helen, amirinin direktifine uymaya niyeti olmadığını biliyordu. Helen'in cephe tecrübesi, tehlikeyi sezme yeteneği ve yıllar boyunca pek çok hayat kurtarmış olan içgüdüğü vardı. Eğer bir şeyin acilen ilgilenilmesi gerektiğini hissederse, sonuçları ne olursa olsun üzerine giderdi. Bu pervasızca, aptalca ve potansiyel olarak zarar vericiydi ama başka bir yol bilmiyordu.

Emirlere uyma konusunda hiçbir zaman çok iyi olmamıştı.

Bölüm 12

Charlie masasında oturduğu yerden yoğun olay odasına bir göz attı. Bu ekipteki konumuyla ilgili kuşkularına rağmen, sözleri, telefonlara sarılmakla ve birden fazla soruşturma hattını çalıştırmakla meşgul olan memurlar üzerinde kesinlikle arzu edilen etkiyi yaratmıştı. Büyük bir soruşturma ihtimali onları heyecanlandırmış, hatta harekete geçirmiş görünüyordu. DC Wilson, Malik, McAndrew ve Reid canla başla çalışarak diğerlerine, özellikle de DC Jennings'e örnek oluyorlardı. Sadece birkaç aydır ekipteydi ama Charlie şimdiden onun bir sorun olacağını söyleyebilirdi. Şimdi ona baktığında, görevine belirgin bir aciliyet eksikliği ile giden, daha göz alıcı görevlere odaklanabilmek için istenmeyen görevleri sürekli olarak genç meslektaşlarına yükleyen, hak sahibi olmanın tam bir görüntüsü gibi görünüyordu. Charlie'nin kitabında bu tür bir güç oyunu, bu tür bir tembellik tamamen kural dışıydı ve şimdi bile ona sorumluluklarını hatırlatmak için üzerine yürümeyi düşünüyordu ki aniden Helen'in içeri girdiğini gördü. Odayı hızlıca taradıktan sonra, eski silah arkadaşı doğrudan ona doğru yöneldi, yüz ifadesi ciddiydi.

"Her şey yolunda mı? Charlie merakla sordu.

Helen, Charlie'ye ekibin bir yerde, tahtanın başında kendisine katılmasını işaret etti.

Helen sesini alçaltarak, "Muhtemelen," diye uğursuzca cevap verdi. "Yeni patronumuzla öncelikler hakkında biraz tartıştık.

"Ah canım," diye alay etti Charlie gülümseyerek. "Hâlâ arkadaş mısınız yoksa...?"

"Olabileceğimiz kadar. Her neyse, benim için bir şey yapmanı istiyorum, ama bunu tutmamız gerekebilir, çünkü baş yöneticinin onaylayacağından emin değilim.

"Tabii. Ne ?

"Hızlandırılmasını istediğim bir kayıp kişi soruşturmamız var. Naomi Watson, on beş yaşında, dün gecedan beri kayıp. Temel detayları burada özetledim.

Charlie'ye bir kâğıt uzattı, o da hızlıca göz gezdirdi. "Ve bunun bir an önce yapılmasını mı istiyorsun? Charlie, yüzündeki ifadeyi gizlemeyi başaramayarak sordu

şaşırdı. "Bazılarımızı burada yaptığımız işi bırakıp bunun peşine düşmek gibi mi?

Kesinlikle. Kulağa hoş gelmiyor, bu yüzden sokakta biraz araştırma yapmamızı istiyorum. Belki pansiyonlarla konuşabilirsiniz - Lime Street'teki Tara Bridges iyi bir başlangıç noktası olabilir - ve belki bir memurunuzu da Hoglands Park'a gönderip etrafa sorabilirsiniz. Naomi'nin bilinen son yerinin orası olduğundan oldukça eminiz.

Charlie yine de durakladı, razı olup olmayacağından emin değildi. Helen kaşlarını çatarak, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Charlie hızla, "Hayır, hayır," diye cevap verdi. 'Buna öncelik vermek istediğinden *emin* sürece-'

Helen kararlı bir şekilde, 'Lütfen beni aynı tartışmayı ikinci kez yapmak zorunda bırakma, Charlie,' diye cevap verdi. 'Bunun bir an önce kontrol edilmesini istiyorum. Eğer bir şey çıkmazsa, Naomi sağ salim dönerse, bu benim sorumluluğumda. Ama tehlikede olmadığından emin olmak istiyorum. O çok genç, çok deneyimsiz ve annesi endişeden aklını kaçırmak üzere...'

Helen'in de bildiği gibi, bu Charlie'nin işine yaradı. İki kız çocuğu annesi olan Charlie, kalbinin bu kadar açık bir şekilde çekilmesine karşı koyamadı.

"Sorun değil. Bu işe ne tür kaynaklar ayırmak istiyorsunuz?' 'Sadece sen ve bir kişi daha. Daha fazlasını öğrenene kadar bu kadar yeter.

Öyleyse seç

"Ana soruşturmadan ayırabileceğimizi düşündüğünüz herhangi birini bulun ve bir şey bulur bulmaz bana haber verin.

Helen ona minnettar bir ifadeyle başını salladı ve kararlı adımlarla ofisine doğru yürümeye başladı. Şaşıran Charlie yine de Helen kararını verdiğiğinde ona karşı koymanın bir anlamı olmadığını deneyimlerinden biliyordu, bu yüzden düşüncelerini elindeki göreve çevirdi ve gözlerini önündeki iş arkadaşlarının panoramasında gezdirdi. Bunu yaparken zihninde bir düşünce oluştu, çok hoş bir düşünce.

"DC Jennings?

Küçük memur mesajlaşmakla meşguldü ama şimdi yakalanmış gibi sertçe başını kaldırdı.

"Biraz konuşabilir miyiz? Senin için küçük bir işim var."

Bölüm 13

Durmaksızın ileri geri yürüyor, ağır zinciri gürültüyle şingirdiyor, öfkesinin ritmine ayak uyduruyordu. Onu esir alan kişinin Naomi'nin bu iğrenç karışımı yemesi konusundaki kararlılığına rağmen Naomi direnmiş, öylesine şiddetli bir mücadele vermişti ki sonunda adam pes etmiş, öfkeyle dolu kâseyi alıp gitmişti. Naomi bir an için kısa bir zafer coşkusu hissetti ama sonra kapı çarparak kapandı ve açlıktan midesi ağrırken bir kez daha karanlığa gömüldü.

Naomi'nin bir yanı yere yığılmak, gözyaşlarına boğulmak istiyordu ama ona bu zevki tattırmayı reddetti, bunun yerine bir aşağı bir yukarı yürüdü, küfretti, söylenip durdu, o piçin 'sadakasını' kabul ettiği güne lanet okudu. Onun güvenine böylesine çirkin bir şekilde ihanet ettiğine hâlâ inanamıyordu. Ona güvenmiş, onun kendisini kurtarmaya gelen bir beyaz şövalye olduğunu düşünmüştü ama bunun yerine onu kaçırmış, hapsedmişti. Naomi elinde bir silah olmasını, bu korkunç kâbusu sona erdirecek ve onu özgürlüğüne kavuşturacak bir şeyi onun kafasına indirmeyi nasıl da arzuluyordu.

Ama elinde böyle bir kurtuluş yoktu. Naomi, meydan okumasından duyduğu tüm gurura rağmen, işkencecisine bağımlı olduğunu biliyordu - yiyecek, su, ilaç, burada kalmasını daha az korkunç hale getirebilecek her şey için. Adamın burada tuvalet olarak kullanılan kovayı boşalttığını, sonra da yerine koyduğunu fark etti; bu onların rahatına yönelik küçük bir işaretti. Ancak bu sabahki münakaşanın da kanıtladığı gibi, onun 'ilgisi' bu kadarla sınırlı kalacaktı. Herhangi bir *gerçek* yardım, cesaretlendirme ya da dayanışmanın düşmanca davranan arkadaşından gelmesi gerekecekti.

Karanlığın içinden ona doğru bir bakış daha atan Naomi, genç kızın doğrudan kendisine baktığını görünce şaşırdı. Bu manzara karşısında oldukça şaşırmıştı; yarı aydınlıkta bile Naomi bu kızın uzun sarı saçları ve delici mavi gözleriyle güzel olduğunu görebiliyordu, ama son zamanlarda yaşadığı olaylardan çok etkilenmişti. Yüzü zayıflamış, yüz hatları ve gözleri çökmüştü. Yarı güzel, yarı hayalet gibiydi.

Kız bakmaya devam etti, sonra arkasına uzanarak kendi yulaf lapası kâsesini çıkardı. Naomi kâsenin hâlâ yarısının dolu olduğunu görünce şaşırdı ve meraklandı. Kız kaseyi dikkatle, kasıtlı olarak Naomi'ye doğru itti ve alması gerektiğini işaret etti.

Nereden geldiği belli olmayan bir anda, Naomi birdenbire duygulara boğulduğunu hissetti. Bu kişiyi tanıımıyordu, Naomi'ye hiçbir borcu yoktu ama yine de bir yabancıya yardım etmek için kendi bedenini riske atıyordu. Naomi karanlığın içindeki bu basit insanlık ve cömertlik eylemi karşısında gözlerinin yaşardığını hissetti.

"Teşekkür , teşekkür ," diye fısıldayarak onu .

Naomi açlıktan ölüyordu. Bir şeyler yemesi gerekiyordu ve her ne kadar o korkunç içerik onu tiksindirse de, hayatta kalma arzusu artık onu geçirmişti. Ağzına bir yığın lapa attı ve midesini doldurma arzusuyla kendini yarı boğdu. Doymak bilmez bir hırsla bir lokma daha aldı, öğürme isteğine rağmen zorla yuttu ve kalıntıları yerde genç kıza doğru kaydırıldı. Ancak velinimetini kâseyi almamış, olduğu yerde bırakarak, "Bu arada adım Mia," diye fısıldamış.

Naomi, karanlıktaki bu dost canlısı sesle bir başka enayi yumruğu yemişti. Bir gözyaşı yanaklarından süzülürken Naomi kendini ne kadar yalnız hissettiğini, hayatının en kötü anında bir arkadaşına ne kadar ihtiyaç duyduğunu fark etti.

"Ben Naomi..." diye kekeleyerek cevap verdi. "Naomi Watson.

Mia kısa bir gülümsemeyle başını salladı. Daha önce çok sert ve agresif olan genç, şimdi zararsız ve nazik görünüyordu, bir arkadaşının olmasından memnun olduğu belliydi.

Mia sessizce, "Daha önce olanlar için özür dilerim," diye cevap verdi. 'Ama geleceğini ve konuşmamızı istemeyeceğini biliyordum. Ona karşı komplo kurduğumuzu düşünecekti...'

Naomi bunu sinirlenerek dinledi.

"Ama haklısın, birbirimize destek *olmalıyız*," diye devam etti Mia kararlılıkla. "Bu hoşuma giderdi," diye cevap verdi Naomi, sesi titreyerek.

"Ben de.

Solgun gençten kısa bir gülümseme daha.

"sen? Naomi ses tonunu sordu.

Bir an için Mia'nın yüz ifadesinden bir bulut geçer gibi oldu ama sonra toparlanarak, "Woolston," diye cevap verdi. Sen mi?

Naomi hemen gülümseyerek, "Aynen," diye cevap verdi. "Seni okuldan hatırlamıyorum. Weston'daydım..."

Mia yanıt olarak, "St Patrick's," diye hırıldadı. "Belki de bu yüzden yanlış bir başlangıç yaptık.

Naomi kısa bir kahkaha attı. Okullar, sık sık dönem sonu kavgalarına sahne olan azılı yerel rakiplerdi. Yıllar boyunca, iki kurum arasında uzanan B&Q otoparkında dururken birkaç tanesine tanık olmuştu. Daha önce Mia'yla omuz omuza gelmiş olması mümkün müydü?

Naomi gülümseyerek, "Sanırım öyle," diye kabul etti. "Orayı seviyor musun?"

Pek sayılmaz. Yedinci sınıftan sonra pek gelmeye zahmet etmedim. Öğretmenler benden nefret ediyordu ve ben de aynı şeyi hissediyordum, bu yüzden-'

Mia daha fazla şey söylemek üzereydi ama sonunda kendine hâkim olmayı başarmadan önce yoğun, kanlı ve sert bir öksürük krizine daha girdi.

"Özür dilerim, özür dilerim," diye nefes nefese kaldı, havayı açgözlülükle ciğerlerine geri çekti. "Burası çok nemli, ciğerlerim dayanamıyor.

Mia daha fazla oksijen emdi, göğsüne sertçe vurarak onu içten içe boğan mukusu dışarı atmaya çalıştı. "Eğer..." diye devam etti öfkeyle, nefes nefese, "eğer buradan çıkabilirsem, bu yerden biraz uzaklaşabilirsem... Temiz hava almalıyım, güneş ışığı görmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, bundan kurtulmama yardımcı olabilecek herhangi bir şey

kanlı enfeksiyon ...'

Naomi, Mia'ya karşı bir sempati, ama aynı zamanda bir endişe dalgası hissetti.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu temkinli bir şekilde, sesi biraz titriyordu. "Ne zamandır buradasın?"

Ve Şimdi zaman durmuş gibi ydi, ıssız Mia'nın Naomi'ye bakıp kasvetli bir Şekilde, "Hatırlayamıyorum," demesi bir asır sürdü.

Bölüm 14

"Adı Naomi Watson ve dün gecedan beri kayıp...

Genç gönüllü Naomi'nin fotoğrafına dikkatle baktıktan sonra başını salladı.

"Korkarım onu tanıyamadım ama dün gece görevde değildim. En iyisi yurt müdürü Tara'ya sormanız. Onu konaklama bloğunda dolaşırken bulabilirsiniz.

Kadın binanın arka tarafını işaret etti. Charlie ona teşekkür ederek yoluna devam etti ve dar bir koridordan geçerek sığınma evinin ana gövdesine girdi. Burası dört yıl önce şehrin evsizlik sorununa çözüm olarak açılan, belediyenin en önemli merkeziydi. Ancak Covid salgını ve ardından gelen ekonomik gerileme en iyi planlarını suya düşürmüştü ve Lime Street merkezi giderek kötüleşen bir durumla başa çıkmak için ne yazık ki yetersiz görünüyordu.

Konaklama bloğu Charlie'nin önünde açıldı; sıcaklık, konfor ve güvenlik sağlayan elli tek kişilik yatak, ancak mahremiyet veya saygınlık adına hiçbir şey . Burada her şey ortaktı, dertleriniz de buna dahildi. Genç bir anne adayı başka bir insanın varlığına aldırmadan yanından geçip giderken bu durum Charlie'nin gözlerinin önüne geldi; boş gözleri belki de bağımlılığın ya da derinlerde yatan bir psikiyatrik sorunun göstergesiydi. Üzüntüyle yoluna devam eden Charlie, çevredeki tek görevliyi buldu ve aceleyle ona doğru ilerledi. Merkezin müdürü Tara Bridges, Charlie yaklaşırken ona doğru döndü.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu parlak bir sesle, Charlie'nin resmi bir iş için burada olduğunu fark etmişti.

İncelenmesi için arama izni kartını uzatan Charlie, "Bu sabah annesi tarafından kayıp olduğu bildirilen on beş yaşında bir kız için genel bir alarmımız var" diye cevap verdi.

Charlie fotoğrafı Tara'ya uzattı, o da aldı ve kızın yüz hatlarını inceledi.

"Dün geceden beri görülmedi ve açıkçası onun için çok endişeleniyoruz. Acaba buraya mı geldi? Ya da diğer pansiyonlarınızdan birinde?"

Beklentiden çok umutla söylenmişti ama Tara Bridges'in kaşları çatılmış, yavaş yavaş tanımaya başlamıştı.

"Evet, dün gece buradaydı," diye cevap verdi hemen.

"O olduğuna emin misin?"

"Yüzde yüz. Boyalı mavi saçları gözden kaçırmak oldukça zor, ayrıca aynı kolyeyi takıyordu, adının yazılı olduğu kolye. Belli ki adı Naomi, ama soyadını öğrenemedim.

...

Charlie heyecanla, "Naomi Watson," diye cevap verdi. "İşte bizim kızımız.

"Doğru..." diye cevap verdi müdür düşünceli bir şekilde, gözleri fotoğrafa takılmıştı.

"Yani gece burada mı kaldı? Charlie'nin sesi parlaktı ama Bridges'in yüzü hızla bulutlandı.

"Ne yazık ki hayır. Doluyduk, müşteriler için buraya zar zor girebildik. Ben... Ona diğer pansiyonları söyledim ama o zaten denediğini söyledi.

"Yani onu geri mi çevirdiniz? Charlie, sesinin ne kadar suçlayıcı çıktığını çok geç fark ederek sordu.

Bridges savunmacı bir tavırla 'İstemedim,' diye cevap verdi. 'Ama başka seçeneğim yoktu. Burada kapasiteyi aşarsak işler çok hızlı bir şekilde istikrarsızlaşabilir

...

Charlie geri adım atarak, "Tabii ki anlıyorum," dedi. 'Neyle karşı karşıya olduğunuzu biliyorum. Ama açıklığa kavuşturmak için soruyorum, ikiniz konuştunuz mu?

"Birkaç dakikalığına, evet. Ön girişeydi ve birkaç kelime paylaştık, sonra yoluna gitti.

"Peki nasıl görünüyordu?"

"Tabii ki üzgündü. Biraz da korkmuştu. Ama kafası güzel ya da sarhoş falan değildi ve aklı başında bir kıza benziyordu.

"kimse var mıydı?

'Hayır, tek başınaydı, bu yüzden bu kadar telaşlıydı. Burada bir yer bulamadığı için gerçekten hayal kırıklığına uğramıştı ve hava da giderek yaklaşıyordu...'

Bridges'in sesi bu düşünceden, bu sorgulamadan dolayı gerçekten acı çekmiş gibi geliyordu ama Charlie elinde az da olsa bir ipucu olduğu için ısrar etmek zorundaydı.

"Yani nereye gittiği hakkında hiçbir fikrin yok?

"Korkarım ki hayır. Sadece burada takılmamaya karar verdiğine sevindim.

Ne demek istiyorsun?'

Ve şimdi Bridges bir kez daha durakladı, sıkıntılı ve rahatsız görünüyordu.

'Bilindiği üzere ... pezevenkler ve pedofiller kapanış saatinde pansiyonumuzun önünde toplanırlar. Saat dokuz civarında dükkanı kapatıyoruz - ondan sonra kimsenin girip çıkmasına izin verilmiyor - ve her zaman bazı insanları geri çevirmek zorunda kalıyoruz, bu yüzden ...'

Hecelemesine gerek yoktu. Charlie her geçen saniye daha da huzursuz oluyor, duyduklarından daha da iğreniyordu. Dünya gerçekten bu kadar acımasız, bu kadar yırtıcı hale mi gelmişti?

"Ve bu her gece mi oluyor?

Aşağı yukarı. O kadar tahmin edilebilir bir hal aldı ki, en kötü suçlulardan bazıları için takma adlarımız bile var.

"Tanrım...

"Kulağa korkunç geldiğini biliyorum ama aslında oldukça faydalı. Geri çevirdiğimiz gençleri belirli karakterlerden uzak durmaları konusunda uyarabiliyoruz. En azından bunu hallettik. Beni endişelendiren o ezikler değil ...'

Charlie'nin gözlerinin içine baktı ve sözlerini bitirirken sesini alçalttı:

"Beni endişelendiren bilmediklerimiz.

Bölüm 15

Helen Grace yoğun sahneyi taradı, hevesle avını arıyordu. Southampton Central'daki kantin tıklım tıklımdı ve ilk başta lacivert üniformalıların arasında adamını bulmakta zorlandı ama sonunda iş arkadaşlarıyla hararetli bir şekilde sohbet eden Polis Memuru Dave Reynolds'un tanıdık yüzünü seçti.

Kalabalığı yararak ilerleyen Helen kısa süre sonra kendini onun masasının yanında buldu. Deneyimli subay hemen konuşmasına ara vererek onu selamlamak üzere ayağa kalktı ve aynı şekilde davranması için genç meslektaşına işaret etti.

'Sorun yok çocuklar, herhangi bir formaliteye gerek yok..'

Ama Reynolds ayakta kaldı ve yüzünü ona dönerken gülümsedi. Güler yüzlü, popüler bir subaydı, ilgi çekici bir tavrı vardı, her zaman bir şaka yapmaya ya da dertlerinizi paylaşmaya hazırdı.

"DI Grace, sizi stajyerim PC Beth Beamer ile tanıştırebilir miyim? Kendisi altı hafta önce aramıza katıldı ve aramıza hoş geldi.

Deneyimli polise arkasını dönen Helen, kendisine ciddiyetle başını sallayan utangaç görünümlü, hevesli ve çilli genç kadına baktı. Bu Helen'i üniformayı ilk giydiği günlere götürdü, üniformanın ona verdiği gurur ve amaç duygusunu hatırladı. Bir yanı hayatın daha az zorlayıcı olduğu o günlere dönmeyi arzuluyordu ama anılarını tazeleyecek zamanı yoktu.

"Molanızı böldüğüm için üzgünüm, PC Reynolds, ancak bu savunmasız genç için acil bir arama yapıyoruz.

Naomi Watson'ın fotoğrafının bir kopyasını ona uzattı.

'Dün gece siz ve Polis Memuru Beamer'ın devriye gezdiği saatlerde şehrin Hoglands Park bölgesinde olduğunu düşünüyoruz. I

Acaba onu herhangi bir noktada gördünüz mü? Boyalı mavi saçları ve pembe DM botları ile oldukça dikkat çekici...'

Reynolds fotoğrafı dikkatle inceledi.

'Üzgünüm, hayır, öyle birini görmüş olsaydık hatırlardım. Korkarım dün gece her zamanki gibi gözyaşı dökenler ve kullanıcılar vardı,' diye ciddi bir şekilde cevap verdi. 'Bununla birlikte, ben ve PC Beamer on dakika içinde tekrar dışarı çıkacağız. Bu yüzden Hoglands ve çevresine bir göz atmaya öncelik vereceğiz. Bu fotoğrafı ekibe dağıtmak üzere saklamamın bir sakıncası var mı?

'Elbette,' diye minnetle cevap verdi Helen. 'Sokaklarda ne kadar çok gözümüz olursa o kadar iyi. Genel bir uyarı mesajı yayınladım ama sizden gelecek kişisel bir uyarı gerçekten fark yaratabilir.

'Kesinlikle,' diye Reynolds onu rahatlattı, kahvesini bitirdi ve Beamer'a aynı şeyi yapması için başıyla işaret etti. 'Hemen işe koyulacağız. Büyük olasılıkla gün bitmeden onu sağ salim evine ulaştıracacağız.

Tüm masa tepki verir gibi oldu, yarım düzine memur aramaya katılmak için ayağa kalktı. Onlara içtenlikle teşekkür eden Helen, olay odasına dönmek için can atarak yoluna devam etti. Sokaktaki memurların desteği ve coşkusu için minnettardı ama Reynolds ve Beamer ile yaptığı görüşme onu daha da endişelendirmişti. Reynolds gibi devriye memurları şehirdeki kanun ve düzenin can damarıydı. Sokaktaki yüzleri, gidilecek yerleri ve kaçınılması gerekenleri bilirler, genellikle sorunları ve potansiyel tehditleri CID'nin öğrenmesinden çok önce fark ederlerdi. Sadece kriminal konularda değil, okuldan kaçma, bağımlılık, fuhuş ve daha pek çok konuda da nabız tutuyorlardı. Şehirde kaybolmuş ve korkmuş bir şekilde dolaşan yalnız bir genci fark edecek biri varsa o da onlar olurdu ama belli ki hiçbir şey görmemişlerdi.

Sanki Naomi buhar olup gibiydi.

Bölüm 16

Kaderine lanet okuyarak alt geçitte tek başına yürüdü. Bunu hak etmek için ne yapmıştı?

Şehrin köhne bir bölgesine sürgün edilmiş, şu anda bile muhtemelen bir arkadaşıyla birlikte Netflix izleyip uyuşturucu içen, neden olduğu yaygaranın tamamen farkında olmayan talihsiz bir genç kaçağın peşinde zaman harcıyordu. DC Paul Jennings boş bir kola kutusuna vahşice bir tekme attı, kutu duvardan fırladı ve dikkatini polis memuruna çevirmeden hafif bir ilgiyle kutuyu koklayan sokak köpeğinin yanına düştü. Ödül mü istiyordu? Kafasına dostça bir okşama mı? Her iki durumda da ikisini de alamayacaktı. Jennings dostça bir ruh halinde değildi.

Bu onun hatası mıydı? DS Brooks'u bir şekilde kızdırmış mıydı? Bu yüzden mi bu sonuçsuz davayı takip etmesi için onu seçmişti? Yanlış bir şey yaptığını düşünmüyordu - dün gece onun yerine geç saate kadar kalmayı teklif etmek, bu sabah diğer DC'leri organize etmeye yardım etmek - ama bunun başka bir açıklaması olamazdı. Bu bir hastane geçişiydi, kaybet-kaybet durumuydu. Vurulma soruşturmasından alınmış, umutsuz olduğu belli olan bir davada ilerleme kaydetmekle görevlendirilmişti. Kendisini aşan nedenlerden ötürü, DI Grace açıkça bu kız için endişeleniyordu, bu nedenle başka bir yerde ihtiyaç duyulan insan gücünü aptalca dağıttı. Sonuç, ilerleme bekliyor olabilirdi ama bunun ne şansı vardı ki? Herhangi bir suç işlendiğine, bu kızın sokaklarda ve tehlikede olduğuna dair hiçbir kanıt yoktu ama öyle olsa bile onu bulmak samanlıkta iğne aramak gibi bir şey olurdu. Mülksüzlerin sığındığı çok sayıda park, arka sokak, sanayi sitesi ve terk edilmiş depo vardı. Her yeri taramasına imkân yoktu.

Ama yine de görevi buydu ve bu yüzden buruk bir ruh hali içindeydi. Dört gözle beklediği tek şey, Southampton Central'a eli boş dönme vaadiyle geçireceği zorlu bir yürüyüş günüydü. Diğerleri üsse döndüğünde ona nasıl gülüyordur, sadece üniformaya uygun görevlere indirilmesinden nasıl keyif alıyordur.

Başkomiser Jennings öfkelenerek yoluna devam etti. Hoglands Parkı'nı ve çevresindeki sokakları kontrol etmiş, Naomi Watson'ı gören hiç kimseyi bulamamıştı. Sinirlenerek araştırmasını genişletti ve Hoglands'tan şehrin doğusuna doğru giden yolları izlemeye başladı. Jennings bu karanlık yolların terk edilmişler, uyuşturucular ve evsizler için bir sığınak olduğunu biliyordu ve bu pis, yağmur sıçramış alt geçidin de payına düşenden fazlasına sahip olduğu kesindi. Jennings yanlarından geçerken onlara göz atıyor, dağınık, tehlikeli ya da düpedüz tuhaf olduklarını düşünüyordu. Toplumun süprüntüleri için hiçbir zaman fazla zamanı olmamıştı ve hızla ilerledi, efsanevi Naomi'den bir iz var mı diye bir yana bir bu yana baktı, yakında buradan kurtulacağını umuyordu. Burada ruhunu tüketen, onu huzursuz eden bir şeyler vardı, bu yüzden buradan uzaklaşmak istiyordu.

Ancak tünelin orta noktasına yaklaştığında durakladı. Duvara yaslanmış, alt yarısı kirli bir uyku tulumunun içine gizlenmiş genç bir kızdı. Üzerinde yırtık bir puf ve soluk Southampton FC beresi vardı, kolunu da ağır bir şekilde hamile olduğu belli olan, yıpranmış bir Border collie'nin üzerine rahatça koymuştu. Jennings anne adayına sempatiye yakın bir duyguyla baktı; dürüst olmak gerekirse köpeklerle insanlardan daha fazla zaman ayırırdı ama bakışlarını başka yöne çevirdiğinde gencin doğrudan kendisine baktığını fark etti. Şaşırarak kızı dikkatle inceledi, aradıkları kızın bu olmadığını hemen anladı ama bu terk edilmiş yerin tüm sakinleri arasında en azından akli başında görünüyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu, sesinde bir meydan okuma vardı. Jennings bunun bir geri itme mi yoksa davet mi olduğundan emin değildi,

Bu yüzden hızlıca cevap verdi, arama izni kartını açtı ve konuşmanın kontrolünü ele almak istedi.

"Bu kızı gördün mü?"

Ona Naomi Watson'ın bir fotoğrafını uzattı.

"Kayıp olduğunu düşünüyoruz, buradan geçmiş olabilir.

Jennings topuklarının üzerinde bir ileri bir geri sallanıp saatine bir göz atarken kız fotoğraflı ondan aldı ve inceledi.

"Evet, belki.

Jennings ona döndü, kaçağın tepkisi karşısında  a ırmı tı. "Ciddi misin?" diye sordu  a kınlıkla.

"Kesin bir şey söylemek zor," diye cevap verdi . 'Sanırım onu dün gece burada gördüm, belki saat dokuz civarıydı. Onu sadece yandan gördüm, bu yüzden emin olamıyorum ama saçlarını fark ettiğimi hatırlıyorum...'

"Neredeydi? Ne yapıyordu?"

Solgun geç başını kaldırarak alt geçidin karşı tarafını işaret etti.

"Sanırım  urada i  yapıyordu. İnsanların bazen iyi bir yer olmadığında başvurdukları küçük bir kapı var. Yine de bu sabah uyandığımda orada değildi, belki de her şeyi hayal ettim ...'

Jennings, 'liderliğı' yavaş yavaş duman olurken sinirli bir şekilde boş kapı aralığına baktı.

"Nereye gittiğı hakkında bir fikriniz yok mu? Hangi yöne hakkında?" Ama geç kız çoktan başını sallamaya ba lamı tı.

" zg n m dostum, yapabileceğimin en iyisi...

"Hiçbir şey için te ekk rl r," diye mırıldandı Jennings nefesinin altından ve tek kelime etmeden dönüp gitti.

'Hey, bir şey almayacak mıyım? Biraz para? Sigara? Adil oyna ...'

Ama Jennings orta parmağını havaya kaldırdı ve başını kızın yanağına doğru sallayarak devam etti. Çantayı kırmı  olsa bile ona bir kuru  bile vermezdi. Yürümeye devam ederek alt geçidin uzak ucuna doğru yöneldi, bu soğuk Kasım sabahının süt gibi güneş ışığına geri dönmek istiyordu. Burası onu ürkütüyordu, tıpkı gölgelerinde pusuya yatan pondlife gibi. Belki birkaç sokağı daha inceleyebilir, sonra da  ehir merkezinin büyük bölümünü dola tığını düşünerek günü bitirebilirdi? O zaman düzgün bir polis i i yapması için vurulma soru turmasına geri dönmesine izin verilecek miydi? İçtenlikle  yle umuyordu.

ışığa çıkan Jennings durakladı, bir paket Camel Lights çıkardı ve alt geçidinin tam karşısında bir tane yaktı

Ona küfrettiği duyulabilen arkadaşı. Jennings gülümseyerek sigarasından uzun bir nefes çekti, sonra başını arkaya eğerek bir duman sütunu üfledi ve dumanın opak gökyüzüne doğru sürüklenişini izledi. Ama bunu yaparken bir şey fark etti.

Üstündeki duvarda bir trafik kamerası, doğrudan ona bakıyor.

Bölüm 17

Bu o. Buna şüphe yok.'

Helen monitörü işaret ediyordu, sesi heyecandan titriyordu. Ekran trafik kamerasından alınan bir görüntüyle doluydu, zaman kodu dün gece alt geçide giren genç bir kadını gösteriyordu.

'Açıkçası çözünürlük mükemmel değil ama yine de saç rengini ve parlak Doc Marten botlarını . Hepimiz o olduğu konusunda hemfikir miyiz?

Helen dönüp olay odasında etrafında toplanmış olan ekibinin geri kalanına baktı. Neredeyse herkes başını sallayarak onayladı, Jennings bile, ama onun önerisi daha çok omuz silkmekti. Helen, Southampton'ın acımasız sokaklarında tek başına yürüttüğü görevden pek umutlu değildi ama her şeye rağmen iyi bir iş .

"Güzel. Naomi Watson'ın dün gece saat 21.00'den hemen önce bu alt geçide girdiği konusunda hemfikiriz,' diye devam etti Helen net bir şekilde. 'Ama artık orada olmadığı açık ve DC Jennings'in soruşturmasının da doğruladığı gibi, alt geçidi kullanan diğer pansiyonerler bu sabah uyandıklarında orada değildi. Yani gecenin bir vakti ortadan kayboldu. En mantıklı açıklama üşüdüğü, yorulduğu ya da bulunduğu yerin daha iyi olduğunu düşündüğüdür, ama ...'

Helen görüntüyü ileri sardı. Dakikalar ve saatler geçtikçe birçok araba ve arada bir yaya alt geçitten çıktı, ancak Naomi'nin ayrıldığına dair hiçbir işaret yoktu. Helen hiçbir şey söylemedi, görüntünün oynamasına izin verdi, sadece DC Jennings durup kameraya baktığında duraklattı.

"Sonunda şöhret," diye şaka yaptı DC Malik, donmuş görüntüye bakarak.

"Bu izinsiz bir sigara molası mı? DC Reid, Jennings'ten dostça bir yumruk yiyerek üst üste bindi.

"Mesele şu ki," dedi Helen, onların üzerinden konuşarak, "Naomi tünelin bu tarafından yürüyerek çıkmıyor...

"Ve alt geçidin diğer ucundaki kamerayı da kontrol ettik," diye ekledi Charlie, Helen'e destek vererek. "O taraftan da ayrıldığına dair bir iz yok.

"Şimdi servis kapakları kilitli, devre dışı, yıllardır öyle," diye devam etti Helen, bayrağı devralırken. "Bu da demek oluyor ki...

Başkomiser Wilson kendini düzeltmeden önce, "Arabayla gittiğini," diye teklif etti. "Ya da kovulduğunu.

"Kesinlikle," dedi Helen anlamlı bir şekilde, devam etmeden önce bu düşüncüyü bir kenara bırakarak. 'Açıkçası, bu alt geçitten her gün çok sayıda araç geçiyor, ancak gece trafik daha hafif ve biz sadece alt geçitten çıkması normalden uzun süren araçlarla ilgileniyoruz. Burada herhangi bir yol çalışması ya da geçici ışıklandırma yok, dolayısıyla 30 mil/saat hız sınırına uyuyorsanız tünelden geçmeniz otuz saniyeden az sürecektir. Ancak az sayıda aracın geçişi bundan çok daha uzun sürdü. DC McAndrew?

Deneyimli memur bir adım öne çıktı. Beyaz tahtaya geçerek birkaç kayıt numarasının ayrıntılarını tahtaya karalamaya başladı.

'Tünelden çıkmadan önce alt geçitte iki dakika ya da daha fazla zaman geçiren beş araç var. Üç araba ve iki kamyonet. Naomi bunlardan herhangi birinde olabilirdi, bu yüzden hepsini kontrol etmemiz gerekecek, ancak özellikle ilgi çekici olan bir tanesi var. Bir Renault Movano minibüs, plakası OT16 VXL.'

Helen trafik kamerası görüntülerini ileri kaydırarak Renault minibüsündeki görüntüyü dondurdu.

'Bu araçların gereğinden uzun süre durmasının pek çok nedeni olabilir. Tamamen masum olabilir, ancak satıcıların ve seks işçilerinin bu alt geçidi sık sık kullandığı göz önüne alındığında olmayabilir de. DC McAndrew'un dediği gibi, her bir aracı tek tek araştırmamız, sürücünün hikayesini kontrol etmemiz gerekecek, ancak bu Renault ile ilgili beni ilgilendiren şey

Movano'nun yollarda olmaması gerektiği, hatta artık *var*.'

Genç subaylardan bazıları şaşkın bakışlar atınca Helen devam etti.

"Bu minibüs altı ay önce bir uyuşturucu baskınının parçası olarak ele geçirildi. Çalışan parçaları vurulmuş, şasisi satılamayacak kadar paslanmıştı, bu yüzden iki ay önce imha edilmek üzere belediye barınağına gönderildi. Haftalar önce gözleme gibi dümdüz olmuş ve Çin'e doğru yola çıkmış olmalıydı, ama işte burada, yollara geri döndü ...'

Ekip artık anlamıştı, yüz ifadeleri şaşkınlıktan heyecana dönüşüyordu.

"Ne olduğunu öğrenmek için şimdi oraya gidiyorum. Dedektif Brooks, Dedektif Jennings ve Dedektif Wilson diğer araçları kontrol ederken, Dedektif McAndrew burada kaleyi koruyacak.

Helen, DC Jennings'in kızgın bakışlarını fark etti ama yine de devam etti. 'Şu andan itibaren Naomi Watson vakasını resmi olarak kayıp şahıs soruşturmasından potansiyel kaçırılma soruşturmasına yükseltiyorum. Kaynakları buna göre dağıtarak hemen harekete geçeceğim. Dün geceki silahlı saldırı ve Naomi'nin kaybolması nedeniyle çok dağınık olduğumuzu biliyorum, bu yüzden bugün en dinamik ve üretken halimizi almalıyız, anlaşıldı mı?

Onlara baktı, ekibin hemen harekete geçmesini bekliyordu ama kararsız görünüyorlardı, DC Jennings ve Reid özellikle tereddütlü görünüyorlardı.

"*Şimdi, lütfen,*" diye daha yüksek sesle tekrarladı Helen, ekibin birkaç üyesinin sıçramasına neden oldu. 'İki silahlı adamımız ve hayatı tehlikede olabilecek savunmasız bir kızımız var, o yüzden koyulalım...'

Neyse ki birimdekiler mesajı almış ve aceleyle masalarına dönmüşlerdi. Helen başını sallayarak ceketini kaptı ve kapıya doğru yürüdü. Başkaları oyalanmaktan memnun olabilirdi ama o Naomi'nin içinde bulunduğu tehlikenin acı bir şekilde farkındaydı, geçmişte kendisi de benzer tehlikelerle karşılaşmıştı. Naomi kaçırılmış mıydı? Saldırıya mı uğramıştı? Öldürülmüş müydü? Helen'in hiçbir fikri yoktu ama çok geç olmadan kayıp kızı bulmaya kararlıydı.

Bölüm 18

Naomi'nin gözleri yerde sürünen hamamböceğine takılmıştı. Mia'nın kahvaltı kâsesi aralarında yerde duruyordu ve haşerenin onun üzerinde gözü olduğu belliydi. Evdeki tek böcek o değildi ama kesinlikle en cesuru oydu. Naomi uzanarak kâseyi yerden aldı ve onun ulaşamayacağı bir yere fırlattı. Bu küçük bir zaferdi ama yine de bir zaferdi.

Ancak kâsenin içindekilere baktığında, ödülünün tam olarak ne olduğunu söylemek zordu. Başlangıçta kahvaltıları iğrenç bir lapyaydı ama şimdi yarısı yenmiş kalıntılar daha da iştah kapatıcıydı - tamamen katılaşmış ve sertleşmiş, üstünde sert bir kabuk oluşmuştu. Böcek olsun olmasın, bir insanın bunu nasıl yiyebildiğini anlamak mümkün .

"Bunu bitirmelisin.

Naomi başını kaldırdığında Mia'nın doğrudan kendisine baktığını gördü. Yeni arkadaşı sırtını duvara dayamış, çenesini dizlerine dayamış oturuyordu.

"Gücünü korumalısın," diye .

"Yapabileceğimden emin değilim," diye yanıtladı Naomi, iştah açıcı olmayan yemeklere bakarak.

"Yapmak *zorundasın*. Güçlüsün, sağlıklısın, bu şeyle savaşılabirsin. Dışarıda seni arayan insanlar olmalı, değil mi? Eğer dayanabilirsen, belki seni bulurlar ve buradan çıkarırlar...'

"*Bizi* bulun," diye düzeltti Naomi. 'İkimiz de buradan çıkabiliriz. Sadece sabırlı olmamız gerekiyor.

Naomi neşeli ve iyimser görünmek için çok çabalıyordu ama bu Mia üzerinde hiçbir etki yaratmadı.

"Kendimi kandırmıyorum," diye cevap verdi ayık bir şekilde, bir başka sert öksürük nöbetinin ardından hırıltıyla. 'Çok ileri gittim. Ama hayatta kalabilirsin, hayatta *kalmalısın*. Birinin bana ne olduğunu bilmesini istiyorum...'

Genç kızın sesi titreyerek Naomi'nin anında yanıt vermesine yol açtı.

"Böyle söyleme Mia. Hiçbir yere , iyi olacaksın.

"İyi *görünüyor muyum?*

Mia'nın istifası yıkıcıydı ama ona bakınca Naomi haklı olduğunu inkâr edemiyordu. Genç kız iskelet gibiydi ve kadar solgundu ki zayıf yüz hatları karanlıkta parlıyor gibiydi. İçinde bir yaşam kıvılcımı varsa bile bunu görmek zordu.

Mia burnunu koluyla sildikten sonra bir kez daha şiddetli bir şekilde öksürerek, "İşte böyle," diye kaba bir şekilde sözlerini tamamladı. 'Senin sempatini ya da acımanı istemiyorum Naomi. Sadece savaşmanı istiyorum. *Hayatta* kalmanı.

Naomi ilk başta hiçbir şey söylemedi, içlerinden birinin burada ölebileceği fikri kavranamayacak kadar korkunçtu. Ama Mia'nın söyledikleri tamamen mantıklıydı.

"Ne... senin neyin var? Naomi tereddütle sordu. "Hasta olduğunu görebiliyorum ama...

Naomi kelimelerin yanlış çıktığını, acemice ve beceriksizce olduğunu biliyordu ama sormak zorundaydı. Mia'nın öksürüğü o kadar acımasız, o kadar şiddetliydi ki Naomi her türlü korkunç senaryoyu hayal etmişti. Şimdi neyle karşı karşıya olduğunu bilmek istiyordu. Neyle karşı karşıya olduklarını.

"Bronşit," diye yanıtladı Mia, başka bir öksürük krizini önlemeye çalışarak hafifçe soluyarak. "Son iki yıldır ara sıra geçiriyorum ama hiç bu kadar kötü olmamıştı.

"Tanrım, özür dilerim.

"Bu senin hatan değil, değil mi? Mia alaycı bir tavırla karşılık verdi. 'İki yılı aşkın süredir sokaklardayım, on sekiz aydır da eroin kullanıyorum. Harika bir kombinasyon değil, değil mi?

Naomi yarım bir tebessüm etti ama içten içe şok olmuştu. Pek çok kez uyuşturucu alındığına tanık olmuştu elbette, ama bu kız öyle görünüyordu ki

Gençti, çok masumdu, en fazla on altı yaşındaydı. Bir yıldan uzun süredir ağır uyuşturucu bağımlısı olması inanılır gibi değildi.

"Bu konuda yapabileceğin bir şey yok mu? Naomi giderek daha çaresiz bir halde sordu. "Seni daha iyi hissettirebilecek herhangi bir şey?

"Elbette, ama sence ilgileniyor mu? Mia ses tonu öfkeyle karışık bir şekilde cevap verdi. "Ona ilaç için, düzgün bir yemek için, en azından biraz kafein için yalvardım ama o sadece *kendi* istedikleriyle ilgileniyor.

Naomi dehşete düşmüş bir halde ona bakıyordu, bu yüzden Mia ses tonunu yumuşattı. 'Bakın, bununla savaşmaya çalıştım ama elimde hiçbir şey kalmadı. Sadece birkaç günüm var,

Naomi, lütfen pes etme. Yaşamak için sana ihtiyacım var. Babama, anneme onları sevdiğimi, yaptığım her şeye rağmen onları *gerçekten* sevdiğimi söylemene ihtiyacım var...'

Yüzünü ellerine bırakan Mia ağlamaya başladı, sert öksürükler ve acı gözyaşları arasında göğsü çılgınca inip kalkıyordu. Kızgın, çaresiz ve söyleyemeyeceği kadar üzgün olan Naomi kâsenin içindekilere baktı, sonra öfkeyle kaşıkladığı pisliği ağzına attı, kalanını zorla yuttu ve metal kâseyi bir çınlamayla yere fırlattı. Hamamböceği hemen yeniden harekete geçerek ona doğru koşmaya başladı.

Naomi bu kez tereddüt etmedi, yumruğunu sıktı ve öfkeyle haşereyi ezdi.

Bölüm 19

İki demir plaka birbirini kucaklayarak yaşlı Ford Fiesta'yı ezerken, katlanan metal acı içinde feryat etti. Dehşet verici bir manzaraydı; bir zamanlar birilerinin gurur ve neşe kaynağı olan sağlam, dayanıklı bir nesne birkaç saniye içinde dümdüz olmuştu. Ama Helen buraya gezmeye gelmemişti, yapacak bir işi vardı.

"Ben sadece bunun nasıl olabileceğini soruyorum," diye devam etti, dikkatini arkadaşına geri vererek, dümdüz olmuş arabanın yanından geçerken. 'Bu Renault Movano'nun *iki ay önce* imha edilmesi planlanmıştı, o halde yollarda ne işi var?

Tulum ve hi-vis ceket giymiş, iri yapılı, tıraşsız bir adam olan şantiye şefi Helen'e ayak uydurmaya çalışıyordu, verdiği tepkiler nefes nefese ve korkmuştu.

"Aynı araç olduğuna emin misiniz?" diye sordu.

"Aynı plaka, aynı renk, hatta aynı alaşımlar. Yani, evet, aynı araç.'

'Şey, bunu açıklayamam. Hiç mantıklı gelmiyor.

"Tekrar deneyin Bay Chapman," diye cevap verdi Helen, adımlarını sıklaştırarak. "Aldığım cevaplar hoşuma gitmezse burayı kapatabilirim.

"Tamam, ," diye yanıtladı hırıltılı bir sesle, "sinirlenmene gerek yok. "O zaman konuş.

Şantiye şefi nefes nefese kalarak durdu ve Helen'e durması için elini kaldırdı. Yavaşlayarak ona döndü, doğrudan gözlerini dikti ve ona manevra alanı bırakmadı.

'Bakın, zaman zaman araçlar kayboluyor. Programda varlar, sonra birden yoklar. Bunun kırk yılda bir olduğunu ve buradaki arkadaşların çoğunun son derece güvenilir olduğunu söylemeliyim, ancak

Çok sayıda eski mahkum gönderiyorum. Bir süredir denetimli serbestlik hizmetiyle çalışıyorum, ucuz işgücü için iyi bir kaynak ve genel olarak aldığım çocuklar bu işi yapmak istiyor. Ancak arada sırada çürük elmalar çıkıyor ve her gün her saniye onları gözetim altında tutmam mümkün değil. Personel sayımız oldukça az, şu anda sadece ben ve eşim burayı yönetiyoruz, yani ...'

Ona yalvarırcasına baktı, belki de acımasını istiyordu ama Helen'in verecek bir şeyi yoktu.

"Yani bazı çalışanları araçları çalıp satıyor mu?"

"Tahmin ediyorum, ama dürüst olmak gerekirse bu son derece nadirdir, yılda en fazla iki ya da üç kez olur. Burada işi sıkı tutmaya çalışıyoruz.

"Yeterince sıkı değil," diye cevap verdi Helen soğukkanlılıkla. "Pekala, bana karşı dürüst olduğun için, şimdilik siteyi açık tutmana izin vereceğim.

Adamın yüzünü bir rahatlama ifadesi kapladı ama Helen cömertliğinin hakkını vermekte gecikmedi.

"Ama altı ay boyunca gözetim altındasınız. Bir daha araç yürürse hemen belediyeye giderim ve emekliliğini planlamaya başlayabilirsin, tamam mı?"

Aptalca başını salladı, kızın sertliği karşısında şaşkına dönmüştü.

'Ayrıca, on sekiz ay öncesine kadar tüm saha çalışanlarınızın tam listesini istiyorum. İsimler, adresler, telefon numaraları, her . 'Elbette... ama bunları bir araya getirmek bir iki günümü alır.

Bugün programımız dolu.'

"Önümüzdeki iki saat içinde e-posta yoluyla bekliyorum," diye karşı çıktı Helen ve kartını uzattı. 'Eğer yapmazsam, hemen buraya geri döneceğim. Bu yüzden size itaat etmenizi tavsiye ederim, Bay Chapman - bu benim iyi davranmam.

Helen küçülmekte olan müdüre sertçe baktı, sonra döndü ve uzaklaştı. John Chapman ağzı açık bir şekilde onun gidişini izledi. Daha önce hiç Dedektif Müfettiş Helen Grace gibi bir kadınla - hayır, onu da geçtim, hiç böyle *biriyle* - tanışmamıştı.

Bölüm 20

İlginç bir figürdü - heykelsi, güçlü, bisiklet derisi giymişti. Bu çukura, ıskartaya çıkmış araçların ve ıskartaya çıkmış insanların arasına ait değildi. Burası toplumun çöpleri için bir çöplüktü, her şeyin çürümeye ve ölmeye geldiği bir yerdi, onun şaşırtıcı, enerjik varlığı burada nadir bir yaşam kıvılcımı sağlıyordu.

Bütün bunlara rağmen, kadının aniden ortaya çıkması Ryan Marwood'u derinden rahatsız etmişti. Kıyafetine rağmen polis olduğu başından beri belliydi. Dehşete düşmüş patronuna arama izni kartını göstermemiş olsa bile, onun amaç duygusunu, otoritesini yanlış anlayamazdınız. O bir polisti, muhtemelen kıdemli bir polisti. Ama neden buradaydı? Neyin peşindeydi?

Ryan giden memurun motosikletine binişini izledi, sonra pencereden uzaklaşıp hızla dolabına yöneldi. Hi-vis ceketini çıkarıp içeri atarken bir sonraki hamlesini düşündü, aniden tedirginlikle doldu. Chapman'a neden bu çöplüğü özel ilgi için seçtiğini sorabilirdi; beceriksiz yarım akıllı bir şey saklayamayacak kadar bahtsızdı. Ama bunu onun şüphesini uyandırmadan yapabilir miydi? Bunun boş bir soruşturma olmadığı açıktı; deneyimli memurun bugün buraya gelmek için açık bir amacı vardı ve görevini acilen ve etkili bir şekilde yerine getirmişti, tüm görüşme on dakikadan az sürmüştü. Ryan şu anda bile terli Chapman'ın portakabin ofiste volta attığını, bilgisayarının başında oturan, stresli ve korkmuş görünen karısına baskı yaptığını görebiliyordu. Hayır, belki de yapılacak en iyi şey oturup beklemek, ertesi gün diğer adamlardan neler öğrenebileceğini, Chapman'ın ağzından kaçıracağı bilgi kırıntılarını görmektir. Panik yapmanın bir anlamı yoktu, en azından henüz.

Ryan sırt çantasını kaptığı gibi yola koyulmak üzereydi ki yakınlardan bir ses duyuldu.

"Acelen mi var, dostum?"

İrkilerek donakaldı ve döndüğünde kapı aralığını dolduran iri yarı bir adamla karşılaştı. İçini rahatlatan şey, ona sıcak bir şekilde gülümseyen Eze'ydi.

'Vardiya bitti dostum,' diye cevap verdi hızla. 'Oyalanmanın anlamı yok..'

Ryan sırt çantasını omzuna atarak iş arkadaşına doğru yöneldi.

"Aynen," diye yanıtladı Eze ceketini çekiştirerek. 'Jack ve ben Sailor's Boy'da bir çift olacağız, eğer istersen?

Ryan bir an için daveti düşünür gibi oldu, sonra yüzünü buruşturdu.

'Çok isterdim ama tahmin et ne oldu? Bu akşam AA toplantım var..'

Eze uzun ve yüksek sesle güldü.

"Hala o boku mu yapıyorsun?"

"BaĞka seçeneğim yok," diye inledi Ryan teatral bir Ğekilde. 'Eğer , doğruca içeri geri dönerim.

"Dostum, ah dostum..." diye sempatik bir şekilde cevap verdi arkadaşı, ona yol açmak için kenara çekildi. 'BaĞka zaman o zaman...'

"Elbette.

Eze'yi omzundan alkışlayan Ryan, yalanının yutulduğundan emin bir şekilde yoluna devam etti. Yine de şantiyeden çıkarken omzunun üzerinden hızlıca bir göz atmayı ihmal etmedi ve iş arkadaşının gözden kaybolduğunu görmekten memnun oldu. Rahat bir nefes alan Ryan hızını artırdı, yarı yürüyüp yarı koĞarak kendisiyle onların meraklı gözleri arasına biraz mesafe koydu. Ancak artık görüş alanında olmadığından emin olunca aniden sola doğru dalıp tel örgüde bir yırtık buldu ve onu iterek geçti.

Ryan Ğimdi çalılıkların arasındaydı, yüksek bir istasyonda bulunan biri tarafından hâlâ görülebiliyordu, bu yüzden koĞmaya baĞladı ve araziye çevreleyen sık ağaçlık alana girmeden önce hızla ilerledi. Artık ilerleyişı yavaşlamıştı, yapraklar sık ve ağırdı ama bu yolu içi gibi biliyordu ve beş dakika içinde ormanın diğer tarafındaki küçük bir ağaçlığa çıkmıştı. Burada, sık çalılarının arasında yarı gizlenmiş halde ödülü duruyordu. Sevgili Renault Movano'su.

Normalde Ryan, beklentisi yüksek, adrenalini yüksek, kükreyerek hemen atlardı. Ama öğleden sonra polisin yaptığı saha ziyaretinin ardından dikkatli olması gerekiyordu. Plakanın yanında diz çöken Ryan sırt çantasından bir tornavida çıkardı ve vidaları ustalıkla söktü. Sonra çantasından yeni plakaları çıkararak eskilerini söktü ve yerlerine taktı. Memnun bir şekilde yaptığı işe baktı - OT16 VXL artık OP15 NMD'ydi - arka plakayı değiştirmek için aracın etrafında hızla ilerledi. Tüm bu girişim iki dakikadan az sürmüştü ama onu hapiste geçireceği yıllardan kurtaracaktı. Ryan ayağa kalkarak eski plakayı çalılıarın arasına attı ve aceleyle taksiye doğru yürüdü. Belki paranoyakça davranıyor, aşırı ihtiyatlı davranıyordu ama risk bu kadar büyükken dikkatsiz davranması söz konusu olamazdı.

Ryan Marwood kendi kendine gülümseyerek motoru çalıştırdı ve kükreyerek geceye doğru yola çıktı.

Bölüm 21

'Ne kadar büyük bir zaman kaybıydı...'

Başkomiser Paul Jennings olay odasının karşısına geçti, öfkeyle ceketini sandalyesine fırlattı ve meslektaşlarına döndü. Birkaçı olaya dahil olmak istemeyerek başka tarafa baktı ama DC Reid her zaman istekli bir izleyici olarak ona döndü.

'Konuştuğum yaşlı adam bir telefon görüşmesi yapmak için alt geçitte durdu. Büyük olay!'

Jennings bıkkınlıkla cüzdanını ve telefonunu masasına fırlattı, ikincisi ağır bir gümbürtüyle yere düştü.

"Oraya varmam yarım saatimi aldı," diye devam etti mağdur bir şekilde. 'En iyi ihtimalle yirmi dakika ön kapıya doğru yürüdü, sonra bir yarım saat de oradan çıkmak için harcadım, bu arada o ölmüş karısı hakkında söylenip durdu, sonra da arabayla geri döndüm. İki saat boşa gitti. Düzgün bir polis işi yapmak için harcanabilecek iki saat.

DC Edwards onlara katılırken DC Reid başını sallayarak, "Yeterince doğru," diye cevap verdi.

"Benim için de öyle," diye ekledi Edwards. 'Konuştuğum adam belediye için çalışıyordu. Dün gece on dakikalığına tüneldeydi, taşma kanallarını kontrol ediyordu. Bana güzergahını, teftiş raporunu gösterdi, her şey tamamı. Çok da iyi bir adamdı.

Aynen öyle. Ama Grace yüzünden onun ve sizin zamanınızı boşa harcadınız, peki ne için? Bir ya da iki gün içinde utanmış ve özür dilemiş bir şekilde ortaya çıkacak ve tüm bu yaygaranın nedenini merak edecek bir çocuk için boşa kürek çektiniz. Tüm bunlar olurken, dışarıda bir başkasına tetik çekmeden önce iki kez düşünmeyecek bir silahlı adam dolaşıyor. Dürüst olmak gerekirse, tüm bunlar tam bir saçmalık...'

Jennings hem onay hem de teyit bekleyerek Reid ve Edwards'a baktı ama meslektaşları birdenbire utangaç bir ifadeye büründüler. Daha arkasını dönmeden Jennings nedenini anlamıştı.

"Bir sorun mu var, DC Jennings?"

Herhangi bir utanç ya da tedirginlik belirtisi göstermeden görüşme odasına geri dönmüş olan DI Grace'e döndü.

"Arkadaşlarla operasyonel öncelikleri tartışıyorduk," cevap verdi soğukkanlılıkla.

"Peki ortak sonuç neydi? Grace, her ikisi de bakışlarından kaçınan Reid ve Edwards'a bakarak cevap .

Jennings seçeneklerini düşünerek durakladı. Zayıf bahaneler uydurarak geri adım mı atmalıydı yoksa saldırıya mı geçmeliydi? Sinirlenerek ikincisini seçti.

"Şey, biz de tam..." diye cevap verdi, gözlerini olay odasında gezdirerek, "genç kaçaklara öncelik vermek yerine *gerçek* suçluları avlamamız, *gerçek* davaları takip etmemiz gerektiğini düşünüyoruz.

Oda birden sessizleşmişti, meslektaşları onun bu cüretkârlığı karşısında şaşırılmışlardı. Ama talih cesurlardan yanaydı, Jennings buna her zaman inanmıştı ve bu konuda şimdi geri adım atamayacak kadar güçlü hissediyordu.

"İlginize layık olmayan bir genç kız mı, DC Jennings? Ben öyle bir şey demedim.

"Bana da öyle geldi.

Jennings, "Bakın, henüz herhangi bir suç işlendiğine dair bir kanıt yok," diye ısrar etti ama müdahalesi kısa sürdü, amiri onun yerine konuştu.

'Aksine, Naomi Watson'ın muhtemelen bir yabancı tarafından kaçırıldığına ve potansiyel olarak ciddi bir tehlike altında olduğuna dair güçlü kanıtlar var.

Jennings yanaklarını şişirdi ama Grace caymadı.

'Neden dün geceki silahlı saldırının *erkek* kurbanına odaklanmayı tercih ettiğinizi, neden daha yüksek profilli, daha göz alıcı bir davaya öncelik vermek istediğinizi anlayabiliyorum, ancak çok açık olmama izin verin. Bana göre Naomi Watson'ın hayatına yönelik gerçek ve acil bir tehdit var ve ekibimin her üyesinin onu bulmak için elinden geleni yapmasını bekliyorum. İstisna yok, serbest geçiş yok, herkes kendi rolünü oynayacak.

Kadın ona ters ters bakıyordu ama Jennings göz temasını kesmeyi reddetti. Her ne kadar kıdemi nedeniyle bu yüzleşmede kırbacı elinde tuttuğu açık olsa da, ona geri adım atma tatminini yaşatmayacaktı.

"Bu amaçla, Naomi'nin kaybolmasıyla ilgili olabilecek başka vakalar olup olmadığını görmek için son altı aydaki tüm yerel kayıp kişi vakalarını gözden geçirmenizi istiyorum.

Jennings buna inanmakta güçlük çekiyordu. Onu görevinden alıkoyan kadın, şimdi de onu küçük düşürmeye mi niyetlenmişti?

'Benzer koşullar, benzer MO, benzer kurban profili, kaçırılmasına ışık tutabilecek herhangi bir şey. Olabildiğince çabuk, lütfen.'

Bu cezayı verdikten sonra Grace dönüp hızla odayı geçerek ofisine doğru yürüdü. Öfkeden kuduran Jennings dönüp başlarını sallayan Reid ve Edwards'a baktı, onlar da Grace'in öncelikleri ve liderliği karşısında benzer şekilde şaşkınlık içindeydiler. Yaşadığı hayal kırıklığı ve huzursuzlukta yalnız olmadığını hissetmek biraz teselli oldu ve Jennings bu dayanışma gösterisiyle bir an için moral buldu. Grace onun patronuydu ve belli ki emirlerine uymaktan başka seçeneği yoktu ama ne kadar süreyle? Ekip arasındaki fikir birliği giderek artıyor, hayal kırıklığı duyguları gün gibi ortadaydı.

Helen Grace kaybediyordu.

Bölüm 22

Charlie Southampton Central'ın lobisinde aceleyle ilerledi, personel girişinden vızıldayarak geçti ve hızla asansör bankosuna yöneldi. Yaklaştığında kapılar kayarak açıldı ve Charlie yedinci katın düğmesine bastı. Sinir bozucu bir öğleden sonra geçirmişti.

Kapılar kapanıp asansör yükselmeye başladığında Charlie duvara yaslandı ve destek için minnettar oldu. Kendini tamamen bitkin hissediyordu, dün gece sabah bulantıları yüzünden kusmak için kısa süreliğine alt geçide park etmiş olan genç kadın Rachel Coombes'la yaptığı görüşme ruh halini iyileştirmemişti. Charlie, ilk hamileliği sırasında ne kadar zor durumda kaldığını hatırlayarak genç profesyonele gerçekten sempati duymuştu ama dayanışma göstermek için oyalanmanın bir anlamı yoktu. Genç anne adayının Charlie'ye verebileceği kayda değer bir bilgi olmadığı açıktı - Coombes şüphe çekmiyordu ve o gece uygunsuz bir şey görmemişti - bu yüzden mazeretlerini sıralayan Charlie, öğleden sonraki çalışmasının karşılığını alamadığı için sinirlenerek yoluna devam etmişti.

Asansör yavaşlayarak durdu ve kapılar açıldığında, Charlie gün bitmeden önce bir tür olumlu katkıda bulunmaya hevesli bir şekilde hızla tekrar harekete geçti. Koridorda hızlı adımlarla ilerleyerek olay odasına doğru ilerliyordu ama hedefine yaklaşırken PC Beth Beamer'ın yakınlarda gezindiğini fark etti. Stajyer, karakolun CID'sinin sığınağını ihlal edip etmemekte kararsızmış gibi gergin görünüyordu. Geçmiş yıllarda kendisi de orada bulunmuş olan Charlie, acısına son vermekte gecikmedi.

"Yardımcı olabilir miyim, PC Beamer?"

Charlie gülümsedi içtenlikle at ve genç Memur bey,
ama o oldu karşılık vermedi. Beamer acı
çekmiş görünüyordu.

'Bir sorun mu var? Sen iyi misin?

"Evet, iyiyim," diye yanıtladı Beamer inandırıcı olmayan bir şekilde.
'Ben sadece... kayıp genç hakkında birileriyle konuşmam gerektiğini
düşündüm.

"Naomi Watson?

Beamer başını salladı, ama hâlâ şaşkın görünüyordu.

"Herhangi bir ipucunuz var mı? Belki bir görüntü ya
da ...?' 'Sayılır.

'O zaman çıkar ağzındaki baklayı. bir davada her saniye önemlidir.'

"Kesinlikle," diye coşkuyla karşılık verdi stajyer, birden sesini
bulmuştu. "Bu yüzden size gelmem *gerektiğini* düşündüm.

Şimdi Charlie durakladı, genç kadının tutkusu ve aynı zamanda belirgin
rahatsızlığı ilgisini çekmişti. Charlie onu kenara çekerek daha alçak bir
sesle devam etti: "N'aber Beth?

Polis memuru koridora hızlıca bir göz attı, sonra bir adım daha
yaklaşarak cevap verdi, 'Şey, sanırım... sanırım memuru Reynolds daha
önce DI Grace ile konuşurken bir hata yaptı. Sanırım dün gece Naomi
Watson'ı gördük.

"Doğru," diye cevap verdi Charlie, ters ayakla. "Onu gördüğünüzü
düşündüğünüzü ...?

"Aslında ben değil, o yaptı. Lordship Road alt geçidinden geçiyorduk,
kadının yattığı düşünülen yer. Uyuşturucu sattığından şüphelendiğim bir
adamla konuşuyordum - Brent Mason. Belki onu tanırıyorsunuz?"

"Brent'i tanıyorum," diye cevap verdi Charlie küstahça. "Emeklemeye
başladığından beri iş yapıyorum.

"Bu o, oranın müdavimleriindendir. Her neyse, ben onu sorgularken,'
diye devam etti Beamer aceleyle, 'Polis memuru Reynolds tünelin
yarısındaki bir kapı aralığında kendine sığınacak bir yer bulmuş olan
genç bir kızı kontrol ediyordu...'

"Peki o muydu? Charlie ısrar etti, aynı ölçüde hem meraklanmış hem
de kafası karışmıştı.

"Evet, öyle olduğuna yüzde 95 eminim. Yüzünü net olarak
göremedim ama giydiği kıyafetin tarifi kesinlikle uyuyordu.

Charlie bu ilginç gelişmeyi anlamaya çalışarak hiçbir şey söylemedi ve sonunda "Bu konuyu PC Reynolds ile konuştunuz mu?" diye sordu.

Beamer bakışlarını kaçırarak, "Henüz değil," diye cevap verdi.

"Peki bu önerinizi destekleyecek herhangi bir kanıtınız var mı, olayların sizin anlattıklarınızı doğrulayabilecek herhangi bir şey?"

Charlie'yi şaşırtan bir şekilde, Beamer çoktan başını sallamaya başlamıştı.

"Açıkçası, satıcıyla yüzleştirdim, bir şey ortaya çıkarırsam ya da Mason şiddete başvurursa diye vücut kameramı açtım..."

Charlie güven verici bir şekilde, "Standart prosedür," diye cevap verdi.

"Ve, , görüntülerden kendiniz de görebilirsiniz..."

Charlie'ye telefonunu uzattı, telefonuna bir video klip yerleştirmişti. Oynat tuşuna basan Charlie giderek artan bir tedirginlikle izledi. Ön planda Brent Mason'ı görebiliyordu, ceplerini açmaya zorlandığı için itiraz ediyordu ama sağ omzunun üzerinden, orta mesafede Charlie, Polis Memuru Reynolds'ın kamburunun üzerine çömelmiş, kirli alt geçidin kenarındaki küçük bir kuytuda büzüşmüş genç bir kadınla konuştuğunu açıkça görebiliyordu. Görüntüyü dikkatle inceleyen Charlie parmaklarını ekranın üzerine koyarak daha da yakınlaştırdı. Ve şimdi durakladı, sıkıntılı ve kafası karışık. Genç kadının yüzü görünmüyordu ama kamera onun çarpıcı mavi saçlarını, yırtık kot pantolonunu ve parlak pembe Doc Marten botlarını zahmetsizce seçiyordu. Polis Memuru Beamer'a bakan Charlie sonunda onun rahatsızlığını anlamıştı. Polis Memuru Dave Reynolds dün gece, Naomi Watson kaybolmadan birkaç saat önce onunla açıkça konuşmuştu. Şimdi sorulması gereken soru, deneyimli polis memurunun Helen tarafından doğrudan sorulduğunda bu bilgiyi neden vermediği idi.

Bu bir hata mıydı, basit bir dikkatsizlik mi? Yoksa daha kötü bir şey mi?

Bölüm 23

"Günün nasıl geçti evlat? Burnun taşa mı değdi?"

Polis memuru Dave Reynolds sandalyesinde arkasına yaslandı, itti ve Archie'ye döndü.

On altı yaşındaki çocuk omuz silkerek, "Hemen hemen," diye cevap verdi. "Artık sadece revizyon yapıyorum.

"Peki ilk sınavın ne zaman?"

'İngiliz edebiyatı, gelecek hafta. *Macbeth*, *Jekyll ve Hyde*, *An Inspector Calls*. Yapacak çok şey var... ama sanırım üstesinden geliyorum.

"Gördün mü Jackie? Reynolds ince yapılı, cilalı karısına dönerek cevap verdi. 'Ne kadar vicdanlı bir çocuk yetiştirmişiz. Her zaman söylediğim gibi, sıkı çalışmanın yerini hiçbir şey tutamaz.

Otuz iki yaşındaki esmer kadın gülümseyerek oğlunun elini sıktı, gözleri parlıyordu.

"O iyi bir çocuk," diye onayladı Jackie Reynolds. 'İşin bittikten sonra ne yapacağımızı düşünmemiz gerekecek. Özel bir muameleyi hak ediyorsun, değil mi Archie?"

Genç kız kızarak omuz silkti.

Kocası temkinli bir şekilde, 'Bakalım nasıl gideceğiz,' diye cevap verdi. 'Önce geçilecek bir sürü köprü var, ha? Şimdi, bu akşam pudingimiz var mı yoksa bitti mi?"

Jackie Reynolds'ın gülümsemesi bir an için duraksadı, sonra ayağa kalktı, kendi tabağını aldı ve kocasınınkini almak için uzandı.

Bu gece olmaz. Bütün gün ayaklarım yerden kesildi. Ama hala açsanız dondurucuda dondurma var...'

Reynolds komplocu bir tavırla kaşlarını kaldırarak oğluna baktı: 'Meşgul, meşgul, meşgul, ha? Hayır, sen iyisin. Zaten yapacak işlerim var.

Ayağa kalktı, son bir yudum su aldı.

'Önce bulaşıkları yıkayabilir misin? Annemi dokuzda arayacağımı söyledim ama saat onu geçti bile.

"Bekleyebilir. Başka var ki?"

"Geç kalırsam endişelenir. Eminim Archie sana yardım eder."

"Elbette," dedi genç adam hızla ayağa kalkıp kendi tabağını ve bardağını aldı.

Reynolds daha kararlı bir şekilde, "Köpeği dışarı çıkarmam gerek," diye cevap verdi. 'Zavallı şey muhtemelen bütün gün burada tıklıp kaldı. Tabii onu gezdirmediysen?

"Dediğim gibi, hiç zamanım olmadı.

'O bir Whippet, Jackie, egzersize ihtiyacı var. Hadi Willow...' Odanın öbür ucunda köpeğin kulakları dikildi.

"Bu konuda neden bu kadar inatçı davrandığını anlamıyorum," diye ısrar etti Jackie, sesi hafifçe titriyordu. 'Sadece birkaç dakikanı alacak-'

Dave Reynolds parmaklarını yüksek sesle şıklatarak kadının itirazını kesti ve aynı anda köpeği çağırdı.

"İşte, böylesi daha iyi, değil mi? Reynolds eğilerek köpeği şefkatle okşadı. "Bu kadar konuşma yeter, hadi yürümeye başlayalım, ha kızım?"

Konuşurken başını kaldırıp karısına baktı. Jackie gözlerini indirdi, daha fazla yüzleşmekten kaçınmak için onun delici bakışlarından kaçtı. Onun yanında, Archie ne yapacağını bilemez bir halde tereddüt etti ama şimdi babası geniş bir sırtışı bürünmüştü.

"Hadi o zaman. Seni güzel çalıştıralım."

Arka kapıya doğru ilerleyen Dave Reynolds, ipi aldı ve köpeği dışarı çıkardı, kapıyı arkasından sıkıca kapattı. Odayı sessizlik doldurdu, gergin, hamile bir sessizlik, sonra Jackie Reynolds lavaboya geçti, kabaca bir çift lastik eldiven çekti. Musluğu açarak tencereleri ovmaya başladı ama bunu yaparken omuzları titremeye başladı. Archie Reynolds masada oturduğu yerden annesini izledi, annesinin vücudunun her sarsılışında kalbi daha da sıkışıyordu, sonra bir kurulama bezi alıp sessizce odayı geçerek annesinin yanına gitti.

Bölüm 24

Sessizlik içinde yatıyorlardı, her biri kendi işkencesine kilitlenmişti. Mia'nın sıkıntısı yavaş yavaş şimdiye kadarki en kötü öksürük nöbetine dönüşmüş, bu sırada oksijen yetersizliği nedeniyle neredeyse bayılacak hale gelmişti. Sonunda genç kız kendine hâkim olmayı başardı ve ardından göğsü düzensiz bir şekilde inip kalkarak sırt üstü yattı. Kötü durumdaydı, şimdi ciğerlerine yeterli havayı almak için mücadele ediyordu, nefes nefese kalması hapsedilmelerinin müziği idi.

Bu Naomi'nin kalbini kıran bir sestti. Yeni arkadaşı çok gençti, çok hastaydı ve Naomi'nin yardım etmek için söyleyebileceği ya da yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kurtuluş umudu olmadan bu delikte kapana kısılmışlardı ve mürekkep gibi karanlıkta yavaş yavaş yok oluyorlardı. Evet, Mia ondan çok daha kötü bir durumdaydı ama onun da zamanla peşinden gelmeyeceğini kim söyleyebilirdi? Daha şimdiden nem Naomi'nin saçlarına yerleşmiş, solunum yollarına sızmış gibiydi. Sorun Mia'nın geçmiş deneyimleri kadar burası, bu rutubetli hücre miydi?

Naomi düşüncelerine o kadar dalmıştı ki, ilk başta Mia'nın hareket ettiğini fark etmedi. Ancak şimdi, arkadaşının ayağa kalkıp köşesine doğru ilerlediğini fark etti. İçgüdüsel olarak Naomi de ayağa kalktı ve şimdi onu duyuyordu. Yukarıda bir gürültü. Bir kapı çarpması. Ayak sesleri.

Naomi kendini tuğlalara yasladı ve içinde kaybolmayı diledi. Dışarıda savrulan nesnelerin sesini duydu, sonra aniden duvar bir kez daha açıldı ve içeri ışık doldu. Naomi hızla arkasını dönerek kendini saldırıya karşı korudu ve birkaç dakika sonra geri döndüğünde, onları kaçıran kişi odanın diğer tarafında, sinmiş Mia'nın üzerinde belirmişti bile.

'Lütfen, hayır...'

Ancak Mia'yı kaçıran kişi buna aldırmış etmedi ve genç kızın zincirlerini çözerek onu bileğinden yakaladı.

"Sana yalvarıyorum..."

Yalvarışlarını duymazdan gelen tutsakları Mia'yı sertçe çekti ve Mia yarı düşmüş, yarı tökezleyerek kapıya doğru ilerledi. Naomi arkadaşının yaşadığı dehşeti hayretle izledi, içinde şiddetli bir öfke büyüyordu.

"Onu bırak, seni bok parçası."

Çifte doğru ilerleyen Naomi, saldırgana şiddetli bir tekme savurdu. Onu kaval kemiğinden yakaladı ve acı içinde haykırdığını duymaktan memnun oldu. Bir saniye sonra, aceleciliğinden pişmanlık duymak için bir nedeni vardı; saldırganın elinin tersi sert bir şekilde yanağına çarparak onu ayaklarından yere düşürdü. Soğuk zemine çakıldı, başını sertçe çarptı ama bir şekilde dizlerinin üzerine sıçrayıp hızla ayağa kalkmayı başardı.

"Asla olmaz. Onu götürmüyorsun."

Ama Naomi çok geç kalmıştı, çok yavaştı. Onlar çoktan hücreden çıkmışlardı ve Naomi onlara doğru hamle yaptığında kapılar kapanarak onu tekrar karanlığa gömdü.

"Buraya geri gel, seni..."

Naomi kelimeleri bulamıyordu, korku ve çaresizlik onu eziyordu. Ne haltlar oluyordu? Duvarın diğer tarafında Mia'yı nasıl bir kader bekliyordu? Bir ileri bir geri volta atan, endişesi her geçen saniye artan Naomi, ağzında donuk bir ağrının farkına vardı ve parmaklarını dudaklarına bastırdığında çenesinden aşağı kan damladığını görünce şaşırdı. Ağzının içini yokladığında dişlerinden birinin eksik olduğunu ve dudağının şiştiğini fark etti. Yarasına dokundu, sonra anında geri çekildi, yakıcı bir acı beynine doğru fırladı ve tekrar geri döndü, başının döndüğünü hissetmesine ve gözlerinin yaşarmasına neden oldu.

Onları kabaca sildi, korkmamaya kararlıydı. Menteşeli duvara doğru geri hareket eden Naomi, zincir kopmadan önce ilerleyebildiği kadar ilerledi, sonra maksimum kaldıraç için ayak bileğini döndürerek arka ayağını yerden kaldırdı ve öne doğru eğilerek kapı eklemine olabildiğince yaklaştı. Tek ayağı üzerinde tehlikeli bir şekilde dengede durarak dikkatle dinledi ve belki de

çiftin döndüğünü duydu. Ama dışarıda hiçbir hareket sesi yoktu ve Naomi kısa, dehşet verici bir an için çiftin binayı terk ettiğini düşündü. Ama sonra Mia'nın tiz sesini duydu. Naomi kelimeleri seçemiyordu ama yalvarıyor gibiydi, sonra yüksek sesli bir tokat onu susturdu. Naomi'nin içinde bir kez daha öfke alevlendi. Bu pislik herif genç kızlara böyle davranmaya hakkı olduğunu nereden çıkarmıştı?

Naomi duymak için kendini zorladı ve bu kez ruhuna korku salan sesler duydu. Az ötedeki odada başka sesler de vardı, erkek sesleri. Nereden çıkmışlardı? Naomi kimsenin geldiğini duymamıştı. Acaba onları kaçırın kişi kapıları açtığında zaten orada mıydılar? Naomi'nin bir yanı geri çekilmek, köşesindeki sığınağa dönmek istiyordu ama ayakları yere yapışmış gibiydi. Dışarıdan gelen sesler giderek yükseliyordu, Mia'nınki de öyle, yeniden yalvarmaya başlamıştı. Naomi nefesini tutmuş, kendisini kaçırının ona acıması için dua ediyor, Mia'nın içten yakarışlarına kulak verileceğini umuyordu.

Ama değillerdi.

Bölüm 25

"Kesinlikle , değil mi?

Helen endişeyle Charlie'ye baktı, o da ciddiyetle başını salladı.

"Kesinlikle tarife uyuyor. O pembe botların Naomi'nin gurur ve neşe kaynağı olduğunu ve mavi saçın da yakın zamanda gerçekleşen bir isyan eylemi olduğunu biliyoruz. Eğer o *değilse* bu büyük bir tesadüf olurdu, *değil mi?*

Helen bunu sindirdi ama hiçbir şey söylemedi. Charlie'yle birlikte özel ofisine kapanmış, PC Beamer'ın bodycam görüntülerini inceliyorlardı. Helen ilk izlediğinde gördüklerinden hiç hoşlanmamıştı ve şimdi daha da az hoşlanıyordu.

"Yani, Reynolds'ın onunla konuştuğu açık," diye devam etti Helen bocalayarak. 'Ve evet, bu bir dikkatsizlik olabilir, ama eğer öyleyse, oldukça büyük bir dikkatsizlikti. Ona doğrudan onu görüp görmediğini sordum ve hayır dedi ...'

Helen cevap arar gibi bir kez daha yardımcısına baktı. "Ve PC Beamer da oradaydı? Charlie cevap verdi. 'Kantinde, ben Yani..'

"Evet, onun hemen yanında duruyordu. "Ve hiçbir şey söylemedi mi?

"Hayır, ama bunun pek çok nedeni olabilir, en önemlisi de kadının düşük seviyeli bir şartlı tahliye memuru olması ve adamın binadaki hemen hemen herkes tarafından sevilen ve saygı duyulan çok deneyimli bir memur olması.

Helen derin bir iç çekti, bu garip gelişme yüzünden derin bir sıkıntı duyuyordu.

"Bak," diye devam etti sonunda, kendini toparlayarak. 'Yarın ilk iş Reynolds'la konuşacağım, bakalım bu işi çözebilecek miyiz? Bu arada ekibin soruşturma alanını genişletmesini istiyorum.

Helen, Charlie'nin şaşkın bakışını fark etti ama bunu görmezden gelmeyi tercih etti.

"Şaşırtıcı bir şekilde, DC Jennings çantadan bir şey çıkarmayı başardı. Naomi'nin kayboluş koşullarının yakın zamandaki vakalarla örtüşüp örtüşmediğini görmek için ondan yakın zamandaki Miss Pers vakalarını incelemesini istedim. Ve bunları buldu...'

Helen masasına geçti, dosyadan üç fotoğraf çıkardı ve onları yerleştirdi.

"Laura White, Shanice Lloyd ve Mia Davies.

Charlie onların masum, mutlu yüzlerine baktı ve ani bir üzüntü hissetti.

"Hepsi kadın, hepsi on dört ile on altı yaşları arasında ve hepsi kaybolduklarında zor şartlarda yaşıyorlardı.

'Neden kaybolmalarının bağlantılı olduğunu düşünüyorsunuz? Şehrin aynı bölgesinden mi, aynı okuldan mı, buna benzer bir şey mi? Charlie sorguladı.

'Belirli bir şey yok. Naomi ve Mia Woolston'ın iki ayrı ucundan geliyorlar ama beni ilgilendiren bu değil,' diye cevap verdi Helen hızlıca, ses tonunda biraz kızgınlık vardı. 'Hepsi de genç, benzer yapıda, benzer geçmişe , hepsi de zor şartlarda yaşayan ve geçen yıl kaybolan gençler. Kaybolmalarının birbiriyle bağlantılı olması, bir adamın, bir yırtıcının geceleri Movano minibüsüyle dolaşıp onları kaçırmaması mümkün.

"Elbette, bu *mümkün*," diye cevap verdi Charlie eşit bir şekilde. 'Birinin kızı, birinin kız kardeşi olduklarını ve hepsinin hesaba katılması gerektiğini biliyorum ama henüz Naomi ile net bir bağlantı gördüğümünden emin değilim.

"Evet, öyle," diye kısa bir cevap geldi.

Charlie Helen'e baktı ve onun ses tonuna şaşırdı. Kelimelerini dikkatle seçerek, "Helen, kendini bu işe fazla kaptırdığını düşünmüyor musun?" diye cevap verdi.

"Bu şey" mi?

Ne demek istediğimi anlıyorsunuz. Süper Şef ya da DC Jennings için fazla vaktiniz olmaması onların haksız olduğu anlamına gelmez. Bir noktaya değinmek için bunu tırmandırmak zorunda değilsiniz.

"Sence bunu bu yüzden mi yapıyorum?

"Sadece ekibin tedirgin olduğunu söylüyorum. Naomi Watson davası üzerinde çok fazla zaman harcadığımızdan endişe ediyorlar.

'Ve bunun beni durdurması gerekiyor, öyle mi? Beni doğru olduğunu düşündüğüm hareket tarzından saptıracak mı? Helen karşılık verdi. 'Charlie, bu benim işim, senin işin, oradaki memurlara liderlik etmek, onların arkadaşı olmak *değil*.

"Lütfen bana patronluk taslama, Helen.

"Ciddiyim," diye devam etti patronu, yılmadan. "Onların duygularına, tavırlarına göre hareket edemezsin, en iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yapmalı ve sonuçlarına katlanmalısın.

'Ama bunu onlara nasıl açıklayabiliriz ki? Ya da bu konuda Holmes'a? Daha fazla kaynak mı? Daha fazla insan gücü? Hangi *gerçek* kanıta dayanarak bu diğer vakaları Naomi'ye bağlıyoruz?'

Helen'in masasındaki fotoğrafları işaret ederek mantıklı düşünmesi için yalvardı ama amirinin buna hiç niyeti yoktu.

'Ne derseniz deyin, ama bir şeyler bulduğuma eminim. Ve senin yardımın olsun ya da olmasın bunun peşinden gitmeye niyetliyim.

Helen eski arkadaşına sertçe bakarak onu geri çekilmeye zorladı. Fotoğrafları işaret eden Charlie tam da bunu yapacak gibi görünüyordu ki kapı aniden çalındı ve ikisi de o yöne dönmek zorunda kaldı. Saniyeler sonra, hararetli bir tartışmayı böldüğünün açıkça farkında olan garip bir DC Japhet Wilson içeri girdi.

"Böldüğüm için özür dilerim, şef," dedi kibarca. "Ama görmeniz gereken bir şey var.

Charlie'ye garip bir şekilde gülümseyerek odayı geçti ve Helen'e bir sabıka fotoğrafı ve sabıka kaydı uzattı.

"Araba barınağında çalışanların listesini inceliyordum ve bu adam hemen gözüme çarptı. Ryan Marwood. Bırakın böyle bir yerde çalıştığını, serbest bırakıldığını bile bilmiyordum. Chapman'ın söylediklerine rağmen orada çok az denetim var. Eski mahkumlar istedikleri her şeyi yapabiliyorlar, bu yüzden acaba minibüsü o mu aldı diye düşündüm.

Helen sessizliğe gömülmüş bir halde çarşafa baktı. Ryan Marwood yerel olarak kötü bir şöhrete sahipti; bebek yüzlü, baştan çıkarıcı, tehlikeli ve inatçı bir avcıydı. kadın ve kızların güvenini kazanarak St John Ambulans sağlık görevlisi kılığına girmişti,

Üniforma giyiyor, gerekli kimliği taşıyor, kurbanlarını yardımını kabul etmeye ikna etmek için kurumun iyi adını kullanıyor ve ardından onlara şiddet kullanarak cinsel saldırıda bulunuyordu. Gece geç saatlerde sokaklarda sarhoş gençleri, etkinliklerde ve festivallerde uyuşturulmuş genç kadınları, hatta hayır kurumunun barınma merkezlerinden birinde geceyi geçirecek bir yatak bulmaya çalışan evsiz kızları hedef alıyordu. İşlediği suçlar ustalıkları, kurnazlıkları ve ahlaksızlıkları açısından mide bulandırıcıydı, ama işte yine toplum içinde aktifti ve şartlı tahliye servisinden kimse onlara söylemeyi düşünmemişti? İnanılır gibi değildi.

"Ne yapacağınızı biliyorsunuz, DC Wilson. Nerede yaşadığını öğrenin, ekibi uyarın ve hazır olur olmaz onu buraya getirelim.

Başını sallayan DC Wilson aceleyle uzaklaştı. Charlie'ye dönen Helen, tüm düşmanlık ve karşıtlık duygularının buharlaştığını görmekten memnun oldu. O da tartışmalarını çoktan unutmuş, huzursuzluğunun yerini o tanıdık adrenalin nabzı almıştı.

Sonunda bir isimleri vardı.

Üçüncü Gün

Bölüm 26

Yüzünü yere bastırılmış, ağzını açmış, oksijen emmeye çalışıyordu. Naomi kendini yeniden canlı hissetmek için hava istiyordu - temiz, saf hava - ama hücrelerine özür dileyerek sızan ince damlacık mide bulandırıcı derecede yetersizdi ve onu çaresiz ve boğulmuş hissettiriyordu. Ama onun ıstırapı, çektiği acı, yanında yatan zavallı kızinkiyle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Mia döndüğünden beri tek kelime etmemişti. Kapılar ardına kadar açılmış ve kırık dökük genç kız saldırgan tarafından kabaca yere fırlatılmıştı, sonra da onu kaçırان kişi zincirini bir kez daha koparıp geldiği gibi aniden çekip gitmişti. Naomi gözyaşları ve eziyet bekliyordu, umutsuzca boyunu aşmasına rağmen elinden gelen teselliği sağlamaya hazırdı. Ama arkadaşı acı dolu öksürüğünün kesik kesik kesilmesi dışında hiçbir ses çıkarmadı, ne ağlıyor ne de inliyordu, sadece kıpırdamadan yatıyordu.

"Mia? İyi misin? Mia, lütfen konuş benimle.."

İçtenlikle sorduğu sorulara hiçbir yanıt alamamıştı. Genç kız sanki taştan yapılmıştı ve yaşadıkları karşısında taş kesilmişti. Hareket etmedi, inlemedi, öylece hareketsiz yattı. Dakikalar ilerledikçe, kasvet derinleştikçe Naomi'nin ıstırapı da artıyordu. Ona ne olmuştu? Ve hiç iyileşebilecek miydi?

Şaşkınlık ve korku içindeki Naomi Mia'ya uzandı, parmakları yaralı kızın elini arıyordu. Mia önce şiddetle irkilmiş, Naomi'nin irkilerek sıçramasına neden olmuştu ama sonra güvende olduğunu anlayan Mia, Naomi'nin uzattığı eli kavramış, sanki hayatı buna bağlıymış gibi ona sarılmıştı. Ve böylece bütün gece, ortak bir sefalet içinde kilitli kalmışlar, birbirlerini sıcak tutmuşlar, akıllarını başlarında tutmuşlardı.

Gece yavaş yavaş , donuk bir ışık küçük hücrelerine girmeye başlamıştı. Mia'nın elini tutmaya devam eden Naomi içgüdüsel olarak ışığa doğru kaymıştı, sabah açan bir çiçek gibi, biraz besin, biraz umut için çaresizce. Artık hayatının ritmi buydu, yetersizdi ama gerekliydi, güneş ışığı ona dışarıda hayatın devam ettiğini, insanların belki de onu aradığını, hâlâ kurtarılabilceğini hatırlatıyordu.

Naomi gözlerini kapattığında serin bir esintinin üzerinden geçtiğini hissetti, canlandırıcı olduğu kadar ferahlatıcı da olan ani bir hava akımı. Bir an için kendi kendine gülümsedi, bir an için rahatladı ama sonra bu beklenmedik cereyana neyin sebep olduğunu anladı. Bodrumun kapısı açılmıştı ve onları kaçırان kişi yaklaşıyordu. Mia da bunu duymuş olmalıydı ki Naomi'nin elini tutmaktan anında vazgeçti ve aceleyle köşesine döndü. Naomi de aynı şeyi yaptı, ancak duvar yarılıp kendilerini kaçırان kişi ortaya çıkmadan önce su borusunun soğuk konforuna geri dönebilmişti.

Naomi bir an için nefesini tuttu ama Mia'ya saldıran kişi ona bakmadı bile, aceleyle odanın öbür ucuna, arkadaşının yanına gitti. Uzun at kuyruğundan tutarak Mia'nın yüzünü kontrol etmek için havaya kaldırdı, gözlerinde bir yaşam kıvılcımı olup olmadığını kontrol ettikten sonra onu bir kez daha yere bıraktı. Sonra yere bir kase yulaf lapası ve bir şişe su koyarak Naomi'ye döndü. Naomi hemen sırtını duvara dayadı ve dizlerini göğsüne doğru çekti. Onu kaçırان kişi kızgınlıktan ziyade eğlenerek izledi, sonra Naomi'ye yürüdü ve kahvaltısını yere koydu. Naomi kılını bile kıpırdatmadı, öfkeyle ona bakıyordu, kendini savunmaya hazır ve istekliydi. Ancak Naomi'nin öfkesi, gerginliği onu eğlendirmişe benziyordu, çünkü Naomi şimdi kalçalarının üzerine çömelmiş, böylece ikisi göz hizasına gelmişti. Kadın hâlâ ona bakıyor, gözbebekleri büyüyor, kalbi çarpıyor, bu da onu daha da cesaretlendiriyor gibiydi. Öne doğru eğilerek, pıhtılaşmış lapayı işaret etti ve kaba bir sesle fısıldadı: 'Utanma. Gücünü yüksek tutmalısın...'

Sözlerini bitirirken gözleri onunkilere kilitlendi:

"Sıra sende.

Bölüm 27

Bir düzine çift göz dar ve korkmuş bir şekilde ona bakıyordu. Kimsesizlerin, başıboşların ve ölümcül evsizlerin rengarenk koleksiyonu güvenlik için bir araya toplanmıştı ve Charlie'ye şüphe ve düşmanlıkla bakıyorlardı, onun resmi bir iş için burada olduğunu hissediyorlardı.

"Sorun yok çocuklar, buraya sizi üzme için gelmedim, sadece birkaç soru sormak istiyorum.

Ancak arama izni kartını görmeleri bile geri çekilmelerine neden oldu. Charlie ısrar etti, ziyaretinin amacını açıkladı ve düşmanca dinleyicilerine Mia Davies, Shanice Lloyd ve Laura White'ın son fotoğraflarını sundu, ancak yardım etme havasında olmadıklarını söyleyebilirdi. Daha önce de yetkililerin elinden acı çektikleri belliydi ve kızların yeri tespit edilir edilmez kelepçelenip götürüleceklerine inandıkları için onun hikâyesine inanmadılar.

Rahatlayan Charlie yoluna devam etti. Helen'in önerisi üzerine Portswood'un güney tarafındaki arsalara yöneldi. Şehrin en büyük evsiz kampı buradaydı; düzinelerce talihsiz, özenle bakılan arazileri çevreleyen gölgeli patikalarda uyuyordu. Charlie şimdi onları takip ediyor, yanlarından geçerken kendisine sırtını dönen komadaki kullanıcılara ve titreyen gençlere göz gezdiriyordu. Charlie cesetlerin çokluğu karşısında hayrete düşmüş ve durumları karşısında derin bir üzüntüye kapılmıştı; en azından birkaç genç kızda belirgin bebek şişlikleri vardı. Burada doğum yapmaları mümkün müydü? Bu düşünülemez kadar korkunç bir kaderdi ama müdahale etmek istese de Charlie yürümeye devam etti. Bir iş yapmak için buradaydı ve yumuşak kalbinin dikkatini izin veremezdi.

Şehrin diğer ucunda, ekip Ryan Marwood'u içeri almaya hazırlanıyordu, ancak Charlie'nin farklı ama daha az önemli olmayan bir rolü vardı.

Sabah. Eğer Southampton sokaklarında dolaşan ve istediği zaman kızları kaçıran bir yırtıcı *varsa*, o zaman mutlaka burada onun suç çılgınlığına dair kanıtlar bulurlardı. Charlie hâlâ Helen'in bir şeylerin peşinde olduğuna, böylesine korkunç suçların fark edilmemiş olabileceğine ikna olmamıştı ama bu ıssız yollarda yürürken Charlie bunun mümkün olduğunu inkâr edemezdi. Şehrin bu unutulmuş bölgesinin sakinleri öylesine savunmasız, öylesine izole ki, ortadan kaybolmaları çok kolay olurdu. Kaybolmalarını kim bildirecekti? Burada kim polise haber verirdi? Gittiklerini kim bilebilirdi ki? Charlie, lekeli uyku tulumlarının ve atılmış elma şarabı şişelerinin yanından ciddiyetle geçerken, tüm amacın bu olup olmadığını, faillerinin kasıtlı olarak asla gözden kaçmayacak gençleri hedef alıp almadığını merak etmeye başladı. Bu korkunç bir düşünceydi.

Köşeyi dönerken Charlie itlere yakın durdu. Daha yapılı bir alana yaklaşıyordu, yorgun görünümlü Edwardian evleri görünmeye başlamıştı, arsaya bakıyorlardı. Charlie'nin kalbi sıkıştı - yerel sakinlerin davranışları nedeniyle burada daha az evsiz olacaktı, Charlie'nin konuşacak birini bulma şansı daha azdı. Umutsuzluğa kapılmıştı, tam pes etmek üzereydi ki araziye açılan kapıdan bir çift ayağın çıktığını gördü. Charlie kararlılığını toplayarak adımlarını o yöne doğru çevirdi ve kısa süre sonra kendini, sıkıca örülmüş at kuyrukları solgun teni ve çukur gözleriyle tam bir tezat oluşturan çelimsiz bir gencin önünde buldu.

", bu sabah nasılsınız?

Genç kız ona kaşlarını çattı ama gözlerinde öfke değil korku vardı.

"Endişelenecek bir şey yok," diye devam etti Charlie. 'Sana sorun çıkarmak için burada değilim. Aslında sizden yardım istemeye geldim.

Bir anlık şaşkınlığın ardından kızın yüzü bir kez düzeldi.

'Şey, hiçbir şey için bir şey , değil mi? Hiç sigaran var mı?'

Charlie üzüntüyle başını salladı; sigara içmemek onun işinde genellikle bir .

"Nakit o zaman?

"Sana para veremem," diye nazikçe karşılık verdi Charlie, kızın sıska kollarındaki izleri seçerek. "Ama ikolata var, eğer istersen biraz alabilirsin.

Çantasından bir Twix çıkarıp genç kıza uzattı. Arkadaşı tereddüt etti, hayal kırıklığı ve açlık arasında kaldı, sonra Charlie'nin elinden kaptı. Charlie sabırla ve üzüntüyle, kızın iki çikolata parmağını yutmasını ve onları boğazından aşağıya olabildiğince hızlı bir şekilde itmesini izledi.

"Bazı kızları arıyorum," dedi Charlie, elindeki fotoğrafları çıkararak. 'Bir süredir kayıp olan üç kız. Aileleri onlar için çok endişeli, biz de öyle.

Genç bağımlı öne doğru eğilerek fotoğrafları inceledi. "Bu Laura White.

Kız onun güzel yüzünü inceledi, sonra başını salladı. "Shanice Lloyd.

Kısa bir duraklama, sonra bir "hayır"

daha. "Ve bu da Mia Davies.

Charlie anında gördü. Bir tanıma parıltısı. "Onu tanıyor musun?

Solgun genç, sıkıntılı bir şekilde fotoğrafa baktı.

"Mia'nın başının belada olmadığını ne kadar vurgulasam azdır," diye ısrar etti Charlie ciddiyetle. 'Sadece son zamanlarda onu gören, onunla konuşan biri olup olmadığını bilmemiz gerekiyor...'

"Onu biraz tanırdım," diye kabul etti kız sonunda. "Aslında burası eskiden onun yeri idi.

Charlie ürperdiğini hissetti ama ses tonunu değiştirmeden "Ne zaman?" diye sordu.

"Üç ay kadar , kesin bir şey söylemek zor. Onu etrafta görürdüm, biraz sohbet ederdik. Sonra bir gün gitti.

"Gittiğini görmedin mi?

"Hayır, bir an buradaydı, sonra yoktu. Gerçekten garipti, çünkü eşyalarının çoğunu burada bırakmıştı. Bu onun uyku tulumu,' diye devam etti, lekeli kumaşı göstererek. 'Ve kemerini de aldım. Bana uymuyor ama yine de kullanabilirim.

Charlie'nin nasıl olduğunu sormasına gerek kalmadı, gözleri kollarındaki turnike morluklarına kaydı.

"Ve o olduğundan kesinlikle *emin* misin? Charlie fotoğrafı daha yakından tutarak sordu.

"Elbette kör değilim. Mia gitmeden önce bir yıldan fazla bir süre buradaydı..."

Charlie bunu endişeyle sindirdi.

"Ona bir şey mi oldu?" diye sordu genç kız, sesi titreyerek.

Charlie nazıkçe, 'Biz de bunu öğrenmeye çalışıyoruz,' dedi. 'Ve çok yardımcı oldunuz, teşekkür ederim. Şimdi gitsem iyi olacak ama... ama sen kendine dikkat et, tamam mı?

Kız omuz silkerek arkasını döndü, belli ki kendisini neyin beklediğini düşünmekten rahatsız olmuştu. Charlie üzüntüyle uzaklaştı, zihni bu son gelişmeyle meşguldü ama daha birkaç adım atmıştı ki başka bir ses duyuldu.

'Vay, vay, vay, yaşayan, nefes alan gerçek bir polis memuru. Kimin aklına gelirdi ki?'

Charlie şaşkınlıkla dönüp baktığında, kapının eşiğinde durmuş, kısık ve alaycı bir ifadeyle kendisine bakan bir emekli gördü.

?

'*Aylardır* yerel polisi arayıp buraya birilerini getirmeye çalışıyorum. Dürüst olmak gerekirse CID'yi beklemiyordum, ama alabileceğimi alacağım. Biraz nüfuzunuz var, değil mi?'

"Pardon, bu neyle ilgili? Charlie sorguladı.

"Bunun ne hakkında olduğunu sanıyorsun?" diye karşılık verdi emekli, gözle görülür bir şekilde sinirlenmişti. 'Bunlar. Keşler, torbacılar, fahişeler. Her gece buradalar, ticaretlerini yapıyorlar, her yere... pisliklerini bırakıyorlar.

"Bunu duyduğuma üzüldüm.

"Öyle olmalısın. Buraya gelen torunlarım var. Sence onların kirli içnelerin, atılmış tuvalet bezlerinin üzerinden geçmelerini ister miyim?

"Eminim bilmiyorsundur," diye cevap verdi Charlie, onun sertliği karşısında şaşırmıştı. "Yani bu düzenli bir şey mi?

"Sağır mısın? Size söyledim, burası çoğu gece Piccadilly Circus gibi, insanlar gelip gidiyor, sokağın başına park ediyor, mülküne erişimi engelliyorlar. Hiç utanmaları bile yok, çok cesurlar. İlk başta, onlara doğru giderdim, söyledim

'Onlara ne düşündüğümü söyledim, ama sonra içlerinden biri biraz ağırlaştı, ben de daha iyi düşündüm. Ama yine de burada olduğumu bilmelerini sağladım.

"Onları izliyor musun?"

'Başka seçeneğim yok, lanet olası kapımın önünde. Elimden geldiğince onları uyarıyorum ama pek bir işe yaradığı söylenemez. İşte bu yüzden sizin de dahil olmanız gerekiyor.

"Anlıyorum," diye yanıtladı Charlie, zihni dönüyordu. 'Bu insanlardan herhangi birini tanıyor musunuz? Buraya gelen adamları yani...'

"Pek sayılmaz, her zaman hava karardıktan sonra oluyor ve yüzlerini seçmek zor oluyor. Ama araçlarını not ettiğimden eminim. Ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum.

"Müşterilerin kayıt bilgilerini mi alıyorsunuz? Charlie aniden ilgilenererek sordu.

"Evet," diye yanıtladı emekli gururla, doğruldu ve dik durdu. "Her biri.

Bölüm 28

Kapı hızla açıldığında Helen zile basmamıştı bile. Sanki Sheila Watson onu bekliyormuş, koridorda pusuya yatmış gibiydi. Orta yaşlı anne gözünü bile kırpmamış gibi görünüyordu, solgun ve bitkin bir haldeydi, herhangi bir gelişme ya da kayıp kızıyla ilgili olumlu bir haber alma ihtimaline karşı uyanık kalmaya kararlıydı. Ama Helen'in bugün ona verecek hiçbir şeyi yoktu. Çaresiz anneyi içeri götürürken hemen konuya girdi.

"Bunu sana söylemek zorunda kaldığım için gerçekten üzgünüm Sheila," dedi Helen hızla, "ama çalışma teorimiz Naomi'nin kaçırıldığı yönünde.

Sheila boş gözlerle Helen'e bakıyor, hırkasının düğmeleriyle hararetle oynuyordu.

"Dokuz Kasım gecesini Hoglands Park'ın bir mil doğusundaki bir alt geçitte sığınarak geçirdiğini düşünüyoruz...

Sheila küçük kızının böyle iğrenç bir yere düşeceği düşüncesiyle ürperdi ama Helen daha kötüsünün de geleceğini biliyordu.

'... ve o gece bir noktada tünelden geçen bir sürücü tarafından alınıp götürüldü. Kendi isteğiyle mi gittiğini, onu kimin aldığını bilip bilmediğini henüz bilmiyoruz...'

Sheila telaşla, 'Onu alabilecek kimseyi tanımıyor,' diye cevap verdi. 'Babası Amerika'da, kız kardeşim Galler'de ve hiçbir arkadaşı araba kullanmıyor. Tanrı aşkına, daha on beş yaşında...'

"Aynen öyle, o halde tünelden bir yabancı tarafından çıkarıldığını varsaymak zorundayız.

"Ona *yardım* ediyor olamazlar mıydı? Sheila ısrar etti. 'İyi bir yardımsever? Bir tür hayır kurumu çalışanı?

Helen onu rahatlatmaya çalışarak, "Elbette, bu tamamen mümkün," diye sakince cevap verdi. "Ama Naomi'nin telefonunun bir saat önce çalmış olması beni endişelendiriyor.

dün geceden beri açılmadı. Eğer bir pansiyona ya da sığınma yerine götürülmüş olsaydı, onu şarj edeceğini ve belki de sizinle iletişime geçmek için kullanacağını düşünürdüm...'

"Neredeyse o şeyle yaşıyordu, onu ondan kurtarmak imkansızdı," diye doğruladı Shelia, artık gözle görülür bir şekilde endişeliydi.

Helen sözlerine şöyle devam etti: 'Belki de kaybetti ya da alt geçitte çalındı. 'Ama aynı zamanda ondan alınmış, kasıtlı olarak atılmış, birilerinin onun nerede olduğunu bilmemizi istememesi ihtimaliyle de yüzleşmek zorundayız...'

Helen açık sözlülüğünden hemen pişman oldu, çaresiz annenin gözleri yaşlarla doldu.

'Ama kim böyle bir şey yapar ki? Onu nereye götürmüş olabilirler?'

Helen öne doğru eğilerek, 'Bilmiyoruz,' diye cevap verdi. 'Ama güven bana Sheila, nerede olduğunu bulmak için gece gündüz çalışıyoruz, böylece onu eve sağ salım getirebiliriz.

Sheila başını salladı ama bir şey söylemedi, yüzük parmağına sıkıca yapışmış sonsuzluk yüzüğüyle umutsuzca oynarken ellerine bakıyordu.

"Bunu ben yapıyorum," diye gözyaşları arasında nefes aldı. "Kesinlikle hayır," diye azarladı Helen.

'Dırdırlarımla, bitmek bilmeyen tartışmalarımla onu kendimden uzaklaştırdım...'

"Hayır, hayır, ona yardım etmeye, doğru seçimler yapmasını sağlamaya çalışıyordunuz.

'Peki ne işe yaradı? Herhangi biri mi? Ben onun *annesiyim*, onu korumak benim görevimdi ...'

Gözleri yaşlı ve korkmuş bir halde Helen'e bakıyordu, sanki Naomi'nin içinde bulunduğu durumun gerçek dehşeti daha yeni anlaşılıyordu.

'Eğer ona bir şey olursa, eğer yaralanırsa, bu benim hatam olacak...

'Hayır.

Sözcük Helen'in niyet ettiğinden daha hızlı çıkmıştı ama tepkisini yumuşatmakta gecikmedi ve Sheila'nın ellerini kendi elleriyle kavradı.

'Beni dinle Sheila, kendini suçlamayı gerektirecek hiçbir şey yok. Bunların hiçbiri senin hatan değil.

Acı içindeki anne, suçluluk duygusuyla başını şiddetle salladı, ama Helen ısrar etti. 'Sen var asla olmuştur herhangi bir şey daha az daha a

kendini adanmış, sevgi dolu bir annesin. Naomi'yi doğru yetiştirmek, onu beslemek, ona rehberlik etmek için sonsuz fedakarlıklar yaptınız ve harika bir iş çıkardınız.

Bir başka küçümseyici kafa sallama.

'İnan bana, Naomi'ye gösterdiğin sevgi ve şefkatin *onda* birine sahip olmak için her şeyimi verirdim. Sen inanılmaz bir annesin ve o da çok şanslı bir kız. Ve onu bulduğumuzda, sana geri getirdiğimizde, eminim kendisi de aynı şeyi söyleyecektir.

Helen çok ileri gittiğini biliyordu ama bir şey gelmiyordu. Sheila'nın korkusu, sıkıntısı o kadar büyüktü ki, suçluluk duygusu o kadar yersizdi ki, Helen ona sahte bir umut verme pahasına da olsa onu desteklemesi *gerektiğini* hissetti. Dahası, Helen aslında söylediklerinde ciddiye ve Naomi'nin gördüğü şefkatli bakımı biraz kıskandığını itiraf etmekten utanıyordu. Sheila rahat bir nefes alarak gözyaşlarını sildi ve Helen'e yalvarırcasına baktı.

"Gerçekten bunu mu
demek istiyorsun?" "Tüm
kalbimle.

Watson'ların evinden ayrılan Helen, derin düşüncelere dalmış bir halde bisikletine doğru yürüdü. Burada konfor alanının dışındaydı, bir annenin sevgisinin şiddeti karşısında alçalmıştı. Kendi çocukluğu o kadar kısır, o kadar travmatik geçmişti ki, Helen daha önce bunun tüm gücünü hiç hissetmemişti. Ama şimdi hissetmişti ve bu onu derinden etkilemiş, ama aynı zamanda derinden sarsmıştı. Naomi, Sheila'nın tüm dünyası, yaşama nedeni, kalbinin temel taşı, umutlarının ve hayallerinin odak noktasıydı. Bu bir açıdan çok etkileyiciydi ama aynı zamanda mevcut durumu daha da kötüleştiriyordu. Naomi'ye bir şey olursa, Sheila kendini asla affetmeyecekti. Helen da affetmeyecekti. Gözlerindeki yaşları silerek bisikletine doğru yürüyen Helen, kayıp genci bulması gerektiğini biliyordu - hem de *hemen*.

Bölüm 29

"Sadece gerçeği istiyorum Ryan. Bunu istemek çok mu fazla?

Lorraine Marwood gözyaşları içinde ama kararlı bir şekilde oğluna baktı. "Dün gece neredeydin? Ve ondan önceki gece?

"Burada, bu evde, odamdaydım ve ölmüş olmayı diliyordum.

"Hayır, hayır," diye karşı çıktı Lorraine sertçe. 'Her iki gece de yatak odanı kontrol ettim ve senden hiçbir iz yoktu.

"Tuvalette ya da televizyon izliyor olmalıydım.

"Evdeki her odayı *iki kez* kontrol ettim Ryan.

"O zaman muhtemelen bahçedeydim, sigara içiyordum.

"Orayı da kontrol ettim. Tıpkı bu sabah pencere kenarını kontrol ettiğim gibi. Ve ne buldum? Çamurlu ayak izleri. "Gizlice dışarı , *biliyorum*.

Ryan bir an için sustu, annesinin patlaması karşısında şok olmuştu. Yıllar boyunca pek çok nedeni olmasına rağmen annesi asla küfretmezdi.

"Düşündüğün gibi değil.." diye zayıf bir sesle kabul etti.

Lorraine, 'Ben de *aynen* böyle düşünüyorum,' diye karşılık verdi.

"Tam da olmasından korktuğum şey.

Hayır, hayır. Kendini boş yere yoruyorsun-'

"Sana bir geri dönüş yolu verdim Ryan," diye araya girdi annesi, yıkılmış bir halde. "Verdiğin onca zarara, o zavallı kızlara yaşattığın onca sefaletе rağmen. Sana başını sokacak bir ev, yiyecek, para ve *sevgi* verdim. Ve karşılığında tek bir şey istedim. Şartlı tahliye memurunun sana söylediklerini yapmanı, sokağa çıkma yasağına uymanı ve iyi bir olmaya çalışmanı.

"Anne, lütfen...

"Seninle denedim Ryan. Tanrı biliyor . Ama bunların hiçbirisi bir fark yaratmıyor, değil mi? Çünkü sen kafadan hastasın ...'

"Öyle söyleme anne.

'... kalbim hasta, ruhum hasta. Hasta, hasta, .'

Son sözlerini kusarken üzgün ve yorgun gözlerle oğluna bakıyordu. Ryan ona bir Geyler önermesi, onu ikna etmeye çalışması gerektiğini biliyordu. Ama ne söyleyebilirdi ki?

Bak anne, özür dilerim, tamam mı? Senin gibi yapmadığımı biliyorum - *onların* yaptığı gibi

sordu - ama eğer bana bir şans vererseniz-'

"Hayır! Lorraine karşı çıktı. 'Sana zaten yeterince şans verdim. Senin "açıklamalarınla", yalanlarınla ilgilenmiyorum. Artık dayanma gücümün sonuna geldim, evlat.

Ve şimdi onun yüz ifadesinin değiştiğini, korkunun suçluluğuna bulaştığını gördü. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Yetkililere söylemek zorundayım.

"Söyleyemezsin! Beni tekrar içeri atarlar.

"Başka seçeneğim yok. Ben söz verdim - sen de verdin. Ama sen sözünü tutmadın. Şartlı tahliye memurunu aramak zorundayım.'

Lorraine kararlı bir şekilde el çantasına doğru yürüdü ve telefonunu çıkardı. Ama telefonunu kulağına götürdüğü anda, Ryan bileğinden yakalayarak üzerine atladı.

"Lütfen anne. Ne istersen yapacağım... Sadece onları arama.

Lorraine kolunu kurtararak ondan uzaklaştı, korkulu ama kararlıydı.

"Hayır, Ryan, konuşarak bundan kurtulamazsın. Ben senin annenim, seni *tanıyorum*.'

"Hadi o zaman, yap şunu," diye meydan okudu Ryan öfkeyle. "Eğer tek çocuğunu öldürmek istiyorsan, onları ara.

Ve şimdi Lorraine durakladı. Her şeye rağmen Ryan'ın hâlâ onu etkileme gücü vardı.

'Eğer beni o cehennem çukuruna geri göndermek istiyorsan, benden istiyorsan, o zaman o sürtüğü ara, beni ispiyonla.

Lorraine duraksadı, parmakları tuş takımının üzerinde geziniyordu. "Umarım kendinle yaşayabilirsin.

Şimdi ona dik dik bakıyordu, yüz ifadesinde öfke okunuyordu. Ama Lorraine'in sinirlerini bozan başka bir şey daha vardı: korku.

"Hapisteyken bana ne yaptıklarını hatırlıyor musun? Lorraine bakışlarını kaçırdı, üzgündü, hatırlamak istemiyordu.

'Süpürge saplarıyla mı? Demir çubuklarla mı? ? Beni o hapishane revirinde ziyaret ettiğinizde neye benzediğimi hayal edebiliyor musunuz?

Lorraine başını şiddetle sallayarak bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Çocuğunun görüntüsü hâlâ aklından çıkmıyordu.

Beni oraya geri göndereceksin. Ve bu sefer geri durmayacaklar. İş bitirecekler. *Beni* bitirecekler. O yüzden düşün anne. *İyi* düşün. Çünkü geleceğim, hayatım senin ellerinde.

Ryan hâlâ bileğini tutuyor, ona merhamet göstermesi için yalvarıyordu. Ama Lorraine sonunda ona baktığında, yüz ifadesinde boyun eğmiş bir kararlılık vardı.

'Üzgünüm Ryan, ama bana başka seçenek bırakmadın. Eğer doğru şeyi yapmazsam kendimle yaşayamam.

"O zaman umarım cehennemde yanarsın," diye patladı Ryan, odadan hışımla çıkmadan önce ona acımasızca tükürdü.

İçin a An, Lorraine durdu hareketsiz, yıkılmıştı.

Sonra öfkeyle yüzündeki rahatsız edici sümüşü sildi ve oturma odasının penceresine yürüyüp cep telefonuna şiddetle vurdu. Ama arama bağlandığında durakladı. Şık giyimli iki adam bahçe yolunda yürüyordu, ellerindeki arama kartları Lorraine'i durdurmuştu bile. Ne halt ediyorlardı

Burada ne yapıyorlar? Bir şekilde zaten biliyorlar mıydı?

Bölüm 30

"Şimdi önceliğimiz OT16 VXL plakalı Renault Movano'yu bulmak.

Charlie, olay odasında etrafında olan ekibe hitap ediyordu.

'Bu sabah konuştuğum bir görgü tanığının ifadesi sayesinde, artık bu minibüsü *iki* olası kaçırma olayının gerçekleştiği yerlerle ilişkilendirebiliyoruz...'

O konuşurken Charlie birkaç yüzün şaşkın tepkiler verdiğini fark etti ama devam etti:

'... Lordship Road alt geçidinde ve Portswood tahsislerinde. Bu nedenle Mia Davies'i olası bir kurban olarak resmen ekliyoruz, bu nedenle birisinin ailesiyle temasa geçip hareketleri ve aile geçmişi hakkında neler öğrenebileceğimize bakması gerekiyor.

Gözler yere düştü, hiç kimse aile irtibat görevlisi olarak hareket etme fikrinden hoşlanmıyordu. Tahmin edilebileceği gibi, sonunda öne çıkan kişi DC Malik, sağlam, güvenilir DC Malik oldu.

"Teşekkür ederim, DC Malik, çok makbule geçti. Bunun gibi bir soruşturmayı başarılı bir şekilde sonuçlandırmanın anahtarının genellikle gösterişsiz görevler olduğunu geri kalanınıza hatırlatmama yok sanırım. Birinizin bu dersi almış görünmesine sevindim. Dedektif Malik, Mia Davies'le ilgilenecek o zaman...'

Charlie gülümseyen sarışın gencin fotoğrafını panoya yapıştırdıktan sonra dikkatini tekrar takıma verdi.

"Geri kalanınıza gelince, Ryan Marwood'a odaklanmanızı istiyorum. Şu anda karakola geri dönüyor - DI Grace ve ben onu kısa süre içinde sorgulayacağız. Bu arada, son hareketleri, bilinen ortakları, dijital ayak izi hakkında bölüm ve ayetlere ihtiyacımız var. Dedektif Reid, belki annesi Lorraine ile bağlantı kurabilirsiniz?

Memurlarımız Ryan'ı getirmek için geldiklerinde oldukça tedirgindi, eğer onu ikna edebilirsiniz ondan şeyler öğrenebiliriz.

"Elbette," diye cevap verdi DC Reid, pek de heyecanlı görünmüyordu.

"Belediye binasına da gidelim. Marwood'un iş arkadaşlarıyla konuşun, şüpheli bir şeye tanık olup olmadıklarını, Marwood'un soruşturmamızla ilgili olabilecek herhangi bir şeyi ağzından kaçırıp kaçırmadığını öğrenin ve DC Edwards, trafik ve üniformalılarla irtibat kurmanızı istiyorum. Muhtemelen o minibüsü işyerinden alıp sokaklarda savunmasız kızları aramak için kullanan Marwood'du. O gece alt geçitten çıktıktan sonra nereye gitti? O zamandan beri görülmüş mü? Park cezası ya da hız cezası aldı mı? Üniformalı memurlar otoparkları, kilitli yerleri, Marwood'un evinin yakınındaki arka sokakları, ormanlık alanı ve çalıştığı yerin yakınındaki sanayi sitelerini arasın. O minibüsün yerini tespit edersek, Marwood'u muhtemelen sadece adli kanıtlarla yakalayacağız.

"Hemen, patron.

'İşte ruh bu. Aynı şey geri kalanınız için de geçerli.'

Charlie ana kapının arkalarından açıldığını görünce tereddüt etti. Helen'ı bekliyordu ve gelenin Başkomiser Rebecca Holmes olduğunu görünce şaşırdı ve rahatsız oldu. Üst düzey yetkililerin bu özel alana girmesi alışılmadık bir durumdu ve bu genellikle tek bir anlama gelirdi - sorun. Yine de tedirginliğini bastıran Charlie, kendinden emin ve kararlı görünmeye çalışarak devam etti.

'Bu acil ve gelişmekte olan bir durum, bu yüzden maksimum enerjiye ve tam odaklanmaya ihtiyacım var. Hayatlar pamuk ipliğine bağlı, bu yüzden dikkatinizi dağıtmayın, mazeret üretmeyin lütfen, *sonuçlara* ihtiyacımız var.

Holmes ona yaklaşırken onaylarcasına gülümseyerek, "İyi söylediniz, DS Brooks," dedi. 'Bu iyi memur ekibinin karşılık vereceğinden emin olduğum çok heyecan verici bir konuşma.

Holmes, sanki herhangi birinin karşı çıkmasına cesaret ediyormuş gibi gözlerini üzerlerinde gezdirdi. "Peki son durum nedir?" diye devam etti istasyon şefi.

Charlie'ye baktı. "İlerleme kaydediyor muyuz?

"Evet, elimizde birkaç önemli yeni ipucu var," diye cevap verdi Charlie hızlıca. "Baş şüphelimiz Ryan Marwood'un Naomi Watson'ı kaçırmak için kullandığını düşündüğümüz bir Renault Movano minibüsümüz var. Ayrıca

aynı minibüsü başka bir şüphelinin kaçırılmasıyla ilişkilendirebileceğimize inanıyoruz-'

"Freemantle'daki vurulma olayını kastetmiştim." Holmes sertçe araya girdi, iyi niyeti buharlaşıyordu.

"Evet, bu konuda da ilerleme kaydediyoruz," diye Charlie. 'Ama daha çok erken ve bilgi toplama aşamasındayız - konuşmak, balistik sonuçlarını takip etmek...'

"Peki bu işe kim öncülük ediyor? Holmes etkilenmemiş bir şekilde ısrar etti. "Şey, DI Grace, elbette, ama-

"Peki nerede o?

"Tam olarak emin değilim," diye kararsızca cevap verdi Charlie, gözleri açık kapı aralığına kayarak. 'Ama yakında döneceğinden hiç şüphem yok ve sonra-'

"Yani bu arada, sorumlu kıdemli subay siz misiniz? "Evet, öyle.

'Yine de sözde bir kayıp vakası üzerinde çalışmak için neredeyse tüm ekibi görevlendirmiş görünüyorsunuz. Şu anda Freemantle olayında kaç memur çalışıyor, DS Brooks?'

Charlie tereddüt etti, tüm ekibin onu izlediğinin farkındaydı, ortaya çıkan gösteri ilgisini çekmiş, hatta eğlenmişti. Onun geri adım atmasını mı bekliyorlardı? Helen'i otobüsün altına atmasını mı? Eğer öyleyse, fena halde yanılıyorlardı, Charlie Helen'in aktif bir avcı hakkındaki şüphelerinin doğru olabileceğine giderek daha fazla ikna oluyordu.

'Sadece... şu anda sadece birkaç memur. DI Grace, Naomi Watson'ın durumunun daha acil olduğunu ve kısa, keskin bir faaliyet patlamasının, maksimum kaynakların kullanılmasının gerekli olduğunu ve büyük olasılıkla başarılı bir şekilde sonuçlanacağını düşündü-'

"Ama DI Grace'e açıkça vurulma soruşturmasına öncelik vermesini söyledim.

Her türlü dostluk duygusu artık çoktan yok olmuştu, Holmes'un öfkesi herkesin görebileceği kadar açıktı.

'Elbette hanımefendi ve hepimiz bu soruşturmanın önemini anlıyoruz. Sadece DI Grace, yani ikimiz de, burada gerçekten bir şeyler bulduğumuzu düşünüyoruz, bu yüzden-'

Holmes, sanki Charlie'nin sözünü duymamış gibi, "Doğrudan bir emre neden kasten itaatsizlik ettiğini açıklamayı DI Grace'e bırakıyorum," diye devam etti. "Ama bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin verin. Freemantle saldırısı sizin, *bizim* en büyük önceliğimiz ve kaynakların ve insan gücünün buna göre kullanılmasını bekliyorum.

Charlie'nin başını sallamaktan başka yapabileceği pek bir şey yoktu, bu da DC Jennings'in sırtmasına neden oldu.

'Birbirimizi anladığımıza sevindim. Kısa süre içinde ilerleme haberlerini duymayı bekliyorum.

Holmes dönüp uzaklaşırken Charlie bir kez daha başını salladı. Ama kapıya ulaştığında durakladı ve Charlie'ye dik dik bakmak için geri döndü.

'Ve DI Grace'e onu ofisimde görmek istediğimi söyleyebilirsiniz. döner dönmez.'

Bununla birlikte, kapıyı yüksek sesle çarparak ayrıldı.

Bölüm 31

Kapının kolunu kavrayan Helen bir nefes aldı ve sonra içeri itti.

Hemen birkaç şaşkın yüz yukarı baktı. CID memurlarının erkek soyunma odalarına sık sık gitmesi alışılmadık bir durumdu ve bu memurların kadın olması daha da nadirdi. Helen'in beklenmedik gelişi, memurların kısmen kendilerini utançtan kurtarmak, kısmen de kıdemli bir memura gereken saygıyı göstermek için pantolonlarını yukarı çekmeleri ve gömleklerini çıkarmaları nedeniyle büyük bir telaşa neden oldu.

Helen ürkmüş polislerin yanından geçerken gülümsemesini bastırarak, "Sen de öyle," dedi. "Burada görmek isteyebileceğim hiçbir şey yok.

Toplanan memurlardan kahkahalar yükseldi, ardından kısa bir "çok doğru" çığlığı geldi, kalabalık konuşmalarına geri döndü ve kendilerini başka bir zorlu güne hazırladılar. Devam etmekte ısrar eden Helen, odanın arka tarafına doğru ilerledi ve orada üniformasını değiştirmekte olan polis memuru Dave Reynolds'u gördü. Bir polis memuruna göre nispeten kısa boylu olmasına rağmen, deneyimli memur yine de zayıf, atletik bir vücuda sahipti ve daha az şanslı meslektaşlarına yardım için yaptığı sayısız hayırseverlik koşusundan sonra iyice . Helen'in bu sabah aniden ortaya çıkmasından hiç etkilenmemiş görünüyordu, geniş ve dostça bir gülümsemeyle amirine dönerken gömleğini çekiştiriyordu.

"Günaydın hanımefendi. Bu beklenmedik zevki neye borçluyum?" diye sordu gömleğinin düğmelerini ilikleyerek.

"Kayıp gencimiz Naomi Watson hakkında sizinle bir kez daha konuşmak istedim.

Elbette. Yardım etmekten mutluluk duyarım. Gerçi korkarım ki devriyedeki adamlardan hiçbiri henüz onu görmedi.

"Ben de bu konuyu seninle konuşmak istiyordum," diye devam etti Helen, sesi artık ciddiye. 'Dün gözetim memurunuzla kısa bir sohbet yaptım... ve Naomi Watson'ın kaybolduğu gece onunla karşılaştığınıza oldukça ikna olmuş görünüyor. Saat 21:00 civarı, sen işten çıkmadan hemen önce olabilir mi? PC Beamer bir satıcının üstünü arıyordu, ama vücut kamerası seni Naomi'nin tarifine uyan genç bir evsiz kadınla konuşurken gösteriyor.

Reynolds'ın yüzünde yavaşça bir kaş çatma belirdi. Ama bunun Beamer'a masal anlattığı için duyduğu öfkeden mi, yoksa Helen'in iddiası karşısında yaşadığı şaşkınlıktan mı kaynaklandığı belli değildi.

"Doğru... ve bu Perşembe gecesi olabilir mi? Reynolds tereddütte o güne geri döndü.

"Bu doğru. Görüntüleri izledim ve Naomi ile bir iki dakika sohbet etmişsiniz, muhtemelen iyi olup olmadığını, gidebileceği bir yer olup olmadığını kontrol etmişsiniz.

"Sanırım *bu mümkün*," diye dostça kabul etti Reynolds. 'Şu anda şehrin nasıl olduğunu biliyorsun, özellikle de şehrin o bölgesinin. Orada evsizlerin üzerine düşüyorsun.

"Ama bir şey çağırıştırıyor mu? Onunla ne hakkında konuştuğunuzu hatırlayamıyor musunuz?

Reynolds çoktan başını ciddi bir şekilde sallamaya başlamıştı ve kendine kızgın görünüyordu.

"Dürüst olmak gerekirse, onu bir yere koymakta zorlanıyorum. Komik olmaya çalışmıyorum ama bu tür insanlarla çok fazla karşılaşıyorsunuz ve hepsinin hikayesi aynı.

Helen, 'Naomi oldukça dikkat çekici,' diye ısrar etti. 'Saçının rengi, giyim tarzı, bir etki yaratacağını düşünmüştüm. Ve bu sadece iki gün önceydi...'

"Dürüst olmak gerekirse, hanımefendi, yardım edebilmeyi isterdim, özellikle de zavallı kızın tehlikede olduğunu düşünüyorsanız," diye cevap verdi Reynolds, üzüntüyle. 'Ve eğer bir hata yaptıysam, bunun için ellerimi kaldırırım. Ama dürüst olmak gerekirse, bütün bu yüzler bir süre sonra birbirine karışıyor.

"Senin aksine Dave," diye karşı çıktı Helen. 'Sokaktaki en keskin gözlere ve kulaklara sahip olarak biliniyorsunuz. Bölgesini gerçekten tanıyan, sokaklarda yeni yüzleri tespit etmekte usta bir adamsın.

Kalabalık. Naomi ile yaptığınız sohbetin biraz daha kayda değer olacağını düşünmüştüm.

Ve şimdi Reynolds'un ifadesi hafifçe değişti, Helen'in inatçı ısrarında, keskin, suçlayıcı tonunda bir şey onu açıkça kızdırıyordu.

"Bakın, eğer bana bir şey olursa, tabii ki size hemen haber veririm," diye cevap verdi ve dolabından ceketini alıp geçirdi. 'Bu arada, benim ve buradaki tüm arkadaşların yapabileceği en iyi şey sokağa çıkıp Naomi'nin izini bulup onu güvenli bir şekilde evine götürmek.

Helen neşeyle, "Elbette, yolunuza çıkmama izin vermeyin," diye karşılık verdi, yolundan çekilmeye çalışmadı.

Reynolds bir an için sanki sessiz bir meydan okumayla karşılaşmış gibi şaşırmış, hatta afallamış görünüyordu. Sonra ondan uzaklaşarak dolabının kapısını itti. Ancak bunu yaparken Helen bir şey fark etti. Sağ elinde ısıriğa çok benzeyen kabarık, kırmızı bir iz.

"Kendinize bir kötülük mü yaptınız, PC Reynolds?"

Reynolds şaşırarak onun bakışlarını yarasına doğru takip etti. 'Kötü görünüyor. Taze, değil mi? Helen ısrar etti.

Bir an tereddüt etti, sonra Reynolds kaşlarını çattı.

"Lanet köpek ısırığı. Aptalın biri boksörünün Willow'uma saldırmasına izin vermiş. O sefil şeyi çekip çıkarmak zorunda kaldım, acılarım için kötü bir ısırık aldım.

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Bu sabah geldiğinizde sahibini ve köpeği resepsiyona bildirdiğinizi sanıyorum?"

"Ne anlamı olabilir ki? Reynolds hemen cevap verdi. 'Adamın adını öğrenemedik ve bunu takip edecek kaynağımız da pek yok, değil ?

"Öyle bile olsa," diye cevap verdi Helen soğukkanlılıkla. 'Biz örnek olmazsak halkın doğru olanı yapmasını bekleyemeyiz, değil mi?

Reynolds küçük bir selam vererek, "Tam isabet," diye cevap verdi. 'Bu sabah çıkarken bir rapor hazırlayacağımdan emin olabilirsiniz. Şimdi hepsi bu kadar mı yoksa ...?

Helen gülümseyerek kenara çekildi ve bilgisayarın geçmesine izin verdi. Ama o uzaklaşırken Helen'in gülümsemesi soldu. Deneyimli polis memuru

kibar, saygılı ve onun suçlamalarına şaşırmış gibi görünüyordu, ancak bir şekilde yanıtları doğru değildi, yumuşak yanıtlarının altında bir gerginlik, bir düşmanlık gizleniyor gibiydi. Helen bu sabah buraya yanıldığının kanıtlanmasını umarak, içindeki o rahatsız edici duyguyu bastırmak için gelmişti ama tam tersini başarmıştı. Helen ne yaparsa yapsın, Polis Memuru Dave Reynolds'da bir *gariplik* olduğu hissinden kurtulamıyordu.

Bölüm 32

'Yardım edin! Lütfen, biri bize yardım etsin...'

Naomi'nin çığlıkları duvarda yankılanıyor, onunla alay ediyordu ama o yine de ısrar etti. Endişeden aklını kaçırmak üzereydi, onu esir alan kişinin tehditlerinden dehşete düşmüştü *ama denemek* zorundaydı.

Burada kapana kısıldık. Eğer bizi duyabiliyorsanız, lütfen, yardımınıza ihtiyacımız var...'

Naomi on beş dakika boyunca çığlık attıktan sonra paramparça olmuştu, kirli yüzünden ter damlıyordu, boğazı kurumuş ve ağrıyordu. Ama vazgeçemeyeceğini biliyordu. Burada kalıp o iğrenç sürüngenin dönmesini bekleyemezdi. Uzaklaşmak *zorundaydı*.

Benim adım Naomi Watson. Ben... Kaçırıldım, burada isteğimiz dışında tutuluyoruz...'

Kelimeler boğazında düğümlendi, o kadar yabancı, o kadar mide bulandırıcıydı ki. "Çaresiziz, lütfen bize yardım edin!

Sonunda gücü tükenmiş, bitkin düşmüştü. Bir an için kasvetli alan korkunç, umutsuz bir sessizlikle doldu, sonra aniden Mia'nın vırakladığını duydu:

"Vazgeçmemelisin.

Normal koşullarda bu acı dolu hırıltı neredeyse hiç duyulmayacaktı ama bu yakın alanda odayı doldurdu ve Naomi'yi uyuşukluğundan uyandırdı. Mia için konuşmanın acı verici olduğu açıktı ama denemeye kararlı görünüyordu ve devam etti:

'Bundan kurtulabilirsin, bu pisliği yenebilirsin...'

Mia sustu, konuşma çabasının ona çok ağır geldiği belliydi. Umutsuzca endişelenen Naomi aceleyle odanın karşısına geçerek Mia'nın yanına diz çöktü.

'İyi misin, Mia? Senin için yapabileceğim bir şey var mı? Naomi ısrarla sordu.

Mia ona baktı ama hiçbir şey söylemedi.

"Lütfen..." diye devam etti Naomi, birden paniğe kapılmış gibi hissederek. 'Yardım etmek için ne gelirse yapacağım. Üşüyor musun? Titriyor gibi görünüyorsun. İstersen kazağımı alabilirsin..'

Yardım etmeye kararlı bir şekilde onu çekiştirmeye başlamıştı ki Mia'nın hafifçe başını sallaması onu durdurdu.

"Yapabileceğin hiçbir şey yok," diye fısıldadı arkadaşı zayıf bir sesle. 'Sadece o bunu durduracak güce sahip. Burada yetkili o.'

Naomi arkadaşına baktı, tüm kalbiyle ona güç vermeyi, hayat vermeyi diledi ama bunun umutsuz olduğunu biliyordu. Bu masum kıza verilen zarar, onarabileceği her şeyin çok ötesindeydi.

"Ne... sana orada ne yaptı?"

Kelimeler Naomi'den istenmeden dökülmüştü, korku ve endişe onları zorluyordu. Mia bir an için cevap vermedi, Naomi'nin bakışlarını tuttu, sonra gözlerini kaçırdı ve şiddetle titremeye başladı.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Naomi buna ne diyebilirdi? Bir yanı bilmek zorundaydı. Ama başka bir yanı da kafasını kuma gömüp bunların hiçbirisi olmuyormuş gibi davranmak istiyordu.

Naomi, bunun kendisi için ne kadar zor olduğunu acı bir şekilde farkında olarak, "Bana söylemek istemiyorsan hayır," diye cevap verdi.

"Bilsen iyi olur.

Nedenini açıklamasına gerek yoktu, Naomi gelecekteki işkencelerin korkusu onu tüketirken gözlerini dehşet içinde kapattı.

"Önce..." diye tereddütte başladı Mia, sesi titriyordu. "Önce kıyafetlerimi çıkarttırdı. Hepsinin önünde..."

'Orada başka adamlar da mı var? Sizinle birlikte odada mı?' Kısa bir baş sallama.

"Hayır, bilgisayarında Zoom çağrısı gibi bir şey var, bir düzine olmalı... Naomi dehşet içinde Mia'ya baktı.

'Bazılarının kameraları kapalı, bu yüzden kim olduklarını göremiyorsunuz. Ama diğerlerinininki açık, böylece şişman, terli yüzlerini görebiliyorsunuz ...'

Mia'nın sesinde şimdi öfke parlıyordu, haklı, acı bir .

'Bunlar en kötüler, gerçekten eğlenenler onlar. O sürüngen ne yapacağını, nasıl yapacağını söylemek...'

"Ah Mia, çok üzgünüm," diye soludu Naomi, nefesi kesilmiş, midesi bulanmıştı. "Kel bir İskoç adam var. Yetkili olan o. O bir En kötüsü. Onun ... sesi o kadar soğuk ki, içime işliyor ...'

Naomi şimdi ağlıyordu, bu dehşeti hazmedemiyor, bir teselli ya da teselli belirtisi bile sunamıyordu.

"Bir de yağlı, şişman, kızıl saçlı bir adam var. Ben ona Kızıl Domuz diyorum. İğrenç biri...'

Korkunç ötesiydi. Sadece Mia'nın katlanmak zorunda kaldığı şey , onu taciz edenlere taktığı lakaplar da vardı.

Benimle hiç konuşmuyorlar. Sadece o. Ona ne yapması söylüyorlar, sanki kuklalarıymış gibi...'

Mia içgüdüsel olarak kendini daha fazla zarar görmekten korumak istercesine bir top gibi kıvrılıyordu. Ama belli ki hasar çoktan verilmişti.

"Mia, çok üzgünüm. Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. ...'

"Onunla hiç dövüşmedim, hiç karşı koymadım," diye acı acı bağırdı Mia.

"Düşündüm ki

... Dediğini yaparsam belki sıkılır ya da bana acır, bırakır giderim diye düşündüm. Ama onda hiç acıma yok, hiç. Asla durmayacak...'

Naomi ona sıkıca sarıldı, onu rahatlatacak doğru sözcükleri bulmak istiyordu. Ama ne söyleyebilirdi ki?

Bu yüzden güçlü kalmalısın Naomi, bu yüzden onunla savaşmalısın. Sen bundan kurtulabilirsin ama benim için artık çok geç...'

Durakladı ve sözlerini bitirirken içten bir hıçkırığı bastırdı: '...

Buradan asla çıkamayacağım.

Bölüm 33

Kapıyı sıkıca kapattıktan sonra meslektaşına döndü. DC Japhet Wilson meraklı ve hevesli görünmek için elinden geleni yapıyordu, ancak Helen'in özel ofisinde özel bir görüşmeye çağırılmış olmaktan duyduğu endişeyi tam olarak gizleyemiyordu.

"Pelerin ve hançer için özür dilerim," dedi Helen, perdeyi indirerek. "Ama bu hassas bir konu, bu yüzden ihtiyatlı olmak gerekiyor.

Wilson sessizce başını salladı, belli ki azarlanmak üzere olduğundan korkuyordu.

"Merak *etme*, *senin* yaptığın bir şey değil," diye hızla devam etti Helen, adamın rahatlamasına neden olarak. "Naomi Watson davasıyla ilgili. Benim için biraz araştırma yapmanı istiyorum, arka planla ilgili şeyler, kendi kuvvetlerimizin bir üyesi hakkında.

"Doğru..." Wilson temkinli bir şekilde cevap verdi. "Polis memuru Dave Reynolds. Onu tanıyor musunuz?"

'Şahsen değil ama kim olduğunu biliyorum. Tüm o hayır işlerini yapan kişi o, değil mi? Her zaman gazetelerde çıkan adam? Wilson devam etti, bu yeni ve şaşırtıcı sorgulama karşısında duyduğu rahatsızlığı zar zor gizleyebildi.

"Doğru, herkesin favori polisi.

Wilson, Helen'in alaycı karşısında şaşırmış görünüyordu, o etti: 'Birkaç yıl önce bir meslektaşının ciddi şekilde yaralandığı silahlı bir soygunu engellemeyi başardı, bu meslektaşı daha sonra hizmetten emekli olmak zorunda kaldı. Reynolds o zamandan beri Polis Yardımlaşma Fonu için para topluyor ve şapka çıkartmak lazım, eski polis memurları için çok para topladı ama bunu sizin bilmenize de izin vermiyor. Hayır işlerini tanıtan kendi YouTube kanalı, özel bir JustGiving sayfası, aklınıza gelirse var. CID'nin çoğu

Buradaki memurlar ona Aziz Dave derlerdi, ama tabii ki yüzüne karşı değil.

Wilson başını salladı ama hâlâ temkinli görünüyordu.

"Her neyse, onun geçmişinin araştırılmasını istiyorum. Herhangi bir disiplin sorunu, herhangi bir suçlama, herhangi bir pislik, herhangi bir söylenti, olduğu söylenen melek olmadığını düşündürebilecek herhangi bir şey.

"Ve bunun nedeni...? Wilson güvence arayışıyla sordu.

"Çünkü senden bunu istedim," diye yanıtladı Helen hızlıca. 'Olabildiğinize hızlı, olabildiğinize sessiz ve doğrudan bana rapor vereceksin. Anlaşıldı mı?'

"Crystal.

Güzel. Hazır başlamışken, ekibin Brent Mason'ı aramasını istiyorum. Polis Beamer'ın birkaç gece önce Lordship Road alt geçidinde üstünü aradığı satıcı. Naomi Watson davasında olası bir tanık, bu yüzden onu ne kadar erken getirebilirsek o kadar iyi. Üniformalılardan onu bulup getirmelerini isteyebilir misiniz?

Elbette, patron.

'Harika, hepsi bu kadar. bakalım.'

Helen'in kapısı nazikçe çalınırken bile Wilson gitmek için döndü.

'Oh ve Japhet, dikkatsiz konuşmalar hayatlara mal olur, bu yüzden ...'

Meslektaşları ona baktı ve ciddi bir şekilde başını salladı.

"Birbirimizi anladığımıza sevindim.

Wilson gülümseyerek kapıyı açtı ve Charlie'nin kapıda durduğunu gördü. Kenara çekilerek, dışarı çıkmadan önce amirinin içeri girmesine izin verdi.

"Her şey yolunda mı? Wilson aceleyle uzaklaşırken Charlie sordu. "Sadece DC Wilson'dan benim için küçük bir araştırma yapmasını istiyorum. "Ne hakkında?

Helen konuyu değiştirmeden önce, 'Arkadaşımız Dave Reynolds hakkında,' diye cevap verdi. "Bu arada, Marwood hazır mı?

"Görüşme odasında bizi bekliyor. "O zaman devam edelim.

Helen gitmek için ayağa kalktı ama Charlie bir adım öne çıkarak onun ilerlemesini engelledi.

"Bunu yapmadan önce, Başmüdür'ün bu sabah burada olduğunu size bildirmeliyim. Bu sabah burada olan

Naomi Watson davasına harcanan zaman ve kaynaklar, hepimizin Freemantle vurulmasına yönelmemizi talep ediyor. Ve seni en kısa zamanda ofisinde görmek istiyor. Bizden önce bununla ilgilenmek ister misin-'

"Hayır," diye sertçe araya girdi Helen. "Önce iş, sonra muhabbet. Dosyasını alan Helen kapıya doğru yürüdü.

"Bakalım Ryan Marwood kendisi için ne diyecek?

Bölüm 34

'Bunu yapmaya hakkınız yok. Bu tacizdir...'

Ryan Marwood, sanki içinde bulunduğu durumdan yalnızca o sorumluymuş gibi Helen'e yönelik sözler sarf etti.

'Ben yanlış bir şey yapmadım, ama sen hala evime geliyorsun, tüm sokağın önünde beni kapıdan dışarı sürüklüyorsun...'

Bunu duyduğuma üzıldüm Ryan. Niyetimiz sizi herhangi bir şekilde utandırmak değildi. Memurlarım sadece görevlerini yerine getiriyorlardı-'

"Saçmalık, ne yaptığınızı çok iyi biliyordunuz," diye karşılık verdi Marwood, öfkeden kudurmuş bir halde. "Ve bu çok yanlış.

Helen hiçbir şey söylemedi, Marwood'un öfkesinden memnun olmuştu. Bazı şüphelilerin ısınması biraz zaman alıyor, bazıları ise tek kelime etmeyi reddediyordu. Ama Marwood odaya girer girmez konuşmaya başlamıştı, öfkesi her geçen dakika artıyordu. Bu Helen'in işine geliyordu - şüphelileri ne kadar kızgın olursa o kadar iyiydi.

"Neden burada olduğunu düşünüyorsun Ryan? Charlie masumca sordu, kavgaya karışarak.

'Çünkü bir günah keçisine ihtiyacınız var. İyi bir çocuk oldum, gözetim servisinin benden istediği her şeyi yaptım, ama bir sorunuz olduğunda bana geliyorsunuz.

"Bunu neden yapalım ki? Charlie ısrar etti.

"Çünkü yüzüm uyuyor. Çünkü ben kötü bir tohumum, değil mi?' 'Senin sözlerin, Ryan. Bizim değil.

"Bu bir saçmalık. Ben bu işe karışmadım ve siz de bunu kanıtlayamazsınız.

Helen gülerken, "Daha ne hakkında konuşmak istediğimizi bile söylemedik," diye araya girdi.

"Gerek yok. Ne hakkında olduğunu tahmin edebiliyorum...' 'Bizi aydınlatmak ister misin?

Marwood tam cevap verecekti ki aklına daha iyisi geldi ve sandalyesine geri oturdu.

"Size yardım etmeme izin verin," diye devam etti Helen. 'İki gün önce, on beş yaşındaki Naomi Watson kayboldu. En son şehrin güney kesiminde, Lordship Road alt geçidinde görüldü.

Helen, Naomi'nin bir fotoğrafını masanın üzerinden Marwood'a doğru kaydırды ama Marwood fotoğrafa bakmayı reddetti.

"Alt geçitten OT16 VXL plakalı bir Renault Movano minibüsle çıkarıldığını düşünüyoruz. Bir şey çağrıştırdı mı?"

Marwood isteksizce, "Minibüs kullanmıyorum," diye cevap verdi. 'Arabam bile yok...'

"Mesele şu ki, bu minibüsün iki ay önce çalıştığınız belediye barınağında imha edilmiş olması gerekiyordu.

Şüpheli omuz silkerek, "Benimle ilgisi yok," diye cevap verdi.

"Bir kez daha hissederek, Ryan. Ve bu sefer yalan söylerken bana bak.'

Marwood, bakışlarını yere dikerek bunu yapmayı reddetti. "Ne zaman çaldın?"

"Neden bilmiyorum.

'Peki bunu genç kızları kaçırmak için kullanmak amacıyla mı çaldınız? Yoksa ona ihtiyaç duymanızın başka bir nedeni mi vardı?"

"Ah, bu delilik," diye cevap verdi Marwood öfkeyle, sonunda başını kaldırarak. 'Şartlı tahliyedeyken neden bir şey çalayım ki? Bir kalp atışında içeri geri atılabilecekken?"

'O zavallı kızları hedef almanızla, karşı koyamayacak kadar sarhoş ya da korkmuş genç kadınlara kendinizi dayatmanızla aynı sebepten. Çünkü kendinizi durduramıyorsunuz. Çünkü genç kadınlara boyun eğdirme ve onları aşağılama arzunuzu kontrol edemiyorsunuz.

'O eski bendim. *Artık* böyle biri değilim.'

"Yani gözetim memurunla, iş arkadaşlarınla, annenle konuşsam, senin değişmiş bir adam olduğunu onaylarlar, değil mi? Helen ısrar etti. "Küçük bir melek mi?"

"Dalga geçmeye gerek yok, tamam mı? Marwood gözle görülür bir şekilde sinirlenerek cevap verdi. "Cezamı çektim, terapimi yaptım, sorunlarımla başa çıktım.

Helen öfkeyle, 'Sana inanmadığım için beni affet,' diye karşılık verdi. 'Ama o kızlara ne yaptığını hala hatırlıyorum. Onların güvenini nasıl kazandığınızı, şık üniformanız ve rahatlatıcı sözlerinizle güvenlerini nasıl kazandığınızı, *yardım* etmek için orada olduğunuza onları nasıl ikna ettiğinizi. Yarısıyla görüştüm ve size şunu söyleyeyim, ifadeleri hafızama kazındı. Onlara söylediğiniz şeyler, onlara ahlaksızca davranışlarınız, daha sonra sessiz kalmaları için onları nasıl utandırmaya çalıştığınızı. Evet, terapi seanslarına katılmış, tüm doğru şeyleri söylemiş olabilirsiniz, ama bir parça bile değiştiğini sanmıyorum. Sen hala eski Ryan'sın. Hala kadınlar ve kızlar için ciddi, aktif bir tehlikesin...'

Marwood başını şiddetle salladı ama Helen'e sertçe bakarak konuşmayı reddetti.

"Şüpheliye Mia Davies'in bir resmini gösteriyorum," diye devam etti Helen utanmadan. 'Onun da aynı fail tarafından kaçırılmış olabileceğini düşünüyoruz. Fotoğrafa bakıp onu tanıyıp tanımadığını söyler misin Ryan?

Şüpheli isteksizce gözlerini indirerek önce Mia'nın, sonra da Naomi'nin fotoğrafını inceledi.

"Onu tanımıyorum. Diğerini de."

"Onların isimleri var, Ryan. Mia Davies ve Naomi Watson. Onlar insanların kızları, insanların arkadaşları. Ve onlar evlerine aitler, güvende ve sağlam. Bu onlara ve kendine yardım etmek için bir fırsat. Bize nerede olduklarını söyle, minibüsün nerede olduğunu söyle, belki bunu hala düzeltebiliriz.

'Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum, hiçbir minibüs hakkında hiçbir şey bilmiyorum ...'

Helen etkilenmemiş bir şekilde kafasını geriye doğru sallayarak oturdu.

"İstediğin kadar kafanı salla," diye devam etti Marwood öfkeyle. "Ama içimde ne olduğunu, kim olduğumu bilmiyorsunuz.

"Belki değil, ama annen biliyor, değil mi? Charlie araya girerek onun protestosunu kesti. "Zavallı annen, iyi günde kötü günde yanında olan, senin için doğru olanı yapmaya çalışan..."

Marwood'un öfkesi neredeyse anında buharlaşıyor, yerini kızaran bir utanca bırakıyordu.

"Sizi herkesten daha iyi tanıyor ve bu kızların kaybolmasından sizin sorumlu olduğunuzu düşünüyor.

Marwood'un üzerindeki etkisi aniydi, şüpheli Charlie'ye korku ve endişe dolu bir bakış fırlattı.

"Bize sokağa çıkma yasağını nasıl ihlal ettiğini, güneş doğduktan sonra geri döndüğünü, nerede olduğunu söylemeyi reddettiğini anlattı. Suçluluğunu gizlemek için gözetim servisini, danışmanını, hatta kendi anneni bile nasıl kandırdığını anlattı.

"Bunu hiç söylemedi.

"Bunu ve daha fazlasını söyledi. Ve tahmin edin ne oldu? Biz ona inanıyoruz. Bu yüzden kızların nerede olduğunu söyleyene kadar hiçbir yere gitmiyoruz - bu yüzden siz de hiçbir yere gitmiyorsunuz.

Marwood Charlie'ye dik dik baktı, onun saldırısının vahşiliğiyle sarsılmıştı. Charlie baskının aniden artması karşısında şok olmuş gibiydi ve Helen bundan faydalanmakta gecikmedi.

Bu yolun sonu Ryan. Senden vazgeçti. Zavallı annen sonunda mantıklı düşünmeye başladı. Senin çok ileri gittiğini söylüyor, o ...'

Helen notlarına bakıyormuş gibi yaparak durakladı. "...

kafadan hasta olduğunu.

Helen, Marwood'un irkildiğini görmekten memnundu, sözleri çok yerindeydi.

'Savunmasız kızları hedef almak, takip etmek ve kaçırmak için lisansınızın şartlarını kasten çiğnediğinizi. Bu yüzden size Naomi Watson'ı tanıyıp tanımadığınızı tekrar soracağım.

'Hayır dedim, tamam mı? Kaç kere daha?'

'Peki dokuz Kasım gecesi neredeydiniz?

Akşam 9 ile gece yarısı arasında mı?"

"Evdeydim.

"Ama sen değildin Ryan. Annen o gece evde olmadığına dair *yeminli* ifade vermeye hazır olduğunu teyit etti.

'Tamam, belki biraz dışarı çıktım - önemli bir değil.

'Tam tersine, bu çok büyük bir . "Ne ?" "Bilmem, arabayla dolaşıyordum, her neyse.

"Yani bir aracınız var mı?" diye araya girdi Charlie hızla.

"Hayır, yürümekten bahsediyorum. Muhtemelen sadece yürüyordum ..."

"Tüm bunların kulağa ne kadar inandırıcı gelmediğinin farkında mısın? Helen ses tonunu sertleştirerek alay etti.

"Bak, sana doğruyu söylüyorum," diye kaçırdı.

"Saçmalık. Bu odaya adım attığınız andan beri bize yalan söylüyorsunuz. Neden yalan söylüyorsun? Çünkü suçlusunuz, Mia Davies'i kaçırmaktan, Naomi Watson'ı kaçırmaktan, kendi sapkın arzularınızı tatmin etmekten suçlusunuz. Neden bize aptalmışız gibi davranmayı bırakmıyorsun? Bize nerede olduklarını söyle Ryan. O zavallı kızları nereye götürdüğünü söyle.

Odada sessizlik vardı. Marwood mutsuzca kıpırdanarak yere bakmaya devam etti. Helen onu dikkatle izliyor, bir boyun eğme işareti görmeyi, sözlerinin nihayet etkisini göstermesini umuyordu. Ama Marwood nihayet başını kaldırdığında, Helen sadece donuk, ölü gözlü bir meydan okuma gördü.

"Dediğim gibi, o kızlara hiç dokunmadım ve siz de kanıtlayamazsınız. Bu yüzden neden saçmalamayı kesip gitmeme izin vermiyorsunuz?"

Bölüm 35

'Buradan çıkacağız Mia. İyi olacağız.'

Bir parçası bunun doğru olduğuna inanıyor muydu? Naomi emin değildi ama bunu söylemek zorunda hissetti, arkadaşının umutsuzluğu o kadar eksiksiz, o kadar tüketkendi ki.

'Bu sizin için, bizim için bir son değil..'

Mia ona baktı, gözleri solgun ve hüzünlüydü. Ama orada bir kıvılcım var mıydı? Yaşadığı onca dehşete ve yokluğa rağmen umut etme ihtiyacı?

'Umutsuz görüldüğünü biliyorum ama şu anda dışarıda bizi aradıklarını unutmayın. Bütün ekipler arıyor. Bunun gibi kaç yer olabilir ki? Bizi bulacaklar.'

Naomi düşünmeden konuşuyor, aklına gelen her türlü umutlu düşünceyi ifade ediyordu. Ve şimdi şaşkınlık ve zevkle Mia'nın karşılık verdiğini gördü.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" diye fısıldadı.

Kesinlikle. Annemle hiç tanışmadın, onun nasıl biri olduğunu bilmiyorsun ama sana şunu söyleyeyim, şu anda *delirmiş* olacak, polislerin kışını tekmeleyecek, kapılarını kıracak. Hepsi beni arayana kadar peşimi bırakmayacak.

Naomi bunun doğru olmasını yürekten diliyordu. Annesinin endişeden aklını kaçıracağına hiç şüphe yoktu. Ama birilerine sözünü dinletecek cesareti, gücü var mıydı gerçekten? Her zaman çok uysal bir karakter olmuştu. Bu acil durumda kendini gösterecek miydi? Yapsa bile, başka bir genç kaçakla ilgilenen olur muydu?

"Kulağa harika geliyor," diye teklif etti Mia, hayranlığı hüzünle karıştı.

"Evet, tam bir baş belası. Aramada en önde ve merkezde olacak ama bunu tek başına yapmayacak. Hayır, arama ekipleri, koklayıcı köpekler, helikopterler, tüm şehri tarayacak.

"Ama nereden başlayacaklarını nasıl bilecekler ki?

"Çünkü ona nerede söyledim," diye yalan söyledi Naomi. "Ve oradan fazla uzaklaştığımı sanmıyorum, yani onunla...

Naomi bu düşünceyi bir kenara itti, onun kendisini bırakma teklifini kabul ettiği o çılgın, kader anını düşünmek istemiyordu.

"Düşündüğünüzde, kapsayacakları çok geniş bir alan yok. Bahse girerim yakından dinlersek, yaklaştıklarını bile duyabiliriz..."

Ve şimdi ilk kez Mia gülümsedi, dişleri kapının altından süzülen ve bir fener gibi parlayan ışık şeridini yakaladı. Mia gerçekten de dinliyor gibiydi, saklandıkları yere doğru acımasızca yürüyen bot sıraları, onlara doğru yaklaşan bir helikopterin yavaş, donuk mırıltısı fikriyle büyülenmişti.

'Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Tüm bunları *bizim* için yaptıklarını mı?

Birinin onu, onlar için arayacak kadar önemseyeceği fikri karşısında şok olmuş gibiydi. Naomi bir duygu patlaması hissetti, Mia'nın kendine değer vermemesi karşısında derin bir üzüntü duydu ama morallerini yüksek tutmaya kararlı bir şekilde bu duyguları bir kenara itti.

"Buna inansen iyi olur. Sanırım bir çeşit ödül de olabilir. Nakit para ya da belki bizi ilk bulan kişi için bir tür madalya. Yarışı kazanırsa bir köpeğe ne vereceklerinden emin değilim. Belki sosis? Pastırmalı sandviç?"

Mia bu düşünceye gülümseyerek küçük bir kahkaha attı ve bu kahkaha Naomi'ye bir adrenalin iğnesi gibi çarptı. Nereden geldiği belli olmayan bir kararlılık, azim ve amaç dalgası hissetti. Bu yüzden kendini tutmadı, hayal gücünün coşmasına izin verdi ve ilham verici, ayrıntılı çalışkanlık ve yakın kurtuluş öyküsünü anlatmaya devam etti. Buna inanmıyordu, bunların nereden geldiğini bilmiyordu ama Mia'nın geniş, inançlı gülümsemesini görmek kalbini heyecanlandırırken, her iki kızın da bugün bu yalanlara ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Bölüm 36

"Doğru şeyi yaptık mı?"

Helen'in sorusu kısaydı, tonu ciddiydi, görüşme odasında Charlie'nin önünde volta atarken, baş şüphelileri çoktan ayrılmıştı.

'Marwood'u tutmaya yetecek kadar paramız yok. Gitmesine izin vermek zorundaydık,' diye cevap verdi Charlie.

"Sence onu çok mu erken içeri aldık?" diye ısrar etti Helen. 'Onu önce gözetim altına mı almalıydık?

'Belki, ama onu buraya getirecek kanıtlar vardı - kaçırma aracıyla güçlü, inandırıcı bir bağlantı. Ayrıca, memurlarımız geldiğinde annesi 999'u arıyordu. Harekete geçmek *zorundaydık*.

Helen dalgın dalgın başını salladı, Charlie'nin sözleri pek rahatlatmamıştı. Marwood açıkça suçunun tüm boyutlarını gizlemek için çaresizce onlardan saklanıyordu ve onun karakoldan özgür bir adam olarak çıkmasına izin vermek Helen'in canını sıkıyordu.

"Yine de onu tutabilirdik," diye ısrar etti Helen, yarasını deşmekten kendini alamıyordu. 'Bir geceyi hücrede geçirmesini sağlayabilirdik, sabah tekrar terletebilirdik...'

Charlie sakince, 'Bize hiçbir şey söylemeyecek,' diye cevap verdi. 'Asla suçlayıcı bir şey itiraf etmeyecek çünkü içeri geri dönmekten korkuyor. Şu anda yapabileceğimiz en iyi şey, kazandığını ve ona dokunamayacağımızı düşünmesine izin vermek. Şanslıysak kendine aşırı güvenir, belki bizi doğruca minibüse ya da daha iyisi kızlara götürür.

'Öyle olsa bile, özellikle Naomi ve Mia için çok riskli. Eğer şimdi yere inerse ya da bir şekilde kaçmayı başarırsa...'

'Yapmaz, yapamaz. Adamlarımız onun peşinde.

"Elbette, ama bu adamın nasıl biri olduğunu biliyorsun," diye ısrar etti Helen, tedirgin bir şekilde. 'Eğer şimdi ilmiği atabilirse, atacaktır ve o zaman kızlarımızı bulma umudumuz ne olacak?

'Bakın, gözetimin sorumluluğunu bizzat üstlenmemin bir faydası olur mu? Bu sizi rahatlatır mı?'

Charlie'yi şaşırtan bir şekilde Helen geniş bir gülümsemeye büründü.

"Bazen aklımı okuyabildiğini düşünüyorum," diye yanıtladı minnetle gülümseyerek.

Tamam, yapacağım. Endişelenmemeye çalış. Marwood uzun süre masum bir görüntü veremeyecek kadar pervasız ve düşüncesiz. Eğer onu yakından takip edersek, bizi o kızlara götürecektir.

Helen rahatlamış bir şekilde başını salladı, metanetle ve umutla. Arkadaşının sadakati ve desteği için minnettarlığını ifade etmek üzere daha fazla şey söyleyecekti ki, aniden kapının çalınmasıyla başını kaldırdı. Yüzünü buruşturarak özür dileyen DC Japhet Wilson içeri girdi.

"Bir dakikan var mı patron?

Meslektaşının tonu endişeli ve gergindi, Helen'in hemen ilgisini çekmişti.

"Bizim için neyin var, Japhet?

"Şey, ben..." diye tereddütle cevap verdi. "İstediğiniz gibi PC Reynolds hakkında biraz araştırma yaptım ve sonuçlar beni biraz şaşırttı.

Helen'e Reynolds'ın resmi personel dosyasından fotokopi edilmiş belgeleri uzattı.

'Görünüşe göre son on yıl içinde hakkında üç resmi şikâyetle bulunulmuş. Hepsi de kendilerine teklifte bulunduğunu ve ardından görevdeyken cinsel saldırıda bulunduğunu söyleyen genç kadınlar tarafından yapılmış.

Helen şaşkınlık içinde kâğıda baktı, okuduklarına inanmakta güçlük çekiyordu.

'Suçlanmaya yaklaşmadan önce tüm şikayetçiler iddialarını geri çekti, bu yüzden neden hala çalışıyor, neden hiçbirimizin bundan haberi yok. Açıkçası herhangi bir suçtan hüküm giymiş değil, ama söylemeliyim ki, şef, durum pek de iyi görünmüyor.

Helen ne diyeceğini bilemez bir halde Wilson'a baktı. Çok doğru, harika görünmüyordu. Bu sürüngen hâlâ üniformayla ne halt ediyordu?

Bölüm 37

"Kesinlikle hayır.

Başmüfettiş Rebecca Holmes meydan okuyor, Helen'e kuşkuyla bakıyordu ama Helen geri adım atamayacak kadar öfkeli, şoka girmişti.

"Dosyasına bakın, şu şikâyetlere bakın," diye ısrar etti Helen, parmağını öfkeyle amirinin masasının üzerinde açık duran dosyalara doğru uzatarak. 'Üç farklı kurban, üç farklı olay, ama hepsinin ortak noktası ne? Hepsi de genç kızlar, içlerinden biri sadece on beş yaşında. Bu adam *açıkça* kadınlar için bir tehlike.

"Bu sizin düşünceniz, değil mi Dedektif Grace? Tüm delilleri inceledikten ve şikayetçilerle konuştuktan sonra?

"Bu çok fazla tesadüf," diye karşılık verdi Helen, Holmes'un alayını görmezden gelerek. "Özellikle de Naomi Watson davasıyla olan bağlantısı düşünüldüğünde.

'Kanıtlanmamış ve bana göre asılsız bir bağlantı. Görünüşe göre bu iddialar doğrudu, aksi takdirde suçlanırdı.

'Yapma, buna gerçekten inanmıyorsun, değil mi? Şikayetçilerin hepsi iddialarını geri çekti. Bu size ne anlatıyor? Bunu yapmaları için baskı gördüklerini ya da görevdeki bir polis memuruna karşı dava açmak için kendilerine yeterli destek verilmeyeceğini düşündüklerini.

'Bir kez daha, DI Grace, bunların hepsi varsayım ve tahmin. Bu yüzden sadece kendimi tekrar edebilirim. Popüler ve saygın bir polis memurunu sizin sözlerinizle açığa almayacağım. Bunlar zamanında ele alınmış tarihi meselelerdir. Bu konuyu deşmenin hiçbir faydasını görmüyorum.

Şimdi onları tekrar yukarı. Tabii PC Reynolds'a karşı kişisel bir düşmanlığınız yoksa?

"Tabii ki hayır.

"O halde, dış baskılardan, medyanın gündeminden, bu polis teşkilatını ve ülkenin dört bir yanındaki benzerlerini karalamak ve kötülemek isteyenlerin etkisinde kalmanıza izin verdiğinizi saygıyla önerebilir miyim?

'Saçmalama,' diye karşılık verdi Helen. 'Bu uydurma bir hikaye ya da medyanın cadı avı değil. Bu bir davranış kalıbıyla ilgili, çok endişe verici bir davranış kalıbı, bana göre derhal açığa alınmayı gerektiriyor. İnandırıcılığı ve güvenilirliği konusunda bu kadar büyük bir soru işareti varken bir adama güvenmeniz inanılır gibi değil.

"Henüz hiçbir suç işlenmedi. "Hiçbir suç *kanıtlanmadı*.

'Ve siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki, sicili yanlış bir şey yapmadığını gösterirken herhangi bir uzaklaştırmayı ima etsek bile polis sendikası bizi kahvaltıda yedi.

'Bu benim sorunum değil, sizin de ilk endişeniz bu olmamalı. Bu suçları bir bağlama oturtun. Bu adam Naomi Watson'ın kaybolduğu gece onunla konuşmuş, sonra da bu konuda ona meydan okuduğumda yüzüme karşı yalan söylemiştir.

"Eminim çok farklı bir hikâye anlatacaktır ve sendika temsilcisinin, kıdemli bir CID memurunun erkek soyunma odalarını işgal ederek görevdeki bir polis memurunu göreve hazırlanırken sorgulamasını ve suçlamasını hoş tahmin ediyorum.

"Koşullar önemsiz-" diye karşı çıktı Helen, ancak amiri tarafından hemen kesildi.

'Aksine, koşullar *her şeydir*. Emrim altındaki bir polis memurunun açığa alınmasını onaylayacak olsaydım, sanığın uygun şekilde sorgulanmasını, standart güvencelerin uygulanmasını ve suçlamaların makul şüphenin ötesinde kanıtlanmasını beklerdim.

"Tanrım, onu da kutulayıp hediye paketi yapmamı ister misin?

Holmes'un tepkisi anında ve şaşırtıcı oldu, istasyon şefi ayağa kalktı ve Helen'la doğrudan yüzleşmek için masasının etrafında yürüdü.

"Ses tonunuzu yumuşatmanızı şiddetle tavsiye ederim, DI Grace," diye homurdandı, ölçülü sözlerine rağmen öfkesi açıkça ortadaydı. 'Kendinize hakim olmanızı. Bu konuda açık olun - PC Reynolds'a karşı bir ilgim yok ya da onu haklı bir incelemeden kurtarmak için herhangi bir nedenim yok. Benim ilgilendiğim şey, bu teşkilatı Wayne Couzens ve David Carrick'ten sonra Met'in maruz kaldığı türden bir kamuoyu iftirasından korumak. O memurlar, o suçlular, bu teşkilatı toplumla, kadınlarla ve medyayla ilişkiler açısından onlarca yıl geriye götürdü. Bu teşkilatın üzerine bu tür bir leke *sürülmesine* izin vermeyeceğim, *yanlış yapıldığına dair açık bir kanıt* olmadığı sürece emrim altındaki yüzlerce çalışkan memuru bu çileye maruz bırakmayacağım. Polis memuru Reynolds'la ilgili durum böyle değil. Elinizdeki tek şey, Southampton Merkez'in kalbinin attığı, uzun yıllardır iyi hizmet veren bir memura karşı ortaya atılan asılsız iddialar.

"İyi bir adam olmak artık sana serbest geçiş hakkı sağlıyor, değil mi?

Helen bir an için Holmes'un patlayacağını düşündü ama son anda istasyon şefi öfkesini dizginledi.

"Senin... senin gayretinin iyi bir yerden geldiğini biliyorum, Helen," dedi Holmes dikkatle, her kelimeyi ölçerek. 'Bu yüzden bugünkü davranışını görmezden geleceğim. Ama masum bir adama karşı haksız bir kan davasına göz yummayacağım ya da desteklemeyeceğim. Sicili tertemiz, hayatını kendisinden daha şanssız olanlara yardım ederek geçirmiş bir adama. Reynolds'ı unutun. Asıl ödüle, Marwood'a odaklanın. Gözünü ondan ayırma, bir yandan da *diğer* görevlerine devam et. Bu soruşturmaya öncelik vermeniz yönündeki açık talimatlara rağmen Freemantle'ın vurulması konusunda hiçbir ilerleme göremedim. Bu yüzden lütfen görevlerinize dönün, işinizi yapın, hepimizin bildiği gibi bir memur olun. Anlaşıldı mı?'

Helen amirini seve seve tokatlayabilirdi, Holmes'un patronluk taslayan tonu dayanılmazdı, kişisel çıkarı o kadar aşikârdı ki. Belli ki asıl kaygısı, görev süresinin başlarında büyük bir skandaldan kaçınmak, itibarının zarar görmemesini sağlamaktı. Bu korkunç bir şeydi, bile bile körlüktü ve Helen bunu ona söylemek istiyordu ama bunun yerine, yapması gerektiğini bildiği için başıyla onayladı.

"Kesinlikle, hanımefendi.

"Güzel. Birbirimizi anladığımıza sevindim.

Helen döndü ve hızla kapıya yöneldi, ancak Holmes'un sesi bir kez daha çınladı.

"Oh, ve DI Grace...?"

Helen patronuna döndü.

'Sizi acil olarak görmek istediğimde, derhal ofisime gelmenizi bekliyorum. Ne siz ne de bu binadaki herhangi biri tarafından görmezden gelinmeyeceğim.

Gözleri Helen'in meydan okuyan, delici bakışlarına kilitletti ve ekledi:

"Emir komuta zincirine saygı gösterin.

Bölüm 38

Her yeri aramıştı. Kantini, ortak kullanım odasını, hatta bayanların soyunma odasını bile... Ama avı hâlâ ondan kaçıyor. Ama Dave Reynolds hayal kırıklığı ve öfkeyle pes etmek üzereyken, istasyonun otoparkında bisikletinin zinciriyle oynarken onu gördü.

Ana kapıdan hızla çıkarak asfalt boyunca Beamer'a doğru yürüdü. Genç gözetim memuru, onun yaklaştığını duyduğunda bisikletinin kilidini henüz açmış ve zincirini yerleştiriyordu ki, endişeli ve tedirgin bir ifadeyle meslektaşına sertçe baktı.

"Evet, endişeli görünebilirsin," diye tısladı Reynolds ona. 'İstasyon çimi olmak ve diğer her şey...'

Beth Beamer köşeye sıkışmış ve çaresiz bir halde ona bakıyor, bir yanıt veremiyordu.

"İnkâr etme zahmetine bile girmeyecek misin?" diye sordu öfkeli meslektaşı. 'Bu bir hataydı. DI Grace söylediklerimi yanlış yorumladı.

"Dinle Dave, ben-

"Sakın beni arama Dave. Sen benim dostum değilsin. Sen bir solucan, bir ispiyoncu, bir parazitsin...'

Gözyaşlarının tehditkâr olduğunu görmek onu memnun etti. Bunu ve daha fazlasını hak ediyordu.

"Bak, özür dilerim," diye kabalaştı gözetim memuru, onun gözlerine bakamıyordu. "Başını belaya sokmak ya da aramızda herhangi bir soruna neden olmak istemedim, gerçekten istemedim.

Kadın yalvarırcasına ona bakıyordu, ama bu hiçbir işe yaramadı. 'Ben sadece kayıp kıza yardım etmeye çalışıyordum. Belki aklınızdan çıkmıştır diye düşündüm...'

', beni ne kadar aptal sanıyorsun? Beni bu işin içine düşürmeye çalışıyordun. Beni ihmalkar, beceriksiz göstermek için..'

", yemin ederim! Beamer itiraz etti.

"O zaman neden doğruca Grace'e gittin?

Beklendiği gibi, bu onu susturdu, bu yüzden çabucak iki katına çıktı.

'Eğer *gerçekten* aklımdan çıktığını düşündüyseniz, eğer *gerçekten* bana hatırlatmanın Naomi Watson'a yardımcı olabileceğini düşündüyseniz...'

'Hepsi , lütfen bana inanın...'

'Madem durum buydu, neden önce bana gelmediniz? Neden Grace'e gidip masal anlattın?'

'Bilmiyorum, ben... en iyisi için ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Ve koridorda DS Brooks'u gördüm...'

"Tabii ki yaptın.

"Tanrı şahidim olsun ki bu doğru. Ben de ona söyledim. Yardımcı sanıyordum. Ve şimdi tüm *bunlar* ...'

Perişan görünüyordu, bu da bir şeydi. Yine de merhamete yer yoktu.

'PC Beamer, siz çok genç ve deneyimsiz bir memursunuz. İşin inceliklerini öğrenebilmen için bana emanet edildin. Senin görevin çeneni kapalı tutmak ve burada ayaklarını yere sağlam basarken sana söyleneni yapmak. Anlaşıldı mı?'

Beamer konuşamıyor gibi görünerek başını salladı.

"Çok acemisin, çok beceriksizsin. Ve burada başarılı olmak istiyorsan önünde uzun bir yol var. Belki de tecrübesizliğin bu *büyük* hatanın temel nedenidir, ama bunun sonuncusu olduğundan emin olsan iyi olur. Burada insanlara ikinci bir şans verilmez.

Beamer gözlerini kırpıştırdı, sonra karşı koyamayacak kadar korkmuş bir halde başını salladı.

'Kural Bir - üstlerinize saygı gösterin. mı?' 'Elbette, evet.'

"Güzel. Şimdi defol git evine.'

Ürkmüş olan şartlı tahliye memuru bunu seve seve yerine getirerek bisikletine atladı ve hızla uzaklaştı. Dave Reynolds yol boyunca onu izledi, kanı kaynıyordu, sonra geri dönüp karakola doğru yürüdü. Ama daha lobiye adımını atar atmaz nezarethane çavuşu ona seslendi.

"DI Grace sizinle konuşmak istiyordu," diye neşeyle teklif etti. "Şu kayıp on beş yaşındaki çocukla ilgili.

Bölüm 39

"Bu basit bir soru, PC Reynolds. Belki de bana cevap verme nezaketini gösterirsiniz?"

Helen öne doğru eğilerek aralarındaki mesafeyi azalttı. Dave Reynolds neredeyse içgüdüsel olarak, sanki aralarındaki güvenli mesafeyi korumak istercesine koltuğuna yaslandı. Gözleri Grace'den DC Wilson'a, sonra tekrar ona kaydı ve sonunda cevap verdi:

'Bakın, her zaman yardım etmeye hevesli olduğumu söyledim, ancak dürüst olmak gerekirse ne ayrıntılarını hatırlamıyorum.

"Yapma Dave, *iki gün önceydi*," diye karşı çıktı Helen, onu nazikçe azarlayarak. 'Herhalde her şeyi unutmuş olamazsın? Alt geçittesin, bu kızı görüyorsun, genç, evsiz, savunmasız, bu yüzden ona yaklaşıyorsun. Başının dertte olup olmadığını mı görmek istiyorsun? Bilinci yerinde mi? Uyuşturucu kullanıyor mu? Öncelikli endişeniz nedir?'

"İyi olup olmadığını kontrol etmek için sanırım. Bir devriye memuru dışarıda tuvaletini yapan birini görürse, onunla sohbet edip durumunun ne bakarız.

"Peki onunki neydi?"

"Tam olarak hatırlamıyorum ama belki de... evden kaçmıştı. Ya da evden atılmıştı..."

Helen dedi Hiçbir şey, darting a bak at DC Wilson, kim titizlikle not alıyordu.

"Bakın, neden not alıyor? Reynolds öfkeyle araya girdi. "Bunun sadece bir sohbet olduğunu sanıyordum.

Öyle. Eğer bu resmi bir görüşme olsaydı, bunu bilirdiniz. Bu sadece bir bilgi toplama çalışması.

"Görüşme odasında mı?"

'Burada yapmanın en iyisi olduğunu düşündüm. Daha gizli, daha özel.'

Reynolds cevap vermedi ama son derece hoşnutsuz görünüyordu.

"Pardon, açıklığa kavuşturmak için soruyorum," diye söze girdi DC Wilson, notlarını kontrol ederken. "Evden kaçtığını söyledi ve sonra ne oldu?"

"Kaç kere? Reynolds karşılık verdi. "Muhtemelen ona gidecek bir yeri olup olmadığını sordum, hayır dedi ve ertesi gün onu tekrar kontrol etmek için aklıma bir not aldım.

"Yani ne hakkında konuştuğunuzu hatırlıyorsun?"

Hepsine söylediğim şey bu. Bakın, haddimi aşarak konuşmak istemem ama zaten dikkatsizliğim için özür diledim, Naomi Watson'la ilgili özel bir bilgiye sahip olmadığım konusunda sizi temin ettim, bu yüzden dürüst olmak gerekirse burada oturup boş boş konuşmamızın hangi amaca hizmet ettiğini anlamıyorum. Söylemem gereken her şeyi söyledim ve vardiyam biteli çok olduğu için gerçekten-'

"Seninle konuşmak istediğim sadece Naomi değildi.

Helen'in ses tonu sertti ve istediği etkiyi yaratarak Reynolds'u anında susturdu. Dosyasını açarak devam etti:

'Ayrıca 2021, 2018 ve 2016 yıllarında size yöneltilen bazı suçlamalar hakkında da soru sormak istiyorum. Cinsel suiistimal iddiaları...'

Reynolds gözlerini kırpmadı ama Helen onun yüzündeki rengin yavaş yavaş kaybolduğunu fark etti.

"Yaşları on dört ile on yedi arasında değişen genç kadınlar tarafından yapılan başvurularda, görev başındayken kendilerine cinsel saldırıda bulunduğunuz, güvenlerini kazandığınızı ve-

"Bu da ne böyle? Reynolds yüksek sesle sordu. 'Bu iddialar tamamen araştırıldı ve tamamen uydurma oldukları ortaya çıktı. Düpedüz yalan.

'mi? *Hepsi* yalan mı söylüyordu?'

"Yüzde yüz ve aksini iddia etmeniz çok çirkin.

'Peki ama neden birbirini tanımayan ve size hiç yabancı olmayan üç genç kadın ayrı ayrı onlara saldırdığınızı iddia etti?

"Bunu onlara sormanız gerekir.

"Belki sorarım.

Helen bir tepki görmekten memnundu, bu yüzden devam etti.

"Ama önce açıklamanızı duymak isterim.

"Bakın, , uyuşturulmuşlardı, her neyse. Evde ders çalışıyor olması gereken genç kızlar, bunun yerine gece geç saatlerde şehir . Belki parçalanmış bir aileden geliyorlardı, belki aileleri onları sevmiyordu, belki de para alabileceklerini düşünüyorlardı. Bu iddiaları neden uydurduklarını bilmiyorum, anlamak mümkün değil. Onları sağ salim evlerine götürmeye çalışmak dışında onlara hiçbir şey yapmadım.

"Yine de ifadeleri çarpıcı bir şekilde birbirine benziyor," diye devam etti Helen, baskıyı . "Hepsi güvenlerini kazandığınızı, onları güvenli bir yere götüreceğinizi söylediğinizi, sonra da gözden uzak bir yerde - metruk bir binada, bir polis minibüsünün arkasında - onlara saldırdığınızı iddia etti.

'Hayır, hayır, hayır. Onlara hiç dokunmadım. Onlar fantezist, yalancı ve keş. Yine de görünüşe göre onların sözüne benimkinden daha çok inanıyorsunuz?'

Bu bir meydan okumaydı, ama Helen'in cevap vermeye aldırış etmediği meydan .

"Bunu açıklığa kavuşturduğunuz için teşekkürler, Polis Memuru Reynolds," diye nazikçe cevap verdi ve sandalyesine geri oturdu. 'Sadece kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bu geçmiş iddialar ile Naomi Watson'ın son kayboluşu arasında bir bağlantı yok mu? Anlattıklarınıza eklemek istediğiniz ya da bana anlatmak istediğiniz bir şey yok mu-'

'Söyleyeceğim her şeyi söyledim. Eğer bana iftira atacaksanız, beni taciz ederseniz, o zaman polis temsilcimi ve avukatımı istiyorum.

Helen ciddiyetle başını sallayarak, "Bu senin hakkın," dedi. "Şimdilik hepsi bu kadar, burada işimiz bitti.

Helen ayağa kalktı ama Reynolds gitmek için hiçbir hareket yapmadı, ona küçümseyerek baktı.

"DI Grace, gitmeden önce şunu söylememe izin verin," diye cevap verdi polis memuru, kalemini indirene kadar DC Wilson'a bakarak. 'Bu karakolda çok uzun zamandır çalışıyorum. Bu polis camiasının saygın, sevilen bir üyesiyim, sicilimde birkaç madalya ve memur arkadaşlarımı destekleyen bir geçmişim var. Burada hiç kimsenin benim hakkımda söyleyecek kötü bir sözü yok, hiç olmadı. Bunu hatırlamanız iyi olabilir. Bu çılgın teorileri daha fazla yayarak beni ya da kendinizi utandırmanızı hiç istemem. Yaşlı bir köpeğe yeni bir şey öğretmek istemiyorum.

hileler, ama deneyimli bir silah arkadaşından bir tavsiye.
Bırak gitsin.'

Bölüm 40

Charlie itaatsizlik, şikâyet ve suçlama yağmuru bekliyordu ama bu kadar çabuk ortaya çıkacağını tahmin etmemişti. O ve DC Jennings, meslektaşları saldırıya geçmeden önce ancak beş dakikadır gözetimdeydiler.

'Bu tam bir suç. Bunun için başka bir kelime yok.'

"Şüphelinin davranışlarından mı bahsediyorsunuz? Charlie gözlerini Ryan Marwood'un kasvetli ve cansız görünen evinde gezdirerek cevap verdi. 'Ya da sen ve ben tekrar eşleşiyor muyuz? Eğer ikincisiyse, inan bana, bu *benim* seçimim değildi...'

Jennings sinirli bir şekilde, 'Neden bahsettiğimi biliyorsun,' diye cevap verdi. 'Ön tarafta iki, arka tarafta iki, sokağın sonlarında da dört memurumuz daha var. Bu sekiz memur demek. Minibüs çalmış ya da evden kaçan bir gence çarpmış *olabilecek* bir adama bebek bakıcılığı yapan sekiz memur. Tüm bunlar zaman ve kaynak başka bir şey değil.

"Polisliğin temel ilkelerini unutmayın, DC Jennings," diye karşılık verdi Charlie, öfkesini kontrol etmek üzereydi. 'Sebep, araç ve fırsat. Marwood o minibüsü kolaylıkla almış olabilir. O gece alt geçitte de olabilirdi. Sebebe gelince, adam savunmasız kızları hedef alan bir geçmişli olan hüküm giymiş bir tecavüzcü. Bu yüzden henüz senin kervanına katılmadığım için beni affet.

"Adil oyun, adam sümüklüböceğin teki," diye homurdandı Jennings, açıkça kavga etmeye niyetliydi. 'Ama her şey eğerler, ama'lar ve belki'lerden ibaret. Marwood'u herhangi bir şeye bağlayan somut bir kanıt yok, yine de patron ekibin yarısını bu üzücü küçük yarı binanın dışında kampa aldı. Eğer içerideki Pablo Escobar olsaydı, ona daha fazla göz kulak olamazdınız.

Charlie gözlerinin tekrar eve kaymasına izin verdi, bakışları pencereleri taradı. Ama perdeler kapalıydı, anne ve oğul dünyadan saklanmış, kendi evlerinde tutsaktı.

"Eğer bir iş yapmaya değerse..." diye cevap verdi Charlie eşit bir şekilde. Jennings yanaklarını şişirdi, kızın yemi yutmamasına sinirlenmişti.

"Ciddiyim Jennings," diye devam etti Charlie, makul olmak için elinden geleni yaparak, "bu adamın gözümüzün önünden kaybolmasına izin veremeyiz. Ne düşünürsen düşün, o bizim en güçlü ipucumuz olmaya devam ediyor ve şimdi sarsıldığına göre, şimdi ateşin üzerinde olduğunu bildiğine göre, onu yakından takip etmeliyiz. Patrona onun peşini bırakmayacağıma dair söz verdim ve yardımınız olsun ya da olmasın bu sözümü tutmaya niyetliyim.

"O zaman daha aptalsın.

"Anlayamadım?

Bu kez ses tonuna öfke karışmıştı. Jennings'in ona, Helen'a karşı duyduğu saygısızlığı hazmetmek zordu.

"Bakın, ikinizin çok eskiden beri arkadaş olduğunuzu biliyorum, ama bu işi tamamen yanlış anladığınızı görmelisiniz.

"Neyi yanlış anladın?

Bu, onun öncelikleri, odak noktası. Tüm kredisini, tüm kaynaklarını gösterişli bir kayıp vakasına harcıyor. Dürüst *olmak gerekirse*, umarım Marwood bir şeyden suçludur, ön kapıdan çıkar ve bizi doğrudan "şeytani inine" götürür. O zaman onu işimize geri dönebiliriz. Ama inanın bana, evim üzerine bahse girmezdim.'

"Peki ne zaman böyle bir uzman oldunuz?

Jennings bu kez onun sert ve alaycı ses tonunu kaçırmadı.

", , saçını açık tut. Demek istediğim, eğer Grace yanılıyorsa, bu iş onun yüzüne patlarsa, o zaman hepimiz acı çekeceğiz. Birimin itibarı tehlikede-'

"Size bir soru sordum, DC Jennings.

Ona döndü, gözleri parlıyordu.

"Sizi büyük soruşturmaları yürütme konusunda dünya çapında bir otorite haline getiren CID'de *beş yıl* boyunca inatla çalışmanız mı yoksa sadece doğal yeteneğiniz mi?

'Sakin ol, ben zamanımı doldurdum. Yorum yapma hakkını kazandım...'

"Sana söyleneni yaptın, daha fazlasını değil," diye karşılık verdi Charlie, öfkeyle. 'O yüzden bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin verin. DI Grace'in kariyerinde başardıklarının *yarısını* başardığında, o zaman belki, sadece belki, yorum yapma hakkına sahip olacaksın. Ama o zamana kadar ağzını sıkı tut.

Jennings sersemlemiş bir halde Charlie'nin yoğun bakışlarını bir dakika boyunca üzerinde tuttu, sonra gözlerini kaçırarak ön camdan Marwood'ların evine doğru sertçe baktı. Charlie daha fazlasını söylemek, bu küstah sonradan görmenin ağzını burnunu kırmak istedi ama tam zamanında profesyonelliğini geri kazanarak dudağını ilikledi. Bunun yerine ikili sessizce oturup şüphelinin evini izledi, ağır ve rahatsız edici bir atmosfer arabayı dolduruyordu.

Bölüm 41

Kafesteki hayvanların bile mutlu olduğu anlar vardır. Bunu söylemek çılgınlıktı ama Naomi yalanlarla dolu dokusundan dolayı garip bir şekilde mutlu hissediyordu. Yarım saatten uzun bir süre konuşmuş, kayıp kızların bulunması için sürdürülen çabaları ayrıntılarıyla anlatmaktan büyük zevk almıştı. Çoğu hayal ürünü olsa da bu onun moralini oldukça yükseltmişti ve en azından şimdilik umutsuzluğunu üzerinden atan Mia üzerinde de aynı etkiyi yarattığını görebiliyordu. Küçük bir umudun neler yapabileceği inanılmazdı ve Naomi yakında tekrar temasına dönmeye karar verdi. Mia'nın büyüğü gülümsemesini bir kez gördükten sonra, bunun gitmesine izin vermek istemedi.

"Teşekkür , Naomi.

Şaşırmış bir halde Mia'ya döndü. Genelde suskun olan arkadaşı şimdi oldukça konuşkan görünüyordu.

"Ne için?

"Sen olduğun için. Mutlu olduğun için. Burada olduğum için." "Olmamayı tercih ederdim ama biliyorsun...

Rahatça omuz silkerek Mia'ya gülümsedi ve karşılığında mahcup bir sırıtış aldı.

Ciddiyim. Sanırım tam anlamıyla delirmek üzereydim. Bu korkunç yerde tek sıkışıp kalmıştım. Bir şeyleri paylaşabilmek, birbirimizi rahatlatmak çok güzel. Burada konuşacak birini bulmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Naomi anında midesinin sıkıştığını hissetti. Mia hâlâ ona gülümsüyordu ama Naomi'nin kanı aniden soğumuştı, arkadaşının mutluluğu aniden mide bulandırıcı bir şekilde uygunsuz gelmişti.

"Yani... burada benden önce *başkaları* da mı vardı?

Mia'nın sırtışı yavaşça soldu, sözlerinin etkisiyle şok olmuş ve üzülmüştü.

"Elbette," diye kabardı Mia. 'Gerçi ben sadece bir tanesiyle tanıştım. Ve ben geldiğimde o zaten bir süredir buradaydı.

Naomi konuşmadan ona baktı.

"Adı Shanice'di. İyiydi, bilirsin... senin kadar iyi olmasa da.

Mia Naomi'ye oyunbazca gülümsedi ama odadaki neşe buharlaşıp uçmuştu.

"Ne kadar zamandır... ne zamandır buradaydı? Naomi sonunda nefes aldı.

"Bir süre, sanırım. Kesinlikle birkaç ay kadar. İsterseniz muhtemelen çözebilirsiniz. Ben denemedim ama ...'

Naomi Mia'ya delirmiş gibi bakıyordu. Bunu fark eden esir arkadaşı, onları hapseden menteşeli kapılara doğru sertçe başını salladı.

"İşte orada.

Naomi döndü ama mühürlü duvardan başka bir şey göremedi.

"Daha yakından bak.

Naomi gizli kapılara doğru ilerledi ve şimdi bir şey fark etti. Sağ taraftaki kapı işaretlerle kaplıydı; sıvaya kazınmış düzgün, sıralı şekiller. Naomi parmaklarını üzerlerinde gezdirerek garip çizgi ve çarpı dizilerini inceledi.

"Bu onun günleri işaretleme yöntemi," diye fısıldadı Mia, aniden hüzünlenererek. "Bir tür günlük.

Naomi anında midesinin bulandığını hissetti. Düzinelerce iz vardı.

"Uyumadan hemen önce her gün için bir tane yapardı. Bu bir tür ritüel, rutininin bir parçası haline gelmişti.

Böyle bir yerde bir rutininiz olabileceği düşüncesi korkunçtu.

"Ama ne... ne demek istiyorlar? Naomi kabalaştı. Naomi, yapma, lütfen. Gerek yok-'

'Bilmek istiyorum, Mia. Bana ne demek istediklerini söyle. "Bunun sana bir faydası olmaz.

"Anlat bana.

Arkadaşı irkildi, korkmuş gibi hafifçe geri çekildi. Başka koşullar altında olsa Naomi bu kadar kırılğan birine bağırdığı için kendini suçlu hissedirdi ama bugün değil, şimdi değil.

Mia umutsuzca, "Üç tür sembol var: çizgiler, haçlar ve etrafında daireler olan haçlar," diye kabul etti.

"Ve? Onlar ne anlama geliyor?"

Mia derin ve acı dolu bir iç çekti.

'Düz bir çizgi iyi bir gündü, ona zarar vermediği, yemeğinin ve suyunun olduğu, çok üşümediği bir gün. Çarpı işareti kötü bir gün demektir.

Mia gözlerini kırıştırdı, kendi sıkıntısı bir kez daha su yüzüne çıkmıştı.

"Ve... etrafında daire olan bir haç gerçekten kötü bir gün anlamına geliyordu.

Mia'nın sesi titriyordu, kendi acılarının anıları yeniden su yüzüne çıkıyordu. Belli ki bu konuşmanın bitmesini, mutlu yalanlara geri dönmeyi istiyordu ama Naomi bunun peşini bırakamazdı.

"Ve ne... ona ne oldu? Şimdi nerede o?"

Mia doğrudan Naomi'ye baktı, gözleri çaresizlik ve umutsuzlukla parlıyordu, sonra yavaşça başını salladı ve arkasını döndü.

Bölüm 42

Gözlerini ondan ayırmıyor, gözden kaybolmasına asla izin vermiyordu; kararlılıkla, sabırla peşinden gidiyordu. Helen, yakındaki ormanlık alanda yürümek üzere aile evinden ayrılan Dave Reynolds'ı takip ederek büyük bir risk aldığıının farkındaydı ama Reynolds'ın bir şekilde kendisini ele vereceğine inandığı bunu yapmak zorunda hissediyordu. Yine de, Reynolds onu fark ederse ya da daha kötüsü onunla yüzleşirse ne yapacağını düşününce ürperdi. Burada bulunmasını mazur göstermesinin hiçbir yolu yoktu, bu ücra orman dairesinden kilometrelerce uzaktaydı ve Southampton Central'dan daha da uzaktaydı. Hayır, eğer fark edilirse, her şeyi itiraf etmekten başka çare yoktu. Helen bu saatten sonra sadece ve sadece tek bir sebepten dolayı buradaydı. Dave Reynolds'un bir yalancı, bir tecavüzcü, kadınlar için büyük bir tehdit oluşturan bir seri suçlu olduğunu ortaya çıkarmak.

Yine de bu gece orta yaşlı memurda tehlikeli ya da korkutucu pek bir şey yok gibiydi. Bitterne Park'taki etkileyici müstakil evinden kot pantolon, çamurlu botlar ve soluk bir North Face puffa giymiş olarak çıkmıştı, sadık whippet'ı yanında tırıs giderken ona sevgiyle bakıyordu. Ve bu karşılıksız sevgi, Reynolds'un akşam gezintisinde karşılaştığı herkes tarafından karşılık bulmuş gibi görünüyordu. Ufak tefek memur birçok kez köpek gezdiren arkadaşlarıyla, koşucularla, arkadaşlarıyla konuşmak için durakladı ve hepsi de onu görmekten memnun görünüyordu. Genç ya da yaşlı, kadın ya da erkek, günün zamanını onunla geçirmek için kendi yollarından çıktılar, gülümsediler ve genellikle doğaçlama sözlerine kahkahalarla güldüler. Mutlu ve rahat bir gülümseme takınan Reynolds gibi hepsi de bu tesadüfi buluşmalardan memnun görünüyordu. Aslında, bu düzenli görüşmelerden hayal kırıklığına uğramış görünen tek katılımcı

Duran, sincapları kovalamak gibi ciddi bir işe girişmeye hevesli olduğu her halinden belli olan köpekti.

Helen görevli olmayan polis memuruna ayak uydurdu, adım adım onunla eşleşti, başka bir iyi dilekçeyle sohbet etmek için durakladığında gölgelerin arasında kayboldu. Gizlendiği noktadan onu izliyor, jestlerini, vücut dilini ve sesinin tınısını dinliyordu. Yakışıklı yüzü ve hazırcevaplığıyla sempatik bir figür olduğuna şüphe yoktu; sık sık attığı kahkahalar da bunu kanıtlıyordu. Açıkça görüldüğü üzere, hem Teşkilat içinde hem de sivil hayatta gerçekten popüler bir figürdü. Tüm hayranlarının yanılmış olması mümkün müydü? Hepsinin gözleri boyanmış olabilir miydi?

Reynolds son konuşmasından uzaklaşıyordu ve Helen da onun peşinden gidiyordu, zihni çelişkili düşüncelerle karmakarışık. Holmes tarafından Reynolds'a karşı kesin bir dille uyarılmıştı ama yine de bu işin peşini bırakmaya niyeti yoktu. Ateş olmayan yerden duman çıkmaz, sorumlu polislik için pek de sağlıklı bir ilke sayılmazdı ama onu suçlayanların ifadelerinde Helen için doğru olan bir şey vardı. İddialarına göre kendilerine gösterilen küstahlık, duygularının, esenliklerinin, varoluşlarının kayıtsızca göz ardı edilmesi Helen'in ağzında acı bir tat bırakmıştı. Bir yanı boşa kürek çektiğini biliyordu ama bir yanı da Reynolds'ı yeterince uzun süre izlerse sonunda gerçek yüzünü ortaya çıkaracağına inanıyordu.

İşte bu yüzden bu gece buradaydı; adamın onu uzak bir yere, unutulmuş bir binaya götürebileceğini, hatta belki de köpeği atlatıp şehir merkezine gizlice girebileceğini umuyordu. En azından, aile babasının içindeki karanlığı, evde bıraktığı karısına ve ergen oğluna olan ilgisizliğini, ormanda rastladığı genç bir kadınla sohbet ederek, onu ölçüp biçerek ve ardından takip ederek ortaya çıkaracağını umuyordu. Tanrı biliyor ya, etrafta yeterince kadın vardı, ya ailelerinin evcil hayvanlarını gezdiriyor ya da erkeklerle buluşup uyuşturucu içmek için gizlice kaçıyorlardı. Helen bu gece bir çift görmüştü ama Reynolds onları fark etmemiş gibi görünüyordu, gözleri sadece eski arkadaşlarındaydı. Bu Helen'in kanını kaynatıyordu, tehlikeli olduğuna kesinlikle inanıyordu, düşündüğü zaman kendini hemen ele veriyordu.

izlenmiyordu. Ancak bu gece yanlış bir şey yaptığına dair hiçbir kanıt
yoktu; aslında, olağandışı şey yoktu.

Düşüncelerinden sıyrılan Helen, Reynolds'un aniden durduğunu fark etti. Şimdi sanki ona doğru bakmaya hazırlanıyormuş gibi dönüyordu. İleri doğru fırlayarak kendini yakındaki bir ağaca yasladı, kalbi küt küt atıyordu. Şimdi yaprakların hışırtısını duyuyordu, Reynolds hareket halindeydi... ama Helen'i çok rahatlatan bir şekilde, yoluna devam ederken ayak seslerinin giderek silikleştiğini fark etti. Sinirlenen ve panikleyen Helen, göğsündeki gümbürtüyü durdurmaya çalışarak uzun ve alçak sesle nefes aldı. Şimdi ne yapmalıydı? Bu uyarıyı dikkate alıp geri mi çekilmeliydi? Yoksa her şeye rağmen devam mı etmeli? Ne yapması *gerektiğini*, en mantıklı hareket tarzının ne olduğunu biliyordu ama Helen hiçbir zaman kolay yolu seçmemişti. Bu yüzden saklandığı yerden çıkarak dikkatle ilerledi ve gözlerini avından ayırmadı. Ama her adımda kafasının içindeki küçük bir ses onu aptallığı konusunda uyarıyordu. Ya fark edilirse? Ya açığa çıkarsa? Ya her şeyi yanlış anladıysa?

Ya Dave Reynolds masum bir adamsa?

Bölüm 43

Bu araf ne zaman sona erecekti?

Charlie Jennings'in yanında neredeyse iki saat geçirmişti ve bu yeniliğin tadı iyice kaçmıştı. Önce onun homurdanması, sonra tartışmaları, sonra ağır bir sessizlik, sonra da bu: balyoz gibi ince, aptalca bir hoşnutsuzluk gösterisi. İç çekmesi, ayaklarını durmadan yere vurması, saatini sürekli kontrol etmesi. Bu kadar sinir bozucu olmasaydı eğlenceli olabilirdi. Yetişkin bir adam, deneyimli bir polis memuru için bu hem şaşırtıcı derecede çocukça hem de tamamen uygunsuzdu.

"Bak, mesajı aldım, tamam mı? Charlie sonunda kızgınlığı taşarak cevap verdi. "Patrona kızgınsın, bana kızgınsın, Freemantle'da kafa patlatmayı tercih ederdin, ama şu anda bulunduğumuz yerdeyiz, o yüzden bu yapmacıklığı bırakıp sadece işimizi yapabilir miyiz?"

"Yani bir fikre sahip olmaya iznim yok, öyle mi?"

Yüce Tanrım, yine mi başlayacaktı?

Elbette öylesiniz. Ama duygusal açıdan biraz daha az tutarsız olmanız mümkün mü? Dürüst olmak gerekirse, benim çocuklarımdan daha kötüsün...'

Bu istenen etkiyi yaratmış gibi görünüyordu, kıdemsiz meslektaşı hoşnutsuzluk pandomimine son verdi. Koltuğuna geri yerleşen Charlie gülümsedi ve sağduyunun kazandığı bu küçük zafer için kendini özel olarak tebrik etti. Ancak iyice yıpranmış kumaşın içinde rahatladığında, neşesini hemen kaçırarak bir şey fark etti. Lorraine Marwood aniden evinden çıkmış, aceleyle ön kapıdan çıkmış ve sokağı çılgınca taramıştı. Bakışları onların üzerinde geziniyor gibiydi, ama hiçbir şaşkınlık ya da endişe belirtisi göstermedi. Gerçekten de, onların ne yaptıklarını fark etmemiş gibiydi.

umutsuzca bir şey ya da birini arıyordu. Şimdi eve geri dönüyor, cebinden cep telefonunu çıkarıyor ve öfkeyle anahtarları tuşluyordu. Saniyeler sonra ön kapı büyük bir gürültüyle kapandı.

Charlie daha ses kesilmeden arabadan inmiş, şüphelinin evine doğru koşmaya başlamıştı. Jennings'in kapısının açıldığını ve meslektaşının arkasından seslendiğini duydu ama onu duymazdan gelerek aceleyle ön gitti ve kapıyı yumrukladı. Yaptığı şeyin aceleci, hatta düşüncesizce olduğunu biliyordu ama aniden korkunç bir önsezi hissiyle doldu.

Kapı açıldığında Lorraine Marwood'la karşılaştı. Charlie onun tepkisinin iki aşamasını not etti: önce umut, sonra hayal kırıklığı.

'Merhaba, Bayan Marwood. Ben DS Brooks,' dedi hızlıca, incelenmesi için arama izni kartını göstererek. "Ryan evde mi?

Charlie endişelenmekte haklı olduğunu hemen anladı. Lorraine Marwood'un yüzündeki kan çekilmişti ve söylediği yalan hızlı ve inandırıcı değildi.

Uyuyor. O... bu sabahтан sonra tamamen bitkin düştü.
Geri gelebilir misin-'

Ama Charlie çoktan onu geçmeye başlamıştı.

Ryan? Ryan, orada mısınız? Eğer öyleyse, lütfen hemen kendini göster.'

'Ne yaptığını sanıyorsun sen? Buraya öylece giremezsin.'

Ama Charlie bir parmağını kaldırarak onu susturdu. Birkaç adım atarak önce oturma odasına, ardından mutfığa bir göz attı ve dikkatini merdivenlere çevirerek ikişer ikişer çıkmaya başladı.

Ryan? Ben DS Brooks. Lütfen kendinizi gösterin.'

Yatak odasının kapısını çaldı, sonra da iterek açtı. İçeri girdiğinde ışığın hâlâ açık olduğunu, bilgisayarda bir film oynadığını ama Marwood'dan hiçbir iz olmadığını gördü.

"Kahretsin.

Geri çekilerek aile banyosunu, ana yatak odasını ve son olarak da misafir süitini kontrol etti. Ama bildiği gibi hepsi terk edilmişti.

olacaklardı. Sahanlığa döndüğünde, telaşlı bir Lorraine Marwood'la çarpıştı.

"Nerede o, Lorraine? Charlie sertçe sordu.

"Bilmiyorum," diye itiraz etti gözü yaşlı anne, tüm direnme çabalarından vazgeçerek.

"Nereye gitti?" diye ısrar ederek orta yaşlı kadına doğru ilerledi.

'Hiçbir fikrim yok, lütfen bana inanın...'

Ama Charlie başını salladı, onu rahat bırakmamaya kararlıydı.

"Gerçek bu, yemin ederim," diye ısrar etti Lorraine acı içinde. "Bir fincan çay almak için mutfağa gittim ve arka kapının aralık olduğunu fark ettim. Ryan'a seslendim ve cevap vermeyince yukarı çıktım.

...'

Charlie gerisini duymak için oyalanmadı, şok geçiren annesinin yanından geçip mutfaktan bahçeye çıktı. Patikadan aşağıya doğru hızla ilerleyerek, sık ormanlık alanla sınırı olan, arka giriş yoluna bakan uzak çite yöneldi. Eğer Marwood kendini ara sokaktan geçirmeyi başarmışsa, şimdiye kadar özgür ve temiz olmalıydı, ama bu nasıl mümkün olabilirdi? Sokağın başında konuşlanmış olan gözetleme memurlarından hiçbir haber alınamamıştı ve asma kilit arka kapıda hâlâ yerinde duruyordu. O halde nasıl?

Charlie, DC Jennings'in bahçe yolundan gürleyerek ona doğru geldiğini duyabiliyordu ama ona aldırış etmedi, gizeme bir cevap bulmak için umutsuzca çitleri taradı. Ve şimdi, dehşet içinde, cevabı bulmuştu. Bahçenin en sol köşesinde, büyük bir kompost torbası kenara atılmış ve arka çitin yanında derin bir çukur ortaya çıkmıştı. Charlie dizlerinin üzerine çökerek el fenerini karanlığa doğru tuttu. Derme çatmaydı, dardı ama tünelin Marwood'un sıkışarak geçebileceği kadar büyük olduğuna şüphe yoktu. Acaba bu siperi sürünerek kaçmak için kullanmış ve ara sokağın başına park etmiş polislerin dikkatinden kaçmış mıydı?

Acı içindeki Charlie acilen telsizle ekibe haber verdi ama onlar da en kötü korkularını doğrulamakla yetindiler - ne bir şey duymuşlar ne de görmüşlerdi. Öfkelenen Charlie gözlerini uçuruma dikti. Bu Marwood'un tercih ettiği kaçış rotası mıydı? Defalarca kullandığı yol

annesinin, denetimli serbestlik servisinin ve Şimdi de onların gözetiminden kaçmayı başardı?

Jennings'in geliŐ sesi Charlie'nin dönmesine neden oldu, genç subay kayarak onun yanında durdu.

"Ateş nerede?" diye sordu. "Neler oluyor?" "Marwood ," diye sertçe karşılık verdi Charlie. 'Ateşi kaybettik.

Şüpheli. Olan Şey bu...'

Jennings dehşetle baktı ama Charlie hemen devam etti. 'Şimdi DI Grace'e söyleyecek misin? Yoksa ben mi?

Dördüncü Gün

Bölüm 44

Kapıya vurdu, ses sessiz banliyö sokağında yankılandı. İşlerine giden yoldan geçenler neler olduğunu görmek için başlarını çevirirken, komşular da tüm bu yaygaranın nedenini merak ederek ön bahçelerinde belirmeye başladılar. Polis memuru Beth Beamer endişeyle bakıyor, meslektaşının aşırıya kaçtığından şüpheleniyordu ama umurunda değil gibiydi. Polis Memuru Dave Reynolds yolda yürürken Ryan Marwood'un bütün bunları kendi başına açtığını açıkça ifade etmişti - dünya onun utancını görsün.

Neyse ki, kapı açılıp öfkeli sahibi ortaya çıkınca Reynolds rahatladı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sordu yorgun Lorraine Marwood, sabahlığını sıkıca üzerine geçirerek. "Saat sabahın sekizi.

Reynolds ona arama izni kartını göstererek, "Bizi bu rezaletten kurtarın Bayan Marwood," dedi. "Sanırım neden burada olduğumuzu biliyorsunuz.

"Sizinkiler dün gece buranın her yerindeydi. Ryan o zaman da burada değildi, şimdi de değil.

"Neden buna bizim karar vermemize izin vermiyorsunuz?

'Bu saf ve basit bir tacizdir. Neden beni rahat bırakmıyorsunuz?'

Beth Beamer meslektaşının orta yaşlı kadına haddini bildirmek üzere olduğunu görebiliyordu ve hemen araya girdi:

'Gerçekten sizi rahatsız etmek istemiyoruz ama eviniz bizim bölgemizde ve Ryan için bir arama emri var, bu yüzden kendimiz bakmak zorunda olduğumuzu anlayacağınızı umuyorum. Beş dakika sonra sizi bırakacağız, söz veriyorum.

Kül rengi anne, sanki daha önce bir polis memurundan nezaket ya da insanlık görmemiş gibi şaşırmış görünüyordu, Beth'in diplomasisi dikkatini çekmişti.

"O zaman içeri girsen iyi olur," dedi kenara çekilerek. "Ama hiçbir şeye dokunma.

Kenara çekilerek onları eve aldı. Beth kabir sessizliğinden, tuhaf bir şekilde cansız atmosferden hemen etkilendi.

"Yukarı mı aşağı mı? Reynolds devam etmeye hevesli bir şekilde sordu.

"Aşağı lütfen," diye cevap verdi Beth çabucak, bir hafta boyunca ritim tutmaktan ayakları ağrıyordu.

Reynolds başını sallayarak merdivenleri hızla çıktı ve çıkarken şüphelinin adını söyledi. Beth arkasını dönerek aceleyle mutfığa girdi, yalnız kalmak istiyordu. Bu sabah *berbat geçmişti*. Dün gece Reynolds'la tartıştıktan sonra gözünü bile kırpmamıştı, yanlış bir şey yaptığından korkuyordu ama yine de onun hatasını göstermekte haklı olduğuna inanıyordu. Belki de yanlış yapmıştı, belki de önce meslektaşına gitmeliydi, ama Reynolds onun fikirleriyle pek ilgilenmiyor gibiydi ve Reynolds'ın bunu halının altına süpüreceği izlenimine kapılmıştı. Bu sabah yorgun ve endişeli bir şekilde geldiğinde, meslektaşını olabildiğince içten ve olumlu bir şekilde selamlamıştı ama bu karşılık bulmamıştı. Birlikte sıkışıp kalmışlardı, devriye arkadaşlarıydılar ama aralarındaki her türlü dayanışma duygusu artık yok olmuştu ve devriyeyi ağır, zehirli bir sessizlik içinde yürüyorlardı, Beth bunun her gergin dakikasından *nefret ediyordu*. En azından şimdi Marwood'ların evindeydiler, yapacak bir işleri vardı, Beth'in kendine kısa bir süre ayırmasına izin veren bir iş.

Ama Beth bunun dikkatlerini uzun süre dağıtmayacağından şüpheleniyordu. Mutfaktan zaten eli boş çıkmıştı ve ön odada saklanan kimse olmadığı da belliydi. Geriye bir tek alt kattaki izbe banyo kalıyordu, o da boştu. Beth arkasını döndüğünde Dave Reynolds'ın gürleyerek merdivenlerden indiğini gördü.

"Ondan iz yok, en iyisi yola devam edelim. Haber verelim mi?" Cevap beklemedi ve aceleyle ön kapıdan çıktı.

"Çok çekici biri, değil mi? Lorraine Marwood karanlık bir yorum yaptı.

Beth garip bir şekilde gülümseyerek mazeretlerini sıraladı ve bahçe yolunda yürürken Southampton Central'a telsizle haber vererek oradan ayrıldı. Telsizi kapattıktan sonra dönüp eve baktı. Marwood dün gece ağa takılmıştı ve o zamandan beri hiçbir şey olmamıştı. Gören olmamıştı, tanık olmamıştı, tesadüfen karşılaşmamıştı, şehrin hiçbir yerinde ondan bir iz yoktu.

Neredeydi o?

Bölüm 45

Kendisini burada, şehrin evsizleri arasında saklanırken bulması garip bir şekilde uygundu. Ryan Marwood geçmiş yıllarda zamanının çoğunu bu kayıp ruhların arasında geçirmiş, St John Ambulans üniforması ona karşılaştığı herkesin iyi niyetini ve kabulünü kazandırmıştı. Onlar için her zaman güzel sözler söylemiş, ara sıra çikolata ve sigara dağıtmış ama gerçekte onlara karşı hiçbir şey hissetmemişti. Onlar sadece savunmasız genç kızları arayışının arka planını oluşturuyordu - sokaktaki yeni yüzler onun bebek yüzüne, kazanan tavrına karşılık veriyor, daha iyi şeyler umuduyla onu itaatkâr bir şekilde minibüsüne kadar takip ediyordu. Kirli yüzleri ve sürekli tek gözlü köpekleri okşayan boğumlu elleriyle ölümcül mülksüzler ona itici geliyordu. İğrenç kokularına, cansız gözlerine tahammül edemiyordu ama güvenlerini kazanmak için kendisini ihtiyaç sahiplerinin dostu, iyi kalpli bir yardım görevlisi gibi göstermeyi tercih ederek bu tiksintisini gizliyordu. Bu şekilde, sonunda onlar için neredeyse görünmez olmuş, şirketlerinde her zaman var olan bir demirbaş haline gelmiş, inceleme veya kınama olmadan gelip gidebilmişti.

Ancak dün gece çok farklı bir deneyim olmuştu. Ailenin evinden kaçan Ryan, fark edilmemek için dua ederek arka yollara sapıp gölgeleri kucaklayarak kasabayı yaya olarak geçmişti. İlerleyişi hızlı ve kararlıydı, sadece bir kez Itchen Köprüsü'ne yaklaşırken bir devriye arabasının ani ve istenmeyen görüntüsüyle kesintiye uğradı. Kayboluşunun çoktan fark edilip edilmediği, hatta şu anda şehri onun için tarayıp taramadıkları hakkında hiçbir fikri yoktu, bu yüzden işini şansa bırakmadı, ana yoldan ayrıldı ve karanlık alt geçidin sığınağına doğru koştu

Altında. Kalbinin gümbürtüsü durduktan ve nefesini tuttuktan sonra etrafını kolaçan edebildi. Köprünün altındaki karton yerleşimin içinden bir düzine çift göz ona bakıyordu, kuşku ve alarmları hissediliyordu. Sessizlik, bakışların delici niteliği, Ryan Marwood'a burada hoş karşılanmadığını, davetsiz misafirlerin ağırlandıktan ziyade püskürtülmesi gerektiğini bildiriyordu, ancak talihsizlerden oluşan rengarenk mürettebatı rahatlatmak için elinden geleni yaptı, onlara zarar vermek istemediğini göstermek için ellerini teslimiyetle kaldırırken, köprünün uzak köşesine doğru kaçtı ve yatmak için atılan çöplerin arasında küçük, kuru bir alan buldu. İğrençti, kokuyordu, evindeki tertemiz çarşaflardan çok farklıydı ama bu gece burada rahatsız edilmeden saklanabilirse, bunun küçük bir zafer sayılacağını biliyordu.

Gece yavaşça geçmişti, zihninin çalkantısı etrafındaki karanlıkta koşuşturan tilkiler, fareler ve daha fazlasının kırıntı arayışıyla yankılanıyordu. Onları görmezden gelmeye çalışmıştı ama diken üstündeydi, tüm vücudu kaçmak için gerilmişti ve uyku geldiğinde korkunç kabuslarla bölündü - onu hapishane cehennemine, işkence ve şiddetin sonsuz tekrar döngüsüne geri iten canlı rüyalar, mahkum arkadaşları onun korkusuyla kendilerini doyuruyordu. Günün ilk ışıklarıyla uyanmış, tedirgin olmuş ve çok geçmeden koyulmuştu; attığı her adımda aynı düzine çift göz onu izliyordu. Bütün gece uyanık mı kalmışlardı? Bu mümkün görünmüyordu ama Ryan'ın paranoyası geldiğinden beri gözetim altında olduğunu kuvvetle savunuyordu. Gerçekten de ona sanki bütün Çehrin gözleri Çu anda onun üzerindeymiş gibi geliyordu.

Doğuya doğru aceleyle ilerlerken duvara sessiz ve gözden uzak sokaklarda ilerledi. Planı basitti: Batı Rıhtımı'na varmak ve ardından Londra'ya giden kargo kamyonlarından birine binmenin bir yolunu bulmaya çalışmak. Üzerinde rüşvet vererek şehirden çıkmasına yetecek kadar para vardı ama şey başarısız olursa, şoförlerinin İngiltere'ye istenmeyen insan yükü olmadan ulaştıklarını düşündükleri araçlardan birine gizlice binerek saklanmaya çalışacaktı. Eğer bunu başarabilirse, hâlâ kaçmayı başarabilirdi.

Rıhtıma giden yol tabelalarını gördü ve hızını bir kez daha artırdı. Etrafta çok az insanın olduğu bu erken saatte bile Ryan hâlâ tehlike kokusu alıyordu. Yoldan geçen herkes onu inceliyor gibiydi, her aracın yavaş mırıltısı başka bir devriye arabasının gelişini haber veriyor gibiydi, utancı, ahlaksızlığı ona doğru dönen herkes tarafından görülebiliyordu. Tek bir kişi bile durup ona doğru dürüst baksa, solgun yüz hatlarını, çökmüş bakışlarını içine çekse, o zaman açığa çıkacak ve yakalanacaktı, bundan emindi, bu yüzden öfkeli adımlarla ilerliyordu.

Southampton'dan temelli ayrılma vakti gelmişti.

Bölüm 46

O *neredeydi*? Onları esir alan kişiye bir şey mi olmuştu? Yoksa ikisini de sonsuza dek terk ederek kayıplarını azaltmaya mı karar vermişti?

Naomi yüzünü betona bastırarak hücre kapılarının altındaki küçük boşluğun altına bakmaya çalıştı, ama güneş ışığının donuk parıltısından hiçbir şey göremedi, duymak için zorladığında da yukarıda herhangi bir hareket algılayamadı. Sadece sessizlik vardı - ağır, ezici bir sessizlik.

Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyordu. Şimdiye kadar onu kaçırان kişi dakik davranmış, sabahları gelip onlara kahvaltılarını vermiş, kovalarını boşaltmış ve her akşam aynı rutini tekrarlamıştı. Tamamen kontrollü görünüyordu - telaşsız ve sakin ya da ruh haline göre neşeli ve kötü niyetli. Ne yakın bir tehlike, ne havada bir gerilim, ne de kendisine yaklaşan bir dış güç hissi vardı. Sakin, güçlü, karanlık evrenlerinin her şeyi fetheden tanrısıydı.

Peki bu sabah *neredeydi*? Naomi artık zamanın nasıl geçtiğini edebiliyor, güneşin ilk ışıkları kapının altından sızdığı anda uyanıyor ve hava karardıktan sonra da uzun süre uyanık kalıyordu. Uyandıktan bir ya da iki saat sonra kendilerini kaçırان kişinin ortaya çıkacağını, ruhlarını serinleteceğini, ama aynı zamanda sabahtan akşama kadar ikisini de kemiren açlığı biraz olsun dindireceğini artık biliyordu. Ancak bugün ondan hiçbir iz yoktu.

Başlangıçta, trafik ya da başka bir küçük rahatsızlık nedeniyle gecikmiş olabileceğini düşünmüştü. Ama dakikalar, sonra saatler geçtikçe Naomi anlatıyı değiştirdi, daha çetin bir sorun hayal etti - polisin dikkati, iş yerinde bir sorun, bir aile üyesinin şüpheleri - yine de

zaman ve çaba. Naomi hâlâ bu açıklamaya sarılıyordu ama güneşin gücü arttıkça, şafak sabaha dönüştükçe, Naomi'nin kafasına sürekli kuşklar hücum ediyordu. O kadar günün arasında bugün ona ne olmuş olabilirdi? Neden ona en çok ihtiyaç duydukları anda aniden ortadan kaybolmuştu?

Naomi doğruldu ve hafif kasvetin içinden Mia'nın yüzükoyun yatan halini seçebilmek için döndü. Bu sabah her zamankinden daha kötüydü. Gece boyunca hiç rahat yüzü görmemişti, bir deri bir kemik kalmış bedenini acı dolu öksürükler sarmış, başı patlayacakmış gibi çarparken bile arkadaşını şiddetli bir ateş sarmıştı. Naomi gecenin yarısını yeni arkadaşının yüzüne üfleyerek, kirli yüz hatlarından aşağı süzülen ter damlalarını durdurmaya ve acısını dindirmeye çalışarak geçirmişti ama buradaki hava o kadar kapalıydı ki çabaları sonuçsuz kalmıştı. Yine de onun yanından ayrılmayı reddetti, Mia Naomi'nin elini tutarak biraz rahatlamış gibi görünüyordu, bakıcısını ziyaret ederek kendi acısını hafifletmek için sertçe sıkıyordu. Naomi'nin morarmış parmakları bu sabah zonkluyordu ama hasta arkadaşının yalnız olmadığını bilmesini sağlamak için bile olsa buna değmişti.

Sonunda, şafak sökmeden hemen önce, uyku Mia'yı ele geçirmiş, Naomi onun gözleri dalarken onu izlemişti. İlk başta Naomi, hareket ederse onu uyandırmaktan korktuğu için Mia'nın elini tutmaya devam etmişti ama sonunda Mia parmaklarını çözmüş ve ölçülemeyecek kadar bitkin bir halde oradan uzaklaşmıştı. Uyku onu kısa bir süreliğine ele geçirmişti ama Naomi kısa bir süre sonra uyandı, kafası karışmış ve şaşkındı, ışık istenmeyen ve istenmeyen bir şekilde kutsal alanlarına girmişti. O zamandan beri kafeslerinin kenarlarına gidip geliyor, onun varlığını, sert selamını, iğrenç kahvaltılarını hoş karşılamayı umuyordu ama bugün bu 'zevkler' bile ondan esirgenmişti.

Birden arkasından gelen bir ses dönmesine neden oldu. Tanıdık, can sıkıcı bir ses... Mia hırıltılı bir sesle kendine geldi, vücudu şiddetle kasılmaya başladı, sonra da acı ve amansız bir öksürük krizine girdi. Her çaresiz kesik, her acı dolu soluk Naomi'nin sinirlerini bozuyor ve korkusunu daha da artırıyordu. Yine de, yere düşen arkadaşının yanına doğru kaymakta gecikmedi, onun uzattığı elini tuttu ve ateşler içindeki alnını okşadı. Ancak tüm bu süre boyunca endişesi artmaya devam etti. Ne olacaktı

Eğer geri dönmezse? Mia'ya nasıl yardım edebilirdi? Ona biraz su vermek, yüzüne serinletici bir merhem sürmek istiyordu ama erzakları çoktan bitmiş, onları çaresiz ve umutsuz bırakmıştı. Naomi Mia'nın elini sıkıca kavradı, gözyaşlarına karşı koymaya çalıştı ama yavaş yavaş kendisini ele geçiren paniğe engel olamadı.

Hangi ?

Bölüm 47

Zamanını kolluyor, saldırmak için doğru anı bekliyordu. Helen hedefini ailesinin evinden spor salonuna, oradan da postaneye kadar dikkatle takip etmiş, her seferinde elinde arama emri kartıyla üzerine çullananak elini açığa çıkarmanın değerini tartmıştı. Ama her seferinde, eve yaklaştığında saldırmannın daha iyi olacağını bildiği için beklemişti.

Hızını düşüren Helen, parlak BMW X5'in yoldan çekilip düzgün bir yola park dikkatle izledi. Motorun sesi kesilince Helen Kawasaki'sini aniden durdurdu ve tek bir akıcı hareketle üzerinden kaydı. Şimdi yürüyüşe geçmişti, Jackie Reynolds elinde büyük bir spor çantasıyla aile arabasından indiği sırada arabanın tepesine tırmanıyordu. Helen'in varlığını hisseden Jackie ürkmüş bir halde hızla dönerek davetsiz misafirle yüzleşti.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu, sesi hızlı ama tizdi.

Helen cevap olarak arama izni kartını çevirerek açtı.

"Sağ arka fren lambanızın çalışmadığının farkında mısınız?"

Jackie bir an için Helen'in sözleri anlamsızmış gibi şaşkın şaşkın baktı ama sonra kendini topladı.

"Hayır, çalışmıyordum. Onları daha yeni değiştirdik ve eminim hafta sonu çalışıyorlardı ..."

Helen ciddiyetle, "Artık değiller," diye cevap verdi. "Bildiğiniz gibi, bu yasalara aykırı, bu yüzden korkarım size sabit bir ceza ihbarnamesi yazmak zorunda kalacağım."

Jackie bir kez daha, sanki yabancı bir dilde konuşuyormuş gibi Helen'e baktı, şaşkın eş ve anne bu şekilde zor durumda bırakıldığı için şaşkıındı. Alışverişini göğsüne bastırarak sonunda sesini buldu ve itiraz etti:

'Bakın, bunun peşini bırakmamızın bir yolu olduğunu sanmıyorum, değil mi? İlk suç ve hepsi bu. Söz veriyorum bu öğleden sonra tamir ettireceğim.

'Korkarım ki herhangi bir istisna yapamam. Kural . Bileti buraya yazmamı ister misiniz yoksa...?

Jackie Reynolds'ın bakışları hemen Helen'in omzunun üzerinden geçerek, konuşmalarına sağlıksız bir ilgi gösteriyormuş gibi görünen yolun karşısındaki komşularına takıldı. Telaşlanan ve utanan Jackie'nin tepkisi hızlı ve kararlıydı:

"Neden içeri girmiyoruz?"

Kaskını yavaşça mutfak adasının üzerine koyan Helen, Reynolds'un iyi döşenmiş iç mekânına göz gezdirdi. Evin dış cephesi özel bir şey değildi, bu mahalledeki tüm evler birbirine benziyordu, ancak demirbaşlar ve donanımlar için gerçek bir çaba harcanmıştı. Yüzeyler granit, renk düzeni cesur ve modern, geniş kanepeler pelüş ve davetkârdı. Helen'in etrafındaki en az altı hoparlörü saydığı devasa bir plazma ekran uzak duvarı süslüyordu ve mutfaktaki belirgin bir şekilde sergilenen şarap dolabından her yüzeyi süsleyen taze çiçeklere kadar her yerde zenginlik belirtileri vardı. Jackie Reynolds'ın kendisi de aynı derecede iyi giyinmişti, tertemiz spor kıyafetleri içinde güçlü, heykelsi bir kadındı, ancak Helen, ev sahibesinin yakışıklı, bilenmiş yüz hatlarında, el çantasındaki bir şeyi endişeyle ararken yorgun bir endişeyi fark etmekten kendini alamadı.

"Birinin doğum günü, değil mi? Helen nazikçe teklif etti, gözü mutfak adasının üzerinde duran, açılmamış parlak renkli zarflara takıldı.

Jackie çantasından başını kaldırıp Helen'in bakışlarını takip etti.

"Evet, kocam. Normalde bu sabah birlikte açacaktık ama erkenden yola çıkması gerekti. Muhtemelen onu tanıyorsunuzdur. Dave Reynolds? Southampton Merkez'de çalışıyor..."

Helen sıcak bir şekilde gülümseyerek, 'Elbette Dave'i tanıyorum,' dedi. 'Herkes tanır.

Bu sabahki acil durum neydi?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Jackie, karıştırmaya devam ederek. 'Ona bu iş hakkında hiç soru sormadım. Bilmek istemiyorum, eğer ben

Dürüst olmak gerekirse, uğraşmak zorunda olduğu şeyler..'

Jackie Helen'a gülümsedi ama hâlâ stresli ve huzursuz görünüyordu. Bir pudra kâğıdı ve bir paket nane şekeri çıkararak nihayet çantasını buldu.

"Peki sana ne kadar borcum var-

"Bir polisle evli olmak zor olmalı," dedi Helen, tezgâhtan uzaklaşıp geniş, açık planlı oturma odasına geçerken. 'Öngörülemeyen saatler, çok fazla gece çalışması. Normal bir aile hayatı yaşamak zor olmalı sanırım.

'Yıllar içinde buna alıştık. O buradaysa, buradadır. Ona güvenemeyiz, bu yüzden elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz. Evli misin?'

Helen gülümsemesini bastırarak, 'Henüz değil,' diye cevap verdi. 'Yani Dave'e hiç dokuzdan beşe daha fazla çalışacağı bir iş cazip gelmedi mi? Birkaç kez terfi için önerildiğini biliyorum.

Jackie üzüntüyle başını sallayarak, "Buna izin vermeyecek," diye cevap verdi. "Sokakta olmayı, fark yaratabileceği bir yerde olmayı sevdiğini söylüyor.

Bunu sindirmeye çalışan Helen, şömine rafına geçerek, çoğu kıvrıkcık sarı saçlı ve muzip bir gülümsemeye sahip, şimdi onlu yaşlarında olan genç bir çocuğun çerçeveli fotoğraflarına baktı.

"Bu senin oğlun mu?

"Archie," diye cevap verdi Jackie kararsızca, sanki Helen'in hoş ses tonundan ve uzun konuşmalarından rahatsız olmuş gibi. "Şu anda GCSE sınavlarına hazırlanıyor.

Zavallı çocuk. Sence babasının izinden mi gidecek? Güç'e mi katılacak?'

Helen yüzünü Jackie Reynolds'a dönmüştü ve bunu anında fark etti, orta yaşlı anne sanki soru mantıksızmış, hatta istenmeyen bir şeymiş gibi şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

'Hayır, Archie... Archie'nin babasından farklı ilgi alanları var. Polisliğin ona göre olduğundan emin değilim.

"Daha çok sana benziyor, değil mi?"

"Öyle bir şey.

Sesinde bir sabırsızlık, hatta kızgınlık belirtisi vardı. Jackie'nin bu sabahki garip olaylardan dolayı sinirlendiği ve bu konuşmayı bir an bitirmek istediği açıktı,

Sanki fark edilmekten korkuyormuş gibi. Bunun doğal bir çekingenlik mi yoksa sadece Reynolds korkusu mu olduğundan Helen emin olamıyordu.

'Yine de Dave'e bir zarar vermediği kesin. Burada güzel bir evin var, yeni BMW'den bahsetmiyorum bile. Kendisi için her şeyi yapıyor olmalı. Tabii eve ekmek getiren sen değilsen?'

'Hayır, öyle bir şey değil. Evimi kadar param var ama para demişken, ne kadar lazım? Para cezası için yani.'

Cebinden not defterini çıkaran Helen, doğru sayfayı çevirdi ve cevap verirken ayrıntıları doldurdu:

"Bu standart 80 sterlinlik bir ceza, ancak on dört gün içinde ödeme sadece yarısını ödersiniz.

Bileti yırtıp Jackie'ye uzattı.

'Ödemenin nasıl yapılacağına ilişkin ayrıntılar arka tarafta, hemen şurada...'

Helen ödeme web sitesinin ayrıntılarını gösterdi, ancak arkadaşı metinle pek ilgilenmiyor gibiydi.

"Acaba şimdi ödeyebilir miyim?" diye sorarak cüzdanını uzattı.

"Nakit kabul etmemize izin verilmiyor.

'Elbette, ama sana güvenilebilir, değil mi? Parayı alıp kaçmayacaksın. Dürüst olmak gerekirse, bunu şimdi ödeyebilseydim benim için çok daha kolay olurdu. Bugün yapmam gereken bir sürü şey var..'

Jackie garip bir şekilde ısrarcı, hatta kararlı görünüyordu ama Helen, yaptığı ihlali örtbas etme arzusunun altında yatan endişeyi görebiliyordu. Onu endişelendiren bir şey vardı.

"Sanırım bir istisna yapabilirim," diye yanıtladı Helen dikkatle. 'Başka kimsenin dahil olmasına gerek yok.

"Kesinlikle," diye minnetle kabul etti Jackie. 'Dürüst olmak gerekirse, Dave'den bunun sonunu asla duymayacağım. Zaten benim yollarda bir yük olduğumu düşünüyor...'

Helen gülümseyerek bileti ona uzattı.

O zaman bu aramızda kalsın, olur mu? "Bu mükemmel olur, teşekkür ederim.

Jackie Reynolds rahatlamış bir halde cüzdanının fermuarını açtı ve içinden kalın bir rulo halinde 20 sterlinlik banknotlar çıktı. İki tanesini çıkarıp Helen'e uzattı.

'Anlayışınız için tekrar teşekkürler..'

Helen'in adını eklemek üzereydi ki ne olduğunu bilmediğini fark etti.

'Özür dilerim, adınızı unuttum. Kimliğinizde görmüştüm ama tam olarak ...'

"Helen Grace," diye cevap verdi kendinden emin bir şekilde. "DI Helen Grace.

"Seninle tanıştığımıza çok memnun oldum Helen ve kırık ışık için tekrar özür dilerim.

Misafirini kapıya doğru götürüyordu, belli ki ondan kurtulmak istiyordu. Helen uzaklaştırılmaktan memnundu - ne için geldiyse onu almıştı - ama şimdi sahneyi son bir kez daha değerlendirmek için eşikte durakladı. Ziyareti yararlı ve öğretici olmuş, Jackie Reynolds'ı sinirlendirirken birkaç ilginç soru ortaya atmıştı. Reynolds bir polis maaşıyla nasıl bu kadar iyi geçiniyordu? Dave Reynolds'ın tek çocuğuyla olan ilişkisinin doğası neydi?

Peki Jackie Reynolds neden bu kadar korkmuş görünüyordu?

Bölüm 48

Ortam sessiz ve gergindi. Kendisini boğmakla tehdit eden yorgunluğuyla savaşıyan Charlie, yanındaki huysuz varlığı görmezden gelerek dümdüz önüne baktı, gözleri ufku taradı. Belki de Jennings'in bu sabah bir kez daha kendisine eşlik etmesi için ısrar etmek aptalcaydı, onun tüm bu girişime karşı ne kadar güvensiz olduğunu, kendisine kişisel olarak ne kadar az güvendiğini biliyordu. Yine de baş şüphelilerini kaybeden ekibin bir parçasıydı ve Freemantle çatışmasına dönmesi için onu serbest bırakarak nezaketsiz meslektaşını ödüllendirecekse lanetliydi. Artık ona mahkûmdu.

Jennings yolcu koltuğunda kambur duruyordu, vücudu Charlie'den uzaklaşmış, gözleri sokağa dikilmişti. Kaçağı aramak için gayret gösterdiğinde ısrar ediyordu ama Charlie onun somurttuğunu ve birlikte geçirdikleri zamanı mümkün olduğunca rahatsız edici hale getirmeye kararlı olduğunu biliyordu. Charlie onu görmezden gelmeye çalıştı, çünkü sonuçta kendisinden başka kimseye zarar vermiyordu, ancak dakikalar olaysız geçtikçe Charlie sinirinin arttığını hissetti. Huysuz bir iş arkadaşıyla sıkışıp kalmak başka bir şeydi, sonuçsuz bir çabada birlikte kilitli başka bir şeydi.

Günün ilk ışıklarından beri Ryan Marwood'u arıyorlardı, şu anda kayıp kaçağı bulmak için sokakları tarayan dört ekipten biriydiler. Charlie ilk başta Marwood'un bir kez daha suç işlemek için ailesinin evinden kaçmış olmasından korkmuştu ama dün gece geç saatlerde terk edilmiş Renault Movano minibüsünün şehrin yakınındaki ormanlık alanda bulunması ona Marwood'un artık kaçmaya niyetli olduğunu ve geçmişte işlediği suçlarla arasına mümkün olduğunca mesafe koymaya çalıştığını düşündürdü. Bu da aynı derecede endişe verici bir . Eğer başarırsa

Yetki alanlarının ötesinde, Marwood'u adalete teslim etmenin ne kadar süreceğini kimse bilemezdi. Şimdi yapılması gereken onu bulmaktı - hem de hızlıca.

Hayal kırıklığına uğrayan Charlie telsizi kaptı ve sonunda sessizliği bozdu.

"DC Reid, içeri gelin, tamam mı?"

"Sizi yüksek sesle ve net bir şekilde duyuyorum, tamam," diye bedensiz bir cevap geldi.

"Marwood'ların evinde bir hareketlilik var mı? Charlie beklentiden çok umutla devam etti.

"Hiçbir şey yapmıyorum. Evde, bahçede, dışarıda insanlar var. Kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa buraya geri dönmeyecektir, tamam.

İşini bitiren Charlie hemen tren istasyonu ve feribot iskelelerinde bulunan diğer ekiplerle temasa geçti ama onların da rapor edecekleri bir şey yoktu. Marwood neyin peşindeydi? Planı neydi? Elinde çok az kaynak ya da müttefik vardı, kendi annesi bile artık ona karşı cephe almıştı. İnsan avı hafifleyene kadar saklanıp gözden kaybolmaya mı çalışacaktı? Yoksa bugün, *şimdi* mi kaçacaktı?

Charlie ikincisinden kuvvetle şüpheleniyordu. Southampton affetmeyen bir şehirdi ve artan evsiz nüfusu ya da suç dünyası arasında sıcak bir karşılama göreceğine kesinlikle güvenemezdi. Bu topluluklarda, tanınmış suçlular, polisin yoğun ilgisini çekebilecek olanlar dışlandı. Polisin onu aradığı bir kez duyulduğunda, sokakları tarayan devriye memurlarıyla birlikte Marwood için hayat daha da zorlaşacak, keskin gözlü herhangi bir haydut onu yetkililere ihbar ederek kazanç elde etme potansiyelinin farkına varacaktı. Hayır, eğer akıllıysa Ryan Marwood olabildiğince hızlı bir şekilde şehirden uzaklaşırdı.

Geleneksel yollarla seyahat etmek onu tutuklanmaya açık hale getirecekti, bu yüzden kesinlikle görünmeden ve haber vermeden şehirden gizlice kaçmaya çalışacaktı? Ana arterlerden biri boyunca otostop çekebilirdi, bu yüzden ana trafik devriyelerini iki katına çıkarmışlardı. Şehrin içinden geçen çok sayıdaki yük treninden birine atlayabilirdi, bu yüzden CID hat boyunca çeşitli bölgelere konuşlandırılmıştı. Ya da limanları kullanabilirdi.

daha güneşli iklimlere giden bir gemiye binmek ya da Londra'ya giden bir kargo kamyonunda kendini gizlemek için. DC McAndrew şu anda birkaç meslektaşıyla birlikte limandaydı ve Charlie ile Jennings'i Batı Rıhtımı'nı çevreleyen ıssız arka sokaklarda dolaşan birimin kalan tek üyeleri olarak bırakmıştı.

Teori başka bir şeydi, ancak gerçeklik tamamen başka bir şeydi. Saat on bire geliyordu; dört saatten fazladır şehrin sokaklarında araba kullanıyorlardı ve şu ana kadar gördükleri tek heyecan bir martının bir hipster'in kahvaltı dürümünü çalmasıydı. Jennings bundan keyif almıştı - üstten düğümlü bir adamın başına gelen herhangi bir talihsizlikten keyif alan uyanmış neslin bir parçası değildi - ama bunun eğlence değeri çoktan tükenmişti, meslektaşı da Charlie kadar huysuz ve umutsuz görünüyordu.

'Otuz dakika daha bekleyeceğiz. O zamana kadar kendini göstermezse üsse geri döner, stratejimizi gözden geçiririz.

Jennings yavaşça başını salladı ama hiçbir şey söylemedi, sanki bu mütevazı hareket bile onun için çok büyük bir sorunmuş gibi. Charlie başını sallayarak görevine devam etti ve rıhtıma gidip gelen yayaları dikkatle izlemeye başladı. Ancak insan trafiği son sıradan görünüyordu - sigara içen bir liman işçisi, kapüşonlu bir serseri, bir *Big Issue* satıcısı, evlerine giden bir çift seks işçisi.

"İşte!

Kelime Jennings'in ağzından patlayarak Charlie'nin sıçramasına neden oldu. Arabayı hemen yavaşlatarak meslektaşına döndü. "Ne?

"Koyu renk eşofmanlı, kapüşonlu adam. Marwood'un dün gece bunu giydiğine eminim.

Arabayı durduran Charlie, dikiz aynasından geri çekilen figüre baktı. Figürün çılgın bir gecenin ardından evine giden bir uyuşturucu bağımlısı olduğunu düşünmüştü ama şimdi onun ilerleyişini izlerken, kapüşonlu figürün ne kadar hızlı gittiğini ve etrafına kaçamak bakışlar fırlattığını fark etti.

"Bakmaya değer olmalı..." diye mırıldanarak arabayı tek bir hareketle döndürdü.

Sokak boyunca süzülerek geri çekilen figüre doğru ilerlediler. Adamın kafası onlara başlamıştı, ama onlar kısa sürede mesafeyi kapattılar,

Sokağın karşı tarafında ilerleyişini gölgeliyordu. Ancak figür onlara aldırmadı, gözlerini yere dikerek ilerlemeye devam etti.

'Sireni çaldırın, bakalım ne yapacak...'

Jennings tereddüt etmeden kısa ve keskin bir patlama yaptı. Ses rıhtımın tuğlalarından yansıyarak orada bulunan herkesi irkiltti. Ama hiç kimse mavi eşofmanlı figürden daha keskin bir şekilde başını kaldırıp yüzünü suç işleyen araca çevirmedi. Charlie hemen onun perili yüz ifadesini, acı dolu telaşını, o tanıdık yüz hatlarını fark etti.

Ryan Marwood'du.

Bölüm 49

Helen bisikletine doğru gözünün yarısı arkasındaki evdeydi. Reynolds'ların evini artık görmediğinden emin olduktan sonra cebinden fren çıkardı ve yakındaki bir çöp kutusuna attı. Jackie Reynolds spor salonunu ziyaret ederken onu çıkarmıştı ama sonuçta bunun gereksiz bir önlem olduğu ortaya çıkmıştı. Polis rozeti ve halkın önünde utanç duyma ihtimaliyle karşı karşıya kalan Jackie Reynolds hemen pes etmiş ve Helen'i içeri davet etmişti.

Sabahki çalışmasından memnun olan Helen, Kawasaki'sine geri tırmandı ve Southampton Central'a geri dönmeye hazırdı. Ama tam bunu yaparken telsizi ciyak ciyak ötmeye başladı. Charlie'nin nefes nefese ses tonunu hemen tanıdı.

Şüpheli Millbrook Road West'te doğuya doğru giderken görüldü. Tekrar ediyorum, Ryan Marwood Millbrook Yolu'nun batısında görüldü. Memur Brooks ve Jennings takipteler.

Birdenbire üsse dönme düşünceleri buharlaştı. Motoru çalıştıran Helen, kovalamacaya katılmaya kararlı bir şekilde sessiz banliyö caddesinde kükreyerek uzaklaştı.

Şehirde blues ve twos çalarak yarışmak heyecan verici bir deneyimdi, ama hiçbir şey iki tekerlek üzerinde gitmek, şehrin yoğun trafiğinin içinde ve dışında sanki orada değilmiş gibi dans etmek kadar güzel olamazdı. Normalde Bitterne Park'tan Batı Rıhtımı'na gitmek on dakika ya da daha fazla sürerdi ama Helen hızını kararlı ve sabit tutarak bunu dört dakikada başarmıştı. Artık Marwood'u gözlerine kestirdiklerine göre, tekrar kaçmasına izin vermeleri söz konusu olamazdı.

Körüklü bir kamyonun yanından hızla geçen Helen, Millbrook Yolu boyunca batıya doğru hızla ilerledi. İleriden gelen siren seslerini duyabiliyordu, yaklaştığını biliyordu ve kendini harekete hazırladı, gözleri yolu tarıyor, ödülleri arıyordu. Charlie'nin havuz arabası nihayet görüldüğünde orta mesafede mavi bir parıltı belirdi ve sonra onu gördü, lacivertler içinde gölgeli bir figür, kaldırım boyunca koşuyordu. Planının ne olduğunu hemen anladı. Solunda hızla yaklaşan bir çıkmaz sokak vardı, kamyonet ve kamyonların burayı kestirme yol olarak kullanmasını engellemek için tepesinde direkler vardı. Marwood oraya ulaşabilirse, en azından Charlie ve Jennings'i arabalarını terk etmeye zorlayacak ve avantajlarını bir çırpıda yok edecekti.

Helen'in buna izin vermesine imkân yoktu, bu yüzden kendi şeridini keserek orta refüje çıktı. Lastiğin betonla temas etmesiyle anında koltuğunda öne doğru savruldu, ancak dizleriyle yakıt deposunu kavrayarak aracının üzerinde kalmayı başardı ve motosiklet güvenli bir şekilde diğer tarafa indi. Şimdi tehlike ikiye katlanmıştı, çünkü karşıdan gelen trafiğe karşı sürüyordu, büyük bir kamyon ona doğru kükrerken kornasını çalıyordu. Bir an için vahşi bir çarpışma kaçınılmaz gibi göründü ama Helen gazı kökleyince motosiklet öne doğru sıçradı ve karşıdan gelen kamyonu kıl payı atlatarak kaldırıma çıktı. Helen şimdi frene basmış, motosiklet parlak boyalı direklerin hemen önünde şiddetli bir şekilde durmuştu.

Motoru durduran Helen attan indi. Çıkmaz sokağın ağzındaydı ve yukarı baktığında, sersemlemiş bir Ryan Marwood'un kendisinden yirmi metre ötede durduğunu fark etti, kaçış planları artık paramparçaydı. Dehşet içinde topuklarının üzerinde döndü, ama bunu yaparken Charlie arabasını arkasındaki çekerek kaldırımı kapattı ve geri çekilmesini engelledi.

'Ryan, bunu kolay yoldan yapalım...'

Helen çoktan sokakta ona doğru ilerliyordu, kaskı çıkarılmış, elinde arama izni kartı vardı. Ancak kaçağın buna uymaya hiç niyeti yoktu, umutsuzca etrafına bakınıp bir kaçış yolu arıyordu. Ancak seçenekleri tükeniyordu. Helen önden, Charlie ve Jennings arkadan ona doğru geliyordu.

akan trafiğin içine dalmak istiyordu, bu da ona tek bir seçenek bırakıyordu. Bunun farkına varan Marwood, Maltings İş Parkı'na doğru sola saptı ve Batı Rihtımı'nın üzerinde beliren endüstriyel binalar kümesine doğru olabildiğince hızlı koşmaya başladı.

Kaskını bırakan Helen, bunun Marwood'un kazanamayacağı bir dövüş olduğundan emin bir şekilde onun peşinden koştu. Gençti ama fiziksel durumu kötüydü. Şüphesiz uzun bir takip sadece bir şekilde sona erecekti? Marwood sanki onun düşüncelerini okumuş gibi aniden yön değiştirdi, keskin bir sağa saparak Helen'i bir an için rotasından saptırdı. Marwood'un, diğer taraftaki konut caddelerine bağlanan sanayi bölgesinden geçmeye çalışacağını düşünmüştü ama o kadar uzağa gidemeyeceğini anlayan kaçak, yakınlarda inşaatı henüz bitmiş olan bir ofis bloğunun beton kabuğuna doğru yöneldi. Marwood inşaatın kalbine doğru hızla ilerlerken, baretli ve hi-vis ceketli iri yarı inşaatçılar şaşkınlıkla başlarını kaldırdılar.

"Hey, halktan kimse giremez-

Şaşkına dönen ustabaşı daha fazla ilerleyemedi, çaresiz Marwood ona çarparak geriye doğru yuvarlanmasına neden oldu. Ondan sıyrılan kaçak yoluna devam etti ama çarpışma ona çok değerli saniyelere mal olmuştu ve Helen öldürmek için sıfıra inerek ileri atıldı. Marwood tökezleyerek binanın kabuğuna girdi ve peşindeki kişi artık sadece birkaç saniye gerisindeydi. İlerideki kaba beton merdiveni görünce oraya doğru hızla ilerledi, Helen ona ayak uydurabilmek için yönünü hızla değiştirmek zorunda kaldı. Marwood, etrafı çeşitli bina kalıntılarıyla çevrili basamakların dibine ulaşmıştı ama Helen artık onun peşindeydi. Öne doğru hamle yapan Helen, onu yere düşürmeye kararlı bir şekilde kapüşonunu kavradı. Ama tam onunla temas kurup ağır pamuğu kavradığı anda, Marwood dönerek kafasına bir şey nişan aldı. Helen'in tepki vermek için sadece bir saniyesi vardı, metal direk başının üzerinden ısıklık çalarak geçerken hızla eğildi. İskele kesiti saldırganın elinden düştü ve Helen tüm avantajını kullanarak ayağa fırlayıp Marwood'u geriye doğru savurdu. Ancak bunu yaparken Marwood'un dirseği hızla aşağı doğru savrulurken Helen'i şakağından yakaladı. Darbe keskin ve temizdi, onu yere yuvarladı. Bir an için dünya dönüyor gibiydi, Helen yüzüstü düşmüştü.

Elleri ve dizleri üzerinde, tamamen saldırganın merhametine kalmıştı. İkinci ve kesin bir darbe bekliyordu ama başını kaldırıp baktığında Marwood'un dövüşmek yerine kaçmayı seçtiğini ve yarım kalmış merdivenden yukarı doğru kaçtığını gördü. Kendini ayağa kaldıran Helen, bir an kendini toparladıktan sonra peşine düştü.

Pervasızca, tehlikeli ve çılgıncaydı. Dikey sol duvarda ileri geri çaprazlama uzanan bir acil durum merdivenini oluşturan beton basamaklar henüz tamamlanmamıştı. Binanın tepesine kadar uzanıyordu ama ne tırabzanı, ne korkuluğu, ne de aşağıya düşmenizi engelleyecek hiçbir şeyi vardı. Daha şimdiden endişeli inşaat işçileri arkalarından sesleniyor, Marwood ve Helen'a aşağı inmeleri, içinde bulundukları korkunç tehlikenin farkına varmaları için yalvarıyorlardı ama kaçak ne onların çığlıklarına ne de Helen'ın peşinden merdivenleri yırtarcasına çıkmasına aldırdı. Bu beton kabuktan başka bir çıkış yolu olması pek mümkün görünmüyordu ama eğer varsa bile Helen, Marwood'un onu bulacağından emindi, bu yüzden çaresizce peşinden gidiyordu.

Pürüzlü ve engebeli merdivenleri tırmanırken Helen, avının çoktan kendisine önemli bir fark atmış olduğunu görünce şaşırdı. Telaşa kapılarak çabalarını iki katına çıkardı ve basamakları ikişer ikişer çıkmaya başladı. Yavaş yavaş aralarındaki farkı kapatıyordu ama daha da yükseğe tırmanıyorlardı ve altlarındaki figürler her seferinde daha da küçülüyordu. Helen'in kafası yükseklerle çalışıyordu ama yine de kaba yontulmuş basamakların kenarından baş döndürücü bir düşüş midesi bulanıyordu. Aceleciliğinin bedelini ağır bir şekilde ödemekten kaçınmak istiyorsa hızı dikkatle dengelemek zorundaydı.

Yukarı, yukarı, yukarı koştular. Helen nefes almakta zorlanıyordu, durmaksızın yukarı doğru koşmak vücuduna zarar verirken, korku yavaş yavaş beynine saldırıyordu. Önünde ne olduğunu şimdiden görebiliyordu - otuz katlı bir binanın tepesinde ölüme meydan okuyan bir mücadele - ve bu sefer galip geleceğini kim söyleyebilirdi? Gerçekten de böyle mi ölmek istiyordu, kendisine bakar bakmaz öldüreceği kesin olan çoklu bir tecavüzcünün kurbanı olarak mı? Yine de alternatif neydi? Marwood'un gözaltında tutulması ve konuşması gerekiyordu. Eğer Naomi Watson'ın kaçırılmasından o sorumluyorsa, o zaman sadece o onları Naomi'ye götürebilirdi.

Yukarıdaki güneş ışığı gittikçe güçleniyordu, onları yarı inşa edilmiş çatıdan ayıran sadece birkaç kat merdiven vardı. Yine de Helen hızını kesmedi, Marwood'a ne cesaret verdi ne de cesaretlendirdi ve birkaç dakika sonra zirveye çıktılar.

Artık onun sadece birkaç saniye gerisindeydi, ama onu yakalamak için uzandığında bile Helen geriye doğru savrulduğunu hissetti, sonunda siperden çıkarken vahşi bir rüzgâr onu parçaladı. Helen bir an için kendini durduramadı, çatının dış kenarına doğru sendeledi ama son anda kendini topladı ve canını kurtarmak için umutsuz bir çabayla ağırlığını öne doğru verdi. Onu şaşırtan bir şekilde, Marwood çoktan harekete geçmiş, bu korkunç uçuruma giden tek yolu sağlayan ince, ahşap kalaslar boyunca ilerliyordu. Bu çılgınca bir hareketti, aşağıda tozlu beton zemin zar zor görülebiliyordu, koşuşturan işçiler artık sadece karıncalardı ama çaresizlik onu harekete geçirdi.

"Lütfen Ryan. Bu çok tehlikeli..."

Sözleri rüzgârda savrulup gitti, kaçak kaçmaya niyetliydi. Ama nereye gidebilirdi ki? Binanın diğer tarafında merdiven yoktu, aşağı inmenin bir yolu da yoktu, o halde ne yapmayı umuyordu? Kenarda dengede Helen'in onu takip edecek kadar cesur olmamasını mı umacaktı? O çaresiz pozisyonda pazarlık mı yapacaktı? Ne kazanmayı umabilirdi ki?

Üzerlerine doğru esen bir başka şiddetli rüzgâr, kolları çılgınca savrulan Marwood'un dengesini bozdu.

"Ryan! Helen çığlık atarak dar üzerine bir adım attı.

Marwood hâlâ kollarını çılgınca sallıyordu ama dengesini yeniden sağlayarak tökezledi ve sonunda binanın diğer tarafına ulaştı. Tehlikeli derecede dar olan beton kenardan inerek bir kez daha ona döndü.

"Lütfen Ryan, yolun sonuna geldik. Gidecek hiçbir yer yok."

Etrafına bakındı, umutsuzca bir kaçış yolu arıyordu ama kadının doğruyu söylediğini biliyordu. Kapana kısılmıştı.

"Seni güvenli bir şekilde aşağı indirelim ve sonra konuşabiliriz.

Ama şimdiden başını sallamaya başlamıştı. Marwood bir çarşaf gibi bembeyazdı, vücudu gevşekti, vahşi gözleri yaşlarla ıslanmıştı.

"Acı çektiğini biliyorum, kötü bir durumda olduğunu biliyorum ama sana yardım edebilirim.

Başını bir kez daha vahşice salladı. Elini uzatan Helen tahtanın üzerine bir adım attı.

Kaçak, "Olduğun yerde kal!" diye bağırdı.

Helen hemen ilerlemesini durdurdu. Ama elini uzatmaya devam etti.

Ciddiyim Ryan. Sana yardım etmek istiyorum. O yüzden lütfen doğru yap. Kendini düşün, anneni düşün, hemen benimle aşağıya gel.

'Eğer geri , beni geri gönderecekler. Göndereceklerini biliyorum.

"Eğer işbirliği yapmazsanız," diye karşılık verdi Helen hemen. "İşleri düzeltmemize yardım ederseniz olmaz.

Marwood küçümseyerek, 'Kuralları biliyorsun,' diye cevap verdi. 'Şartlı tahliyemi ihlal ettim - beni pataklamaktan başka çareleri yok.

"Onlarla konuşacağım ve bunun istisnai bir durum olduğunu açıklayacağım. Marwood, "Ve ben içeri girdiğimde, işi bitirecekler," diye ısrar etti, sanki

Helen'in cevabını hiç duymamıştı. 'İşi bitirecekler, yavaşça ve acı çekerek...'

'Bak, eğer güvenliğinden endişe ediyorsan, özel düzenlemeler yapabiliriz. Eğer hapishaneye geri dönersen, seni diğerlerinden ...'

"Ve hücrede sessizce delireyim mi? Hayır, teşekkürler.'

Binanın kenarından bakarak etrafına göz gezdirdi.

Bir telaş dalgası hisseden Helen bir adım öne çıktı.

"Kendini fazla kaptırıyorsun Ryan," diye devam etti, ilerleyerek. "Şimdi doğru şeyi yaparsan bunların hiçbirinin olmasına gerek kalmaz.

Ama eski suçlu sadece başını salladı.

Hayır, şansım vardı. Ve ettim. Anneme üzgün olduğumu söyle. O dönerken, Helen ileri doğru koştu. Kendi güvenliğini umursamadan, elini uzatarak ona doğru hamle yaptı. Ama bir saniye geç kalmıştı, Marwood binanın yanından atlayarak Helen'i temiz havaya tutunmak zorunda bıraktı. Tahtaya çarptı, kaymamak için onu şiddetle kavradı ve hâlâ ona tutunmaya çalışıyordu

saniyeler sonra, aşağıdaki çarpışmanın mide bulandırıcı sesini duyduğunda can havliyle kaçtı.

Bölüm 50

Naomi başını eğerek Mia'nın alnındaki teri sildi. Öksürüğü şimdi her zamankinden daha kötüydü, ateşi yükseliyordu.

'Su, biraz suya ihtiyacım var ...'

Bu sözcük Mia'nın çatlak dudaklarından döküldü. Naomi hemen midesinin sıkıştığını hissederek yanlarında duran iki boş şişeye baktı. Çaresizlik içinde en yakındakini aldı ve tüm gücüyle sıkarak ileri geri salladı. Şişenin ağzından küçük bir buhar damlası çıktı ama yerçekimine karşı koyamayacak kadar önemsizdi ve Mia'nın dudaklarıyla temas edemeden eterde sürüklenip gitti. Bu başarısızlık, gözleri yaşlarla dolan genç kızla alay eder gibiydi.

"Ne hakkında konuşalım?"

Naomi'nin sesi tiz ve gergindi. Ne yapacağını bilemiyordu ama bir şekilde Mia'nın dikkatini dağıtması gerektiğini biliyordu.

"Biliyorum," diye hızla devam etti. 'Neden bana kendinden daha fazla bahsetmiyorsun? Sana durumumu, annemi, yaptığım milyarlarca hatayı anlattım. Neden sen bana kendinden daha fazla bahsetmiyorsun?'

Naomi bir an için esir arkadaşının soruyu yanlış anladığını düşündü, Mia şaşkın ve kararsız görünüyordu ama sonra derin bir üzüntü ifadesi onu sardı. Naomi arkadaşını üzmemek istemiyordu ama en azından bu bir tepkiydi, yaşam belirtisiydi.

"Anlatacak pek bir şey yok," diye sonunda.

"Eminim vardır," diye cesaretlendirdi Naomi. 'Bana sokaklarda geçirdiğin zamanı anlattın. Peki ya ondan öncesi? Bir annen var mıydı? Bir baban? Kardeşlerin?'

Mia yine üzgün görünüyordu ama sonunda cevap verdi:

"Annem ben dört yaşındayken gitti, başka bir adamla kaçtı. Babam... Babam ondan sonra dağıldı. Elinden geleni yaptı... ama sürekli içiyor, utancını ve yalnızlığını unutmaya çalışıyordu. Kendimi ve küçük kardeşimi yetiştirmek, kıyafet ve yiyecek bulmak zorundaydım. Gıda bankasını kullandım ama yine de gaz ve elektrik için paraya ihtiyacım vardı. Elimden gelenin en iyisini yaptım, biraz hırsızlık, biraz dükkan soygunculuğu. Belediye çok geçmeden bizi fark etti ve bakıma almak istedi, ben ve Freddie evden kaçtık. Birkaç hafta boyunca aklımızla yaşadık ama sonunda bizi yakaladılar. Yine de eğlenceli zamanlardı, sadece ben ve küçük kardeşim, istediğimizi, istediğimiz zaman yapıyorduk ...'

Naomi konuşacak olumlu bir şeyler bulabilmek için çaresizce, "Bana ondan bahset," dedi.

Ve şimdi o büyülü gülümseme Mia'nın harap olmuş yüz hatlarını bir kez daha süslüyordu.

"Freddie benim ölü tükürüğüm gibiydi," nefes aldı, anıya gülümseyerek. "Ama iki kat daha yaramazdı. Bakım altındayken onun için bitmek bilmeyen saklanmalar yaşadım ama umurumda değildi. Harika bir çocuktü ve beni seviyordu, *gerçekten* seviyordu...'

Şimdi kırmızı çerçeveli gözlerinde yaşlar parlıyordu, anılar acı tatlıydı.

"Ben on iki, o on yaşındayken dövmelemlerimizi yaptırdık. Sosyal hizmet görevlileri bundan hoşlanmadı ama biz umursamadık. Aynı takımın parçası olduğumuzu, sonsuza dek birlikte olduğumuzu gösterdik. Tabii ki bu uzun sürmedi ve bizi . Bunu asla yapmamalıydılar...'

Mia şimdi o duygular içinde yeniden öksürmeye başladı, öfkeyle, şiddetle. Onu kendine doğru çeken Naomi hastasını kucakladı ve öksürük kesilene kadar tamamen dik tuttu.

"Yani hâlâ mı? Freddie yani?"

"Sanırım öyle," diye fısıldadı Mia. "Onu yıllardır görmedim.

"O zaman onun için yaşa," diye ısrar etti Naomi. "Onun için güçlü kal.

Mia'yı tekrar yere indiren Naomi, doğrudan gözlerinin içine bakarak yanağını okşadı.

'O hala bir yerde, seni hala seviyor ve dışarı onu bulacağız. Hayatım üzerine yemin ederim ki onun izini bulacağız ve tekrar birlikte olacaksınız. Belki biraz daha dövme yaptırabilirsin?'

Mia mutlulukla gülümsedi, sonra bir kez daha gözlerini kapatarak huzur aradı. Naomi bu kez onu rahat bıraktı, öksürüğün azalmasından ve nefes alış verişinin düzene girmesinden memnundu. Sıkıntılı birkaç saat olmuştu ve Mia'nın dengesi yerine gelmiş olsa da, Naomi bu molanın kısa süreceğini biliyordu. Mia'nın gücü azalıyor, kararlılığı azalıyordu. Onları kaçıranın yokluğu açıklanamazdı ve eğer yakında gelmezse, Naomi çok geç olacağından emindi.

"Lütfen benimle kal," diye fısıldadı nazikçe, sesi titriyordu çünkü sıkıntısı onu ele geçirmişti. "Beni burada tek başıma bırakma.

Bunu söylemek istememişti, bunu Mia'nın üzerine yıkmak istememişti ama kendine engel olamadı. Birdenbire Naomi, Mia burada ölürse, hayatta kalmak için verdiği umutsuz mücadeleden sonunda vazgeçerse, Naomi'nin dünyada tek bir arkadaşı bile kalmayacağını korkunç bir netlikle gördü.

Bölüm 51

Girdaplı bir fırtınanın ortasında bir ada gibiydi, etrafındaki çılgınca hareketliliğin ortasında durgun bir merkezdi. Lorraine Marwood kanepede sessiz bir şekilde oturmuş, el değmemiş bir fincan çaya boş boş bakıyordu. Kendisini başka bir yere götürme, bir arkadaşının ya da akrabasının yanına sığınma girişimlerine direnmiş, bunun yerine sanki evi terk etmek Ryan'ı terk etmekle eşdeğer olacakmış gibi aile evine sıkı sıkıya sarılmıştı. Helen onun duygularını anlıyormuş gibi yapmıyordu - evde Ryan'ın hiç fotoğrafı yoktu, bu da onun işlediği korkunç suçlardan utanç duyduğunu gösteriyordu - ama yine de çok fazla sevmiş ve karşılığını ihanet, sefalet ve şimdi de ölümle almış olan bu kadın için üzülmemek elde değildi.

Lorraine Marwood şaşkınlıkla başını kaldırdı ve gözleri dedektif müfettişi aradı. İfadesinde derin bir hüznün vardı, keder de vardı ama başka bir şey var mıydı? Bir suçlama mı? Şimdiye kadar Lorraine'e sadece oğlunun tutuklanmaya direndiği, bir kovalamacaya karıştığı ve düşerek öldüğü gibi çıplak ayrıntılar verilmişti; olayın nasıl gerçekleştiği ya da kimin karıştığına dair somut bir bilgi . Öyleyse bakışları neden özellikle Helen'i arıyordu? Oğlunun katilini bulup onu utandırmak için miydi? Oğlunun zamansız ölümü için suçu onun üzerine atmak için mi?

Helen başıyla onaylayarak koridora çıktı. Lorraine Marwood'un yapabileceği hiçbir şey Helen'in kendini daha kötü hissetmesine neden olamazdı. Ryan, çektiği acıların çoğunu kendi kendine çekmiş, son derece sorunlu bir insandı ama genç bir adamın ölümü, özellikle de böylesine feci ve yıkıcı bir şekilde gerçekleşmişse, her zaman son derece üzücü olmuştur. Helen, Ryan'ın korkunç ölümü karşısında bunu daha da derinden hissetti.

Sonunda onu sorgulama, son zamanlarda işlediği suçların kökenine inme, Naomi'nin kaybolmasından gerçekten sorumlu olup olmadığını öğrenme şansını elinden almıştı. Tüm kanıtlar bu yönü işaret ediyordu ama Helen onun gözlerinin içine bakmadan nasıl bilebilir, nasıl emin olabilirdi?

Merdivenleri tırmanırken Helen hayal kırıklığının arttığını hissetti. Bir yanı yanılmak istiyordu, Naomi'yi kaçırان gerçek kişinin hâlâ olmasını istiyordu, böylece onu yakalayabilir, şiddetli bir sorgulamayla kayıp kızın yerini öğrenebilirdi. Ama bir başka yanı da Marwood'un onu kaçırان kişi olduğunun doğrulanmasını, tehlikeli bir suçlunun sokaklardan çekilmesini ve belki de son hareketlerini takip edebilirlerse Naomi'nin kurtarılmasını istiyordu. Ancak Helen'in kalbinin derinliklerinde, Marwood'un suçluluğuna işaret eden tüm ikinci dereceden kanıtlara rağmen, işlediği suçla dair gerçek bir kanıt ya da Naomi'nin nerede olduğuna dair net bir ipucu bulunmaması gibi tatmin edici olmayan bir orta yolun bulunmasından korkuyordu. Bu şartlar altında, Marwood'un ölümü ve soruşturmanın kapanma ihtimali boşa giden bir zafer olacaktı.

Helen her adımda biraz daha alçalan ruh haliyle daha yukarı tırmandı ama üst katın sahanlığına çıktığında aniden bir çığlık duyuldu.

"İşte!

Helen hemen harekete geçerek Ryan'ın yatak odasına koştu ve takım elbiseli bir adli tıp memurunun yüzünde muzaffer bir gülümsemeyle ölü adamın yatağının yanında durduğunu gördü. Oda çoktan altüst olmuş, daracık alan cesetlerle dolmuştu ama yatağın yanındaki meçhul figür şimdi elini uzatmıştı.

"Yastığına saklanmış olarak buldum," diye mırıldandı, heyecanına rağmen ses tonu saygılıydı.

Bir adım öne çıkan Helen, kendisine doğru parıldayan sarı metali gördüğünde kalbi hızla çarpmaya başladı. Meslektaşının elinde, üzerinde NAOMI yazan bir kolye ucu bulunan altın bir kolye vardı. Naomi Watson'ın kaçırıldığı gece taktığı kolyenin aynısıydı.

Bölüm 52

Helen, üniformalı polislerin dağılmasına ve etrafta toplanan kalabalığa aldırmadan Marwood'ların evinden hızla uzaklaştı. Duyguları karmakarışık, zihni çelişkili düşüncelerle bulanıktı ve sabahki şok edici olayları sindirmek için üsse geri dönmesi gerekiyordu. Ancak Kawasaki'sine yaklaştığında, kaçamadan önünü kesmek isteyen birinin kendisine doğru geldiğini gördü. Adımlarını yavaşlatarak döndüğünde Polis Memuru Dave Reynolds'un yaklaştığını gördü.

"Sadece barikatlarda nöbet tutuyordum," diye nazikçe teklif etti, basını ve komşuları uzak tutan polis şeridine doğru başını sallayarak. "Ama tebriklerimi sunmadan gitmenize izin veremezdim.

Helen şaşkınlıkla Reynolds'a baktı. Ya tamamen masumdu ya da şimdiye kadar karşılaştığı en yüzsüz yalancıydı.

'Farklılıklarımız olduğunu biliyorum ama sadece işinizi yaptığınızı takdir ediyorum. Ve ne iş yaptın ama! Yani, kırgınlık yok, ha?'

Elini ona uzattı, sıcak bir cömertlik göstergesiydi. Diğer memurların izlediğinin farkında olan Helen'in üstünlüğü bir tokalaşmayla karşılık vermekten başka çaresi yoktu. Ancak Reynolds'un elini bırakmayı reddederek ona sımsıkı sarılması onu şaşırttı.

"Senin hakkında ne derlerse desinler, DI Grace," diye devam etti, genişçe gülümseyerek. "Her zaman adamını buluyorsun.

Gözleri şimdi onunkilere kilitlenmişti, çıplak düşmanlığı gülümsemesinin sıcaklığını yalanlıyordu. Tüm iyi niyet ifadelerinin kâğıt üzerinde kaldığı, Helen'den dün gece olduğu kadar şimdi de nefret ettiği hemen anlaşılmıştı. Bu bir meydan okumaydı.

hiçbir şeyin unutulmadığını ya da affedilmediğini biliyordu ve bu onun kaçmaya niyetli olduğu bir meydan okuma değildi. Helen elini çekmek yerine baskıyı artırdı, uzun parmakları Reynolds'ın ısırik yarasını buldu ve üzerine sertçe bastırdı. Bilgisayar mühendisi aniden elini çekip kurtarmadan önce bir acı sarsıntısı, bir öfke parıltısı görmekten memnun oldu.

Helen soğuk bir şekilde gülümseyerek, 'Duygularımız karşılıklı, Polis Memuru Reynolds,' diye karşılık verdi. "Sizinle çalışmak bir onurdu.

Diğerlerinin izlediğinin farkında olan Reynolds cevap vermedi, bunun yerine kibarca başını salladı ve görevine geri döndü. Helen onun gidişini tedirgin bir şekilde izledi ve Polis Memuru Dave Reynolds'da kötü niyetli, görünmeyen bir şeyler olduğuna her zamankinden daha fazla ikna oldu. Dönerek bisikletine doğru yürüdü, derin düşüncelere dalmıştı, rotasını son anda değiştirerek polis şeridinin yanında durmuş olan ve olup bitenleri izleyen DC Wilson'a doğru yöneldi.

"DC Wilson, bir kelime ...?"

Aceleyle ona doğru koştu. Ceketinin cebinden çantasını çıkaran Helen, Jackie Reynolds'kendisine verdiği iki adet 20 sterlinlik banknotu eldivenli parmaklarını kullanarak aldı ve bir kanıt torbasına attı.

Bunları en kısa zamanda Meredith'e götür, olur mu? Ondan uyuşturucu izleri, bilinen suçluların parmak izleri, suç teşkil edebilecek herhangi bir şey aramasını iste, tamam mı?

"Peki bu?" diye sordu meslektaşı, merakla.

"Mümkün olduğunca çabuk.

İpucunu alan Wilson aceleyle arabaya doğru gitti. Helen bisikletinin yanında oyalanıyor, kendi düşüncelerinde kayboluyordu. Bu soruşturmayı sürdürmekte haklı mıydı? PC Reynolds gerçekten de onun özel ilgisine layık mıydı? Yoksa aklını tamamen mi yitirmişti?

İçgüdüleri başından beri yanlış mıydı?

Bölüm 53

"Davanın hızlı ve kararlı bir şekilde çözüme kavuşturulmasından dolayı ekibinizi yürekten tebrik etmek istiyorum.

Charlie, yükselen öfkesini bastırarak Başkomiser Rebecca Holmes'a baktı. Belli ki bu duygularda yalnızdı, zira birimin geri kalanı parti havasındaydı ve Holmes da sanki sihirli bir değnek değmiş gibi olay odasında belirip herkese gülümseyerek ve el sıkışarak ona katılmaya kararlı görünüyordu.

'Açıkçası, hala yapılması gereken işler var,' diye devam etti istasyon şefi parlak bir şekilde. 'Naomi Watson'ı bulmak, en azından bu dava söz konusu olduğunda, en önemli önceliğimiz olmaya devam ediyor ve Ryan Marwood'un son birkaç gündeki hareketlerinin adli bir analizi gerekiyor. Ancak dikkatli ve metodik bir dedektiflik çalışmasıyla kızımızı bulup eve sağ salim getirebileceğimizden eminim.

İnanılmaz bir şekilde, ekipten birkaç kişi alkışlamaya başladı, hatta içlerinden biri çığlık attı. Holmes devam etmeden önce alkışları nezaketle kabul etti:

'Her neyse, bu davadaki gayretli çalışmalarınız için polis komiserine teşekkürlerimi eklemek istiyorum. Her ne kadar Marwood'un gözaltında olmasını tercih etsek de, tehlikeli bir yırtıcı sokaklardan uzaklaştırıldı ve bunun için hepimiz müteşekkirimiz.

Charlie Holmes'a dikkatle baktı. Bu Helen'e üstü kapalı bir gönderme miydi? Onu yakalamak için kendi hayatını tehlikeye atmış olmasına rağmen mi? Bunu söylemek imkânsızdı ama amirinin işi henüz bitmemişti.

"DC Jennings'e de teşekkür etmek gerekir. Onun inatçı kararlılığı ve kartal gözlü uyanıklığı olmasaydı, Ryan Marwood

ağdan kaçtı. Bu şehrin kadınları, vatandaşları ona gerçekten minnet borçludur.

Bir alkış tufanı daha koptu, bu kez daha yüksek sesle ve sırt sıvazlamalar eşliğinde. Charlie öfkesinden neredeyse boğulacaktı - Jennings çok az şey yapmıştı ve bir şüphelinin ölümü gerçekten kutlama sebebi miydi? - Holmes'un kendisine birkaç teşekkür sözü vermesini bekliyordu. En iyi sahte gülümsemesini hazırlamıştı ve övgüleri zarafetle kabul etmeye hazırdı, ama Holmes onu şaşırtacak ve hayrete düşürecek şekilde tutumunu değiştirdi.

Her neyse, söylemek istediklerim bu kadar. DI Grace tekrar ortaya çıktığında, eminim size ayrı ayrı görevler verecektir. Naomi Watson'ın öncelikli olduğu açık, özellikle de ortadan kaybolmasının yarattığı ilgi göz önüne alındığında, ama Freemantle cinayetinde de ilerleme kaydedebileceğimizi umuyorum, böylece operasyonumuzun genişliğini gerçekten gösterebiliriz.

Charlie çoktan kapıya doğru yola çıkmıştı. Aniden ayrılışının dikkat çekeceğini biliyordu ama ekibin önünde küçük düşürülmeye hazır değildi. Liderlik ekibinin hayati bir parçasıydı, işini yapabilmek için birimin saygı ve sadakatine muhtaçtı ve Holmes'un hesaplı küçümsemesi onu zayıflatmak için tasarlanmış gibiydi. Eh, sessizce oturup bu tür bir hakareti kabul edecek değildi, bunun için çok uzun bir yaşı vardı.

Öfkeyle kapıyı iterek dışarı çıkan Charlie, uzun koridora çıktı ve hızla asansörün yan tarafına doğru ilerledi. Biraz temiz havaya, düşünmek için biraz zamana ihtiyacı vardı; herkesin görebileceği, çok zarar verici bir öfke patlamasından kaçınmak için kendini toparlaması gerekiyordu. Düğmeye basarak ileri geri adım attı, serbest bırakılmayı bekledi ama bunu yaparken yaklaşan ayak seslerini duydu. En kötüsünden korkarak sertçe başını kaldırdı, yüzü öfkeli bir düşmanlık içindeydi, ama PC Beth Beamer'in yaklaştığını görünce ifadesi yumuşadı.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim, DS Brooks," dedi genç gözetim memuru, onun karanlık ruh halini hemen fark etmişti. 'Ama Brent Mason'ı az önce getirdiğimi bilmeniz gerektiğini düşündüm. DI Grace onunla konuşmak istediğinizi söyledi?

Charlie anında ruh halinin hafiflediğini hissetti ve gülümseyerek, "DI Grace'e hemen haber verin lütfen. Ve benim de ona katılacağımı söyle.

sorgu odasında.'

Charlie çoktan harekete geçmiş, asansöre binmiş ve birinci katın düğmesine basmıştı. Hayal kırıklığına uğramıştı, öfkeliydi, şimdi kaynayan duyguları için bir çıkış noktası vardı: aşağıda onu bekleyen, farkında olmayan, uysal bir kurban. Ve bundan en iyi şekilde yararlanmaya niyetliydi.

Bölüm 54

Onlara ölü gözlerle ve düşmanca baktı, asık suratına meydan okuma kazınmıştı.

'Freemantle'ın vurulmasıyla ilgili olarak beni içeri çektiyse, yanlış ağaca havlıyorsunuz. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum.

Brent Mason kirli sakalını kaşdı ve karşısındaki iki kadına iddialı bir şekilde baktı. Charlie yüksek sesle gülebilirdi, 'saldırı en iyi savunma biçimidir' stratejisi ne yazık ki yanlıştı. Helen'a bir bakış attıktan sonra Mason'a döndü.

'Ama Main Street ekibiyle çalışıyorsun, değil mi? Anlaşmalar yapıyor, para topluyor, teslimatlar yapıyorsun...'

"Asla, bir kez bile," diye karşılık verdi satıcı, meydan okuyarak.

"Brent, daha önce alındığınızda üzerinizde çok sağlıklı miktarda kokain vardı, hepsi de düzgün küçük çantalarda.

'Benim değil. O tür dokunmam.'

Mason, Charlie'ye kaşlarını çatmış, açıkça meydan okuyordu, bu yüzden Helen onu rahatlatmak için araya girdi.

'İyi haber şu ki Brent, buraya bunu konuşmaya gelmedin *ya da* Freemantle olayı hakkında.'

Mason yavaşça başını sallayarak sandalyesine geri oturdu, rahatlama şüpheyle karışmıştı. Gözleri Helen'de kaldı, o da devam etti.

'Anladığım kadarıyla üç gece önce Lordship Road alt geçidinde memurlarımızdan biriyle karşılaşmışsınız. Aslında bu sabah yakanıza yapışan memurla aynı memur,' diye devam etti Helen hızlıca. "Bir şey çağrıştırdı mı?

"Bana hatırlatmak zorunda mısınız?

"Polis memuru Beth Beamer dokuz Kasım Perşembe günü saat 21.00'den hemen sonra sizinle konuştu. Elinizde bir uyuşturucu olduğundan şüphelenmiş.

C sınıfı uyuşturucu, potansiyel olarak tedarik etme niyetiyle, bu yüzden üzerinizi aradı.

Mason itiraz etmek üzereydi, bu yüzden Helen önce davrandı.

"Brent, vücut kamerası sayesinde tüm karşılaşmayı kayda aldık. Konuşma, yüzünüz, tarih ve saat ve yeşil North Face pufunuzdan aldığı poşetler, lütfen saçmalamayı kesebilir miyiz?

Krupiye bir kez daha şaşırmış görünüyordu, suçlamasındaki ayrıntı düzeyine şaşırmıştı, ama hemen kayıtsız davranarak Helen'e bir iyilik yapmak istercesine omuz silkti.

'Söyleyecek başka ne var o zaman? Eğer tüm bunlar lanet olası bir bulundurma suçlamasıyla ilgiliyse, gerçekten yapacak yeterince işin yok demektir,' diye çıkıştı.

"Konu o gece tünelde seninle birlikte başka kimlerin olduğuyla ilgili," diye araya girdi Charlie. 'Bizden bir şeyler sakladığınızı hissetmediğimiz sürece, anlaşmanızla ilgilenmiyoruz. Söyle bana, bu kızı tanıyor musun?'

Naomi Watson'ın bir fotoğrafını masanın üzerinden krupiyeye doğru kaydırıldı. Brent Mason isteksizce fotoğrafı aldı ve yakından inceledi.

"O ne? Fahişe mi? Keş mi? Evsiz mi?" diye sordu.

"İkincisi, ama olay yerinde yeni.

Mason fotoğrafı masanın üzerine koyarak, "Onu gördüğümü hatırlamıyorum," diye devam etti. "Ama aşağıda zaman birkaç kişi olur, bu yüzden herhangi bir kişiyi seçebileceğimden emin değilim.

"Peki ya bu adam?

Helen ona Ryan Marwood'un yeni çekilmiş bir fotoğrafını uzattı. Brent fotoğrafı dikkatle inceler gibi oldu ama Helen göz bebeklerinin büyümesinden satıcının onu tanıdığını hemen . Brent muhtemelen kendisini bu ahlaksız, kötü şöhretli figürden uzaklaştırmak için bir yalan uydurmaya çalışıyordu, bu yüzden Helen hemen devreye girdi.

"Onu tanıdığınızı görebiliyorum ama tüm geçmişini bilmeme gerek yok. Sadece Perşembe akşamı onu Lordship Road alt geçidinde görüp görmediğinizi söylemenizi istiyorum.

Uzun bir duraklama oldu, Brent Helen'dan Charlie'ye baktı ve tekrar geri döndü, kendine değerli saniyeler kazandırdı. Belli ki

Ne cevap istediklerini, hangi cevabın onu kancadan tartıyordu.

"Evet, oradaydı. Sanırım 9.15 gibi geldi."

Helen midesindeki düğümün gevşediğini hissetti. Pek ideal bir tanık sayılmazdı ama en azından Marwood'un o gece orada olduğuna dair ellerinde bir kanıt vardı.

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Çünkü onunla konuştum."

Şimdi şaşırma sırası Helen'deydi.

"Onunla gerçekten iletişim kurdunuz, sohbet ettiniz mi?"

Mason temkinli bir şekilde 'Elbette,' diye cevap verdi. "Biz... arada bir birlikte iş yapıyoruz."

"Sade İngilizce lütfen, Brent," diye ısrar etti Helen. "Onun satıcısı olduğunuzu mu söylüyorsunuz?"

"Sanırım öyle," diye cevap verdi, yüksek burnunu çekti ve sanki bu itirafının uçup gitmesine yardımcı olacakmış gibi tavana baktı.

"Bu ne zamandır devam ediyor?"

"Altı aydır, ara sıra?"

"Hemen hemen serbest bırakıldıktan hemen sonra," diye araya girdi Charlie, hesap yaparak.

"Peki senden ne satın aldı?" Helen baskıyı sürdürerek devam etti.

"Her türlü, ot, uyuşturucu, uyuşturucu. Ama son zamanlarda, gerçekten de sadece sert şeyler var."

"Spesifik olarak?"

"Eroin."

Şimdi Mason'ın bakışları yere çivilenmişti ama Helen onun endişelerini elinin tersiyle itti.

'Brent, dediğim gibi, hayatta nasıl para kazandığınla ilgilenmiyorum, ama o gece Ryan Marwood'la karşılaşmanızın koşullarını açıklığa kavuşturmak istiyorum. Bu yüzden lütfen bana tam olarak ne olduğunu ayrıntılı olarak anlat."

Sandalyesine geri yaslanan kıpır kıpır satıcı cevap verdi:

"Sanırım akşam 9'dan hemen önce oraya vardım. Benim için iyi bir nokta, erişimi kolay, tünelde kamera yok, müşteriler bunu seviyor."

Her neyse, dediğim gibi, 9.15 civarında bir minibüsün gördüm. Direksiyonda da Marwood vardı.

"Minibüs bu olabilir mi? Charlie araya girerek Mason'a Renault Movano'nun bir fotoğrafını uzattı.

"Doğru gibi görünüyor. Kesinlikle o renkteydi ve o tür şekli vardı, kutu gibi...'

"Minibüsün tünele girdiğini gördünüz mü?

"Elbette, arabasıyla gelirken o tarafa bakıyordum.

"Peki onunla konuşmanız sırasında ne oldu?

Her zamanki gibi. Biraz şakalaştık, sonra malları istedi. para vardı, ben de bir arkadaşına başımla işaret ettim, o da getirdi.

"Ve sonra? Helen endişesini gizlemeye çalışarak sordu.

"Sonra hiçbir şey olmadı. O gitti ve ben de bir sonraki için bekledim.

"Çekip gitti.

'Elbette. Sanırım vitesle takılmak istedi. Çok gergin görünüyordu.'

"Minibüsün tünelden çıktığını gördün mü?

Mason, Helen'in ses tonundaki yoğunluk ve ciddiyet karşısında kafası karışmış bir şekilde, "Evet," diye cevap verdi.

Tünelde başka bir yerde durmadı mı? Kimseyle konuşmadı mı? Kimseyi aldı mı?'

'Hayır, yandı gitti. Ağzım dumanla doldu.'

'Ve sonra geri dönmedi mi? Siz fark etmeden geri dönmüş olamaz mı?

Helen bunun neredeyse imkânsız olduğunu biliyordu, özellikle de Marwood'un bunu yaparken çekilmiş bir görüntüsü olmadığı için, ama emin olmak zorundaydı.

İmkânı yok. Önümden geçen her aracı yakından izliyordum. Şu anda tüm bu olaylar yaşanırken bunu yapmak zorundasın.

Helen Charlie'ye baktı, sonra tekrar satıcıya döndü, yüzünde ciddi bir ifade vardı.

Mason, odadaki ruh halinin değişmesinden açıkça ürkmüş bir şekilde, "Tanrı şahidim olsun, aynen böyle oldu," diye itiraz etti. 'Arabayla geldi, vitesi aldı ve gitti, hikâyenin sonu. Şimdi benden başka bir şey istiyor musun yoksa gidebilir miyim?

"Elbette gelebilirsin," diye onayladı Helen, "Sabah ilk iş," diye eklemekten önce.

"Ne?" diye karşılık verdi satıcı, dehşetle. "Bir geceyi nezarethanede .

"Bence öylesin, Brent," diye karşı çıktı Helen hızla. 'Üzerinde bu kadar kokain varken yakalanıp buradan elini kolunu sallayarak çıkmayı bekleyemezsin...'

'Hayır, hayır, anlaşıma bu değildi. Hamurumu nasıl yaptığımla ilgilenmediğini söylemiştin...'

Satıcı itiraz etmeye devam etti ama Helen çoktan arkasını dönmüş, hızla kapıya doğru ilerliyordu. Brent Mason hücrede rahat bir akşam geçirecek olsa da Helen ve Charlie için gece daha yeni başlıyordu. Bunu bilmesinin hiçbir yolu olmamasına rağmen, küçük çaplı satıcı Ryan Marwood'u Naomi Watson'ın kaçırılması olayına karışmaktan az önce temize çıkarmıştı.

Bölüm 55

Polis memuru Dave Reynolds hediye başını kaldırıp önünde gergin ve heyecanlı bir şekilde duran şık giyimli eşine baktı.

"Hadi o zaman, aç şunları!" diye yalvardı ona. "Bütün gün eve gelmeni bekledik.

"Biz mi? Reynolds soğukkanlılıkla cevap verdi.

"Archie burada olmak istedi," diye ekledi savunmacı bir tavırla. 'Beşe kadar bekledi ama futbol antrenmanı var. Sana söylemiştim, bu sabah hatırlatacaktım ama o kadar erken gittin ki...'

"Yani hep birlikte olamamamız benim suçum mu?

'Oh, böyle yapma Dave, işler böyle gelişti.

Hadi, aç onları.'

Rahatlayan Reynolds ceketini en yakındaki sandalyeye asarak ilk hediyesi aldı. Kağıdı yırttığında yepyeni bir Apple saatiyle karşılaştı.

"İstedğin bu muydu? Jackie cıvıladı. "Doğru model ve renk mi?

' isabet. Teşekkür .'

"Benim için bir zevk, hazine," diye mırıldandı Jackie. "Peki ya gerisi?

Reynolds eşyalarını metodik bir şekilde açtığında yeni bir çift koşu ayakkabısı, hisse senedi alım satımıyla ilgili bir kitap, bir poker seti, birkaç siyah kot pantolon ve son olarak da köpeği için kenarları yüksek görünürlüklü yeni bir deri tasma buldu.

"Willow'un bunun içinde oldukça şık görüneceğini düşündüm. Ayrıca onu güvende tutar.

Reynolds yumuşak bir sesle, 'Çok ,' diye karşılık verdi. 'Aslında, *bütün* Çok düşüncelisiniz...'

"Memnun etmeyi amaçlıyoruz.

Jackie Reynolds küçük bir reverans yaptı ve bunu yaparken kendi kendine kıkırdadı.

'Şimdi, dolapta birkaç biftek var. Neden onları hazırlamıyorum, biraz şarap açar, birlikte güzel bir akşam yemeği yeriz?

Kocasına sevgi dolu ve sıcak bir şekilde gülümsedi ama karşılık olarak hiçbir şey almadı.

"Burayı kendimize ayırmayalı uzun zaman oldu," diye devam etti Jackie oyunbaz bir tavırla, ses tonuna sinmiş bir gerginlik vardı şimdi. 'Romantik bir gece geçirmek güzel olurdu...'

Reynolds sakince, "Kulağa çok hoş geliyor," diye cevap verdi. 'Ama buna geçmeden önce gereken başka bir şey var mı?

"Sanmıyorum," diye cevap verdi Jackie kararsızca.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?

Hayır, hayır. Dediğim gibi, sadece bekliyordum-'

"Bu sabah bir ziyaretçiniz olduğu gerçeği gibi.

Anında Jackie'nin yüzü düştü. Bunu kocasına itiraf etmeden kurtulmayı umuyordu ama artık çok az seçeneği vardı.

"Komşular yine dedikodu yapıyor, değil mi?" diye ters ters cevap verdi. 'Kimdi o? Janet mı? Peter mı?' diye suçladı.

"Bana kimin söylediği önemli değil. Kimdi o?'

'O... o bir polis memuruydu.

Reynolds ona sert ve soğuk bir şekilde baktı. Jackie şimdiden paniklemeye başlamıştı, göğsü sanki nefes almakta zorlanıyormuş gibi hızla inip kalkıyordu.

"Arabanın fren lambası çalışmıyordu, o yüzden beni kenara çekti.

"Nereye?

Burada. . Bana ceza kesmesi gerektiğini söyledi. "Işığın çalışmadığını kontrol ettiniz mi?

"Neden ki? Jackie elini göğsüne götürerek hırıldadı. "Boş ver. Kimdi o?'

'Helen Grace, I düşünmek o dedi. O temelli içinde Southampton Central, seni tanıdığını söyledi.'

"Ne oldu?

"Hiçbir şey," diye ısrar etti Jackie, daha da telaşlı görünüyordu. "Bana ceza yazması gerektiğini söyledi, biz de içeri girdik ve-

"*Buraya* mı geldi? Reynolds öfkeyle sordu.

Jackie kocasına baktı, şimdi dehşet içindeydi. Nefes nefese kalmaya başlamıştı, astımı enerjisini ve nefesini tüketiyordu.

"Solunum cihazımı alayım, sonra-" "Önce soruya cevap ver.

Jackie durdu içinde onu izler, bakıyor geri at onu kocasına yalvardı. Ama yüzü granit gibi sertti.

'Evet, o... o buraya geldi,' diye kekeleydi. "Ve?

Sonra ne oldu?

"Yazdı, biraz sohbet ettik. Polislik hakkında, senin hakkında. "Seni aptal sürtük.

Bu sözler Jackie'nin yüzüne bir tokat gibi çarptı. Tüm şefkat ve kutlama duygusu buharlaşmış, yerini yakıcı bir öfke ve acı bir hayal kırıklığı almıştı.

"O koca ağzını neden açtın lan?

"Başka seçeneğim yoktu. Buradaydı, sorular soruyordu, ne yapmam gerekiyordu?

'Hiçbir şey söylememen, bileti alman ve çeneni kapalı tutman gerekiyordu. Bütün bunların buraya girmek, evimize, hayatımıza bir göz atmak için yapılmış bir oyun olduğunu anlamalısın. Eminim etrafa iyice bakmıştır, değil mi?'

"Hayır, pek sayılmaz. Yani beklediğimden biraz daha uzun kaldı ama ben sadece konuşkan olduğumu düşünmüştüm.

"Tanrım, Jackie, beynini kullan. O bir sivil polis, lanet olası CID. Seni trafik suçu için kenara çekip, ceza yazıp, lanet olası evimize girip konuşmak onun ne haddine. Bunların hiçbiri sana garip gelmedi mi? *Gerçekten* bu kadar aptal mısın?'

Jackie gözyaşları içinde, "Doğru düşünemiyordum," diye itiraz etti. "Ceza almaktan korkuyordum. Onun sadece işini yaptığını ve benim de iyi davranmam gerektiğini düşündüm.

Reynolds alaycı bir tavırla, 'Ne kadar da senli benli konuşuyorsun,' dedi. 'Hiçbir zaman kutudaki en keskin alet olmadın, değil mi?

Bak, özür dilerim mı? Neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum ama özür dilerim. Şimdi lütfen...'

Durakladı, nefesi kesilmişti, kelimeleri bulamıyordu, sonra mırıldandı:

'... lütfen birlikte güzel bir akşam geçirebilir miyiz?

"Geceyi zaten mahvettin, ne anlamı var ki?" "Öyle deme...

Nefes nefese kalmıştı, şimdi ayakları üzerinde dengesiz görünüyordu, ama sebat etmeyi başardı.

"Lütfen böyle söyleme Dave. Önümüzde koca bir gece var... Benim... Benim planlarım var...'

Devam edemedi, şömine rafından astım spreyini almak için uzaklaştı. Ama Reynolds onun için çok hızlıydı, önce yaklaştı ve kaptı. Kafası karışmış bir halde elini uzattı ama bir kez daha hüsrana uğradı. Karısından daha uzun boylu olmamasına rağmen Reynolds'un eli daha uzundu ve yüzünde muzaffer bir ifadeyle ilacı arkasından uzattı.

"Dave, lütfen...

Ama adam ona nefretle bakmaya devam etti ve uzattığı koluyla onu uzakta tuttu. Umutsuzluğa kapılan Jackie inhaleri almak için hamle yaptı ama adam onu uzaklaştırdı.

"İhtiyacım var.. Ben..

Sandalyeyi kavradı, aniden ayakları üzerinde dengesizleşti. Göğsü patlayacak kadar daralmış, nefes alıp vermesi zorlaşmış ve görüşü kararmıştı. Sanki oda üzerine kapanıyormuş gibi hissediyordu.

"Dave, ben...

Bir adım daha atarak elini yalvarırcasına uzattı. Adam yarı kızgın, yarı eğlenmiş bir halde onun çaresizliğinin tadını çıkararak izledi. Sonra yavaşça kolunu kadının minnettar avucuna bastırdı.

"Teşekkür ," diye nefes aldı.

Ama daha fazla ilerleyemedi, Reynolds yumruğunu karnına indirdi. Jackie hemen iki büklüm oldu ve yere yığıldı. Ancak Reynolds onunla ilgilenmek, kalkmasına yardım etmek için hiçbir girişimde bulunmadı. Bunun yerine, köpeğe ıslık çalarken ceketini kaptı. Willow koşarak yanına gelirken, Reynolds yüzünde küçümseme ve öfke dolu bir ifadeyle karısına baktı.

"Hiçbir şey için teşekkürler, kaltak.

Ve sonra Jackie nefes açıcısının üstünü yırtıp, hıçkıra hıçkıra ağlarken bile açgözlülükle emerek arka kapıyı arkasından çarparak gitti.

Bölüm 56

'Yardım , lütfen! *Lütfen* biri bana yardım etsin...'

Mia yerde baygın yatarken Naomi çığlık atıyor, nefessiz kalıyor, gözyaşlarına boğuluyor, korkudan başı dönüyordu; hasarlı ciğerleri yavaş yavaş mücadeleyi bırakıyordu. Naomi arkadaşını hayata döndürmek için çabalamış, Mia'yı tokatlamış, okşamış, hatta üzerine tükürmeye bile kalkışmış, su içmesi için nfile bir çabayla lifli tükürüğünü Mia'nın dudaklarına, ağzına sürmüştü. Ama hiçbir şey işe yaramamış, arkadaşı kollarında sırtüstü ve cansız yatmaya devam etmişti, bu yüzden sonunda onu terk etmiş, menteşeli kapılara doğru sürünerek uzaklaşmıştı. Artık herhangi bir kurtuluş umudu varsa, bunun dışarıdan gelmesi gerekiyordu. Mia'nın tıbbi müdahaleye, uygun bir yardıma ihtiyacı vardı - onu esir alan kişiden, yoldan geçen birinden, çaresiz yakarışlarını duyabilecek herhangi birinden.

Burada ölüyoruz. Lütfen, biri ...'

Ama çığlıkları ona yankılandı, alaycı ve umutsuzdu. Naomi yanıyordu, vücudu titriyordu, tam bir panik atağın ortasındaydı, ama vücudunda ne güç ne de nefes kalana kadar vazgeçmeyi reddetti.

"Pleeeeeaaaaassssseeeeeee!" diye bağırdı, gücü tükenmeden önce mümkün olduğunca uzun süre tuttu.

Başını duvara yaslayan Naomi derin derin nefes alıyor, göğsü öfkeyle inip kalkıyor, kararlılığı her geçen saniye daha da zayıflıyordu. Kendisini yutmakla tehdit eden gözyaşlarını tutmaya çalışarak gözlerini kapadı ve sessiz bir dua mırıldandı.

Ve sonra onu duydu. Yukarıda bir gürültü. Ayak sesleri giderek yükseliyor, doğrudan hücrelerine doğru ilerliyordu. Birkaç dakika sonra kapı hızla açıldı ve kendilerini esir alan kişi içeri girerken içeriye serin bir hava doldu. Naomi tuğlalara tutunmuş, dik duracağına zar zor güveniyordu. O

Yorgun, perişan ama bir o kadar da rahatlamışlardı. Terk edilmemişlerdi. O geri gelmişti.

"Ona ne oldu böyle?"

İşkencecileri çoktan Mia'nın yanına çömelmişti.

"Enfeksiyonu var, ateşi yüksek," diye mırıldandı Naomi. 'Akciğerleri iflas etmiş. Bir doktora görünmesi gerekiyor; hastaneye gitmesi gerekiyor.

Onu görmezden gelerek ceketinin cebinden bir şırınga çıkardı. Mia'nın kirli kolunu kıvrarak, kesiği için temiz bir nokta seçip tıpayı yavaşça aşağı itmeden önce acele etmedi. Şırıngayı çıkararak onu yakından izledi. Naomi de odanın diğer ucundan aynı şeyi yaptı, mucizevi bir iyileşme, herhangi bir yaşam belirtisi için umutsuzdu. Bir saniye geçti, sonra bir saniye daha, her biri sonsuzluk gibi geliyordu. Sonra birden Mia'nın nefesi kesildi, dimdik oturdu, öksürük krizine girmeden önce ciğerlerine çılgınca hava çekti. Onu yakalayan kişi, öksürük kesilene kadar Mia'yı dik tuttu ve endişeyle onu izledi. Sonra onu tekrar yere yatırdı; göğsü inip kalkıyordu, çaresizce hastaydı ve acıyla kıvranıyordu ama yaşıyordu.

"Tanrıya şükür..." diye Naomi, içinden rahatlama akıyordu. 'Ne oldu? bu mi?'

Ama onu görmezden geldi, dikkati sadece kendi sorumluluğuna odaklanmıştı. Mia'yı kucağına almış, sanki iyileşmesinin tek sorumlusu kendi bakımymış gibi ona fısıldıyordu. Naomi sadece rahatlamak için değil, aynı zamanda onun ani gelişinden beri kapalı alandaki sıcaklık belirgin bir şekilde düştüğü için de titredi. Ve Naomi şimdi bunun nedenini anlıyordu. Kapıyı kapatmayı unutmuştu. Menteşeli duvar önünde açık duruyordu, kışkırtıcı ve davetkâr.

Kendisini yakalayana dönüp baktığında, onun dikkatinin tamamen Mia'ya odaklanmış olduğunu fark etti. Mia hâlâ zincirlerle duvara bağlıydı ama bu kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı. Belki ayakkabılarından, çoraplarından kurtulursa, ayaklarını bir şekilde bağlarından kurtarabilirdi. Çok zor görünüyordu ama Naomi'yi kaçma, bu korkunç yerden kurtulma arzusu ele geçirmişti.

Açıklığa doğru belli belirsiz bir adım attı, sonra bir adım daha, sonra bir adım daha. Yine de tepki vermedi, bu yüzden şimdi dışarı baktı, dağınık odayı, uzak köşedeki yukarı çıkan merdiveni ve

uzakta. Ayağını ayakkabısından çıkararak sessizce eğildi ve kirli çorabını terli ayak parmaklarından çekti. Sonra bileğindeki halkayı kavrayarak bileğini oynattı, biraz hareket etmeye çalıştı. Ayağını ıkarabilirse koşabilirdi, hayatı için koşabilirdi ...

"Buradan çıkmak , değil mi?

Dehşete kapılan Naomi başını kaldırdığında onu kaçıran kişinin ayağa kalktığını ve yüzünde alaycı bir ifadeyle doğrudan kendisine baktığını gördü.

"şanslısın tatlım," diye devam etti sırtarak. 'Bu gece Mia'yı kullanacaktım ama kimseye faydası yok, o yüzden sanırım sıra sende.

Naomi aniden dehşete kapıldı, önerdiği şeyin dehşeti eve çarptı.

"Biraz temiz hava size iyi gelecektir.

"Hayır, lütfen...

Naomi hızla geri çekiliyordu ama adam daha hızlı bir şekilde Naomi'nin üzerine atıldı ve yumruğunu karnına indirdi. şok geçiren Naomi iki büküm oldu, soluk soluğa kaldı ve tepki veremededen, karşı koyamadan adam onun üzerine atıldı, bağlarını çözdü ve bileğini yakaladı.

"Hayır, hayır, bunu istemiyorum.

Ama sanki onu duymuyordu, sanki duyguları, ıstırabı hiç var olmamış gibiydi. Doğrulurken, onu kaçıran kişi ona iğrenç bir heyecanla baktı, sonra da onu odadan dışarı sürükledi.

Bölüm 57

"Sana ne yaptı böyle?

Archie yerde kıvrılmış yatan, çektiği çileden dolayı nefessiz ve gözyaşları içinde olan annesinin yanına çömelmişti.

"Bir şeyim yok, iyiyim," diye itiraz etti Jackie, hırıltılı bir sesle. "Sadece inhalerimi zamanında .

Uzun bir nefes daha çekti ve çok önemli olan buharı ciğerlerine çekti.

"Bana yalan söyleme," diye karşılık verdi genç kız. "Bunu sana o yaptı, değil mi?

Gözleri açılmış hediyelere, doğum günü kartlarına kaydı. "Ne oldu? Tartışma ne hakkındaydı?"

Ama annesi sadece başını salladı, nefesini tuttu, kendini topladı.

'Tanrı aşkına, bugün onun lanet olası doğum günü. Yılın tek gününde keyfi yerinde olmalı. Ve o *bunu* mu yapıyor?'

Jackie ayağa kalkmaya çalışarak, "Sorun yok, ben iyiyim," diye cevap verdi. "Sadece aptalca bir yanlış anlaşılmaydı.

"Sana nereden vurdu? Archie ısrar etti.

"Lütfen aşkım, bu işin peşini bırakabilir miyiz?" diye yalvararak ona uzandı.

'Hayır, hayır, bunu öylece bırakamayız. Biz her zaman "oluruna bırakırız". Bu yüzden bize hep bok gibi davranıyor.

Tezgâha doğru yürüyen Archie, kartları ve hediyeleri yere süpürdü. Yere düştüler, sonra sessizlik oldu. Ağır, yüklü bir sessizlik. Archie terlemiş ve sinirli bir halde aynada kendini gördü, sonra yüz hatlarının öfkeyle buruştuğunu görünce dehşete kapılarak arkasını döndü. Jackie ona baktı, ağlamaklı ve kederliydi,

Sonra oğlunun etrafından dolaşarak eğilip kartları toplamaya başladı.

"Bırak onları.

Ama kadın ona , dağınık kartları bir araya topladı. "Bırak onları dedim!

"Ve ortalık darmadağın mı olsun? Jackie cevap verdi, sözleri sahte parlaklığıyla sarsıcıydı. "Hiç sanmıyorum. Bugün özel bir gün, her şeyi hazırlamak için çok çaba harcadım, son dakikada her şeyin mahvolmasını istemiyorum.

Döndüğünde oğlunun kendisine deliymiş gibi baktığını gördü.

'Cidden bunu yapmayacaksın, değil mi? Hiçbir şey olmamış gibi devam etmeyeceksin, değil mi?

"Hiçbir şey olmadı.

"Sana vurdu anne. Seni yerde bir yığın halinde bıraktı.'

'Neden bahsettiğini bilmiyorsun, Archie. Sen burada değildin.'

"Olmama gerek yok. Onu tanıyorum, neler yapabileceğini biliyorum ...'

Babasının aileye karşı işlediği sayısız suçu sıralayarak konuyu daha da genişletmek üzereydi ki Jackie bir adım öne çıkarak parmağını onun dudaklarına götürdü.

"Lütfen bebeğim, bugün olmaz. İşlerin zor olduğunu, mutsuz olduğunu biliyorum ama lütfen bunu bugün yapmayabilir miyiz?

Hüzünlü, gözyaşı lekeli gözleri onunkilere kilitlendi, yalvarıp yakarıyordu. 'Lütfen, benim için, hiç gibi davranabilir miyiz? Bu güzel bir aile günü geçirdik mi?'

Bu çirkin, mantıksız ve kesinlikle kimseyi kandıramayacak bir maskaralıktı. Ama annesinin çaresizliği, çektiği eziyet karşısında başka ne yapabilirdi ki? Archie safrasını yutarak ve yüzüne acı dolu bir gülümseme yerleştirerek yavaşça başını salladı ve annesini kollarının arasına alarak ona sımsıkı sarıldı.

Bölüm 58

On altı şaşkın yüz ona bakıyordu, bazıları şaşkın ve tedirgin, bazıları ise düpedüz kızgın görünüyordu. Helen, Brent Mason'la yaptığı görüşmenin ardından Büyük Olay Ekibine genel bir çağrı yaparak hepsini üsse geri çekmişti. Şimdi onun önünde dizilmişlerdi, sessiz ve düşünceli, az önce duydukları karşısında sersemlemişlerdi.

"Bu işi doğru yapmak zorundayız," diye devam etti Helen, korkutulmayı ya da yönlendirilmeyi reddederek. 'Ve şu anda bildiklerimiz ışığında, Ryan Marwood'un Naomi Watson ve Mia Davies'in kaçırılması olaylarına karışıp karışmadığını ciddi bir şekilde sorgulamamız gerektiğini düşünüyorum.

DC Jennings uzun ve yüksek sesle nefes verirken, meslektaşlarından birkaçı hiç etkilenmemiş bir şekilde başlarını salladı.

'Meredith Walker'ın ekibi Marwood'un kullandığı Renault Movano'nun kapsamlı bir taramasını tamamladı. Naomi ya da Mia'ya ya da Ryan Marwood herhangi birine ait hiçbir DNA izine rastlanmadı.

"Temizlemiş olabilir mi? DC Reid önerdi.

"O kadar mı?" diye yanıtladı Helen kuşkuyla. "*Hiç* iz bırakmayacak kadar mı?

"Dahası," dedi Charlie söze karışarak, "Jim Grieves'in Marwood'un vücudunda yaptığı incelemede yakın zamanda cinsel aktiviteye dair hiçbir iz bulunamadı. Marwood çok fazla yıkanan biri değildi, en fazla haftada bir duş alırdı, ama vücudunda ne meni, ne kayganlaştırıcı, ne de yabancı kasık kılı izi vardı, hiçbir şey yoktu. Yakın zamanda aldığı bir yara, yabancı deri hücreleri ya da tırnaklarının altında DNA, boğuşma ya da yakın zamanda cinsel saldırıya uğradığını gösteren herhangi bir şey de yoktu.

"Jim'e göre," diye ekledi Helen, "vücudunda bol miktarda taze iz ve çok sağlıklı bir yoğunlaşma vardı.

Kanında eroin vardı. Tüm bunlar, Brent Mason'ın alt geçitteki karşılaşmaları hakkındaki ifadesiyle birleştğinde, Marwood'un şu anki rahatsızlığının, şu anki saplantısının ağır uyuşturucular olduğunu tahmin etmeme yol açıyor. Belki de içeride geçirdiği zaman, bitmek bilmeyen terapi seansları ve grup çalışmaları, karanlık dürtülerini, cinsel sapkınlığını kontrol altına almasına yardımcı olmuştu ama yine de uyuşturucuyu bırakamıyordu. Hapishanede geçirdiği süre boyunca şiddeti ve sefaleti unutmak için yoğun bir şekilde uyuşturucu kullandığını biliyoruz. Tekrar uyuşturucu alırken ya da kullanırken yakalanırsa, doğruca içeri geri döneceğini biliyor olmalıydı. Belki de bu yüzden geceleri dışarı çıktığında ruhsatsız bir araç kullanıyordu, izi hemen sürülemeyen bir minibüs. Belki de bu yüzden tutuklanmaya direndi ve sonunda yakalanmaktansa kendi canına kıydı.

"Yani şimdi de keşlerin ve torbacıların sözüne mi inanıyoruz? Jennings kızgın bir şekilde araya girdi. "Brent Mason bir hamamböceğidir, ne eksik ne fazla.

DC McAndrew ihtiyatlı bir şekilde, "Söylemelisiniz ki," diye ekledi, "tam olarak örnek bir tanık değil, şef?

'Belki öyle,' diye karşı çıktı Helen, 'ama diğer her konuda son derece dürüsttü, o alt geçitte düzenli olarak ağır uyuşturucu sattığını itiraf etti. Hem DS Brooks hem de ben onun ifadesine inandık, Marwood'un sadece uyuşturucu almak için orada olduğunu söylediğinde ona inandık.

"Yani en başa mı döndük? DC Malik endişeli bir şekilde, üzgün görünerek sordu.

Helen onun acısını anlıyordu. Ekip başarılı bir soruşturmayı kutlamak istiyordu, daha önce istasyon şefi onları bu yönde teşvik etmişti. Ama onları nereye götürürse götürsün kanıtları takip etmek zorundaydılar.

"Pek sayılmaz," diye cevap verdi Helen sertçe. "Polis memuru Dave Reynolds'a daha yakından bakmamızı istiyorum.

"Yapmayın ama," diye itiraz etti DC Jennings öfkeyle. 'Ciddi olamazsınız?

"Ryan Marwood'u Naomi Watson'la ilişkilendiren tek kanıtın, Polis Memuru Reynolds'ın evine girmesinden birkaç saat sonra bulunması size de garip gelmiyor mu?" Helen sert bir şekilde karşı çıktı. 'Beth Beamer alt kattaki odaları aradığını doğruladı,

Reynolds üst katta Ryan Marwood'un yatak odasında yalnızken. Daha önceki arama ekipleri hiçbir şey bulamamıştı, ancak Marwood'un ölümünden sonra ikinci kez aniden önemli bir kanıtla karşılaştılar?

"Belki de ikinci seferde işlerini *düzgün* yapmışlardır," diye karşılık verdi Jennings. 'Tıpkı Reynolds'ın Marwood'ların evine geldiğinde kendi işini yaptığı gibi. Kaçan bir şüphelinin peşindeydi, ondan yapmasını istediğiniz şeyi yapıyordu ve bunun için onu lanetleyecek miyiz? Masum bir adama, cesur ve popüler bir meslektaşına iftira atmak...'

"Bir düşünün," diye araya girdi Charlie, sesi hayal kırıklığıyla doluydu. 'Reynolds, devriye memuru olarak her gün Southampton sokaklarında dolaşıyor. İnsan kaynakları kayıtlarına göre, *yıllar* önce masa başı bir işe girebilirdi, ama o alçakgönüllü bir piyade olarak kalmakta ısrar etti. Her türlü hava koşulunda sokakları arşınlıyor, yavaş yavaş insanların güvenini kazanıyor, tanınan bir yüz, olay yerinin demirbaşı haline geliyor. Kurbanlarını incelemek, onlarla konuşmak, yalnız ve savunmasız olup olmadıklarını kontrol etmek için bolca fırsat vardı. Ayrıca, daha sonra onlara geri dönerse, muhtemelen tutuklanma korkusuyla ya da üniformaya güvendikleri telaşlanmadan onunla birlikte gideceklerdir.

Bu iğrenç bir fikirdi ve ekibin bazı üyelerini rahatsız ettiği açıktı.

DC Reid rahatsız bir şekilde, 'Elbette *mümkün*,' diye cevap verdi. 'Ama bunların hiçbirini destekleyen gerçek *bir* kanıt yok. Hepsi tek bir hafıza kaybına dayanan varsayım ve imalardan ibaret. Kesinlikle emin olmadığımız sürece bu konuda daha ileri gitmenin büyük bir kumar olduğunu düşünüyorum. Bunun istasyonun moraline, aramızdaki dostluk duygusuna ve rütbelilere vereceği zararı bir düşünün. O buralarda çok sevilen biri - bir akıl hocası, bir dost, en iyi iş arkadaşlarından biri. Şahsen ben riskin çok büyük olduğunu düşünüyorum.

Helen gözlerini doğrudan Reid'e dikip, bakışlarının ekibin geri kalanının üzerinde gezinmesine izin vermeden önce, "Aynı fikirde değilim," diye kesin bir ifadeyle cevap verdi. 'Eğer yanıılıyorsam, tüm sorumluluğu üstlenirim. Ancak, sırf tüyleri diken diken etmekten korktuğumuz için olası bir suçu görmezden gelmeye hazır değilim. Polis memuru Dave Reynolds hakkında tam bir soruşturma istiyorum - son zamanlardaki hareketleri, tempo düzeni, dijital ayak izi ve iletişiminin yanı sıra

tıbbi, mali ve insan kaynakları kayıtlarının kapsamlı bir şekilde taranması ve ailesi.'

Yüksek sesle mırıldanmalar duyulmaya başlayınca Charlie araya girdi.

'Sizinle ayrı ayrı konuşup belirli görevleri paylaşıracağım. Bu arada, DI Grace ve ben, geçmişte PC Reynolds hakkında şikayette bulunan genç kadınlarla iletişime geçmeye çalışacağız ve olaylara ne gibi bir ışık tutabileceklerini göreceğiz. DC Wilson, biz bunu yaparken, sizden ayın dokuzunda Lordship Road alt geçidinde oyalanan diğer sürücülerin verdikleri ifadeleri gözden geçirmenizi ve herhangi bir tutarsızlık tespit edip edemeyeceğimizi görmenizi istiyorum.

DC Jennings başını sallayarak, "Bu çok çaresiz bir durum," diye yakındı. "Gerçekten çaresiz.

"Katılmıyorum," diye cevap verdi Helen soğukkanlılıkla. 'Ama eğer gerçekten böyle hissediyorsanız, istediğiniz zaman tayin talebinde bulunmakta özgürsünüz. Bu, bu birimin üst düzey liderlik ekibiyle sorunu olan diğer herkes için de geçerli.

Konuşurken gözleri Jennings'in üzerinden hiç ayrılmıyor, bakışları Jennings'i delip geçiyordu. Hazırlıksız yakalanan Jennings hızla geri çekildi.

'Hiçbir yere gitmiyorum - buraya gelmek için çok çalıştım. Ancak bunun büyük bir hata olduğunu düşündüğümü herkesin duyması için açıkça söylüyorum.

Gözleri Helen'ınkilere kilitlenmişti. Jennings, etrafında toplanan ve desteklerini sunan küçük memur grubundan güven alarak ekledi:

"Pişman olacağın bir şey.

Bölüm 59

'Lütfen bunu yapmayın...'

Naomi zar zor konuşabiliyordu, ıstıraplı hıçkırıklara boğulmuştu. Ama onu kaçıran kişi buna aldırmış etmedi, bir eliyle onu boynundan kavrarken diğer eliyle de bir dizüstü bilgisayarını manipüle etti.

Bu doğru olamazdı, gerçekleşiyor olamazdı ama bu kâbus gerçektir. Naomi hücresinin hemen ötesindeki depoda, iki ark lambasının güçlü ışıkları altında duruyordu. Önünde, dizüstü bilgisayarın üzerinde dengede durduğu tezgahın yanında bir video kamera duruyordu ve acımasız gözleri doğrudan ona bakıyordu.

"Bunu istemiyorum. Eve gitmek istiyorum..."

Yine de hiçbir şey söylemedi, şimdi birkaç tuşa daha basarken elini bıraktı. Ve şimdi aniden yeni bir ses çınladı, tiz ve soğuk.

"Onu mısın? Kimse onun sızlanmasını duymak istemiyor."

Naomi irkilerek başını kaldırdı ve dizüstü bilgisayarın ekranındaki çok sayıda yüzü inceledi. Belli ki bir Zoom görüşmesinin odağındaydı, katılımcılar genellikle görünmekten, kimliklerini sergilemekten mutlu görünüyorlardı, ifşa edilmeyeceklerinden, maskelerinin düşürülmeyeceğinden ya da rahatsız edilmeyeceklerinden emindiler. Erkek yüzleri denizi şimdi ona bakıyordu, ifadeleri öfke, tehdit ve Naomi'nin kusma isteği uyandıran karanlık bir arzuyla doluydu. İşkencecileri her yaştan, her boydan, her ırktan, kolektif bir ahlaksızlık yığınıydı, ama Naomi birçok yüz arasında bile kızıl suratlı, alev saçlı bir leke ile uzun boylu, sıska, kel bir adamı seçmeyi başardı; bu adamın yoğun ifadesi damarlarındaki kanı dondurdu.

Şimdi, nihayet, onu kaçıran kişi dizüstü bilgisayardan uzaklaştı ve doğrudan onun önünde konumlandı. Dehşete kapılan Naomi anında bir adım attı.

Geriye doğru, ama saldırgan neredeyse hiç tepki vermedi. Sakindi, toparlanmıştı, kontrol tamamen ondaydı.

"Şimdi bu çok basit Naomi. Sana söylediğim şeyi, söylediğim zaman yaparsan yaşamana izin veririm. Eğer yapmazsan..."

Gözleri nefretle parlıyordu, kötücül varlığı odayı dolduruyor, her türlü direnişi boşa çıkarıyordu. Naomi onun söylediklerinde ciddi olduğundan, ona bakar bakmaz öldüreceğinden hiç kuşku duymuyordu. Konuşmaya, ona cevap vermeye çalıştı ama ağzından hiçbir kelime çıkmadı, sadece nafile, sefil bir soluk alıp verdi. Bunun yerine başını salladı. Şimdi tüm vücudu titriyordu, duyuları patlıyordu, korkudan tamamen felç olmuştu. Gözlerini kapatmak, tüm bu dehşeti yok etmek, gelmekte olduğunu bildiği azaptan kendini kurtarmak istedi. Ama gözlerini kapatıp unutmak için dua ederken bile, yalnız mahzende sert, İskoç bir ses çınladı.

"Tamam o zaman. Başlayalım mı?"

Bölüm 60

"Bunu yapmak istediğine emin misin?

Helen masasının üzerine eğilmiş, dosyalarına bakıyordu ama şimdi Charlie'ye baktı, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi vardı.

'Bence ikinci kez düşünmek için biraz geç Charlie. İşin zor kısmını hallettik, şimdi onların, *bizim* ne yapabileceğimizi görmemiz gerekiyor.

Charlie dalgın bir şekilde başını sallayarak olay odasına baktı ve DC Reid'in açık kapı aralığından konuşmalarını izlediğini fark etti. Yerden hızla geçerek kapıyı itti ve tam perdeyi indirmek üzereydi ki Helen araya girdi.

'Perdeyi açık bırak - saklayacak bir şeyimiz yok. Jennings ve arkadaşlarının düşünmelerini istemiyorum.'

Öyle değil mi?

Charlie'nin sorusu Helen'i şaşırttı, brifingdeki cesur performansından yardımcısının gemide olduğunu varsaymıştı.

"Seni ne yiyip bitiriyor?" diye sordu Helen, ses tonunu hafif tutarak. 'Bak, doğrudan seyahati sorgulamıyorum...'

"Ama?

Ama tüm ekibi kendimizden uzaklaştıracağımızdan endişeleniyorum. Bir memur arkadaşını, sadece bir torbacının ve çok acemi bir şartlı tahliye mahkumunun ikinci dereceden tanıklığına dayanarak soruşturmak konusunda çekinceleri olan tek kişi Jennings değil...'

"Dikkatli ol Charlie, yönetim gibi konuşmaya başla.

Ben ciddiym Helen. Gizli geçmiş kontrolleri ve sessiz sözler bir şeydir, ancak birimin tamamını kendi içlerinden birinin tecavüzcü, adam kaçıran, hatta katil olduğunu kanıtlamakla görevlendirmek - bu büyük bir adımdır. Bu da, Holmes'u saymıyorum bile, rütbeli ve herkesi hasta edecek. Holmes'u bulduğunda tavana vuracak.

sizi suçlayarak - *bizi* suçlayarak - bu kuvvetin itibarını kasıtlı olarak lekelemeye çalışmakla suçluyor. Bu beni endişelendiriyor.

"Bu beni de endişelendiriyor," diye içtenlikle cevap verdi Helen. 'Zaten benden yeterince nefret ediyor, bir de eline yeni cephaneye vermeyelim. Ama bunun beni durdurmasına izin vermeyeceğim. Polis memuru Dave Reynolds bir şeyler saklıyor ve ben de ne sakladığını bulmaya niyetliyim. Naomi'nin kayboluşundan sorumlu olduğuna dair en ufak bir ihtimal varsa, araştırmak, her şeyi ortaya dökmek zorundayım. Eğer Sheila Watson'ın gözlerinin içine bakamam. Eğer bu bana işime mal olacaksa, olsun.'

"Öyle deme..." diye hızla karşılık verdi Charlie, aniden oldukça hasta görünüyordu.

"Ciddiyim, Charlie. İstasyon politikaları tarafından yönlendirilmeyeceğim ya da etkilenmeyeceğim. Ya da herkesin Dave Reynolds'ın çok iyi bir adam olduğunu düşünmesinden. Bence onda bir terslik var ve bu terslik her neyse ortaya çıkarmaya niyetliyim. Ama bunu yalnız yapmamayı tercih ederim. Sana güvenebilir miyim, Charlie? İşler karışacak, bu yüzden arkamı kolladığını bilmem gerek. Beni savunacağına, her zaman sadık kalacağına güvenebilir miyim?"

Charlie telaşla, "Elbette ," diye karşılık verdi. 'Yapabileceğini . Ama seni tehlikeler konusunda uyarmazsam gerçek bir arkadaş, gerçek bir meslektaş olamam, hepsi bu.

O halde kendimi uyarılmış sayıyorum. Ve size teşekkür ederim. Ancak pozisyonum aynı kalacaktır.

Charlie bunu sindirdi, düşüncelerini topladı ve sonra sordu:

"Peki şimdi ne ? Reynolds'un suç geçmişi olduğuna ve kadınlar için tehlike oluşturduğuna dair somut kanıtlara ihtiyacımız var.

'Kesinlikle ve eğer önsezilerim doğruysa, bu üç tarihi şikayetçi buzdağının sadece görünen kısmı. Dışarıda daha fazla kurban olacağını tahmin ediyorum, bu yüzden araştırmamızı daha sessiz ve daha gizli değil, daha büyük ve daha yüksek sesle yapmamız gerekiyor.

"Anlamı?"

Bunun üzerine Helen ofis telefonunun hoparlör fonksiyonuna bastı ve hızlıca bir numara çevirdi. Arama kısa bir süre çaldıktan sonra cevaplandı ve operatörün sesi net bir şekilde duyuldu:

'*Southampton Evening News*. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Emilia Garanita ile görüşmek istiyorum lütfen. DI Helen Grace.'

Charlie'nin yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu; şaşkınlık ve endişe üstünlük için yarıştıyordu. Elini ağızlığın üzerinde tutan Helen, sözlerini bitirirken dikkatle meslektaşına baktı:

"Nükleere gitme zamanı geldi.

Bölüm 61

Arka kapıyı hafifçe aralayan David Reynolds, Willow'un yanından hızla geçerek eve girdi. Küçük hizmet odasının zeminini geçerek, iyice yıpranmış sepetine yerleşen ve grileşen ağzını yere koyan köpeği dostça okşadı.

"Sen iyi bir , değil mi?" diye gülümsedi. "İyi bir yaşlı kız.

Willow yattığı yerden ona yan gözle bakıyor, ilginin tadını çıkarıyordu. Reynolds doğruldu ve iç kapıya yönelmeden önce ellerini yıkayıp çabucak kuruladı. Her zaman yüksek sesle gıcırdayan gevşek fayanslardan kaçınmaya özen gösterdi ve sessizce ana yaşam alanına girdi. Dışarıdan bakıldığında ev karanlık ve sessiz görünüyordu; şansları yaver giderse Jackie çoktan yatmıştı, böylece başka bir sahneden kaçınabilirlerdi. Kendi başına sakin bir viski içmek doğum gününü güzel bir şekilde . Kapıyı açarak hizmet odasından çıktı, karanlık alana adımını attı ve sonra dondu kaldı. İçgüdüsel olarak bir şeylerin ters gittiğini, yalnız olmadığını anlayabiliyordu. Ancak tepki veremeden ışıklar yandı.

"Sürpriz!

Dave Reynolds'ın bir an için nutku tutulmuş, karşısındaki manzara karşısında afallamıştı. Jackie, Archie ve iki düzine arkadaşı ve komşusu ön odada toplanmış, ona mutlulukla . Balonlar ve pankartlar sahneyi süslüyor, flamalar havada uçuşuyor ve konukların çoğu renkli parti şapkaları takıyordu. Hepsi de ona sürpriz yapmış olmaktan memnun görünüyordu, en çok da Jackie.

'Sana tahmin etmediğini söylemiştim, değil mi? Tamam o zaman, şarkı söyleyelim mi? Daha fazla gecikmeden konuklar bir akortsuz şarkıya başladılar,
"Mutlu Yıllar" şarkısının coşkulu bir yorumuydu. Reynolds sabit kaldı-

Hala söyleyecek söz bulamıyordu. Şarkıları kutsanmış bir şekilde sona erdiğinde bile, ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını hala düşünemiyordu. Bir yarısı hepsine defolup gitmelerini söylemek istiyordu - sürprizlerden hoşlanan bir adam değildi - ama diğer yarısı da tüm bu çılgınlığa kahkahalarla gülmek istiyordu.

"Kedi dilini mi yuttu, dostum? Alan eline bir bira tutuşturdu. 'Utangaç olmak sana yakışmaz. Kendini toparlarken ona küçük bir şarkı daha söylemeye ne dersiniz? Çünkü o çok iyi bir adam, çünkü o çok iyi bir adam...'

Komşusu şarkıyı büyük bir coşkuyla söyleyerek diğer eğlenenleri de şarkıya dahil etti.

Sözler üzerine dökülürken Reynolds gözlerinin toplanan kalabalığın üzerinde gezinmesine izin verdi. Coşkuları çılgıncaydı, iyi niyetleri eziciydi, sevgi ve coşkuyla sarsılan kolektif bir kalabalıktı. Ve bu kalabalığın tam ortasında, cemaate önderlik eden karısı, sanki hayatı buna bağlıymış gibi övgü dolu sözler söylüyordu. Saçmaydı, komikti, bu yüzden Reynolds dayanamadı, başını geriye attı ve kahkahalarla kükredi.

Bölüm 62

Hücresinin köşesinde yatıyordu, yüzü duvara dönüktü. Tüm vücudu titriyordu, ancak bunun düşen sıcaklıktan mı yoksa şoktan mı kaynaklandığını söylemek imkansızdı. Naomi kendini kontrolünü kaybetmiş gibi hissediyordu - bedenini, zihnini, kaderini - sanki kaçıışı olmayan bir girdabın içine doğru serbestçe düşüyormuş gibi. Daha önce Mia'yı teselli etmek için yaptığı girişimler şimdi ne kadar acınası, ne kadar yetersiz görünüyordu. Arkadaşının nelere katlandığını, bir insanın ne kadar acımasız, önemsiz ve sefil hissettirilebileceğini hiç düşünmemişti. Hücre arkadaşına gösterdiği kardeşçe şefkat şimdi aşağılayıcı, hatta müstehcen görünüyordu. Naomi'nin şu ana kadar acı çekmenin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Yanağını soğuk betona bastıran Naomi, sızdıran su borusunun ek yerinde biriken su damlasına baktı ve yerçekimi devreye girip sıvı sessizce yere düşene kadar giderek büyümesini izledi. Hemen başka bir damla oluşmaya başladı ve gözlerini ona dikti. Sadece buna, birikme ve boşalmanın istikrarlı, öngörülebilir ritmine odaklanabilirse, o zaman içine çökmesini durdurabilir, yaşadığı çilenin dehşetini sonsuza dek tekrarlamaktan kaçınabilirdi. Ama bu duyguları, bu hisleri bir kenara itmek zordu. Kendini *yok* edilmiş gibi hissediyordu. Sadece kendisini esir alan kişinin ona uyguladığı korkunç fiziksel aşağılama değil, aynı zamanda ona bir insan gibi davranmayı duygusuzca reddetmesi de onu mahvetmişti. Tacizcisine, barbar röntgenci kalabalığına göre o sadece bir nesneydi, zevkleri için kullanılacak ve sonra atılacak bir şey. Hayatının en acı verici, en sıkıntılı günü aynı zamanda en ufuk açıcı günüydü. Bu geceye kadar böyle bir kötülüğün, böyle soğuk, acımasız bir kötülüğün gerçekten var olduğunu bilmiyordu.

Onu esir alan kişi başından sonuna kadar neredeyse tek kelime etmemiş, emirleri dinleyicilerinden almış ve soğukkanlılıkla yerine getirmişti. Daha sonra onu giydirmiş, ardından hücreesine geri götürmüş, duvara zincirlemiş ve tek kelime etmeden aceleyle uzaklaşmıştı. Naomi şaşkınlık ve acı içindeyken bile saldırganın tavırlarında kaçmak için bir sabırsızlık, bir aciliyet olduğunu fark etmişti. İlk kez aniden kendisini kaçırın kişinin bir hayatı olduğunu, bu dört duvarın ötesinde insanlara karşı görevleri, uğraşması gereken şeyler, bulunması gereken yerler olduğunu fark etmişti. Bu şok edici ve aynı ölçüde yıkıcıydı. Onun için bu korkunç hapsetme ve istismar ritüeli hayatının sadece bir parçasıyken, Naomi ve Mia için bu onların tüm varoluşları, cezalarıydı. Bu son derece yıkıcıydı, Naomi ileride olacakları öngörüyor, kayıp Shanice'in hayaleti her korkunç öngörüyü renklendiriyordu. Dehşetini bastırın Naomi gözlerini büyüyen su damlalarına dikmiş, akıl sağlığını koruyabileceğini umuyor, dua ediyordu.

Su, klostrofobik alanı dolduran sessizliği bozmadan, eskimiş boru tesisatından sızarak yere devam etti. Naomi, hücreye döndüklerinde Mia'nın başını kaldırıp bakıp bakmadığını ya da odadaki köşesine çekilerek her şeyi görmezden mi gelmeye çalıştığını bilmiyordu. Ama şu anda kesinlikle hareket etmiyordu. Naomi korkunç bir an için ona bir şey olduğunu, yalnızken ölümün onu ele geçirdiğini düşündü, ama saniyeler geçtikçe nihayet tutsak arkadaşının yavaş, hırıltılı nefes alışını duydu; rüzgârdaki bir tüy kadar narin ve savunmasız bir ses gibi gelen nazik, kırılın bir hava girişiydi bu. Ama bu yalnız olmadığının tek işaretiydi. Mia konuşmadı, Naomi'ye elini uzatmadı, sadece olduğu yerde sessiz ve hareketsiz yatıyordu.

Naomi'nin bir yanı ona kızmak, çektiği çileden sonra kendisine hiç ilgi ve sempati göstermediği için arkadaşını azarlamak istiyordu ama daha iyi olan yanı bunu yapmanın kalpsizlik, cahillik ve zalimlik olacağını, korkunç bir yaraya haksız bir hakaret ekleyeceğini biliyordu. Mia kendisini esir alan kişi tarafından defalarca saldırıya uğramış, onun sapkın arzularının çarkında kırılmıştı ve artık mücadele edecek gücü kalmamıştı. Daha önce Naomi belki de onu bu yüzden yargılamış, Mia'nın bu duruma izin vermesine kızmıştı.

Ruhu kırılmak, pes etmek istiyordu ama şimdi teslimiyetinin nedenini anlıyordu. Burada kapana kısılmışlardı, hiçbir suç işlememiş olmalarına rağmen korkunç acılara mahkûm edilmişlerdi. Bu sarsıcı bir farkındalıktı, korkunç bir kaderdi ve kurtuluş olasılığı yokmuş gibi görünüyordu. Sonuçta, kaçış fantezilerinin ne anlamı vardı? Birbirlerine destek olurlarsa, işlerin yine de kendileri için iyi gidebileceğini iddia ederek ne kazanacaklardı? Mutlu son ya da kurtuluş olmayacaktı, işte bu yüzden bu gece sessizlik içinde, yüzleri birbirlerine dönük, her biri kendi özel cehennemine kilitlenmiş halde yatıyorlardı.

Bölüm 63

Saat neredeyse gece yarısıydı ve sokaklar ıssızdı. Helen için yeni bir günün şafağından önce birkaç saat uyuyabilmek umuduyla eve gitme vakti gelmişti. Ancak dinlenmeden önce yerine getirmesi bir görev vardı, bekleyemeyecek bir kefaret eylemi.

Tek bir çıplak ampulün donuk ışığı kapıyı açan Sheila Watson'ın yüz hatlarını aydınlatıyordu, gecenin bu geç saatinde bir ziyaretçinin gelmesine şaşırmıştı. Helen onun yüz ifadesindeki anlık umudu, bu beklenmedik davetsiz misafirin kızının dönüşünün habercisi olabileceği inancını fark etti, sonra bunun önce şaşkınlığa sonra da endişeye dönüşmesini izlemek zorunda kaldı.

'Gece geç saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim. Uyanık olup olmadığınızdan emin değildim ama ışık yanıyordu, o yüzden...' Helen özür dileyerek başıyla koridorun ışığını işaret etti.

Sheila utangaç bir tavırla, "Hiç kapatmıyorum," diye itiraf etti. "Sanırım açık bırakırsam Naomi'nin eve dönüş yolunu aydınlatabileceğini düşünüyorumGerçekten aptalca ama -'

"Hiç de aptalca değil," diye kibarca araya girdi Helen. 'Senin yerinde olsaydım, ben de aynısını yapardım. Naomi sağ salim dönene kadar sende kalsın.

Sheila Watson kendini toparlarken Helen'e göz kırptı; Helen'in sözlerinden ve tavırlarından, olabilecek en kötü haberin taşıyıcısı olmadığı anlaşılıyordu. Sabahlığını etrafına sararak geri çekildi ve ziyaretçisinin içeri girmesine izin verdi. Helen akıllıca oturma odasına doğru ilerledi, televizyon köşede gürültüyle çalışıyordu. Sheila aceleyle televizyonu kapatırken Helen rahat ortamı inceledi ve Naomi'nin şömüne rafını süsleyen sayısız fotoğrafını seçti

ve büfe. Tombul bebekten arsız yürümeye başlayan çocuğa ve ötesine kadar hayatının tüm panoramasını, çocukluğunun bir dizi kaygısız gülümsemede oynandığını görmek etkileyiciydi. Naomi'nin böyle bir coşkuya, böyle bir ruha sahip olduğunu görmek sevindiriciydi, ama hâlâ hayatta olduğunu varsayarsak, şu anda katlanıyor olması gereken sefalet göz önüne alındığında sapkınca da kahrediciydi. Fotoğrafların yanında, sade güzellikleriyle dikkat çeken, parlak mavi ve sarı çiçeklerle dolu bir vazo duruyordu.

"Onlar her zaman Naomi'nin favorileriydi.

Şaşıran Helen döndüğünde Sheila'nın yanında durduğunu ve unutmabeni çiçeklerinin güzel görüntüsüne özlemle baktığını gördü.

"Onların canlılığını, renklerini severdi - her zaman yüzüne bir gülümseme kondururdu," dedi.

Sheila'nın kederli sesi bu anının dokunaklılığını ve ironisini vurguluyordu. Mutluluk çok uzakta görünüyordu ve ikisinin de Naomi'yi unutması söz konusu değildi.

"Herhangi bir haber var mı? Sheila devam etti, sesi aniden gerginleşmişti.

"Somut bir şey yok," diye kabul etti Helen. 'Naomi'nin nerede olduğunu ya da nasıl olduğunu hala bilmiyoruz, ancak ekibimdeki tüm memurlar ava katılmış durumda.

Sheila ciddiyetle başını salladı ama daha fazlasının geleceğini hissederek hiçbir şey söylemedi.

"Hayır, bu gece seni görmek istememin nedeni Sheila, önümüzdeki günlerde basında Naomi'nin kayboluşuyla ilgili, seni üzecek ve endişelendirecek bazı haberlerin yer alacak olması.

Sheila o kadar endişeli görünüyordu ki Helen hemen devam etti.

'Bu gelişmeleri basından önce size bildirmek istedim, zira çok ilgi çekecek ve hem teşkilatımız içinde hem de dışında büyük karışıklıklara yol açacak. Naomi'nin kaçırılmasından görevdeki bir polis memurunun sorumlu olabileceğine dair şüphelerim ve inancım var.

Sheila gözlerini kocaman açarak ona baktı, yüz ifadesi şaşkınlık ve dehşet karışımıydı.

"Lütfen bana inanın," diye hızla devam etti Helen, "bunun sizin için olduğu kadar benim için de üzücü ve şok edici olduğunu söyledim. Ama ben yapmadım

bunu senden saklamak istemiyorum. Bilmeye hakkınız var.'

"Kim... kim bu kişi?" diye kekeledi şaşkın anne.

"Kendisi uzun yıllardır Hampshire Polisi alışan bir devriye memuru. Üniformasını ve otoritesini kullanarak göz önünde suç işlediğine, genç kadınları kendisine güvenmeye ikna ettikten sonra onlara saldırdığına inanıyorum. İlk suçları fırsatçılık gibi görünüyor, ancak korkarım ki kurbanlarını kaırma ve esir tutma aşamasına geldi. Çok üzgünüm Sheila, bunun duymak isteyeceğın son şey olduğunu biliyorum.

'Ama neden hala polis memuru? Tüm bu suçları işlediye neden kovulmadı? Sheila hiddetlendi, mağdur oldu, sersemledi.

Çünkü hiç suçlanmadı. Çünkü kurbanlarından hiçbirisi ona karşı tanıklık etmeye hazır değildi. Çünkü çok korkuyorlardı, desteklenmeyeceklerinden korkuyorlardı.

Orta yaşlı anne bir kez daha gözyaşlarıyla savaşıyordu, ama bunlar öfke ve kızgınlık gözyaşlarıydı.

"Bu yanlış, tamamen yanlış ve inan bana Sheila, onun suçlarının ortaya çıkması, yaptıklarının hesabını vermesi ve eğer Naomi'nin kaırılmasıyla bir ilgisi varsa, onu sana geri getirebilmemiz için nerede olduğunu bize açıklaması için gece gündüz çalışacağım.

"Buna inanamıyorum..." diye cevap verdi Sheila, kelimeleri bulmakta zorlanarak. 'Üniformalı birinin böyle bir şey yapabilmesi. Bu iğrenç, bu şeytani...'

"Tamamen katılıyorum Sheila. Bu utanç verici olmanın ötesinde, teşkilatım için, benim için, üniforma giyen ya da rozet taşıyan herkes için bir leke. Seni hayal kırıklığına uğrattık, Sheila. Naomi'yi hayal kırıklığına uğrattık. Ve diğerk pek çok genç kadın ve kızı da. Sizden özür dilemeyeceğim çünkü özürler ne yazık ki yetersiz kalıyor. Tek yapabileceğim Naomi'yi geri alana ve bu pislik ardına girene kadar rahat etmeyeceğime söz vermek. Bu konuda söz veriyorum.'

Sheila dalgınca başını salladı ama Helen onun sözlerinin teselli olmadığını biliyordu. Daha önce Sheila kendini suçlamış, Naomi'yi bir anne olarak başarısızlığa uğrattığı konusunda ısrar etmişti. Şimdi ise hatanın, suçun başka bir yerde, görevdeki bir polis memurunda olduğu korkunç derecede açıldı,

Görevi yasaları korumak olan, Watson'ların sürekli karanlıklaşan kâbusundan sorumlu olan biri. Helen kendini hasta, utanmış ve boş hissediyordu. Bu feci güven ihlalinin boyutları ortaya çıktıkça, Sheila'ya acı ve hayal kırıklığı dışında verebileceği hiçbir şey yoktu. Bakışlarını Sheila'nıninkilerle buluşturmak için kaldırdığında sadece şaşkınlık ve ıstırap gördü. Helen bu kez göz temasını sürdürdü, hakkı olan kınamadan kaçınmayı reddediyordu ama içten içe ölüyordu. Bunca yıllık hizmeti boyunca hiç bu geceki kadar utanç duymamıştı.

Beşinci Gün

Bölüm 64

Dikkatini en sevdiği bebeğini giydirip soymakla meşgul olan küçük kızından ayıran Tara Bridges kahvesinin kalanını içti ve telefonunu eline aldı. Amy'yi on beş dakika içinde kreşe bırakması gerekiyordu ve hala tamamlaması gereken birkaç ev işi vardı. Asda'dan online alışveriş yapması, bir elektrikçinin faturasını ödemesi ve hafta sonu için düzenlemeler hakkında annesine mesaj atması gerekiyordu ama genç yönetici telefonuna bakarken, dikkati ekranda yanıp sönen bir haber başlığına takıldı ve ardından gözden kayboldu.

Tedirgin olan Tara hemen haber uygulamasını açtı ama gözleri onu yanıltmamıştı, başlık hayal ettiği kadar açık ve şok ediciydi.

Cinsel suç işlediğinden şüphelenilen polis memuru

Tara ayrıntıları kavrarken ev işleriyle ilgili tüm düşünceler bir anda yok oldu. Hikâye *Southampton Evening News*'ten bir gazeteci sayesinde yerel olarak patlak vermişti ama şimdi ulusal çapta yayılmıştı ve birçok haber kuruluşu, polis teşkilatı mensupları tarafından işlenen suç ve kabahatlerin acımasız mozaığının bir başka bileşeni olarak bu olay üzerinde duruyordu. Bu, ülkedeki hemen hemen her kuvveti kapsayan, giderek uzayan ve giderek moral bozan bir suçlular listesi idi. Ancak bugün, suçlu Southampton sokaklarında düzenli bir varlık olarak kapılarına dayanmıştı.

Nefes nefese kalan Tara, adamın ismini öğrendi ve geçmişteki kaçırılma ve tecavüz iddialarını okudukça endişesi daha da arttı.

Daha sonra kurbanlarının iddialarını geri çekme kararının ardından dava düşmüştü. Tara'nın elleri titriyor, öfkesi artıyor, saldırganın otoritesinin tüm gücüyle üzerlerine geldiğini, kararlılıklarını ve dirençlerini kırdığını düşündükçe yaşadıkları sıkıntıyı ve korkularını hayal ediyordu ama ne kadar üzücü olursa olsun, Polis Memuru David Reynolds'ın suçlarının tüm boyutlarını öğrenmeye kararlı bir şekilde okumaya devam etti.

Ama şimdi aniden durdu, parmağı ekranın üzerinde geziniyordu. Reynolds'ın Hampshire Polisi'nin topluma erişim web sitesinden alınan resmi hizmet fotoğrafı makalenin ortasında gösteriliyordu ve şimdi Tara'ya bakıyordu. Bir anlık panik, keskin bir nefes alma, sonra Tara telefonu tezgâha çarptı, onun incelemesine bir saniye daha dayanamadı. Bir an için, çocuksu bir ses tarafından trans halinden çağrılmadan önce, titreyerek ve suskun bir şekilde orada durdu.

"Anne, iyi misin?"

Kendini toparlayan Tara döndüğünde Amy'nin şaşkınlıkla kendisine baktığını gördü.

"İyiyim, iyiyim tatlım," diye hızlıca cevap verdi, sesindeki duyguyu neredeyse hiç belli etmiyordu. 'Ama yakında gitmemiz gerekiyor, o yüzden ne yapıyorsan bitir.

Tara soğukkanlılığını koruyacağına güvenemeyerek arkasını döndü. İçinde duygular dönüp duruyordu, uzun zamandır gömülü tuttuğu, yüzleşmek istemediği duygular. *O zaman* öyleydi, şimdi değil. Şimdi her şey çok farklıydı. Bir kocası, bir çocuğu, iyi bir işi ve bir hayatı vardı. *Bu* gerçek kendisiydi, dönüştüğü kişi, başarısıydı.

Ancak sırtından aşağı süzülen ter ve boğazında yoğunlaşan duygu farklı bir hikâye anlatıyordu. Hiçbir şeyin değişmediğini, yıllar önce hissettiği dehşetin, utancın, aşağılanmanın her zamanki kadar keskin, her zamanki kadar keskin olduğunu öne sürüyorlardı. Soğukkanlılığını, kendine güvenini, kesinliğini elinden almışlar, şimdi telefonu açıp okuması için ısrar ediyorlar, kendini yaklaşan fırtınanın içine atmasını istiyorlardı. Ama nasıl yapabilirdi ki?

Yerde masumca oynayan kızına bakmak için geri dönen Tara, bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Hayatının dokusunu bozamazdı, en sevdiklerini travmatize edemezdi. Tara'nın

Hasar çok büyük, etkisi çok yıkıcı olacaktı. Ne de olsa kendisine bile itiraf etmediği bir şeyi başkalarına nasıl itiraf ?

Telefonunu eline alan Tara, el çantasına atmadan ve tokasını bağlamadan önce kapattı. Gözden uzak, akıldan uzak. Acınası ve utanç vericiydi ama hayatta kalabilmesinin tek yolu buydu. Çantasını omzuna atarak yavaşça küçük kızının yanına yürüdü, yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi:

'Hadi tatlım. Geç kalmak istemeyiz.'

Amy mecburen ayağa kalktı ve dağınık, karmakarışık saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Normalde Tara buna tepki gösterir, en yakın fırçayı kaparak biraz olsun adab-ı muaşeret duygusunu yeniden tesis etmeye çalışırdı ama bugün böyle bir ihtimali yoktu. Bugün tek istediği kızının eline yapışmak, ona sımsıkı sarılmak ve şimdiki zamanı kucaklayarak geçmişle silebileceğini ummaktı.

Bölüm 65

"Yardımcı olabilir miyim?"

Şık giyimli profesyonel, Charlie'ye kararsızca bir aşağı bir yukarı baktı. İşe gitmeye hazırlanırken kapıya çağrılmaktan rahatsız olduğu belliydi ve şimdi bir pazarlamacıyla, siyasi bir elçiyle ya da daha kötüsü dini bir bağnazla uzun bir sohbetle karşı karşıya kalacağından endişe ediyordu. Charlie ceketinden arama izni kartını çıkararak onu ikna etmekte gecikmedi.

"DS Brooks, Hampshire CID. Sizi bu kadar erken rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Sorun değil," diye cevap verdi genç kadın, kaşları çatıktı ve yerini garip bir gülümsemeye bıraktı. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Bir şey yok, sadece kısa bir konuşma yapmak istedim. Leanne Gardner ile konuşuyorum, doğru mu?"

Ev sahibi başını salladı, aynı ölçüde hem meraklanmış hem de şaşırmıştı.

"Mükemmel. İçeri girebilir miyiz?"

Genç profesyonel, saatini kontrol ederken yüzünü buruşturarak, "Bakın, dürüst olmak gerekirse şu an pek uygun bir zaman değil," diye cevap verdi. "Nişanlımla konuşmanız mümkün mü? Zaten geç kalıyorum, o yüzden..."

"Hayır, korkarım siz olmak zorundasınız."

"Tamam o zaman, ama lütfen çabuk olun. Gerçekten oyalanamam, bugün olmaz ..."

"Yeterince adil, ama bence içeri girsek daha iyi olur."

...

Leanne onu kabul etmek için hiçbir harekette bulunmadı.

Konuşma mümkün olduğunca kısa sürsün diye Charlie devam etti:

"Sizinle 2016 yılının Haziran ayında görevdeki bir polis memuruna karşı yaptığınız bir suçlama hakkında konuşmak istiyorum."

Konuşurken bile Charlie genç kadının yüzündeki rengin azaldığını gördü.

"Polis memuru David Reynolds'ın sizi uyuşturucu bulundurma şüphesiyle gözaltına aldığını ve ardından sizi bir polis minibüsünün arkasında cinsel ilişkiye girmeye zorladığını iddia ettiniz. Bu doğru mu?"

Leanne arkasına endişeli bir bakış fırlatmadan önce yavaşça, donuk bir şekilde başını salladı.

'Başın belada değil, Leanne ve ben sana geldiğinde yardım etmek destek olmak için buradayım. Sadece davanın neden düştüğünü merak ediyorum. Neden daha ileri gitmediniz?'

"Neden öyle düşünüyorsun? Leanne öfkeyle karşılık verdi, sonunda dilini bulmuştu. 'Ben o gece aklını kaçırmış on beş yaşında bir kızdım, o ise bir polis memuruydu. Mahkemelerin kime inanacağını sanıyorsun?'

'Ama yine de ihbarda bulundun Leanne, yani en azından başlangıçta suç duyurusunda bulunabileceğine dair bir umudun olmalı...'

"Bunu bana annem yaptırdı, ben istemedim. Ama arkadaşları, meslektaşları benim hakkımda - nasıl giyindiğim, ailem bakmıyorken neler yaptığım hakkında - yorumlar yaparken o karakolda oturmak zorunda kalan o değildi. Benim hakkımda ne düşündüklerini biliyordum ve kimsenin benim hakkımda herkesin içinde böyle şeyler söylemesini istemiyordum, tamam mı? Bu beni öldürürdü.

"Anlıyorum. Sizin için çok zor olmuş olmalı. Tüm bunları yaşamak zorunda kaldığınız için çok üzgünüm.

'Özür dilemeye geldiyseniz, söyleyeceğinizi söylediniz, artık gidebilirsiniz. Açıkçası bir mektup da işimizi görürdü.

'Korkarım durum bundan biraz daha karmaşık, Leanne. David Reynolds'ın size saldırmadan önce ve sonra başka kızlara da saldırdığı iddia ediliyor.

Genç kadın hiçbir şey söylemedi, yaşadığı çilenin münferit bir olay olmadığı konusunda şok olmuş görünüyordu.

"Aslında," diye hızla devam etti Charlie, "hala kadınlara ve kız çocuklarına karşı suç işliyor olabileceğine inanıyoruz, ancak yanlış yaptığının somut kanıtlara ihtiyacımız var. Özellikle de, bunun çok büyük bir istek olduğunun farkındayım, onun elinden acı çekmiş insanların konuşmasına, ondan hesap sormasına ve işlediği suçların bedelini ödemesini sağlamasına ihtiyacımız var.

'Hayır, , hayır, hayır...'

Genç profesyonel, Charlie'ye ve hayatının o kısmına kapıyı kapatmak istercesine gözle görülür bir şekilde geri çekiliyordu. Ama Charlie bir adım öne çıkarak konuşmayı canlı tuttu.

"İnan bana Leanne, hayati bir konu olmasa bunu sormazdım. Sana acı çektirmek ya da geçmişini deşmek gibi bir niyetim yok ama eğer Reynolds hala kadınlar ve kızlar için bir tehlike oluştuyorsa, onu hapse atmamız gerekiyor. İnsanların ortaya çıkıp konuşacak cesarete sahip olmalarına ihtiyacımız var.

'Hayır, bunu yapmayacağım. Ve beni zorlayamazsın.'

Leanne meydan okuyordu, ama bu meydan okuma incinmiş bir meydan okumaydı, gözleri parlıyordu.

"Hayatımın o kısmı öldü ve gömüldü ve onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum.

Aksine, Leanne, bu çok canlı. David Reynolds hala görevde, hala sokaklarda dolaşıyor, hala aktif bir tehdit-'

"Ne sorduğunuz hakkında bir var mı? Leanne sesi titreyerek sordu. 'Bu yıl evleniyorum. Birdenbire tüm o... tüm o pislikleri ortaya çıkarırsam bunun nasıl sonuçlanacağını düşünüyorsun? Nişanlıma bunu söyleyemezdim. Ailesine de söyleyemem.'

'Eminim sizin hakkınızda farklı düşünmezlerdi. Sadece kendiniz için değil, başkaları için de adalet arama cesaretinizi anlayacaklarından ve alkışlayacaklarından eminim.

'Bunu söylemek senin için çok kolay. Hiç böyle bir saldırıya uğradınız mı?'

"Hayır," diye kabul etti Charlie, birden kendini sahtekâr gibi hissetti.

'O zaman anlayamazsın. Bıraktığı izi, hissettiğin utanç ve aşağılanmayı bilemezsin'.

Leanne, anlıyorum, gerçekten . Ve ben-'

Hayır, yapamazsın. Yapamazsınız. Bunu yaşamadığın sürece yapamazsın. Eğer yaşamış olsaydın, buraya gelip benden hayatımı altüst etmemi istemezdin, bu cesareti kendinde bulamazdın.

"Lütfen Leanne, beni dinle. Bugün hiçbir şeye karar verilmeyecek, sadece beni dinlemeni istiyorum...'

Charlie, en azından Leanne'i konuşmanın içinde tutmayı umarak, umutsuz bir arka savunma savaşı veriyordu. Ama genç kız

müstakbel gelin dönmek için değildi.

Hayır, bunu yapmayacağım. Bu benim geçmişim, benim hayatım. Oraya geri dönmeyeceğim, *dönmeyeceğim*.

Duygularından dolayı titriyordu ama kararlılığı netti.

'Bu benim son kararım, bu yüzden şimdi gitmenizi istiyorum. Zamanınızı boşa harcıyorsunuz.

Charlie cevap vermek, yalvarmak istedi ama bunu yapamadan kapı yüzüne sertçe kapatıldı. Hayal kırıklığına uğramış ve morali bozulmuş bir halde, arabaya doğru yürümeye başlamadan önce derin bir nefes aldı. Buraya çok az şey bekleyerek gelmişti ama umduğundan da azını elde etmişti. Sert bir şekilde reddedilmiş, bu süreçte sadece acı ve sıkıntıya neden olmayı başarmıştı. Leanne Gardner şimdi nasıl hissediyor olmalıydı? Sıkıntısını nişanlısından gizleyebilecek miydi? Ya da gözyaşlarını açıklamak için yeterince iyi bir yalan uydurabilecek miydi? Tüm bunlar Charlie'nin kendini pejmürde ve huzursuz hissetmesine neden oldu. Helen'in neden Reynolds'ı geçmişte suçlayanların izini sürmelerini istediğini, neden bunu yapmak *zorunda* olduklarını hissettiğini biliyordu ama bu gerçekten somut bir sonuç verecek miydi? Yoksa bu zavallı kadınları sonsuza dek tercih edecekleri korkunç olayları yeniden yaşamaya zorlayarak tarifsiz bir acı ve ıstıraba mı neden olacaktı? Reynolds'ın kurbanlarına işkence etmekten, onları tekrar tekrar aşağılamaktan ve üzmetten suçlu değiller miydi?

Peki bunun alternatifi neydi? David Reynolds'ın *kazanmasını* sağlamak için kanıtların gizlenmesine, suçun onaylanmasına ortak olmak mı? Böyle bir şey düşünülemezdi. Bu süreçte pek çok eski yarayı deşeceğini bilmesine rağmen Charlie, Reynolds'un kurbanlarını ortaya çıkmaya ikna etmek için ısrar etmesi gerektiğini biliyordu. Çok fazla kadın çok uzun süre görmezden gelinmiş, küçümsenmiş ya da korkutulmuştu. Önündeki engeller ne kadar büyük olursa olsun, artık pes etmesi söz konusu olamazdı. Bu kadınlar adaleti hak ediyordu ve ne olursa olsun Charlie bunu elde ettiklerini görmeye kararlıydı.

Bölüm 66

"Cidden bana bundan sorumlu olmadığını mı ?

Helen, Rebecca Holmes'un içinde bir ateş olduğunu biliyordu ama onu hiç bu sabahki kadar ateşli görmemişti. Göz temasını kesen Helen, Emilia'nın şok edici manşeti üzerine sıçrayan gazeteye baktı. Gazeteci sözünde durmuştu, ifşası, saldırısı yıkıcıydı.

"Emilia Garanita ile olan ilişkimin tüm geçmişini bilseydiniz, bunu aklınıza bile getirmezdiniz," diye cevap verdi Helen. "Hiçbir zaman tam olarak en iyi arkadaş olmadık.

"Yapma Helen. Sence ben ne kadar ?"

Amirinin ses tonu iğneleyici ve alaycıydı ama Helen hiçbir şey söylemedi. Emilia önce Helen'in çağrısına şaşırılmış, sonra eski düşmanının ne önerdiğini öğrenince yardım etmekten memnuniyet duymuştu ama Helen'in bunu teklif etmesine imkân yoktu.

"Başından beri PC Reynolds'la uğraşıyordun. Bu geçmiş suçlamaları bilen tek kişi sensin...'

Eliyle gazeteyi işaret etti.

"Ve bunları basına sızdıracak kadar cesur olan tek kişi.

Helen dikkatle, "Daha önce söylediklerimi tekrarlayabilirim, hanımefendi," diye karşılık verdi. 'Garanita ve ben birbirimizden nefret ediyoruz, her zaman da ettik. Birlikte iş birliği yapmamız fikri gülünç.

"Peki bütün bunları nereden buldu o zaman? Holmes sordu. 'Her şey onda - tarihler, saatler, yerler. Hatta bahse girerim Reynolds'ın insan kaynakları dosyasının gerçek bir kopyası da ondadır, ki bunu sızdırmanın suç olduğunu hatırlatmama gerek yok.

'O zaman umarım bu işin aslını öğrenirsiniz. Kimse su sızdıran bir gemiyi sevmez.

Holmes öfkeyle, 'Sanırım bu işin iç yüzünü çoktan öğrendim,' diye karşılık verdi. 'Sanırım suçlu tam duruyor. Sebep, araç ve fırsat, Helen. Kutsal üçlü. Ve Garanita'ya karşı sözde nefretine rağmen, sende bunların hepsi vardı.

'Ara onu o zaman. Sor ona,' diye sertçe talep etti Helen. "Benim vicdanım temiz.

'Sanki kaynaklarını açıklayacakmış gibi. Nefesimi boşa harcamazdım.'

'Peki o zaman, bu sızıntılardan benim sorumlu olduğuma dair başka kanıtlarınız olduğunu varsayıyorum. Ne de olsa Büyük Olay Ekibi'nin *her* üyesinin bu bilgilere erişimi vardı.

'Konuyu bulandırmaya çalışma, Helen. O *sendin*.'

"Peki neden Profesyonel Standartlar burada değil?" diye karşılık verdi Helen. "Madem bu işe karıştığımıza bu kadar eminsiniz?

Holmes, "Bakın, dumanı tüten silah elimde olmayabilir," diye karşı çıktı. 'Ama bu, bu soruşturmayla ya da Southampton Central'ın itibarıyla hızlı ve gevşek oynayabileceğiniz anlamına gelmez.

"Anlamı?

"Yani seni davadan alıyorum. Derhal geçerli olmak üzere.'

Helen'in bir an için nutku tutuldu, bu hareketin cüreti karşısında afalladı.

'Başından beri itaatsiz, engelleyici ve açıkçası kasıtlı davrandınız. DS Brooks'un kariyerine sizden daha fazla değer verdiğini, çizgiyi aşmayacağını ve örnek teşkil edeceğini umuyorum...'

'Saygısızlık etmek istemem ama hanımefendi, bence bu çok kötü bir hareket olur.

Pişman olabileceğin bir şey.'

"Beni tehdit mi ediyorsun, DI Grace?" diye kükredi istasyon şefi, gözleri alev alev yanıyordu.

'Hayır, ben sadece bu durumun nasıl görüneceğini düşünüyorum. Ve bu kuvvetin itibarını. Tüm şehir bu hikayeyi konuşuyor - yerel radyo ve TV kanalları, haber akışları, bu sabah korkunç manşetleri inceleyen binlerce endişeli vatandaştan bahsetmiyorum bile Hepsi de haklı olarak Hampshire Polisi içindeki kadın düşmanlığı ve kanunları çiğneme kültüründen endişe duyuyor.

tecavüzcüler ve katiller, kendilerini yasaların üstünde gören, kadınları ve kız çocuklarını cezasızlıkla avlayan erkekler...'

Öfkelenen Holmes müdahale etmeye çalıştı ama Helen onun yerine konuştu.

'Yine de Southampton Merkez'in en donanımlı, en tanınmış *kadın* dedektifini davadan uzaklaştırmaya niyetli görünüyorsunuz? Aynı tecavüzcüleri ve katilleri korumak için onu bir atıyorsunuz, hepsi de merkezinizi "itibar zedelenmesinden" korumak için. Beni bu soruşturmadan alın, köpeklerin önüne atın, size söz veriyorum halkın tepkisi şu ankinin üç katı olacaktır. O yüzden bir sonraki hamlenizi iyi düşünün hanımefendi. Çünkü kötü bir durumu çok daha kötü bir hale getirmenizi istemem.

Holmes ona bakıyor, sanki masanın üzerinden atlayıp Helen'i hemen orada boğmak istiyormuş gibi görünüyordu. Yine de sessizliğin her geçen saniyesinde Helen onu yendiğini biliyordu, kişisel ve itibar zedelenmesi tehdidi amirinin kaldıramayacağı kadar . Holmes başarılı bir politikacıydı ama bir sokak dövüşçüsü değildi; yönetim kurslarında çok uzun, cephede ise çok az zaman geçirmişti. Helen kirli dövüşmek zorunda kalırsa, bunu yapmakta hiç tereddüt etmezdi ve bu durumda sadece bir kazanan olurdu. Holmes onun kanatlarını kırpmaya çalışabilirdi ama Helen elindeki her türlü imkânı kullanarak her zorluğun üstesinden gelirdi. Holmes gibi bir kalemşör tarafından kenara itilmeyecekti. Jennings gibi bir yılan tarafından baltalanmayacaktı. Sonuna kadar dişiyle tırnağıyla mücadele edecek, bu soruşturmayı tüm ateşi, gayreti ve kararlılığıyla yürütecekti.

Naomi'nin hayatta kalması buna bağlıydı.

Bölüm 67

"Benden uzak dur, seni bok parçası.

Naomi ayaktaydı, gerekirse dişiyle tırnağıyla savaşmaya hazırdı. Gecenin büyük bölümünde kıpırdamadan yatmış, hırpalanmış bedeni ısrar etse *de* umutsuzca bunların hiçbiri gerçek değilmiş gibi davranmaya çalışmış olan Naomi, işkencecilerinin yaklaştığını duyar duymaz ayağa fırlamıştı. Mia bir milim bile kıpırdamamış, odanın diğer ucunda yerde yatmaya devam etmişti ama yaralarına ve bütün gece onu saran derin umutsuzluğa Naomi saldırgana tam bir teslimiyet zevki tattırmak istemiyordu.

Bunun yerine kapı ile arasına mümkün olduğunca mesafe koymaya çalışmış, kendisini kaçıran kişi yanına yaklaşırsa ayağıyla ya da yumruğuyla saldırmaya hazır hale gelmişti. Ne var ki, kızın öfkesine rağmen, elinde iki hırpalanmış metal kâseyle aceleyle hücrelerine giren adam, kızın düşmanca tavrına en iyi ihtimalle kayıtsız kalmış, en kötü ihtimalle de eğlenmiş gibi görünüyordu.

'Botlarını soğut. Sana kahvaltı getiriyorum.'

"Cehenneme git.

Ama kâseyi yere bırakırken kelimeler gözünden kaçtı ve dikkatle kızın vurmaya hazır sağ ayağını izledi.

'Sen bağır, ama bağırı mazsan hamamböcekleri onu alacak...'

Adam çoktan uzaklaşmış, Mia'ya doğru koşarken ona sırtını dönmüştü. Naomi içgüdüsel olarak kâseye baktı. Her zamanki gibi donuk gri bulamaçlarla doluydu, bir kova kusmuk kadar çekiciydi. Yine de midesi inliyordu ve baş dönmesi hissetmeye başlamıştı, yorgunluk ve açlık bir kısaç hareketiyle ona saldırıyordu. Bir şeyler yemesi gerekiyordu ve sunulan tek şey bu olduğu için, sonunda boyun eğmekten başka çaresi yoktu.

Ancak şimdilik dikkati odanın diğer tarafındaki iki figüre odaklanmıştı ve yavaşça yayılan bir endişe onu ele geçiriyordu. Mia yerde hareketsiz yatarken, onu kaçıran kişi yüzünü tokatlıyor ve kolunu acımasızca sıkıyordu. Mia yavaşça kıpırdanmaya başladı, hafifçe inliyor, vücudu zayıf bir direniş hareketiyle hafifçe dönüyordu. Ama çok kötü bir durumda olduğu belliydi ve bu da işkencecisini kızdırıyordu.

'Kendini topla, kızım. Bu şekilde işime yaramazsın...'

Ama karşılığında aldığı tek şey hırıltılı bir öksürük oldu, Mia'nın sert havlamasının yerini şimdi yumuşak bir nefes alış alış almıştı. Bu Naomi'yi iliklerine kadar ürpertti, Mia'nın güç ve enerjisini tamamen kaybetmesi şok ediciydi ve belli ki saldırganı da rahatsız etmişti, o da şimdi doğrulmuş, yüzünde kızgın ve teslim olmuş bir ifade vardı. Başını sallayarak, başka bir şey söylemeden ve kapıyı arkasından kilitleyerek oradan ayrıldı. Naomi onun gidişini izlerken aniden korkuya kapıldı. Mia kurtarılamaz mıydı? Ondan vazgeçmiş miydi? Ve eğer öyleyse, bu Mia için ne anlama geliyordu? Ve onun için?

Ve şimdi Naomi'yi vurdu. Geceyi umutsuzluğun derinliklerine inerek geçirmiş, daha fazla batamayacağını, daha önce hiç olmadığı kadar acı çektiğini hissetmiş ve şimdi en kötüsünün henüz gelmediğini fark etmişti.

Bölüm 68

Soğuk suyu avuçlarının içine aldı, sonra da yüzüne çarptı. Etkisi sarsıcı ama canlandırıcıydı, bu yüzden Charlie numarayı tekrarladı. Southampton Central'a geri döndüğünde kendini huzursuz ve sıkıntılı hissetti, sanki bir düzine farklı sorun, bir düzine ince tehdit üzerine geliyordu. Naomi Watson için duyduğu çaresiz endişe, Jennings'in hırıltılı düşmanlığıyla birleşmeden önce Leanne'in ağlamaklı öfkesine dair anımsamalarla karışıyordu. Charlie örnek olması gerektiğini, Helen'i kendilerinden birini ifşa etmek gibi tehlikeli bir görevde desteklemesi gerektiğini biliyordu ama yine de endişeleri devam ediyordu. Buzlu suyun geçici olarak onarıcı bir etkisi olsa da, çalkalanan sinirlerini tamamen yatıştıramadı.

Arkasını dönerek bir avuç kağıt havlu aldı ve onlarla sabırsızca yüzünü kuruladı. Huzursuzluğunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu ama yine de kendine kızgındı. Normalde bu kadar çekingen, bu kadar tereddütlü değildi. Bu davada kendisinden şüphe etmesine neden olan şey neydi? Güçlü olmak zorundaydı, ekibi hizada tutmak zorundaydı, *liderlik* etmek zorundaydı.

"Kendine gel kızım," diye mırıldandı karanlık bir sesle, aynada kendine bakarken.

Kendisine bakan kadın kuşatılmış ve sinirli görünüyordu, bu yüzden Charlie arkasını dönerek kapıya yöneldi. Ama bunu yaparken, duraklamasına neden olan bir şey duydu. Hıçkırık sesi.

Duraklayarak odayı taradı. Lavabolar terk edilmişti ve sadece bir bölmenin kapısı kapalıydı, bu yüzden ağlama seslerinin giderek yükseldiği bölmeye doğru ilerledi. Charlie tereddütle kapıyı çaldı ve hıçkırıkların hemen kesilmesine neden oldu.

"Alo?"

Kısa, boğuk nefes alıp vermeler dışında içeriden hiçbir ses gelmedi.

Ben DS Brooks. Yardımcı olabilir miyim?'

Bir an için sessizlik hüküm sürdü, hüznü, ağır bir sessizlik, sonra Charlie içeriden bir hareket duydu. Saniyeler sonra kilit yana kaydı ve kapı açıldığında tuvaletin koltuğunda oturan ağlamaklı Beth Beamer ortaya çıktı. Genç şartlı tahliye memuru perişan görünüyordu, yanakları gözyaşlarıyla lekeliydi, bu yüzden Charlie hızla kapalı alana girdi ve kapıyı arkasından kapattı. İki kadının neredeyse üst oturması ideal bir durum değildi ama genç memur kötü durumdaydı ve Charlie onun bu halde bulunmaması gerektiğine kararlıydı. Polis karakolları, kaba dedikodular söz konusu olduğunda okullardan daha iyi değildi, kadın memurlar herhangi bir 'zayıflık' belirtisi gösterdiklerinde topa tutuluyordu.

'Sorun ne, Beth? Ne oldu? Charlie endişeyle sordu.

Beth Beamer bir an için hiçbir şey söylemedi, gözlerini yavaşça amirine kaldırmadan önce yere kayıtsızca .

'Özür dilerim, böyle ağlamamalıyım ama... ama artık bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

Umutsuzluğa yakın görünüyordu, yüzü çarşaf gibi bembeyazdı. "Neden? Bana ne olduğunu anlat.

"Adım Reynolds," diye cevap verdi şartlı tahliye memuru, adını söylerken boğuluyordu. 'Hayatımı cehenneme çeviriyor. O... seninle Naomi hakkında konuştuğumu biliyor ve bunu unutmama izin vermeyecek. Dolabımda ölü bir fare vardı, bisikletimin lastikleri kesilmişti ve gittiğim her yerde, herkes aynıydı. Hepsi bana o bakışı atıyor, sanki bana güvenmiyorlarmış, sanki beni burada *istemiyorlarmış* gibi...'

Charlie içinde şiddetli bir öfkenin yükseldiğini hissediyordu ama onu dizginlemeye çalıştı.

"Bunun arkasında onun olduğuna emin misin?

"Yüzde yüz," diye acı acı cevap verdi Beamer. 'Başını eğiyor, yoluma , ama her departmanda arkadaşları var, hayatımı olabildiğince zorlaştırmaktan çok mutlu olan dostları. Benim gitmemi istiyor, bunu biliyorum ve bu konuda doğru yolu izliyor.

Kendi üzerine çöken Beamer bir kez daha ağlamaya başladı, ıstırabı ve hayal kırıklığı kusuyordu. Bu Charlie'yi hem üzen hem de öfkeliendiren bir manzaraydı.

"Bu konuyu bölüm müdürünüzle konuştunuz mu?" diye nazikçe sordu.

"Evet! Ve Şef de.

"*Holmes*'la bu konuda konuştun mu? Charlie onun cesaretine şaşıarak cevap verdi.

"Evet, müdürüm hiçbir şey yapmaya hazır değildi, ben de doğrudan ona gittim. Belki başka bir kadın yaşadıklarını anlar diye düşündüm ama ...'

"Ne dedi?

"Bana... başka bir yerde daha mutlu olabileceğimi önerdi. Charlie dehşet içinde genç gözetim memuruna baktı.

"Ne dedi?

"Özür dilerim, muhtemelen bunları size anlatmamalıyım," dedi Beamer hızla, aniden gergin görünerek.

"Tam tersine," diyerek Charlie ağlamaklı stajyeri rahatlattı. 'Eğer üst yönetim kadın stajyerlerimizi desteklemiyorsa, bunu bilmem gerekir. Ve emin olun DI Grace'in de bu konuda söyleyecek bir şeyleri olacaktır.

Genç subay minnetle başını salladı, ama de üzgün görünüyordu.

"Sadece işimi yapmak için yalnız bırakılmak istiyorum, biliyorsunuz," bocalayarak devam etti. "Bu üniformayı giymek, topluma hizmet etmek, yapmak istediğim tek şey bu.

Charlie kendi çocukluk hayallerini hatırlayarak bir tanıma hissi duydu.

'Rütbelerimi aldığımda çok gururlandım, ailem de öyle. Ama bu istasyondaki herkes benden nefret ederken nasıl devam edebilirim, işimi nasıl yapabilirim?

"Kimse senden nefret etmiyor, Beth.

"Bana nasıl baktıklarını görmüyorsun," diye bağırdı tutkuyla, sesi titriyordu. 'Sanki ayakkabılarına sıçmışım gibi, sanki bir pislikmişim gibi. Gittiğim her yerde gözlerini üzerimde hissediyorum, yorumlarını, hakaretlerini duyuyorum. Artık bunu yapamıyorum.

'Beth, pes etmemelisin, bu şekilde olmaz. Şimdi bir kenara atmak için çok çalıştın.

'Hayır, hayır, kararımı verdim,' diye ısrar etti. 'Günün geri kalanında çalışacağım, sonra da istifamı vereceğim.

Charlie sersemlemiş bir halde gözetim memuruna baktı. Nefesini tutarak çömeldi ve genç kadının ellerini kendi ellerinin arasına aldı.

"Beni dinle Beth. Şu anda her şeyin kasvetli görüldüğünü, bundan kurtulmanın bir yolu olmadığını biliyorum, ama dayanmalısın. Senin gibi genç kadınlar bu gücün geleceği, en parlak ve en iyileri. Reynolds ve yandaşlarının sizi yenmesine izin verirseniz, hiçbir şey değişmeyecek. Zor olduğunu biliyorum, Tanrı biliyor ben de yaşadım, ama çizgiyi korumalısınız. Reynolds ve ben ilgileneceğim, DI Grace de ve *onlara*, size yanlış bir şekilde bakarlarsa Southampton Central'ı terk edeceklerini açıkça . Karşılığında tek istediğim güçlü olmanız, onlara diklenmeniz, yenilmeyi reddetmeniz...'

Bir an için Charlie sanki genç haliyle konuşuyor gibiydi, geçmişteki savaşların ve aşağılanmaların anıları zihninde canlanıyordu. Bu yüzden sözlerini bitirirken gerçek bir tutkuyla konuştu:

"Kazanmalarına izin veremezsiniz.

Bölüm 69

Polis memuru Dave Reynolds, karanlık düşünceler içinde, eski püskü koridorda yürüyordu. Hayat ne kadar çabuk değişiyor, zafer ne kadar çabuk felakete dönüşüyordu. Dün gece, kimse yerel basının manşetlerini okumadan önce, arkadaşları ve komşuları onun sırtını sıvazlamak, elini sıkmak ve ne kadar iyi bir adam olduğunu tüm dünyaya haykırmak için birbirleriyle yarışıyorlardı. Bu sabah durum farklıydı. Dün gece bir arkadaş tarafından lanet olası manşetlerden haberdar edildiğinden bir tepki bekliyordu ama toplumdaki konumunun, uzun hizmet geçmişinin insanların acele karar vermesini geciktireceğini ummuştı. Hiç de öyle olmadı. Bugünlerde medya tarafından yargılanıyor, gazeteler kimi karalamaya karar verirse çamur ona yapışuyordu. Dün gece onunla parti yapan komşuları, bu sabah çocuklarını arabaya bindirip hızla uzaklaşırken gözlerinden özenle kaçtılar. Sanki bir gecede azizlikten günahkârlığa geçmişti ve bir daha geri dönme şansı yoktu.

Öfkesini bastıran Reynolds, önden gitmeye kararlı bir şekilde yoluna devam etti.

"İyi misin Frank?" diye bağırdı iri yarı gözaltı çavuşuna, yüzünde bir gülümseme vardı.

Ancak bugün istasyon bekçisinden ne bir geri dönüş, ne bayat bir şaka ne de küstah bir sırıtma geldi. Bir meslektaşıyla dedikodu yapmaya devam etmeden önce sadece başını salladı. Öfkelenen Reynolds vızıldayarak içeri girdi ve merdivenlere yönelmeden önce lobide sinsice ilerledi. Asansörün yanında bekleyen bir kalabalık vardı ve o yaklaştıkça sohbetlerinin sesi duyulabilir şekilde azalıyordu. Kendisini onların incelemesine sunmayacaktı, küçücük, gergin bir alanda birlikte sıkışıp kalmışlardı, bu yüzden bunun yerine merdivenleri kullandı ve her seferinde üç basamak çıktı.

Üçüncü kata çıkarken koridorda aceleyle ilerledi ve bunu yaparken kıdemli bir aile irtibat memuruna başıyla selam verdi. Kadın hiçbir şey söylemedi, gözlerini kaçırarak yoluna devam etti. Reynolds'ın içindeki öfke alevlendi ve onun ilerleyişini takip etmek için dönerek durdu. Kadının kolundan tutup duvara yaslamak ve onu bu söylentilerin asılsız, kinci imalar olduğunu kabul etmeye zorlamak istedi. Ama kadın çoktan menzilin dışına çıkmış, her adımda hızını artırıyordu. Öfkeden kuduran Polis Memuru Dave Reynolds ilerleyişine devam etmek için bir kez daha döndüğünde, DI Helen Grace'in doğrudan kendisine doğru geldiğini gördü.

Bir an için sersemlemişti. CID asla üçüncü kata çıkmaz, sıradan ölümlülerin arasına karışmazdı. Bu da Grace'in buraya kasten geldiği, belki de yedinci kattaki görüş noktasından onun gelişini gözetlediği ve yollarının kesiştiğinden emin olduğu anlamına geliyordu.

"Buraya gelmeye nasıl cüret edersin!" diye havlayarak ona doğru ilerledi. "Doğruca aslanın inine giriyorsun.

"Tam tersine," diye cevap verdi Grace soğukkanlılıkla. 'Herkes inanılmaz derecede dostça davrandı. Umarım siz de benzer bir karşılama görürsünüz.

Onun bilmiş ses tonunu hazmetmek zordu. Belli ki zaten insanları - onun insanlarını - ona karşı kıskırtıyordu, dün geceki iftirayı ikiye katlıyordu.

"Seni daha önce dikkatli olman konusunda uyarmıştım," diye tısladı Reynolds, kanı kaynıyordu. 'Ve seni tekrar uyaracağım. Ben buranın dokusunun bir parçasıyım, hep öyleydim, hep öyle olacağım.

"Ben olsam bahse girmezdim. Burası biraz tadilattan geçebilir. Bazı kısımları eski ve çürümüş gibi görünüyor, ciddi şekilde onarıma ihtiyacı var ...'

Adımına dikkat et Grace. Sana bir daha söylemeyeceğim. Beni herkesin önünde küçük düşürebileceğini, adımı lekeleyebileceğini düşünebilirsin, ama bunu sineye çekmeyeceğimden emin olabilirsin. Bu tarihi iddialar yanlış, temelsizdi, öyle olduğu kanıtlandı, yine de yanlış yönlendirilmiş bir adalet kavramı yüzünden kariyerimi yok etmeye kararlı görünüyorsunuz. Sizi uyarıyorum, dava açacağım, tazminat isteyeceğim ve ortalık yatıştığında kelleniz uçacak, benim değil.

Şimdi yüzüne bakıyor, ona nefes veriyor, deneyimli kadın memura yansıtılabildiği kadar şiddet ve zehir yansıtıyordu.

Ama onu şaşırtacak ve şekilde, kız en ufak bir endişe belirtisi göstermemiş, cevap verirken gözlerini onunkilere dikmişti:

"Bir şeyi açıkça belirtmeme izin verin, Memur Reynolds. Bu üniformayı giymeye uygun değilsiniz. Aslında sen bu mesleğin yüz karası, bizi içten içe kemiren bir kansersin.

Reynolds şaşırmış bir halde ona baktı.

"İşte bu yüzden," diye devam etti, sesi çelik gibi ve kararlıydı, "bu güçten atıldığınızı görmeyi kişisel görevim haline getireceğim. Dahası, bunu yapmaktan zevk alacağım.

Ona baktı, gözleri parlıyordu, rahatsızlığından zevk alıyordu. Sonra kenara çekilerek aceleyle ilerledi, gözden kaybolmadan önce merdiven boşluğuna doğru kararlı adımlarla yürüdü. Reynolds olduğu yere yapışıp kalmış, kadının geri adım atması karşısında afallamıştı. Daha önce pek çok kişiye yaptığı gibi onun da gözünü korkutup güçlerini geri çekmesini sağlamayı umuyordu ama kadının onu yok , ayaklarını ateşe tutma konusundaki kararlılığı çok açıktı. Polis memuru Dave Reynolds yıllar sonra ilk kez bir korku hissetti. Savaşması gereken muharebeler, kazanması gereken meslektaşları olacağını biliyordu ama rakibinin korkunç acımasızlığı göz önüne alındığında, birdenbire ihtimaller ona karşı yığılmış gibi göründü. Bunun bir disiplin meselesi, geçiştirebileceği, gizleyebileceği ve engelleyebileceği bir şey olmasını ummuştu ama aslında Grace'in ona saldırısı çok daha kötü, çok daha tehditkâr bir şey gibi görünüyordu.

Kişisel bir kan davası gibi hissettirdi.

Bölüm 70

"Peki ne dedi?"

Charlie Helen'in önünde duruyordu, sıkıntılı ama meraklıydı. Helen ise masasının etrafında dönerek kendisini bekleyen dağ gibi dosyalarla yüzleşirken tamamen rahatlamış görünüyordu.

"Beni tehdit etti elbette. Bildiği tek bir yol var - saldırmak, aşağılamak, küçümsemek ve gözdağı vermek - ama sanırım sonunda bunun bu sefer işe yaramayacağını anladı. Bana hiçbir şeyi yok ve ona sırtını döndüğünde gidecek hiçbir yeri kalmayacak.

"Peki ya Holmes? Şimdiye kadar onun arkasını kolladı."

'Belki, ama kötü manşetler kötü manşetlerdir. Ve eğer Reynolds konusunda haklı olduğumuzu anlarsa, onu sıcak bir kömür gibi bırakacaktır. Burada yeni, ilk büyük müdahalesinin bir seri tecavüzcünün ateşli savunması olmasını istemez. Burada zamanı kısıtlı ama kanıta ihtiyacımız var. Leanne Gardner ile aranız nasıldı?

"Korkarım iyi değil," diye kabul etti Charlie. 'Açıkçası, onu takip edeceğim, ama yakında evleniyor, bilmek istemiyor.

Anlıyorum. Tamam, diğer iki kurbanı da takip edelim, bakalım bizimle konuşmaya daha açık olacaklar mı? Elimizde başka ne var?"

"Dedektif Wilson, Dave Reynolds'ın geçmişteki devriyelerini kayıp kızlarımızla karşılaştırarak iyi bir iş çıkarmış. Naomi ile devriye gezerken karşılaştığını biliyoruz ve kayıtlar Mia'nın kaybolduğu sıralarda Portswood'da devriye gezdiğini gösteriyor.

Helen memnun bir şekilde başını salladı ama daha fazlası vardı.

"Ayrıca, Shanice Lloyd ortadan kaybolduğunda St Denys bölgesinde çalıştığını düşünüyoruz. En son Priory Yolu'ndaki Yeni Ahit Kilisesi'nin dışında görülmüş.

Helen heyecanla, "Tamam, potansiyel bir modelimiz var," diye cevap verdi. 'Onlarla karşılaşıyor, konuşuyor, onları inceliyor, sonra saatler sonra onları almak için geri dönüyor.

"Mantıklı.

Peki ya şu anki hareketleri? Mesai saatleri dışında yani. Naomi ve Mia'yı tutabileceği uzak, gözden uzak bir yere gitti mi?

"Görebildiğim kadarıyla hayır," diye yanıtladı Charlie, ciddi bir ifadeyle. "Hareketlerini üçgene aldık ve ya burada, ya devriyede ya da evde.

'Yani ya onları evde tutuyor...'

"Karısı ve çocuğu olduğu düşünülürse bu pek olası görünmüyor.

'... ya da takip edilmekten kaçınmak için dışarı çıktığında telefonunu evde bırakıyor.

Charlie başıyla onayladıktan sonra, "Gözetim altına alınmasını istiyor muyuz?" diye sordu.

'Zamanla, evet. Ama Holmes'un bunu kabul etmesi için daha fazlasına, somut bir şeye ihtiyacımız var. Biraz daha araştırma yapmak, burada neyle karşı karşıya olduğumuzu öğrenmek istiyorum. Reynolds sonuna kadar direnecek, siyahın beyaz olduğunu, bunun dengesiz bir kişisel saldırı olduğunu söyleyecek ama ben Jackie Reynolds'a daha yakından bakmak istiyorum. O bizim yolumuz olabilir. Dün onunla konuştuğumda çok gergin görünüyordu. Sanırım Reynoldstan korkuyor, gökyüzü düşerse bunun kendisi ve oğlu için nasıl bir sonuç doğuracağından endişe ediyor.

"O da bir kurban olabilir mi? Charlie sorguladı.

"Büyük olasılıkla - kesinlikle ondan çok daha genç.

Helen dosyasını eline aldı ve karıştırmaya başladı bile.

"Adam yirmi beş, kız on yedi yaşındayken evlendiler. İddiaya göre kız on altı yaşından beri birliktelermiş ama bunun doğru olduğunu kim söyleyebilir? Adam, kız reşit değilken onunla tanışmış ve onu yetiştirmiş olabilir. Evlendikten kısa bir süre sonra hamile kaldı ve hiç çalışmadı. Sadık eş rolünü oynuyor, Reynolds'ın istediği gibi küçük kutusuna hapsolmuş, ama her şeyde bir bit yeniği var.

"Ne demek istiyorsun? Charlie sorguladı.

Helen, Charlie'nin şaşkın bakışlarını görmezden gelerek, "Dün onların evindeydim," diye devam etti. 'Ve onlar basıldı. Bu ev

Tertemiz, duvarda kocaman bir Sky Glass TV var, arabada yeni bir BMW X5'ten bahsetmiyorum bile. Görünüşe göre lüks tatillere çıkıyorlar, oğullarını özel okula gönderiyorlar. Dave Reynolds tüm bunları bir bilgisayarıcı maaşıyla nasıl karşılıyor? Bildiğimiz kadarıyla ailesi yok, kadının da yok, peki para nereden geliyor?

"Sence... sence bu kızların kaçırılmasından bir şekilde *kazanç mı sağlıyor*? Charlie içten içe titreyerek sordu. "İşlediği suçlardan para mı kazanıyor?"

"Bu bir olasılık olmalı. Jackie Reynolds'ın cüzdanı banknotlarla doluydu, kocaman bir tomar 20 sterlinlik banknot. Bugünlerde kim nakit para kullanıyor ki? Satıcılar ve suçlular, işte onlar. Biz konuşurken Meredith birkaç banknotu inceliyor..."

Helen eklemeyen önce iki kadın kendi düşüncelerinde kaybolmuş bir halde birbirlerine baktılar:

'Reynolds kötü bir adam. Hayatım üzerine bahse girerim. Şimdi benim için tek soru, suçluluğunun *nereye* kadar uzandığı.

Her iki kadın da bir kez daha sessizliğe gömüldü. Bu, endişe seviyelerini daha da yükselten ayıltıcı bir düşünceydi. Burada neyle karşı karşıyaydılar?

Bölüm 71

"DI Grace konusunda ne yapacaksınız?"

Yanında polis sendikası temsilcisi de bulunan Dave Reynolds hiç vakit kaybetmeden doğrudan konuya girdi. Başmüfettiş Holmes, yoğun programının buna izin vermeyeceğini iddia ederek onu görmek istememişti, ama sonuçta isteksiz olduğunu kanıtlayan o olmuştu, ofisinde öyle bir kıyamet koparmıştı ki sonunda yumuşamak zorunda kalmıştı. Şimdi onun karşısında oturuyordu, dikkati dağılmış ve stresli görünüyordu.

'Aklını tamamen yitirmiş durumda. Dışarıda soruşturulması gereken gerçek suçlar, kamu düzenine yönelik dikkatimizi gerektiren önemli tehditler var, ancak Grace bunun yerine bu haksız cadı avını sürdürmeye kararlı görünüyor.

"pahasına olursa olsun," diye ekledi sendika temsilcisi. 'DI Grace kurallara, köklü protokollere her zaman küçümseyerek yaklaşmıştır. Yıllar boyunca bu konuda onunla pek çok kez karşı karşıya . Ancak son birkaç gündeki davranışlarının yeni derinliklere indiğini söylemeliyim.

"Tam olarak neyi kastediyorsun?" diye sordu Holmes, onun ilkel ses tonundan rahatsız olarak.

"Adımı çamura bulamaya ne dersiniz? Beni ... lanet olası bir seks suçlusu olarak asıp kurutmaya? Reynolds mağdur ve şaşkın görünerek cevap verdi. 'Ama bu işin sadece yarısı. Dün, sahte bir trafik suçunu takip etme gerekçesiyle kandırarak evime girdi, sonra da karımı benim, ailemiz ve kariyer geçmişim hakkında sorguladı. Orada başka bir memur yoktu, karımın da temsilcisi yoktu ama DI Grace'in umurunda değildi. Günlerdir benimle geçmişteki davranışlarımla ilgili gizli bir soruşturma yürütüyor.

sizden ya da bu istasyondaki herhangi birinden herhangi bir yetki almadım. Bu kişisel, çirkin ve tamamen kural dışı. Beni kanunları çiğnemekle suçluyor ama kendisi kitaptaki her kuralı çiğnedi.

"Gördüğünüz gibi, ," diye söze girdi Reynolds'ın temsilcisi, "yasal sürece ısrarlı ve aleni bir şekilde riayet edilmiyor.

Reynolds, 'Onu derhal açığa almalısınız,' diye ısrar etti. 'Yerinizde olsam ben de aynısını DS Brooks'a yapardım. Bu ikisi bir iki yarısı gibi, en az birbirleri kadar kötüler...'

Holmes Reynolds'a merakla baktı, memur arkadaşlarını sürgüne göndermeye yönelik bu bariz girişim ilgisini çekmişti.

"O halde suçlamalarında herhangi bir doğruluk payı olduğunu inkar ediyorsunuz?

"Kesinlikle ve kategorik olarak," diye ısrar etti Reynolds, mağdur bir şekilde. 'Sicilim temiz ve vicdanım da öyle.

Temsilcisi başını salladı ama Holmes onu görmezden geldi.

'Bu durumda son gelişmelerden neden bu kadar rahatsız ve kızgın anlayabiliyorum.

'Buna ne olduğunu söyleyelim. Bir cadı avı,' diye tekrarladı Reynolds.

'Ve birçok açıdan öfkenizi paylaşıyorum. Nitekim bu sabah DI Grace'i buraya ve konuşmamız sırasında ona hoşnutsuzluğumun tüm ağırlığını hissettirdim. Başına buyruklardan hoşlanmam ve DI Grace, gerek bireysel memurlar gerekse bu istasyonun itibarı açısından sonuçlarını pek de dikkate almadan her şeyin sınırını zorlamaya niyetli görünüyor.

Reynolds hevesle başını salladı, son darbeyi bekliyordu.

"Ancak, şu anda Büyük Olay Ekibimizin başındaki kişinin görevden uzaklaştırılmasını onaylamam mümkün değil.

'Sırf statüsü ve konumu nedeniyle onu bağışlayamazsınız. Eğer kuralları çiğnediyse, gitmesi gerekir,' diye karşılık veren Reynolds, patlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Ama öyle mi? Holmes ses tonu düzgün bir şekilde geri döndü. 'Az önce anlaştığımızı sanıyordum-'

"DI Grace *Akşam Haberlerine* bir şey sızdırdığını kesin bir dille reddetti ve açıkçası ben de bunu kanıtlayamam. Aksine bir kanıtınız yoksa...?

"Şey, hayır," dedi Reynolds öfkeyle. "Ama sızıntıdan onun sorumlu olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun.

"Karinizla olan olaya gelince, bir trafik suçu mi işlenmedi mi?" diye sordu Holmes, suçlamayı geçiştirerek.

Pekala, Orada oldu Hayır ampul içinde ve arka fren ışık,' Reynolds sinirlenerek kabul etti. "Ama *biz* onu çıkarmadık.

"Yani DI Grace'in eşinize yaptırım uygulama ve ceza kesme hakkı var mıydı?

"Teknik olarak evet, ama bunu evime girmek için bir bahane olarak kullandı. "İçeri zorla mı girdi, yoksa davet mi edildi?

'İkincisi, sanırım, ama gerçek şu ki bu sadece bir hileydi. Bilgi toplamanın, bizimle akıl oyunları oynamanın bir yolu.

"Bunların hiçbirini kanıtlanamaz, PC Reynolds. Yani içinde bulunduğumuz durumu görüyor musunuz?

"Ne diye onu savunuyorsun? Reynolds patladı. 'O tehlikeli bir döne ve senin onu sıkıştırıp halka ibret olması için cezalandırman gerekiyor. Seninle ne alıp veremediği var?

Holmes'un kaşları çatıldı ama soğukkanlılığını korudu. 'Hakaretler yağdırmak yerine, hepimizin birbirimizi anlamaya çalışmamızı önerebilir miyim?

işimizi yaparken. DI Grace'in davranışlarınızı soruşturmasına gelince, görevlerini yerine getirirken bunu yapma özgürlüğüne sahip olduğu açıktır. Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, görevdeki memurlar için özel bir muafiyet yoktur. Ve eğer dediğiniz gibi, suçlamalarında bir şey yoksa, umarım her şey herkesi tatmin edecek şekilde zamanında çözülür.

"Ve bu arada benim itibarımı mı zedeleyecek? Yıllarımı harcayarak inşa ettiğim, sağlam, inatçı, sadık polislikle *kazandığım* bir itibarı..."

"Endişenizi anlıyorum, PC Reynolds, gerçekten anlıyorum, ama işini yapmasına izin verilmeli.

"Ah, bu saçmalık.

Reynolds sandalyesinde geriye doğru sallandıktan sonra sinirli bir şekilde temsilcisine döndü.

", gidelim buradan.

Öfkelenen Reynolds ayağa kalktı, ama bunu yaparken Holmes'un sesi araya girdi.

"Memur bey, size kıdemli memurlara hak ettikleri saygıyı göstermeniz gerektiğini hatırlatmak isterim. DI Grace'in davranışları hakkındaki düşüncelerim ne olursa olsun, onun soruşturma çizgisinin geçerli ve gerekli olduğundan şüphe yok. Naomi Watson'ın kaybolduğu gece onunla görüştüğünüzden bahsetmeyi atladınız ve bu sorular nihayetinde geçerli olsun ya da olmasın, bir polis memuru olarak görev yaparken davranışınızı sorgulamak için gerekçeler var. Bu yüzden size kendi işinizi yapmanızı ve DI Grace'in de kendi işini yapmasına izin vermenizi öneririm. Meslektaşlarınızın açığa alınması için baskı yaparken kıdemli memurları zorlamak burada dost kazanmanın yolu değildir. Anlaşıldı mı?"

Reynolds daha fazlasını söyleyebileceğine güvenemeyerek, "Mükemmel," diye karşılık verdi. "O zaman gözümün önünden kaybol."

Bu kez Holmes'un öfkesini yanlış anlamak mümkün değildi. Sonuna kadar meydan okuyan Reynolds, başı dik bir şekilde uzaklaşmadan önce ona ters ters baktı. Ama içten içe çalkalanıyor, beyni hararetle bu son gelişmeyi çalışıyordu. Holmes ve Grace'in zor bir ilişkileri olduğu biliniyordu ve Holmes istasyon şefinin asi CID memuruna karşı onun tarafını tutacağına inanmıştı. Ama durumu fena halde yanlış değerlendirmiş ve bu süreçte sadece Holmes'un öfkesini kazanmıştı. Belli ki istasyon şeflerinin bu en politik olanı *kimseyle* ittifak yapmamaya, ileride uygun bir günah keçisi gerektiğinde ellerini temiz ve seçeneklerini açık tutmaya kararlıydı. Dave Reynolds bir kez daha ayaklarının altındaki zeminin kaydığını, eski kesinliklerin yerini yeni şüphelere bıraktığını hissetti. Bu işin sonu nereye varacaktı? Bu son meydan okumayı da atlatabilecek miydi? Yoksa sonunda dengiyle mi karşılaşmıştı? Bunu sadece zaman gösterecekti ama yıllar sonra ilk kez, polis memuru Dave Reynolds kendini baskı altında hissediyor, yoldan geçen herkes ona şüpheyle bakıyor, hata yapmasını bekliyor ve izliyordu.

Avcı, av haline gelmişti.

Bölüm 72

Saldırgan arkadan hızla yaklaşarak Brent Mason'a tepki verecek zaman bırakmadı. Sonunda gözaltından serbest bırakılan torbacı Southampton Central'dan aceleyle uzaklaşmış, hiçbir iş arkadaşının onu Southampton Central'ın merdivenlerinde mutlu bir şekilde tökezlerken görmemesine karar vermişti. İşte dedikodular böyle başlar, sizi öldürtebilecek dedikodular.

Başını öne eğen Brent, yoldan geçenlerin bakışlarından kaçınarak hızla caddede ilerledi. Koşmamaya ya da tedirgin görünmemeye kararlıydı; aslında mümkün olduğunca az dikkat çekmek istiyordu. Ama ölçülü adımları ona pahalıya patladı, çünkü arkasından hızla gelen ağır ayak sesleri onu hazırlıksız yakaladı.

Silahlı yoktu, kendini savunacak hiçbir şeyi yoktu ama rakiplerinden biri ya da ortaklarından biri ondan kurtulmak istiyorsa, savaşmadan yenilmeye hazır değildi. Dönerek, hırlayarak düşmanına doğru ilerledi, ancak son saniyede yumruğunu kaldırmaktan vazgeçti. Gölgesi bir torbacı ya da kiralık bir serseri değil, bir polis memuruydu, ismen tanıdığı, daha önce de iş yaptığı biriydi.

DC Jennings? Sizin için ne yapabilirim-'

Ama sözünü bitiremedi, Jennings onu gömleğinden yakaladı ve bir ara sokağa sürükleyerek gözden uzaklaştırdı.

'Hey, ne halt , adamım? Sizinkiler *gitmeme* izin verdi. "Belki öyle, ama kısa bir konuşma yapmak istedim.

'O zaman çek o lanet ellerini üzerimden. Beni böyle oyalayamazsın.'

"Sohbetimizi bitirdiğimizde. Şimdi gitmene izin veriyorum ve seni bir daha görmeyeceğim.

Sinirlenen Brent kendini memurun elinden kurtarmaya çalıştı. Jennings bir an için tutuşunu bırakır gibi oldu ama bu sadece bir numaraydı; Jennings, Brent'i tuğlaya geri çarpmadan önce satıcının bir adım ileri atmasına izin verdi.

"Uslu dur, Brent, yoksa bu iş senin için çok kötü sonuçlanabilir..." diye tehditkâr bir şekilde nefes aldı saldırgan, kötü kokulu ağzı genç adamın yüzüne sadece birkaç santim uzaklıktaydı.

", ," diye hırıldadı Brent. "Demek istediğini anladım. 'Güzel, zaman sadede geleyim. Bilgiye ihtiyacım var.

"Ne hakkında? Brent şüphelenerek sordu.

"Freemantle'ın vurulması.

Brent şimdiden başını sallıyordu. Bunu riske atmasına imkân yoktu. Jennings'in tepkisi anında oldu, eli Brent'in göğsünden boğazına doğru kayarak adam elmasının üzerine sertçe bastırdı.

', canımı acıtıyorsun,' diye bağırdı satıcı.

'Bana istediğimi vermezseniz çok daha kötüsünü yaparım. Pusuyu kimin kurduğunu, parayı kimin aldığını bildiğini biliyorum. İsim istiyorum, yer istiyorum, istiyorum.

"Defol buradan, delirmiş olmalısın.

"Buna inansan iyi edersin," diye devam etti Jennings, genç adamın boğazını daha da sıkarak. 'İşte bu yüzden ihtiyacım olanı elde edene kadar buradan gitmeyeceğim. Kim, neden, nerede bilmek istiyorum. Bir tutuklama istiyorum.

"Yapamayacağımı söyledim," diye itiraz etti Brent. 'Eğer Main Street'teki çocuklar onları öğrenirse, yürüyen ölü bir adam olurum.

Hepsi içerideyse olmaz, Brent. Ve ben bunu gerçekleştirebilirim. Aslında, bunu gerçekleştirmeye kararlıyım. Bu da sana bir fırsat sunuyor. Düşünsene, eğer Main Street ekibinin geri kalanını yakalayabilirsem, onları cinayete teşebbüsten içeri tıkabilirsem, uyuşturucu pazarında bir boşluk açılır. Senin doldurabileceğin bir boşluk.

Şimdi Brent durakladı, kafası karışmıştı. Görevli bir polis memuru onu uyuşturucu satmaya teşvik ediyor gibi görünüyordu. Bu bir tuzak olmalıydı ama Jennings tamamen samimi görünüyordu ve konuşmaları kaydediliyorsa onu boğması zordu. Yine de, suçlu arkadaşlarını, kendi maaş patronlarını ispiyonlamak büyük bir sorundu; karakterine, sadakatine ve güvenilirliğine kalıcı bir gölge düşürürdü.

Brent ciğerlerine biraz daha hava girmesini sağlamak için boynunu bükerek, "Üzgünüm dostum," diye cevap verdi. "Bunu yapamam, doğru olmayan bazı şeyler var.

Ama Jennings onun tereddüt ettiğini anladı ve öldürmek için harekete geçti. "Peki ya anlamayı biraz daha tatlandırırsam?

Brent şaşırılmış bir halde ona baktı.

Bana ne teklif edebilirsin ki? Ben çıktım. Grace gitmeme izin verdi.'

"Seni yakaladıklarında senden aldıkları zulaya ne dersin? Jennings ceketinin cebini karıştırdı ve her biri bir miktar kokain içeren bir avuç dolusu küçük, şeffaf plastik torba çıkardı. Brent inanamayarak baktı.

Onun zulasına benziyordu ama bu adam gerçekten ona geri verecek misin?

"Dahası," diye ekledi Jennings kurt gibi sırıtarak, "İhtiyacım olan bilgiyi bana sağlarsan, sana bundan düzenli bir miktar sağlayabilirim, bedava. Vur emrini kim verdi, tetiği kim çekti, şu anda nerede olabilirler. Eğer bunu benim için yaparsan, beni onlara götürebilirsen, o zaman sana koruma sağlarım, tedarik ederim. düşün Brent, eğer istersen tek başına bir operatör olabilirsin. Bir sonraki Bay Büyük...'

Brent ona baktı, hiçbir şey söylemedi, vizyonu zenginlik hayalleriyle bulanıktı.

"Şimdi ne diyorsunuz? Jennings ısrarla devam etti. "Anlaştık mı, anlaşmadık mı?

Bölüm 73

Kapı bir aralık açıldı ve bir çift göz güvenlik zincirinin üzerinden endişeyle dışarı baktı.

"Evet?" diye sordu apartman sakini kuşkuyla. "Bay Malcolm Cartwright? Charlie sordu.

"Evet," diye tekrarladı yaşlı adam sertçe.

"Ben DS Brooks. Acaba biraz konuşabilir miyiz?"

Gözleri şimdi de kefalet kartına kaydı, zinciri isteksizce çıkarıp Charlie'yi içeri sokmadan önce detayları dikkatle incelemek için zaman ayırdı.

Emekli, ziyaretçisini yavaşça oturma odasına götürürken, "Ekibinizden biriyle zaten konuştum," diye yakındı. "İri yarı bir adam, sarı saçlı, bir DC, sanırım..

"DC Jennings.

"İşte o adam. Ona söylemediğim neyi size söyleyebileceğimden gerçekten emin değilim..."

Bir koltuğa çökmeden önce odanın içinde ayaklarını sürüyerek ilerledi. Televizyonu kapatarak Charlie'ye karşısındaki kanepeye oturmasını işaret etti. Charlie mecburen oturdu ve ev sahibinin göz temasından kaçınmaya devam ettiğini fark etti. Bunun nedeni sinirlenmiş olması mıydı? Yoksa bu ihtiyatlı tavrının ardında başka bir şey mi yatıyordu?

"İfadenizin detaylarını gözden geçirmek istedim," diye cevap verdi kasıtlı olarak. 'Sadece her şeyi doğru anladığımızdan emin olmak için, eğer olmazsa?

Cartwright isteksizce omuz silkti ama reddetmedi.

"Koyu mavi bir Mazda 5 kullanıyorsunuz, plakası DB14 HTE. Bu doğru mu?"

"Yolda yanından geçip gittiğinizi tahmin ediyorum, yani..

Hâlâ göz teması yoktu ve şimdi de bir anlık bir kızgınlık. Meraklanan Charlie devam etti.

"Ve dokuz Kasım gecesi arabayı Lordship Road alt geçidinden geçiriyordunuz, doğru mu?"

"Evet. Daha önce de söylediğim gibi, kayınbiraderimi ziyaretten dönüyordum. Çok yakın değiliz ama karımın ölümünden bu yana sahip olduğum tek aile o."

"Anlıyorum. Tünelden akşam 9.45 civarında mı geçtiniz?" Kısa bir baş sallama.

"Sahadaki bir trafik kamerası, otuz saniyeden fazla sürmemesi gereken bir yolculuğun tünelden çıkmanızın beş dakikadan fazla sürdüğünü gösteriyor. Bunun nedenini bana söyleyebilir misiniz?"

"Meslektaşınıza da açıkladığım gibi," diye cevap verdi Cartwright sabırsızlıkla, "bir arkadaşımın telefon aldım, ben de mantıklı olanı yaptım ve telefona cevap vermek için kenara çektim. Birkaç dakika konuştuktan sonra yoluma devam ettim. Hepsi bu kadar."

Charlie gülümseyerek, "Bu kesinlikle her şeyi açıklıyor," diye cevap verdi. "Tek sorun, o sırada bir telefon aldığınıza hiçbir kayıt olmaması."

Artık geri tepme yoktu. Ne küçümseme, ne kızgınlık, ne de yorgun bir baş sallama. Yaşlı adam kıpırdamadan oturuyor, kararlı bir şekilde haliya bakıyordu.

"Vodafone'a kayıtlı bir cep telefonunuz var, telefon numarası 07768 037608. Bahsettiğiniz telefon bu mu?"

Cevap vermek istemeyerek yere bakmaya devam etti. "Bu sizin telefonunuz mu, Bay Cartwright?"

"Evet, " diye mırıldandı mutsuzca.

"Arama kayıtlarınız burada," dedi Charlie, dosyasından bir sayfa çıkarıp ona uzatarak. "Gördüğünüz gibi saat 17.00'de bir arama var ama ondan sonra ertesi gün 10.15'e kadar hiçbir şey yok."

Cartwright kâğıt parçasını tuttu ama bakmaya zahmet etmedi.

"Bu bilgiler ışığında, ifadenizi gözden geçirmek ister misiniz?"

Sesi sert, hatta biraz saldırgandı ve sonunda emekli gözlerini onunkilerle buluşturmak için kaldırdı. Charlie bunu hemen anladı - korku.

"Yanıtınız hakkında çok dikkatli düşünmenizi tavsiye ederim, Bay Cartwright. Eminim farkındasınızdır, görevlerini yerine getirirken polisi yanıltmak cezai bir suçtur.

Charlie kâğıt parçasının artık elinde titrediğini ve rahatsızlığının her geçen saniye arttığını fark etti.

"Malcolm, o gece gerçekten ne oldu?"

"Bakın, tüm bunların ne hakkında olduğunu bilmiyorum ama ben yanlış bir şey yapmadım, tamam mı?"

"Belki de buna benim karar vermeme izin verirsiniz. Ne oldu?"

"Ben... şey... o gece dışarı çıkmadım. Arabayı kullanan ben değildim.

"Peki o gece direksiyonda kim vardı? Charlie şaşırarak sordu.

"Eski bir dost. Aslında eski bir komşu. İki kapı ötede otururdu."

"Bir isim lütfen?"

Malcolm Cartwright koltuğunda huzursuzca kıpırdandı ve sonra mırıldandı: 'Dave Reynolds. Sizinkilerden biri, devriye polisi.

Charlie dikkatle, 'Anlıyorum,' diye cevap verdi. 'Anladığım kadarıyla Bay Reynolds ve ailesinin kendilerine ait iki arabası var, bu yüzden neden sizinkini kullanması gerektiğini söyleyebilir misiniz?

"Bunu gerçekten yapmak zorunda mıyız?" diye itiraz etti emekli aniden. 'Dave'in yanlış bir şey yapmadığından eminim ve bunu yapmaktan nefret ediyorum-'

"Sadece soruya cevap verebilir misiniz, lütfen? Kısa bir sessizlik oldu.

'Bakın, gerçek şu ki artık arabayı pek kullanmıyorum. Görme yetim eskisi gibi değil, muhtemelen hiç kullanmamalıyım. Covid'den beri... pek çok şeyi teslim alıyorum - gıda, reçete ve benzeri - ama arabanın harabeye dönmesini istemiyorum. Bunun için yeterince para ödedim ve sonunda satmaya karar verdiğimde bir şeyler geri almak istiyorum.

"Yani...?"

"Dave bana iyilik olsun diye arada bir uğruyor, bir tur atıyor.

Charlie'nin kalbi çarpmaya başlamıştı ama sesini bozmadan, "Ve bunu sizin için 9 Kasım akşamı mı yaptı?" diye sordu.

"Evet.

Charlie gözleri şiddetle parlayarak emekliye baktı. İsteksiz tanıktan potansiyel olarak büyük bir buluş elde ettiği için heyecanlıydı ama aynı zamanda bu hayati bilgiyi bu kadar uzun süre kendine sakladığı için de öfkeliydi.

"Bu konu ilk sorulduğunda meslektaşına neden yalan söylediğinizi sorabilir miyim?

Yaşlı adam yerde rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

"Bakın, kötü bir niyetim yoktu. Gerçek şu ki, Dave'in arabayı tamamen iyi kalpliliğinden dolayı sürdüğüne inanmıyordum. ... belki de karısının bilmesini istemediği süslü bir kadın vardı ve kendi arabasını almazsa onun için daha kolay, daha iyi olacaktı. Dürüst olmak gerekirse, çok fazla kurcalamadım, gerçekten beni ilgilendirmez.

...'

Charlie, "Keşke yapsaydın," diye karşı çıktı.

"Neden? O ne yaptı ki?

"David Reynolds, reşit olmayan bir kızın kaçırılması ve yanlışlıkla hapsedilmesiyle ilgili aktif bir soruşturmanın baş şüphelisidir.

Belki bunu kendine saklayabilirdi ama Charlie nasıl bir hayvanı anladığında yaşlı adamın tepkisini görmek istiyordu. Ama Malcolm Cartwright'ın tepkisi pişmanlık ya da dehşet değil, tamamen şaşkınlıktı.

Dave? Böyle bir şeye mi bulaştın? Hayır, hayır, hayır, sanırım yanlış anlamış olmalısın tatlım'.

Öne doğru eğildi, gülümsedi ve sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi kelimelerini net bir şekilde telaffuz etti.

"David Reynolds tanıdığım en iyi insanlardan biri.

Bölüm 74

' oluyor Dave? Anlamıyorum...'

Jackie Reynolds şaşkın şaşkın kocasına bakıyor, yeniden güvence istiyordu. Ancak David Reynolds ona doğru bir adım attı ve parmağını yüzüne doğru uzattı.

"Twitter'ı bırak ve söylediklerimi dinle. Parayı almanı istiyorum, hepsini ve şu çantaya koy.

Kadın yeltenmeyince Dave Reynolds boş çantayı gibi hizmet odasına doğru yürüdü. İçeri girer girmez gevşek yer karolarını kaldırdı ve boşluğa uzanarak içi para dolu kalın bir poşeti hızla aldı. İçindekilere bakarak bir an durakladı, israftan dehşete kapıldı, sonra dolu zarfı çantaya doldurdu. Doğrulup mutfığa geri döndü ve çantayı Jackie'nin kollarına iterek onu topukları üzerinde geriye doğru salladı.

'Altın saatinizi, oymalı çakmağınızı ve elmas küpelerinizi de atmanız gerekecek. Aslında, bütün mücevherlerini oraya koy.

"Neden? Ne oldu?

'O zaman arka taraftan çıkıp, otobüse binip rıhtıma gitmeni istiyorum. Arabam orada park halinde. Onu al, Calshot'a kadar sür ve sonra lanet çantayı denize at.

"Ciddi olamazsın? Jackie hayretler içinde itiraz etti.

"Ölümcül," diye karşılık verdi kocası, ona hiddetle bakarak. "Ama o şey bir servet değerinde olmalı.

'İşte bu yüzden ondan kurtulmalıyız. Grace kaltağı yakında buraları koklayacaktır ve eğer burada kendi fonlarımızla karşılayamayacağımız bir şey varsa, o zaman işimiz biter.

Jackie ondan uzaklaşarak, "Üzgünüm, bunu yapmayacağım," diye cevap verdi.

"Özür dilerim," diye tısladı Reynolds, sesi aniden tehditkârlaşmıştı. 'Bu koleksiyonu bir araya getirmek için yıllarımı harcadım, ayrıca bir sürü doğum günlerinden, yıldönümlerinden kalma bir sürü duygusal eşya var...' 'Umurumda değil. Kurtul şundan.

Ama Jackie yine de boyun eğmek için hiçbir harekette bulunmadı, başını öfkeyle salladı. "Bunun söylemiştim. Kaçak parasıyla bir şeyler almak. Ben söyledim

bunun bize geri döneceğini söylemiştim, değil mi?"

"Evet, harika bir mücadele verdin aşkım," diye karşılık verdi alaycı bir tavırla. 'Sana yüzükler, bilezikler, küpeler almamı engellemek için gerçekten çok çalıştın...'

"Güvenli olduğunu, kimsenin bilmeyeceğini söylemiştin," diye tısladı Jackie.

"Şimdi değil, o yüzden ben sinirlenmeden ceketini giy ve işe koyul.

'Demek bu kadar, öyle mi? Kurduğumuz her şey, sahip olduğumuz güzel hayat, bir anda yok mu oldu?' diye cevap verdi, acı ve suçlayıcı bir şekilde. "Sırf *sen* öyle diyorsun diye mi?"

Şimdi tam karşısında duruyordu, gözleri alev alev yanıyor, yüzü kızarıyordu. Kocasını bir an için onu anlamamış gibi göründü, sonra yüz hatlarını öfke kapladı.

"Seni bulduğumda ne halde olduğunu hatırlıyor musun?"

'Sakın buna cüret etme Dave. Buna izin vermeyeceğim,' karşılık verdi karısı, sesi sertçe yükselmişti.

"Peki, sen?"

Öne doğru bir adım atarak bir kolunu uzattı ve karısını boğazından yakaladı.

'bir fahişeydin. Küçük, pis bir fahişe.'

Jackie çılgınca mücadele etti ama adamın tutuşu çok sıkıydı ve Jackie'nin nefesini, meydan okumasını kesiyordu.

'Ama sana acıdım, seni , değil mi? Şimdi kendine bir bak. Büyük bir ev, bol para, toplumun önde gelenlerinden biriyle evlenmişsin. Başardın kızım.'

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu ama adam onu tutuşunu gevşetmek için hiçbir harekette bulunmadı.

'Ama dikkatli ol, tamam mı? Çünkü istediğim zaman seni sokaklara geri atabilirim. İstedğin bu mu?'

Jackie onun sıkı tutuşu altında bile başını hafifçe sallamayı başardı.

"Emin ol, istemezsin. Çünkü şu anda seni kim ister ki? Kuzu postuna bürünmüş, yaşlı bir koyun parçasısın. Akli başında hiçbir erkek seninle sevişmeyi bırak, sana bakmak bile istemez. Her şeyin bitmiş Jackie...'

Ama şimdi kurbanının yüz ifadesi aniden değişmiş, gözlerinde korku ve endişe belirmiş, ön kapıya doğru bir bakış fırlatmıştı. Dave Reynolds hızla döndüğünde Archie'nin kapıda durmuş, şaşkınlık ve öfkeyle babasına baktığını gördü.

"Çek o lanet ellerini onun üzerinden.

Genç kız çoktan kararlı ve öfkeli bir şekilde onlara doğru ilerliyordu.

'Olduğun yerde kal, evlat. Bunun seninle bir ilgisi yok.

"Ellerini çek dedim.

Dave Reynolds'ın yumruğu hiçbir uyarıda bulunmadan Archie'nin çenesine çarptı ve onu geriye doğru sendeletti. Genç bir an için kendini toparlayıp aynı şekilde karşılık verecekmiş gibi göründü. Ama sonra çocuk birden dengesini kaybederek yere yığıldı. Sonunda Reynolds elini gevşetti, karısı boğazını tutarak yerde sendeledi ve oğlunun yanında dizlerinin üzerine çökerek onu kendine çekti. Öfkeden kuduran Reynolds onlara doğru ilerledi ve dehşete düşmüş çifte ters ters baktı. Bir an için onlara daha fazla acı çektirecekmiş gibi göründü. Ama sonra kendini hızla toparlayan Reynolds döndü ve merdivenlere yönelmeden önce çantayı kaptı.

Merdiven boşluğunun dibinde duraklayarak, şaşkınlık içindeki ailesiyle bir kez daha yüzleşmek için döndü ve onlara tısladı:

"Siz ikiniz birbirinizi hak ediyorsunuz.

Bölüm 75

Telefon elinde öfkeyle çaldı. Arayanın kimliğine bir göz atan Helen, arayanın DC Jennings olduğunu fark etti ve aramayı reddederek dikkatini Southampton Merkezinin adli tıp şefi Meredith Walker'a verdi. Helen'in rahatsız edilmek gibi bir niyeti yoktu, hele ki artık ellerinde somut bir ipucu varken.

"Bana gösterebilir misin?" diye sordu Meredith hevesle.

Deneyimli memur başını sallayarak Helen'i mikroskobun yanına çağırdı. Lam üzerinde 20 sterlinlik bir banknot aydınlatılmıştı, güçlü floresan ışını alttaki garip girdaplı desenleri seçiyordu.

Eşleşen iki parmak izi var. Biri burada kısmi...'

Notun kenarındaki yarım ay şeklindeki sıkı ve zarif çizgileri işaret etti.

'... ve tam burada bir tane var.

O konuşurken Meredith notu ters çevirerek diğer yüzünü ortaya çıkardı. Kenardan yarım santim içeride, tam bir parmak izi görülebiliyordu.

'Emin olmak için birkaç kez karşılaştırma testi yaptık ama kesinlikle aynı kişi. Sol işaret parmağı.'

"Peki maç konusunda emin misin?"

Yüzde yüz. Çizgiler çok net, notu oldukça sıkı tutmuş olmalı ve bakın, parmağında hafif bir sıyrık olduğunu görebilirsiniz, belki tarihi bir kesik ya da çentik, bu da her iki parmak izine de yansıyor.

Helen hevesle salladı, içinde heyecan yükseliyordu. 'Peki

kim o? Onu zaten tanıdığımızı mı söylemiştin?

Graham Armstrong. Edinburgh doğumlu ama kırk yıldır burada yaşıyor. O hüküm giymiş bir pedofil.

on beş yıllık bir sürenin ardından hapisten çıktıktan sonra Southampton bölgesine geri döndü'.

Helen bunu hem merak hem de endişe içinde dinledi. "Tam olarak ne için hapis yattı?" diye sordu.

'Çocukların ve gençlerin uygunsuz görüntülerini bulundurmak ve dağıtmak. Ayrıca Tayland ve Endonezya'da çocukların ve gençlerin internet üzerinden canlı istismarını yönetmek ve kolaylaştırmaktan uluslararası arama emri ile hüküm giymiştir.

Helen yanaklarını şişirdi. Korktuğundan daha kötüydü, çok daha kötüydü.

"Şu anda nerede olduğunu biliyor ?

"Denetimli serbestlik servisinden kontrol etmeniz gerekir. Dosyasında Weston'da bir adres var ama Armstrong'un lisans kurallarına uyma konusunda ne kadar gayretli olduğunu bilmiyorum.

Helen derin düşüncelere dalmış bir halde başını salladı.

"Notu nerede bulduğunuzu sorabilir miyim? Meredith sordu.

"Bir şüphelinin cüzdanında. Aslında karısının cüzdanında..." diye cevap verdi Helen, akıllı bir karış havada.

"Yani bu adam ile Naomi Watson davasındaki şüpheli arasında bir tür finansal ilişki olduğunu mu düşünüyorsunuz?

Muhtemelen. Bu banknotlardan bir zulası vardı, normalde bir bankamatikten alabileceğinizden daha fazla ve Armstrong'dan geldiklerini kanıtlayabilirsek, David Reynolds ve daha geniş bir pedofil ağı arasındaki ilk gerçek bağlantımızı elde etmiş oluruz.

Helen, şüphelinin adını kullanırken Meredith kadar çekingen davranmadı ve meslektaşından yarım bir gülümseme aldı.

Ama önce Armstrong'u bulmalıyız. Eğer bize Reynolds'ı verebilirse, umarım bu davayı hızlı bir şekilde sonuçlandırabiliriz. Notlarda başka bir şey var mıydı? Uyuşturucu izi, ter ya da buna benzer bir şey?

'Hayır, sadece parmak izleri. Bu sizin için yeterli değil mi?'

Meredith'in kolunu okşayarak minnetle, "Şimdilik idare eder," diye cevap verdi.

Helen dönerek kapıları itti ve koridordan çıkışa doğru uzaklaştı. Kendini aynı anda hem telaşlı, hem heyecanlı hem de gergin hissediyordu, bu son gelişme çok daha büyük bir olaya işaret ediyordu,

İlk başta şüphelendiğinden daha karmaşık bir suçtu. Naomi ve Mia'nın nelere katlanmak zorunda kalabilecekleri düşüncesi onu endişelendiriyor, ama aynı zamanda ikisinin de hâlâ hayatta olduğuna dair umutlarını artırıyordu.

Onları zamanında bulabilecekler miydi? Onlara daha fazla şiddet uygulanmadan önce onları kurtarabilecekler miydi? Reynolds ailesini hüküm giymiş bir pedofille ilişkilendirebileceklerini düşündükçe daha da heyecan verici bir ihtimaldi bu. Helen bisikletine doğru yürürken heyecanla ürperdiğini hissetti, belki de sonunda dönmek üzereydi.

Sonunda, bu sıkıntılı davada ilk gerçek kırılmayı elde ettiler.

Bölüm 76

"Bu iki adam Naomi Watson ve Mia Davies'e ne olduğunu bulmanın anahtarını elinde tutuyor.

Helen, Graham Armstrong'ın sabıka fotoğrafını, David Reynolds'un zaten panoya asılı olan fotoğrafının yanına yerleştirdi. Ekip son gelişmeleri öğrenmek üzere üsse dönmüştü, ancak DC Jennings ve DC Reid hariç, onlar Freemantle tetikçilerinin peşinde şehrin öbür ucundaki bir sanayi sitesine dadanmışlardı. Bu bariz isyan eylemi Helen'in kanını kaynatmıştı ama şimdi dikkatinin dağılmasına izin veremezdi. Kayıp kızları ararken her saniye önemliydi.

"Naomi'yi kaçıranın yalnız bir kurt olduğunu , şimdi David Reynolds'un daha geniş bir pedofil ağının parçası olduğuna inanıyorum. Eğer Reynolds'u çözebilirsek, Armstrong'un yerini tespit , Naomi ve Mia'yı da bulacağımızı düşünüyorum.

"Sadece bir banka notuna dayanarak bu bağlantıyı kurabileceğimizden emin miyiz? DC Malik sorguladı. 'Jackie Reynolds bunu bir bankamatikten almış olabilir; Armstrong'un ödemesi olduğunu kanıtlayamayız.

'Henüz değil,' diye öğütledi Helen. 'Ama bana göre bağlantının tesadüfiliği göz ardı edilemeyecek kadar büyük. Armstrong'un şartlı tahliye memuruyla daha önce konuştum, bir yıldan fazla bir süredir izini kaybettirmiş, hiç temas kurmamış. Sanırım lisansının şartlarını hiçbir şekilde yerine getirmediğini ve bir sebepten dolayı yeraltına indiğini varsayabiliriz. Polis memuru Reynolds farklı bir hayvan, göz önünde saklanmayı tercih ediyor ama onun da gizli bir tarafı olduğuna inanıyorum, etrafındaki dünyadan -meslektaşlarından, komşularından, hatta belki de karısından- tamamen gizlediği gizli bir hayatı var.

Charlie, Reynolds'ın resminin hemen altındaki panoya mavi Mazda 5'in resmini yapıştırarak, "Malcolm Cartwright'ı manipüle etmesinin de kanıtladığı gibi," diye ekledi.

"Cartwright da bu işin içinde olabilir mi? DC Edwards sordu. "O da suçlu mu?"

Charlie hızlıca, 'Öyle düşünmüyoruz,' diye cevap verdi. 'Suç geçmiş yok ve çevrimiçi bir hayatı olduğuna dair hiçbir kanıt yok. Evinde internet bağlantısı yok ve telefonu da gemiden alınmış, bu yüzden şimdilik onun sadece saf bir yordakçı olduğunu söylüyoruz.

'Açıkçası Meredith ve ekibi şu anda Naomi Watson ile herhangi bir adli bağlantı olup olmadığını görmek için el konulan Mazda'yı inceliyorlar. Bu arada, Mazda'nın kaçırıldığı geceki hareketlerini saptamamız gerekiyor. DC McAndrew?

Sadık subay bir adım öne çıkarak ekibin önündeki yerini aldı.

"Tünel çıkışındaki trafik kameraları Mazda'nın saat 9.51'de tünelden çıktığını gösteriyor. Açık nedeniyle içinde kimin olduğunu görmek imkansız, ancak daha sonra tekrar görüyoruz. Birkaç memuru büyük CCTV taraması yapmaları için gönderdim, çünkü bu işi gerçekten yeni kavriyoruz, ancak şu anda aracın iki görüntüsü daha var. Önce Marine Parade'de, sonra da Chapel Road'da. Ondan sonra, ertesi gün Malcolm Cartwright'ın Itchen'deki evine dönerken Endle Caddesi'nde tekrar ortaya çıkana kadar hiçbir şey yok.

"Yani gece için Midanbury'de sakladığını mı söylüyoruz? DC Wilson önerdi. "Naomi'nin tutulduğu yer orası mı?"

"Bu kesinlikle güçlü bir olasılık," diye onayladı Helen. 'Onun ve belki Mia'nın da şehrin doğu kısmında hapsedilmiş olması. Bu tabii ki olasılığı çok fazla daraltmıyor, ama üniformalılardan o bölgeyi taramalarını ve uygun olabilecek herhangi bir yer aramalarını istedim. Eğer Armstrong'un işin içinde olduğu ve Reynolds'un işlediği korkunç suçların daha geniş bir küresel izleyici kitlesi olduğu konusunda haklıysam, o zaman bu bana, belki de yoğun yerleşim alanlarından uzakta, iyi bir internet bağlantısı, elektrik ve benzeri şeylere sahip gizli bir üsse ihtiyacı olduğunu gösteriyor. Yani tamamen terk edilmiş bir yer ya da boş arazide bir baraka olmayacak. Belki de yenilenmeyi bekleyen ya da satılmak üzere olan bir bina olabilir.

DC McAndrew acı bir şekilde, 'Ya da kanlı bir zindanı olan zevkli bir banliyö semti,' diye önerdi.

'Muhtemelen, ama Reynolds çok dikkatli, çok temkinli ve sanırım kızların duyulabileceği herhangi bir yere karşı temkinli olacaktır. DC Edwards, bu konuda sizin yetkili olmanızı istiyorum, lütfen, olası yerler üzerinde kurallar koyarak ve üniformalı meslektaşlarımızla irtibat kurarak.

"Elbette, patron.

Teşekkür ederek başını sallayan Helen tam devam etmek üzereydi ki kapı çarparak açıldı. Helen başını kaldırdığında DC Jennings ve DC Reid'in kendilerine doğru yürüdüklerini gördü. Southampton Central'a geri dönerken, ikilinin Townhill Park'taki bir sanayi sitesine taktik destek sağladıkları, bir uyuşturucu fabrikasını ve Brent Mason'ın Freemantle saldırısından sorumlu olduğunu iddia ettiği iki Main Street üyesini ortaya çıkardıkları haberi gelmişti. Jennings ve yardımcısının çok memnun görünmelerine şaşmamalı.

'Ah, DC'ler Jennings ve Reid. Bize katılmanız ne güzel.

Jennings başını salladı ama hiçbir şey söylemedi, gözleri ıslık ıslık ve kurnazdı. 'Eğer ekibin geri kalanından özür dileyebilirsiniz, o zaman biz de edebilir mi?'

"Özür dilemek mi?" diye ağzından kaçırdı Jennings, kafası karışmış ve yanlış adım atmıştı.

'Ekip çağrısı bir talep değildi. Bu bir emirdi. Bunu görmezden gelmeyi tercih ederek bana, DS Brooks'a ve ekibin geri kalanına büyük bir saygısızlık gösterdiniz. Bence hepimiz bir özrü hak ediyoruz, sizce de öyle değil mi?

'Ama nerede olduğumu, neler başardığınızı biliyorsun,' diye karşılık verdi.

"Evet, dışarıda hırsız polis oynuyordun.

Jennings, 'Dışarıda *düzgün* polis işleri yapıyordum,' diye karşılık verdi. 'Tehlikeli suçluları yakalıyor, uyuşturucu çetelerini çökertiyor, yarım milyon sterlinden daha değerli sokak malzemelerini ele geçiriyordum.

Helen gülümseyerek onu alaycı bir şekilde alkışladı. Eminim Başmüfettiş çok heyecanlanmıştı. Basınla iyi oynayacak Kesinlikle. Kim bilir, belki bunun için küçük bir madalya bile alırsın.

Jennings onun alaycı ses tonuna öfkelenerek ona ters ters baktı.

"Ama ben etkilenmedim," diye devam etti Helen sert bir sesle. DS Brooks da öyle. Bir üstünüz size doğrudan bir emir verdiğinde

onu takip etmelisin.'

'Bu emirler yanlış kafalı, yanlış yönlendirilmiş olsa bile mi? Jennings agresif bir şekilde karşı çıktı.

"Pardon?

'Bütün bu birim sırt sırta vermiş durumda,' diye devam etti Jennings, yılmadan. 'Öncelikler tamamen yanlış. Başından beri söyledim ve buradaki memurların yarısının da benimle aynı fikirde olduğunu biliyorum. Üst düzey liderlik ekibinin kendilerine uzun uzun bakması gerekiyor. Ya da kenara çekilmeli ve Büyük Olay Ekibi'nin nasıl yönetileceğini bilenlere yol açmalılar.

Bu o kadar mantıksız, o kadar abartılıydı ki Helen buna gülebilirdi. Ama yine de bu onun otoritesine karşı ciddi bir meydan okumaydı ve halledilmesi gerekiyordu.

'Hırsınızdan kesinlikle etkilendim. Belki de bu istasyona, bu birime özellikle ortalığı karıştırmak için taşındınız?

Jennings daha uzun boylu durarak, " bu kadar," diye cevap verdi.

"Bu garip çünkü dün gece eski patronunuzla özel bir konuşma yaptım. DI Bentham, Dorset'te. Anlaşılan sana bu kadar iyi referans vermesinin, seni bu kadar övmesinin nedeni senden kurtulmak istemesiymiş.

Jennings Helen'a ters ters baktı, birdenbire daha az ukala görünmeye başladı.

"Görünüşe göre onun için çalışırken ... şimdi, şunu doğru anlamama izin verin ... evet, "tembel, kibirli ve hak sahibi" idiniz. Bunlar tam olarak onun sözleriydi. İşlerin değiştiğini görmek güzel, DC Jennings.'

"Benimle bu şekilde konuşmaya hakkın yok.

"Her türlü hakka sahibim," diye araya girdi Helen öfkeyle. 'Buraya geldiğinden beri beladan başka bir şey olmadın. Sorumluluklarından kaçırıyorsun, otoriteye direniyorsun, başkalarının işlerinden kendine pay çıkarıyorsun. Ama bugün buna bir son ver, yoksa kovulursun. Anlaşıldı mı?'

Gözleri alev alev yanarak ona baktı ama hiçbir şey söylemedi.

"Anlaşıldı mı dedim?" Helen sesini daha da yükselterek devam etti.

Jennings isteksizce omuz silkti ve geri . "DC Reid?

'Hizmet etmeye hazır ve istekliyim efendim. Ve daha önce olanlar için özür dilerim, hepinizden özür dilerim...' diye gergin bir şekilde konuştu.

'O halde, bakalım senden faydalanabilecek miyiz? DC Reid, sen DC Edwards'a yardımcı olabilirsin ve sana gelince, DC Jennings, sana çok uyacak özel bir görevim var: Graham Armstrong, emekli itfaiyeci ve bilinen bir pedofil. Gün bitmeden onu benim için bulmanı istiyorum, lütfen.

"Tek başıma mı?

'Sizin gibi yetenekleri tartışılmaz bir memurun bunu sorun etmeyeceğinden eminim. Geri kalanınız DS Brooks'a Reynolds'un evine kadar eşlik edecek ve tutuklanmasına ve ardından yapılacak arama operasyonuna yardımcı olacaksınız. Yani, oyun yüzleri lütfen. Bu noktaya kadar çok temkinli, çok saygılı davrandık, şimdi ciddileşme zamanı. Ağacı sallama zamanı.'

Bölüm 77

"David Reynolds, sizi adam kaçırma ve sahte hapis şüphesiyle tutukluyorum.

Charlie, kendisine çıplak bir düşmanlıkla bakan madalyalı subayın karşısında durdu. Ona haklarını okumaya devam ederken, Reynolds bir kez olsun göz temasını kesmedi, bakışları onunkileri yakıyor, kekeleymesi, tökezlemesi ve pes etmesi için ona meydan okuyordu. Bunu onun için kolaylaştırmamaya kararlıydı, ancak burada sanık sandalyesinde oturan, oturma odasında tek başına duran, aile fotoğrafları ve polis takdirnameleriyle çevrili, bir düzine polis memuru arkadaşı burayı, hayatını alt üst etmeye hazırlanırken bile kendisiydi. Charlie, kariyeri boyunca daha önce pek çok kez yaptığı konuşmayı bitirerek şüpheliye doğru bir adım attı.

"Nasıl yapılacağını biliyorsun," diye devam etti hızlıca. "Yani benim için arkanı dönebilir misin...?"

Ama Reynolds olduğu yerde kaldı, gözleri Charlie'ye yapışmıştı. Orada öfke görüyordu ama aynı zamanda kendi evinden kelepçelenerek çıkarılmak olduğunu da anlayamıyordu. Daha şimdiden dışarıda bir kalabalık toplanmaya başlamıştı, bu da onun gidişinin halka açık bir olay olmasını sağlıyordu, hiç şüphesiz kaydedilecek ve dakikalar içinde sosyal medyada dolaşıma sokulacaktı. Bugünlerde sessiz adalet diye bir şey yoktu.

"Memur Reynolds, sizden kelepçelenmeyi kabul etmenizi istiyorum. Eğer reddederseniz, zaten uzun olan suç dosyanıza tutuklanmaya direnmeyi de eklemek zorunda kalacağım.

Bir heykel gibi hareketsiz kaldı, sadece nefes alışının sesi gerçekten hayatta olduğunu doğruluyordu.

'Yeterince adil, istediğin gibi olsun...'

Charlie onu atlatmak için hamle yaptı ama yolu yarılarmıştı ki adam sonunda arkasını döndü ve bileklerini birleştirdi. Sinirlenen Charlie ilk pozisyonuna geri dönerek kelepçeleri taktı ve sıkıca sabitledi. Metal derisini ısırduğunda kısa bir tepki verdi, acı öfkeye dönüştü ama Reynolds öğüdünü tuttu. Charlie bir elini sırtına koyarak onu ileriye doğru yönlendirdi ve kapının yanındaki üniformalı memurlara doğru manevra yapmasını sağladı. Her iki memur da bakışlarını indirdi, her gün aynı soyunma odasını paylaştıkları birini tutuklamaktan son derece rahatsız oldukları belliydi.

"Evet, utanmış görünebilirsiniz," diye tısladı Reynolds. '
Bu bir komplo, kanlı bir cadı avı.

Charlie, "Reynolds, bu kadar yeter," diye uyardı.

'Ama bakalım tüm bunlar sona erdiğinde kim hala ayakta kalacak, ha?

Orada bulunan herkes gözlerini ondan kaçırdı, agresif varlığı odayı dolduruyor gibiydi. İsteksizce yürümeye devam etti, sadece kapı girişinde durakladı ve geri dönüp gidişini izliyor gibi görünen karısına ve oğluna baktı.

"Akşam yemeği için döneceğim," diye duyurdu. "Bana güzel bir şeyler pişirdiğinden emin ol.

Jackie Reynolds hiçbir şey söylemedi, sıkıntılı ve endişeli gözlerle kocasına bakıyordu. Oğlu sessizliğini koruyordu ve yanağında oluşmaya başlayan morluklara bakılırsa Charlie bunun nedenini tahmin edebiliyordu. Reynolds söyleyeceklerini söyledikten sonra iş arkadaşları tarafından uzaklaştırılarak gözden kayboldu. Jackie ve Archie de aynı anda ortadan kayboldular ve birbirlerine sarılıp yaralarını sarmak için aceleyle üst kata çıktılar. Bu onlar için zor bir durumdu ama Charlie duygularını bağışlamanın, utançlarını ya da acılarını azaltmanın söz konusu olmadığını biliyordu. Yapmaları gereken bir iş vardı, bu yüzden sesini bir kez daha yükselterek ilan etti:

'Tamam zaman, hadi başlayalım. yerle bir edelim.'

Bölüm 78

"Lütfen Mia, sana *yalvarıyorum*. Beni bırakma..."

Naomi gözyaşları arasında güçlkle konuşabiliyordu ama son bir umutsuz çaba göstermek zorunda kaldı. Tepki vermeyen kızı göğsüne bastırıyor, gözyaşları Mia'nın solgun yanaklarına dökülüyordu ama yaptığı hiçbir şey en ufak bir etki yaratmıyordu. Okşamaları, cesaretlendirmesi, şarkı söylemesi, hepsi boşa gitmiş, hasta arkadaşı son enerji kırıntılarını da tüketmişti. Mia onun kollarında ağır ve umutsuz bir şekilde yatıyordu, göğsünün düzensiz iniş çıkışları dışında sessiz ve hareketsizdi. Yeterli oksijen alamadığı açıktı ama bu konuda bir şey yapacak gücü yokmuş gibi görünüyordu, paramparça olmuş ciğerleri işe yaramaz ve hareketsizdi. Onu kendine yardım etmesi için bir şey yapmaya zorlamanın bir anlamı yoktu -Mia bilincini bir süre önce kaybetmişti- ya da yardım için feryat etmenin kazandıracağı bir şey yoktu. Burada tamamen yalnızdılar. Bu yüzden, başka çaresi kalmayan Naomi yalvarmaya baş vurmuş, bu korkunç yerde günlerini sonlandırmaktan kaçınmak için arkadaşına bir şeyler, bir yaşam kıvılcımı bulması için umutsuzca yalvarmıştı.

Hadi Mia. Bir anlaşma yapmıştık, unutma. Bundan *birlikte* kurtulacaktık. Sen Freddie'yi bulacaktın, ben de annemi görecektim..."

Neredeyse yıkılacaktı, ama bir şekilde, akan gözyaşlarına rağmen devam etti. Konuşmaya devam ederse, umudunu canlı tutarsa, Naomi bir şekilde hiçbir şey olmayacağından, kaçınılmaz olanı sadece irade gücüyle erteleyebileceğinden emin hissediyordu.

'Belki buluşabilirler, kutlamak için küçük bir parti verebiliriz, eğlenceli olur...'

Şimdi Mia yanıt verdi, Naomi'nin kollarında aniden kıpırdandı. Canlanan Naomi arkadaşına çılgınca, gayretli bir cesaretle baktı. Ama Naomi hemen nefesini tuttu, şok olmuş, yıkılmıştı. Mia yalvarışlarına yanıt vermiyordu, bunun yerine vücudu çılgınca kasılıyor, Naomi'nin kollarında çırpınıyor, iğrenç, çaresiz bir hırıltı sesi küçük odayı dolduruyordu. İşte bu, Naomi'nin başından beri geleceğini bildiği krizdi, ama artık buradaydı, tek yapabileceği arkadaşının yavaş yavaş boğulmasını izlemektir.

'Hayır, Mia, *hayır...*'

Naomi'nin sesi çatlıyor, arkadaşının çektiği acıya tanıklık ederken soğukkanlılığı onu terk ediyordu. Mia'nın vücudu tekrar, bu kez daha şiddetli bir şekilde sarsıldı ve Naomi'nin kollarına bir kez daha yığılmadan önce nefessiz kalan genci kısa bir süreliğine yukarı doğru itti. Sonra orada öylece durgun ve hareketsiz yattı, son bir umutsuz nefes almadan önce dövüş sona ermiş gibi görünüyordu.

"Mia?

Naomi gördüklerini algılayamıyordu. En kötü kâbuslarının bile ötesindeydi.

"Mia, lütfen...

Ama Naomi hareketsiz arkadaşına bakınca onun öldüğünden emin oldu. Mia'nın göğsünün yükselmesi durmuştu ve Naomi'nin kollarında kendini daha ağır hissediyordu. Belki de Naomi arkadaşının çektiği eziyet sona erdiği için rahatlamış hissetmeliydi. Sonunda huzura kavuştuğu için mutlu olmalıydı. Ama Naomi bunların hiçbirini hissetmemiş, bunun yerine ezici bir ıssızlık ve şiddetli, korkunç bir yalnızlık duygusuna kapılmıştı.

'Hayır...' diye uludu, ciğerleri patlayacakmış gibi çığlık attı. 'Hayır, hayır, hayır, hayır...'

Ama dehşeti, meydan okuması anlamsız olduğu kadar acınasıydı da; çığlıkları soğuk tuğla duvarlara çarpıp yavaşça sönüyordu. Yapılacak bir şey yoktu, burada bulunacak bir kurtuluş, ölümün pençesinden alınacak bir zafer yoktu. Arkadaşı ölmüştü ve Naomi aniden aynı kaderin kendisini de beklediğini dehşet verici bir kesinlikle biliyordu.

Bölüm 79

Bunu hak edecek ne yapmıştı? Haksız ve adaletsizdi, Grace'in karakterinde şimdiye kadar iyi gizlenmiş bir kindarlığı ortaya çıkarıyordu.

Şansına lanet okuyan DC Jennings, her adımda morali biraz daha bozularak üçüncü kattaki köhne yürüyüş yolunda ilerledi. Tarafsız bir gözle bakıldığında, yaptıkları haklı, başarılı ve sonuçta birim için faydalı olmuştu. Herkes Holmes'un Freemantle soruşturmasında ayak sürüdüklerini düşündüğünü ve Grace'in bu yüzden istasyon şefinin hışmına uğradığını biliyordu. İnisiyatifi ele alarak, kışını kaldırıp gerçekten bir şeyler yaparak, Brent Mason'dan gerekli bilgileri alarak, bu sorunu bir anda çözmüştü. Dava artık kayıtlardan düşmüş, patronuna da gönlünce projelerini sürdürmek kalmıştı. Ama Grace minnettar mıydı? Onun aslında ekip için bir değer olduğunu kabul etmeye hazır mıydı? Geleceğin lider adayı? Jennings bu soruların cevabını biliyordu, onun hakkındaki düşük düşüncesi, bu harap siteye gönderilmesiyle açıkça ortaya çıktı, çok az zafer getirecek vahşi bir kaz kovalamacasına gönderildi.

Günü iyi başlamıştı ama bir zamanlar modern şehir planlamacılığının parlak bir örneği olan, şimdiyse okuldan ayrılanlar ve yasadışı göçmenler için köhne bir sığınak haline gelen Southford Malikânesi'ne yaptığı bu yalnız hac yolculuğuna kadar düşmüştü. Eğer Graham Armstrong burada saklanıyorsa, sonu üzücü bir yerdi ama belki de hak ettiği tek şey buydu. Yine de bu yolculuğu tek başına yapıyor olmak can sıkıcıydı, DC Reid'e en azından olaylarda aktif bir rol verilmişti. Reid ne Grace'in ne de Brooks'un daha büyük bir hayranı değildi.

Bu fikirleri kendine saklıyor, kendisine doğrudan meydan okunduğunda hemen geri çekiliyordu. Jennings acı acı, liderliğin tehlikeleri bunlar, başını korkuluğun üzerine dikmenin bedeli, diye düşündü.

Jennings yürüyüş yolunun sonuna yaklaşırken durakladı, ceketinden fotokopi kâğıdını çıkarıp adresi kontrol etti. Graham Armstrong hapisten çıktığında kendisine burada bir daire verilmişti, ailesi ve arkadaşları ya ona sırtlarını dönmüş ya da taşınmışlardı. Bu onun rezilliğinin ödülüydü - Southford Malikânesi, C Blok, 27 numaralı daire. Graffiti lekeli kapıya bakan Jennings bazı insanların deliliğini düşündü. Armstrong, itfaiye ve kurtarma camiasında tanınmış bir figür, örnek bir çalışma sicili ve eli kulağında cömert bir emekli maaşı ile hayata hazırlanmıştı. Ve hepsini bir kenara atmış, otuz yıllık gayretli çalışmasını çöpe atmıştı, hepsi de Taylandlı kızlara olan acınası düşkünlüğü yüzünden. Bazı insanlar kurtarılamazdı, gerçekten öyleydiler.

Teatral bir şekilde nefes veren Jennings kapıyı sertçe vurdu. Kelepçelerini çıkararak harekete geçmek için kendini hazırladı. Armstrong kaçmaya çalışırsa ya da karşı koymaya karar verirse bu onun şansı olacaktı, bu yüzden hazırlıksız yakalanmanın bir anlamı yoktu. Ama kapıyı çalmasına yanıt alamayınca bir adım öne çıkarak tekrar denedi, bu kez kulağını kapıya dayadı. İlk başta hiçbir şey duymadı, daire cansız ve hareketsiz görünüyordu ama sonra içeride, durduğu yerden beş adım ötede bir döşeme tahtasının gıcırdadığını duydu. Doğruldu, yüzünü kapıya dayadı, gözetleme deliğinden aşağıya baktı, ancak kendisine doğru bakan bir göz gördü. Göz anında kayboldu ve hızla uzaklaşan ayak seslerini duydu.

Jennings'in yumruğu kapıya bir kez daha çarptı ve bu sırada boyalar uçtu.

"Hampshire Polisi, kapıyı açın!

Jennings bir saniye dinledi, sonra kapıyı tekrar çarptı. 'Armstrong, sana kapıyı açman için on saniye veriyorum yoksa indir.'

Bir adım geri çekildi ve kendini kapıya doğru fırlatmaya hazırlandı. "On, dokuz, sekiz...

Kendini dik bir koşucu duruşuna getirerek, kapının ilk darbede kırılacağından emin bir şekilde hücumu hazırlandı.

'... yedi, altı, beş, dört ... oh ne anlamı var?

Öne fırlayan Jennings kendini kapıya doğru fırlattı. Ama o bunu yaparken kapı açıldı ve hedefi hızla geri çekildi. Dengesini kaybeden ve havada asılı kalan Jennings'in ayağı takıldı ve koridora doğru kaymadan önce yere çakıldı. Bir çift ayağın kendisinden kaçmak için geri sıçradığını gördü ve Graham Armstrong'la yüzleşmeye hazırlanarak hızla tekrar ayağa kalktı.

Ancak karşısında şaşkın bir Asyalı emeklinin kendisine baktığını ve arkasında çok sayıda ürkmüş yüzün olduğunu gördü.

Bölüm 80

Reynolds artık hedeflerinde olduğuna göre, hiçbir şeyi şansa bırakmak söz konusu olamazdı. Ofisinde tek başına kilitli kalan Helen'in dört bir yanı, Reynolds ailesinin sağlığı, serveti ve kişisel geçmişi hakkında kayıtlara geçen her şeyi ortaya çıkarmak için kahramanca çalışan ekibinin saatlerce süren çabalarının sonucu olan dosyalarla çevriliydi. Helen, Reynolds'u ve bakmakla yükümlü olduğu kişileri kendisinden daha iyi tanıdığını hissetmeye başlamıştı, ama bu da iyiydi. Şüpheli tutuklanmış, uyarılmış ve sorgulanmak üzere binanın alt katına indirilmişti bile.

İlk konuşmaları bir çatışmaydı, Helen Reynolds'ı dinliyor, onun çürük yumurta olduğuna dair şüphelerini doğrulamaya çalışıyordu. Bu ikinci konuşma topyekûn bir savaş olacaktı. Reynolds hayatı ve özgürlüğü için savaşıyor, kendisini yok edebilecek bir uçurumun kenarında sallanıyordu. Mesleki utancı ve buna eşlik eden kişisel utancı bir kenara bıraksak bile, mahkumiyeti hayatının en korkunç dönemini başlatacaktı, pedofil bir polis olarak hapishane mahkumları arasında 'namus' saldırıları listesinin en yer alacaktı. Reynolds suçlamalara şiddetle ve tutkuyla karşı koyacaktı, bu yüzden Helen'a onu çökertmek için sahip olduğu her türlü kozu kullanmak ve aynı zamanda mülkünde ve aracında yapılan özenli aramaların bu korkunç suçlarla bağlantısına dair ikna edici kanıtlar ortaya çıkarmasını ummak kalmıştı.

Hayatının ayrıntılarını gözden geçiren Helen, Reynolds'un kendisinin ve ailesinin yaşam tarzını yasal yollardan karşılamasının mümkün olmadığına ikna olmuştu. Maddi zenginliği ve yepyeni BMW'sini bir kenara bıraksak bile, bir dizi egzotik yurtdışı seyahati vardı.

Barbados, St Lucia ve Florida'ya yaptığı gezilerden iş arkadaşlarına bahsetmemesi dikkat çekiciydi. Soyunma odasındaki diğer arkadaşlar ona şezlong Dave diye takılırlardı ama Reynolds muhtemelen hiç bronzlaşma merkezine adım atmadığı için bu şakanın onlara ait olduğu ortaya çıkmıştı. Peki tüm bu servet nereden geliyordu? Ve nasıl elde edilmişti? Elektrik satış mağazalarından ya da online perakendecilerden belirgin bir alışveriş yoktu, o halde tüm bu yüksek değerli malları nakit olarak, muhtemelen suçlu tedarikçilerden mi almıştı? Başka bariz bir açıklama yok gibiydi.

Mali kayıtları ne kadar aydınlatıcıysa, tıbbi geçmişi de o kadar ilgi çekiciydi. Son on yılda üç kez cinsel yolla bulaşan bir enfeksiyon nedeniyle tedavi görmüştü ve aile hekiminin notlarında hem şikâyet hem de uygulanan tedavi ayrıntılı olarak kaydedilmişti. On yılda üç kez, mutlu bir evliliği olan bir adam için yüksek bir orandı, bu da gerçek cinsel ilgisinin evlilik evinin dışında olduğunu gösteriyordu, özellikle de Jackie Reynolds'ın tıbbi dosyalarına göre yakın zamanda benzer tedaviler görmek zorunda kaldığı bir durum olmadığından.

Helen hâlâ bu ayrıntıları sindirmeye çalışıyordu ki, DC Wilson yüzünde ciddi bir ifadeyle yaklaştı.

"Meredith Walker'dan haber geldi. "Ve?

"Mazda'nın içi de dışı da tertemiz. Görünüşüne bakılırsa Cartwright'a teslim edilmeden önce tam bir vale hizmetinden geçmiş. Dışında bile kıl yok, DNA yok, parmak izi yok, sanki yepyeni gibi.

Helen bu şaşırtıcı haber karşısında çökmüştü. Naomi'nin o arabada bulunduğu dair somut adli kanıtlar, Reynolds'ı itirafa zorlamak için en iyi şanslarıydı. Wilson onun aklından geçenleri okumuş olmalıydı, çünkü şimdi ekledi:

'Oh, ve DS Brooks size şüphelinin sorgu için hazır söylememi istedi. Geleceğinizi haber vereyim mi?'

Bölüm 81

"Dikkatli bir şekilde sorgulandığınızı ve bu sorgulama sırasında söyleyeceğiniz her şeyin aleyhinize delil olarak kullanılabileceğini hatırlatmak isterim. Ayrıca odada DI Grace, DS Brooks ve sanığın avukatı Eleanor Higham da bulunmaktadır.

Helen uyarıyı tamamladıktan sonra gözlerini kaldırıp sandalyesinde dimdik oturan ve yanında pahalı terzilikten geçmiş avukatı bulunan baş şüpheliye baktı. Reynolds ilk konuşmaları sırasında rahat ve keyifli iken, şimdi odaklanmış ve tetikte görünüyordu. Charlie'ye göre, tutuklanması sırasında gözaltı çavuşuna adını teyit etmek dışında tek bir kelime bile etmemiş, muhtemelen enerjisini önündeki mücadele için saklamıştı.

Helen dosyalarını açarak, "İzin verirsiniz sizi dokuz Kasım gününe götürmek istiyorum," diye söze başladı. "O akşam görevde olduğunuzu ve polis memuru Beth Beamer ile birlikte Hoglands Park bölgesinde dolaştığınızı teyit edebilir misiniz? Reynolds başını salladı, gözleri yavaşça Helen'den

Charlie, sonra tekrar geri.

"Polis Beamer'a göre, devriyeleriniz sırasında Lordship Road alt geçidinde yatıp kalkan Naomi Watson ile karşılaşmışsınız. Bunu teyit edebilir misiniz?"

Reynolds temkinli bir tavırla, "Sanırım kısa bir konuşma yaptık," diye cevap verdi. "İnanıyor musunuz? Charlie sorguladı.

"Korkarım o geceye dair hafızam çok net değil," diye devam etti şüpheli. 'Bir dizi farklı karşılaşma ve kavgaya karıştık, birçok yüz, birçok yer vardı.

"Yani onunla ne konuştuğunuzu hatırlamıyorsunuz? Charlie ısrar etti.

'Muhtemelen sadece yaşayanlar diyarında olup olmadığını kontrol ediyordu. Yıllar boyunca o alt geçitte birden fazla kez ceset bulduğumu söyleyebilirim...'

Kısa bir süre gülümsedi, tüm tavırları güler yüzlü ve dostçaydı. Helen bir an bile ikna olmadı ve saldırısına devam etti.

"Peki ya o akşamki ikinci karşılaşmanız?"

Reynolds hiçbir şey söylemedi, ama alaycı bir ifade takındı.

"Müvekkilim onunla sadece bir kez görüşüğünü açıkça belirtti," diye araya girdi avukatı. "Ve onu da zar zor hatırlıyor.

"Ama sen geri döndün, değil mi David?"

Reynolds'tan hafif bir tepki geldi, tam adını kullanmasına itiraz ediyor gibiydi.

"Eski bir komşunuzun arabasını ödünç aldınız ve tünele geri döndünüz. Burada 45 Blossom Drive'da ikamet eden Bay Malcolm Cartwright'tan bahsediyorum, kendisi o gece size Mazda 5'ini ödünç verdiğini ve ertesi gün aracı geri aldığınızı doğruladı. Bay Reynolds'a alt geçidin ağzında bulunan ve aynı aracın 9 Kasım günü saat 21.45'te tünele girdiğini ve 21.51'de tünelden çıktığını gösteren bir kamera görüntüsü gösteriyorum.

Fotoğrafın bir kopyasını masanın üzerinden ona doğru kaydırıldı. Adam fotoğrafa bakmayı bile reddetti ama avukatı fotoğrafı masanın üzerine koymadan önce hızla inceledi.

"O gece Bay Cartwright'ın Mazda'sını kullandığınızı teyit edebilir misiniz?"

"Kesinlikle hayır," diye karşılık verdi Reynolds. 'Benim kendime ait iki arabam var, neden onunkine ihtiyacım olsun ki?"

'Size ödünç verdiğini doğruladı. Elimde yazılı ifadesi var,' diye ısrar etti Helen. "Aslında, görünüşe göre yıllar içinde birkaç kez ödünç almışsınız.

"Bu tuhaf iddiayı destekleyecek herhangi bir kanıtınız var mı?" diye araya girdi avukat. 'Gördüğünüz gibi, sürücü o fotoğrafta görünmüyor, bu nedenle başka bir kanıtınız yoksa, müvekkilimi oraya yerleştiren bağımsız bir tanık ...'

"Yani Bay Cartwright yalan mı söylüyor? Polisi kasıtlı olarak yanlış mı yönlendiriyor?"

"Bakın, dürüst olmak gerekirse onu o kadar iyi tanımıyorum," diye sakince cevap verdi Reynolds. 'Ama bunu kesinlikle ona yakıştıramazdım. Yaşlı, huysuz ve kafası karışık biri. Orada yaşarken aramız biraz bozulmuştu aslında - oğlumun sokakta arkadaşlarıyla futbol oynamasına karşı . Belki hala bu yüzden kızgındır, bilemiyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, şapkasından konuşuyor.

İnandırıcı bir performanstı, makul, inandırıcı ve doğruyu söylüyor olabileceğini düşündürecek kadar da rahatsız ediciydi. Ama Helen, Reynolds'un yalan söylediğini içten içe biliyordu ve bu yüzden açıklamasını elinin tersiyle itti.

"Biz çok farklı bir bakış açısına sahibiz. Yalan söylemesi için hiçbir neden olmayan, özellikle de size garip bir şekilde düşkün görüldüğü için çok güvenilir bir tanık olduğunu düşünüyoruz. Sizin ve ailenizin yıllar boyunca onun için çok şey yaptığınızı söyledi.

...

Reynolds başını salladı, şaşkın görünüyordu ama Helen'in dikkati dağılmamıştı.

"O gece alt geçitte olduğunuza, Naomi Watson'ı Mazda'ya binmeye ikna ettiğinize ve daha sonra onu kaçırıp hapsettiğinize dair kesin inancımız var.

"Neden bir şey yapayım ki?" diye itiraz etti. "Ben görevdeki bir polis memuruyum.

Helen, 'Kendi cinsel için,' diye karşılık verdi.

Reynolds sandalyesinde arkasına yaslandı ve ellerini abartılı bir inançsızlık jestiyle havaya kaldırdı.

"Sonuçta, üç ayrı olayda reşit olmayan kızlara cinsel tacizde bulunmakla suçlandınız.

"Gerçekten mi? Reynolds yüzünü buruşturarak haykırdı. 'Bütün bunların üzerinden *tekrar* geçmek ister misin? Yalancıydılar, dikkat çekmeye çalışıyorlardı. İçki, uyuşturucu ya da her neyse ondan içeri alınmaya itiraz ettiler, bu yüzden hayatı benim için zorlaştırmaya çalıştılar. Ama başından kadar hepsi boş laftı, bu yüzden de hiçbir yere varamadılar.

'Siz onları ikna etmeye suçlamaları düşürmeye çalışmadınız mı? İfadelerini geri çekmeleri için onlara baskı mı yapacaksınız?

Eleanor Higham kaşlarını çatarak, "Bu çok ciddi bir iddia, Müfettiş," diye yakındı. "Umarım suçlamalarınızı destekleyecek sağlam kanıtlarınız vardır.

"Naomi'yi kaçırmış olmanızın başka bir nedeni daha var," diye araya girdi Charlie, avukatın dikkatini çekmeye çalışarak. "Para.

"Pardon? Reynolds bir kez daha şaşkın görünerek sordu.

"Yakın zamanda eşiniz Jackie ile karşılaştığımızda bir banknot ele geçirdik.

"Mülküne yasadışı bir .

"Hayır, bir trafik ihlali için sabit bir ceza ihbarnamesinin yasal olarak ödenmesi," diye karşı çıktı Helen. "Daha sonra bu not polis adli tıp laboratuvarında test edildi ve üzerinde hüküm giymiş bir pedofil olan Graham Armstrong adında bir adama ait iki parmak izi olduğu tespit edildi.

Bu, avukatının anında tepki vermesine, kaşlarının çatılmasına neden oldu, ancak Reynolds cevabını hızlı ve soğukkanlı bir şekilde verdi.

"Otopark ödemelerini her zaman adli tıp laboratuvarına mı gönderirsiniz?" diye sordu bilerek.

"Böyle bir eylemin haklı ve gerekli olduğunu hissettiğimde," diye yanıtladı Helen sert bir şekilde.

"Bu doğru mu?

'Hatırladığım kadarıyla eşinizin çantasında hatırı sayılır miktarda banknot vardı ve bu bana garip geldi. Bu kadar çok nakit taşımasının bir nedeni olabilir mi?

Reynolds dikkatle, 'Ona sormalısınız,' diye cevap verdi. 'Ama son zamanlarda evde çok fazla iş yapıyoruz ve inşaatçılar nakit ödeme yapmayı seviyor. Vergi memurundan falan mı saklayacaksınız? Bunu tasvip etmiyorum ama dünya böyle işliyor...'

Reynolds yine hem makul hem de sakın görünüyordu. Helen zorlamaya devam etmesi gerektiğini biliyordu.

'Evinizdeki çalışmalardan bahsetmenize sevindim,' diye devam etti. 'Belli ki mülkünüzü bir sürü para yığmışsınız. Bu, lüks arabalara ve yabancı tatillere harcadığınız büyük miktarların da ötesinde. Şimdi, mali durumunuzu ve gelirinizi derinlemesine araştırdık ve tahmin edin ne oldu? Bunlar birbirini . Tüm bunları bir bilgisayarlı maaşla karşılamaya yaklaşamazsınız bile. Dahası, seyahat acenteleri, havayolları, oteller, elektrik perakendecileri veya araba galerileri ile aranızda dijital işlemler görmüyorum. Bu da bana şunu gösteriyor.

Bu büyük biletlerin çoğunu *nakit olarak* ödediniz. Bugünlerde bunu kim yapıyor? Kim nakit parayla yeni bir araba alır? 20 bin sterlinlik tatili nakit mi ödüyor? Suçlular, işte onlar.'

Reynolds'un avukatı, 'Bu sizin için bile tam bir çılgınlık, Müfettiş Grace,' diye itiraz etti.

'Belki müvekkiliniz bu anormalliği açıklayabilir? Para nereden geldi? Graham Armstrong size verdiği hizmetler karşılığında mı verdi?'

'Bakın, yıllar içinde ailemden ve Jackie'den bize biraz miras kaldı. Ve genellikle nakitle daha iyi anlaşmalar yapabilirsiniz. Bunda kötü bir şey yok.'

"Ve bunu kanıtlayabileceksiniz, değil mi? Bize banka hesap dökümlerini, lüks yaşam tarzınızı finanse etmek için paranın tam olarak nereden geldiğini gösteren yasal belgeleri sağlayabilir misiniz? Aldığınızı iddia ettiğiniz bu mirası?'

Ve şimdi ilk kez Reynolds tereddüt ediyordu. Helen, yakalanmayı hiç düşünmemiş olsaydı, bu kadar ayrıntılı bir kurnazlık yapmayacağını düşündü ve Eleanor Higham tekrar araya girdiğinde bunu sürdürmeye hazırlandı.

'Tüm bunların çok karmaşık görüldüğünü söylemeliyim, Müfettiş. Müvekkilimi, karısı ve oğlu için iyi bir hayat sağlamak dışında tam olarak neyle suçluyorsunuz?'

'Onu reşit olmayan kızları cinsel istismar ve maddi kazanç için kaçırmakla suçluyorum. Shanice Lloyd, Mia Davies, Naomi Watson, Laura White...'

Yine belirgin bir tepki, isimler Reynolds'a inmiş gibi görünüyor ve diğer kurbanların potansiyel olarak dahil olduğunu bilmeyen brifingini kızdırıyor.

"Onları haksız yere hapsetmekten, istismar etmekten, acılarını başka erkeklerin "keyfi" için paraya çevirmekten.

Reynolds başını şiddetle sallayarak, "Bu tam bir saçmalık," diye patladı.

'Aksine, kadınlara karşı cinsel suçlar, sokaklar hakkındaki bilginizi ve üniformanızın gücünü kullanarak genç kızları korkutmak, kandırmak ve onlara saldırmak gibi bir geçmişiniz var. Benim inancım, yıllar geçtikçe suçunuzun kurbanlarınızı tutsak tutmaya ve onları uzun bir süre boyunca sömürmeye kadar vardığıdır. Hiçbir şekilde

Kadınlar için büyük bir tehdit oluşturduğunuzdan ve toplumun en savunmasız üyelerini, gidecek hiçbir yeri olmayan ve size güvenebileceklerini düşünen genç kızları avlamaktan suçlu olduğunuzdan şüphe duymuyorum. Siz en kötü türden bir suçlusunuz ve işlediğiniz suçların bedelini ödemenizi sağlamak niyetindeyim.

Nefes nefese ve kızgın bir halde, doğrudan Reynolds'a bakarak sözlerini bitirdi. Reynolds bir an ona baktı, rahatsızlığını üzerinden atıp kendini toparladıktan sonra cevap verdi:

"Elinizde ne var? Bir grup yalancının ifadeleri, kafası karışık yaşlı bir adam, hayalet sürücülü bir Mazda ve muhtemelen bir bankamatikten alınmış birkaç banknot. Eğer gerçekten Armstrong'un parmak izleri varsa, bizimle bir ilgisi yok.

Katılmıyorum. Ateş olmayan yerden duman çıkmaz Dave..."

"Ben kimseye zarar vermem," diye devam etti şüpheli, mağdur bir şekilde. 'Aslında hayatımda hiç kimseye zarar vermedim. Ve kesinlikle genç kızlara karşı bir ilgim yok. Yani, siz beni ne sanıyorsunuz?

"Buna gerçekten cevap vermemi istiyor musun?" diye sordu Helen karanlık bir sesle. Reynolds, Helen'i işaret ederek, "İşte " diye patladı.

"Görüyorsun ya

Bu mu? Bu bir balta işi, beni suçlamak, mahvetmek için bir girişim. İşe yaramayacak ve neden biliyor musun?"

Helen'e daha da yaklaştı ve onu acımasızca süzdü.

"Çünkü bana karşı *hiçbir şeyiniz* yok.

Bölüm 82

"Bu tam bir felaketti.

DC Jennings sinsice yanından geçerken kafalar döndü, çeşitli memurlar masalarından başlarını kaldırdı. Weston'a tamamen anlamsız bir yolculuk yapmıştı ve sessizlik içinde acı çekmeye hazır değildi. Ekibin kendisinin mağdur edildiğini, Grace'in kötü niyetli ve aşağılık bir diktatör olduğunu bilmesi daha iyiydi.

"Armstrong'dan iz yok o zaman? DC McAndrew omzunun üzerinden cevap verdi, ekranına bakarken kalemını çiğniyordu.

"Sikik bir kuş değil. İki hafta önce o daireye yeni bir aile taşındı. Onlardan önce Winchester Hapishanesi'nden yeni çıkmış genç bir çocuk vardı. Ondan önce de, bütün gece evdekileri uyutmayan bir grup çapkın vardı.

McAndrew başını sallayarak yüzünü buruşturdu ama ekrana yapışıp kaldı. Sempatı gösterilmemesinden rahatsız olan Jennings şikâyetine devam etti.

Armstrong'un bir yıldan uzun süredir oraya gitmediğini sanıyorum. Ve tahmin et ne oldu, bir adres de bırakmamış. Onu bulmak için samanlıkta iğne aramak gibi bir şey olacak.

McAndrew kuru bir sesle, "O halde devam etseniz iyi olur," diye cevap verdi. 'Patronu duydun - Armstrong'u bulup bildiklerini anlatmasını sağlarsak, o zaman işimiz biter.

"Pek olası değil. Bu insanlarla hiç görüştün mü?' Jennings küçümseyerek karşı çıktı. 'Aleyhlerindeki kanıtlar çok güçlü olsa bile, herhangi bir şey yaptıklarını, reşit olmayan çocuklara ilgi duyduklarını mosmor olana kadar inkar edeceklerdir...'

"Ancak deneyebiliriz," diye cevap verdi meslektaşısı yorgun bir şekilde ve konuşmayı kapattı.

Jennings mağdur olmuş bir halde ona baktı. McAndrew'un ilgisizliği, sempati duymaması ona doğrudan bir küçümseme gibi gelmişti. Ve odanın geri kalanını tararken, memur arkadaşlarının çoğunun da başlarını öne eğmiş, Grace'in emirlerini özenle yerine getirdiklerini görünce şaşırdı. Gelgitin başına buyruk liderlerine karşı döndüğünden emin olan Jennings şimdi o kadar emin değildi. Onun çılgın teorilerine gerçekten inanıyorlar mıydı? Reynolds'ın bir tür psikopat sapık olduğuna mı inanıyorlardı? Yoksa ileride terfi etme umuduyla başlarını öne eğiyorlar mıydı? Eğer öyleyse, kimin kurbanlık kuzu olacağı, kimin soğuğa atılacağı belliydi.

"Ben hala bunun büyük bir zaman kaybı olduğunu söylüyorum," diye mırıldandı ve kızgın bir şekilde yoluna devam etti.

Bu birim için adını öne sürdüğü güne lanet ederek masasına geri döndü. Bunun onun için bir zafer olacağını ummuştı, ancak burada raporunu, başarısız girişimini dosyalama ve Grace onun için yeni bir aşağılama hayal edene kadar parmaklarını oynatma ihtimaliyle karşı karşıyaydı. Öfkeden köpürerek çalışma masasına doğru ilerlerken, atık kağıt kutusunu gördü, boştu ve onu çağırıyordu. Hiç tereddüt etmeden sol bacağını çöp kutusuna doğru savurdu ve çöp kutusunun odanın bir ucundan diğerine süzülüp ağır bir gümbürtüyle Helen Grace'in özel ofisine düşmesini memnuniyetle izledi.

Bölüm 83

Bulunduğu yüksek noktadan aşağıya baktı ve polis memuru David Reynolds'un minik figürünün avukatıyla derin bir sohbete dalmış bir halde istasyondan hızla uzaklaşmasını izledi.

"Peki bundan sonra ne yapmak istiyorsun?"

Helen hemen cevap vermedi, Rebecca Holmes'un ilk kez onun kararlarını sorgulamamasının tadını çıkarıyordu. İstasyon şefi bugün sıkıntılı ve kararsız görünüyordu, artık gidiş yönünü sorgulamıyordu.

Helen diplomatik bir tavırla, 'İzninizle, Reynolds'ın üzerindeki baskıyı sürdürmek istiyorum,' diye cevap verdi.

"Bu kızların kaybolmasından onun sorumlu olduğuna mı *inanıyorsunuz*?"

Holmes'un ses tonundan, Helen'in bazı şüphelerini muhafaza edebileceğini umduğu anlaşılıyordu, bu yüzden üstünü düzeltmekte gecikmedi.

"Tamamen. İstedğin cevabın bu olmadığını, bunun bizim için, Güç için işleri çok zorlaştıracak olduğunu biliyorum.."

"Öyle mi düşünüyorsun? Son yarım saatimi yerel basını çürümüş olmadığımıza ikna etmeye çalışarak geçirdim.

'Öyle bile olsa, herhangi bir örtbas ya da özel muamele iddiasını göze alamayız, bu işi sonuna kadar götürmeliyiz.

Holmes ciddiyetle başını salladı ama son derece mutsuz görünüyordu. "Peki şimdi ne olacak?"

Charlie havayı değiştirmeye hevesli bir tavırla, "Onu 24 saat gözetim altında tutacağız," diye araya girdi. 'Eğer sarsılırsa, ona yaklaştığımızı hissederse, izini kaybettirmek için harekete geçmeye çalışabilir ve bu da bizi Naomi'ye götürebilir.

Bu büyük bir risk. Kuyruğunu sallarsa ne olur? Ya da tam tersi, hiçbir şey yapmazsa?

Helen hemen, 'Başka seçeneğimiz yok,' diye cevap verdi. "Reynolds temkinli ve dikkatliydi. Şimdiye kadar araçlarında ya da mülkünde onu bu suçlarla ilişkilendirecek hiçbir şey bulamadık...'

Holmes keskin bir ifadeyle başını kaldırdı, yüzündeki endişe ifadesini gölgeliyordu, bu yüzden Helen hızlıca devam etti:

'... ama zamanla bulacağız. Ayrıca Graham Armstrong'u arama çalışmalarını genişletiyor, geçmişteki tüm arkadaşlarını, aile üyelerini ve onu koruyabilecek herkesi araştırıyoruz. Hala buralarda olduğuna ve Reynolds'la temas halinde olduğuna inanıyorum, yani onu bulursak-'

Bir sürü "eğer" var, Helen. Bir sürü önsezi...'

Onun hakkında yanılmıyorum. Sadece bunu kanıtlamam gerekiyor. Ailesini de işin içine çekmek istiyorum, bu şekilde baskıyı artırabilirim. Jackie Reynolds'ın söylediğinden daha fazlasını bildiğine, hatta belki de gençken kocası tarafından istismar edildiğine inanıyorum. Belli ki ailede de şiddet var, bunu da kullanabiliriz.

Charlie de aynı fikirdeydi ve istasyon şefinin yüzünü bir kez daha buruşturmasına neden oldu. "Hem de yeni bir tane.

Helen sözlerine şöyle devam etti: "Bence şu anda yapabileceğimiz en iyi şey Reynolds'u yakından takip etmek, ailesine baskı uygulamak ve ona pes etmeyeceğimizi göstermek. Cezasızlıkla hareket etmeye alışkındı - bakalım şimdi ortalık kızıştığında, herkes onun hakkında dedikodu yaptığında, kimse gözünün içine bakmadığında nasıl tepki verecek...'

Holmes dedikodu kelimesini duyunca rahatsız olmuş gibi baktı, bu yüzden Helen bakışlarını otoparka çevirdi ve Reynolds'ın ayrılmadan önce avukatıyla el sıkışmasını izledi. Birkaç dakika sonra, park halindeki bir arabadan iki sivil polis memuru çıktı ve hızla ayrılarak onu takip etmeye başladı.

"Onun çözüleceğine ikna oldum," diye kararlılıkla devam etti. 'Sonunda kendini ele vereceğine inanıyorum. Ve bunu yaptığında, onu bekliyor olacağız. Polis memuru David Reynolds ödünç alınmış bir zamanda yaşıyor.

Bölüm 84

Yoğun bir iş gününün ardından evine dönmeye kararlı görünen bir adam olarak önüne bakarak cadde boyunca kararlı bir şekilde yürüdü. Yoldan geçenler üniformasına tepki göstererek ona başlarını sallayıp gülümsediler ve David Reynolds da bu iyiliğe karşılık verdi, ancak gerçekte dikkati arkasındaki sahneye, şu anda caddenin karşı taraflarında onun peşine takılmış olan rahat giyimli iki kişiye odaklanmıştı.

Daha azını beklemiyordu. Grace'in elinde onu daha uzun süre sorgulamak, hatta belki de gözaltı süresini uzatmak için yeterli kanıt, yeterli gerekçe vardı ama bunun yerine onu serbest bırakmıştı. İlk başta, avukatının soruşturmayı yürüten memurların bir yumruk bile atamadıkları yönündeki moral bulmuştu ama karakoldan çıkarken, kendisinden vebadan kaçır gibi kaçan memur arkadaşlarının arasından geçerken, şüpheler belirmeye başlamıştı. Grace zorlu bir rakipti, sayısız sinsi suçluyu yakalamış, rakiplerinin paçayı kurtarmasına asla izin vermemiş bir kadındı. Buna bir de bunun onun için *kişisel* bir mesele olduğu ve ondan açıkça nefret ettiği gerçeği eklenince, havlu atmış olması söz konusu olamazdı. Belki henüz onu suçlayacak kanıta sahip değildi ama araştırmaya devam edecek, kazmaya devam edecek ve bu arada baskıyı artıracaktı. Kuyruklarının aniden ortaya çıkmasının nedeni de buydu; kuyrukları onu gölgelemeye devam ediyor, ilerleyişini dikkatle izliyordu.

Muhtemelen deneyimli memurlardı ve takiplerini yeterince ustalıkla yürütüyorlardı, kadın memur alışveriş poşetleriyle doluydu, erkek meslektaşısı ise telefonu hararetle bir şekilde konuşuyordu, ancak Reynolds onları bekliyordu ve kolaydılar

fark etmek için. Yavaşladığında, vitrinlerdeki yansımalarına göz attığında, yavaşladılar. Hızlandığında ise karşılık verdiler. Sapkın bir şekilde onların varlığından neredeyse zevk alıyordu, onları bu kadar çabuk fark etmekten, onlarla oynamaktan, ara sıra ayakkabılarının bağcıklarını bağlamak ya da saatine bakmak için duraklamaktan memnundu. Ama gerçekte, onların takibi kendisini belirgin bir şekilde huzursuz hissettiriyor, sürekli incelemeleri onu tedirgin ediyordu.

Bu noktaya gelene kadar hayatının ne kadar kolay olduğunu şimdi fark ediyordu. Elbette ilk yılları değil, nefret dolu ve unutulması gereken yıllardı ama polis üniformasını ilk giydiğinden beri işler yolunda . Daha önce de başını derde sokabilecek kazalar atlatmış, çok şey vaat eden genç kız arkadaşları aniden cazibelerini geri çekmeye çalışmışlardı ama Hendon'dan mezun olduğu andan itibaren asla arkasına bakmamıştı. Kızlar üniformalı erkeklere bayılırdı ve onları bulmak kolaydı, bazıları onun özel zevklerine uymaya çok istekli görünüyordu. Diğerleri daha dirençli, hatta bazıları düpedüz düşmanca davransa da, rozetinin uyandırdığı saygı ve huşu onu zarar görmekten korumuş, en meydan okuyan kurbanlarının bile gözünü korkutmuştu. Yıllar geçtikçe, konuşmasını iyi bir sanata dönüştürmüştü ve bunu yapmaktan, polis minibüsünün arkasında yarı çıplak bir şekilde sinmiş olan oyun arkadaşlarına azami utanç ve teşhir vaadiyle yaptığı sivri tehditleri izlemekten her zaman keyif almıştı.

Zarar görmezliği ve güç hissi o kadar güçlüydü ki, son yıllarda çıkarlarını bir adım öteye taşımıştı. İlk kaçırma eylemi her iki taraf için de acemice ve garip olmuştu ama o zamandan beri tekniğini geliştirmiş, güvenlerini kazanmış, kurbanlarını etkilemiş ve da saldırmıştı. Sadece birkaç gün önce, kendini hayat boyu adil hissetmiş, iyi talihi için kendini tebrik etmişti; hem kendini tatmin edebiliyor hem de iyi bir kâr elde edebiliyordu. Tek bir kişi bile ne yaptığına dair bir ipucu bulamamış, kurbanlarının ortadan kaybolması düzgün ve sürekli bir araştırmaya bile neden olmamıştı. Akıllıca seçim yapmış, dikkatli davranmış ve suçlarını tamamen radarın altında işlemeye devam etmişti.

Şimdiye kadar. Naomi Watson'ı hedef alması onun felaketi olmuştu, annesinin ısrarı ve Grace'in saplantılı ilgisi birleşerek

feci bir etki yarattı. Onu ele veren, Grace'in şüphelerini uyandıran elindeki ısırik izi miydi? Naomi bu izi ona ilk sabah, kahvaltısını yemeyi reddederek onunla mücadele ettiği zaman vermişti. *Bu* Helen'e araştırması için bir işaret miydi? Yoksa Naomi'nin kendisi mi farkında olmadan tüm bu öfkeyi onun üzerine çekmişti? Her iki durumda da, çifte hayatının özenle inşa edilmiş yapısının yıkılma tehlikesiyle karşı karşıya olduğu ve bunun potansiyel olarak feci sonuçlar doğuracağı artık açıktı. Bu işten paçayı sıyrabileceğini düşündüğü, suçu Ryan Marwood'un üzerine yıkabileceğinden emin olduğu bir an olmuştu. Ama bu boş bir umuttu, Grace yavaş ve metodik bir şekilde gerçek suçluya doğru ilerliyordu.

Hiç pes edecek miydi? Onu ikna etmeyi, dünyayı haksız yere suçlandığına inandırmayı başarabilecek miydi? Bu sabahki görüşmedeki duruşu, yaydığı sarmal enerji ve kararlılık bunu göstermiyordu. Tıpkı onu hiç gözden kaybetmeden, arkada bir görünüp bir kaybolan bir çift gölge gibi. Artık kaderi bu muydu? Gözetlenmek, takip edilmek, peşine düşölmek? Uzun zamandır görünmez ve yenilmez olan David Reynolds, talih çarkının dönmeye başladığını hissetti. Yıllardır rüzgâr sırtında, güneş yüzündeydi ama sonunda açın kapanmaya başladığını hissetti.

Altıncı Gün

Bölüm 85

", seni bok parçası?

Öfkesini haykırırken Naomi'nin kuru ağzından tükürükler saçıldı.

'Ben hala buradayım, biliyorsun! Hâlâ hayattayım!'

Gencin sesi titrerken, öfke ve ıssızlık üstünlük için gürleşiyordu.

"Göster kendini, adam ol. Ne yaptığını gör...'

Naomi Mia'nın cesedine doğru bir bakış attı, sonra hızla arkasını döndü. Arkadaşı insandan çok balmumu gibi görünüyordu ve bu manzara onu kahretti.

'Bu *senin* hatan! Bunu *sen* yaptın!

Öfkeyle parmağını kapıya doğrulttu, sanki kınaması, nefreti bir şekilde onu esir alan kişiyi çağırıp hesap sormasını sağlayabilirmiş gibi.

'Buraya gel ve ona bak. Sadece ona *bak*...'

Duyguları onu ele geçirdiğinde durgunlaştı ve içinden içten bir hıçkırık yükseldi.

"Sadece bak...

Yere yığılıp başını ellerinin arasına gömmeden önce son sözlerini fısıldadı. Naomi bütün geceyi Mia'nın cesedinin etrafını acımasızca saran leş yiyicilerle savaşıarak geçirdiği için bitkin düşmüştü ve şimdi öfkesi ve meydan okuması amansızca umutsuzluğa dönüşüyordu. Direncinin yakında kırılması, kararlı haşaratın sonunda ödülünü alması kaçınılmazdı. Keşke geri dönebilseydi, keşke ona ne yaptığını görebilseydi, belki o zaman bu işkenceden kurtulabilirdi. Mia'yı götürebilir, gömebilir, onu kesinlikle bekleyen yavaş çürümeden kurtarabilirdi ...

Ama ondan hiçbir iz yoktu. Aslında bir günden fazla bir süredir ortalıkta yoktu, bir gecikme, ölümcül olduğu kanıtlanmış bir sapma. Hiç dönecek miydi? Dönse bile nasıl tepki verecekti? Mia'nın ölümü için bir şekilde *onu* suçlayacak ve buna göre cezalandıracak mıydı? Zavallı kızı sessizce götürüp Naomi'yi yapayalnız mı bırakacaktı? Ya da daha da kötüsü, ona başka bir arkadaş mı bulacaktı, şu anda bile ölümden daha kötü bir kaderin onu beklediğinden habersiz, işine gücüne giden zavallı bir masum mu?

Bu korkunç olasılıklar Naomi'nin beyinde dönüp duruyor, onu daha da umutsuzluğa sürüklüyordu. Her gün yeni bir ceza getiriyor gibiydi ve bu sabah da farklı değildi. Dün gece kendini ölmek üzere olan bir kızı kucaklarken ve acımasız haşerelerle savaşırken bulmuştu. Bu sabah ise kendini etrafa çılgınca çığlıklar atarken, görünmeyi reddeden bir hayaleti umutsuzca çağırırken bulmuştu. Bitkin, sersemlemiş ve içi boş bir halde, çektiği işkencenin nerede sona ereceğini merak ediyordu. Dün en kötüsünü bildiğine ikna olmuş, bu karanlık mahzende öleceğini kesin olarak anlamıştı. Ama şimdi hayatın, bu boktan, adaletsiz, acımasız hayatın onun için başka planları olup olmadığını merak ediyordu.

Burada hayatını kaybetmek yerine önce aklını kaybetmesi mümkün ?

Bölüm 86

'Bunun sizin için zor olduğunu anlıyorum, ancak lütfen buranın güvenli bir alan olduğunu bilin. Ben sizin tarafınızdayım ve size söz verebilirim ki eğer bir suç işlenmişse harekete *gececeğim*.

Helen'in ses tonu nazikti ama inancı güçlüydü ve bu da tanığı etkilemiş görünüyordu. Tara Bridges en başından beri çekingen ve rahatsızdı, bir polis karakolunda bulunmaktan son derece rahatsız olduğu belliydi. Helen onu lobideki bekleme alanından en uzak, en gizli görüşme odasına götürürken birden fazla kez, genç kadının fikrini değiştireceğine, aceleciliğinin daha iyi olduğunu düşünerek topuklarının üzerinde dönüp kaçacağına ikna olmuştu. Helen kendini iyi huylu, güven veren, kardeşçe bir varlık olarak sunmak için fazla mesai yapıyordu ama yine de Bridges gergin ve sıkıntılı görünüyordu. Yine de Helen onu yanında tutması gerektiğini biliyordu - Tara'nın duruşundaki bir şey, gözlerindeki ateş Helen'e Bridges'in söyleyecek önemli bir şeyi olduğunu söylüyordu.

"Ayrıca, lütfen sizi yargılamak, utandırmak ya da herhangi bir şekilde küçümsemek için burada olmadığımı bilin," diye nazikçe devam etti Helen. "Sadece dinlemek için buradayım.

Bridges minnetle başını salladı, dikkati dağılmış bir şekilde saatinin kayışını çekiştirdikten sonra elini uzun, ipeksi saçlarında gezdirdi. Belli ki kelimeleri bulmaya, belki de sesini bulmaya çalışıyordu, bu yüzden Helen hiçbir şey söylemedi ve genç annenin kendini toplamasına izin verdi.

'... gazetelerde PC Reynolds hakkındaki makaleyi gördüm... bu yüzden gazeteciyle temasa geçtim. Konuştuk ve doğrudan sizinle irtibata geçmem gerektiğini söyledi.

Helen cesaretlendirici bir şekilde, 'Bunu çok sevindim,' dedi.

"Benim... benim adım Tara Bridges ve Lime Caddesi'ndeki evsizler merkezinin yöneticisiyim.

'Orayı iyi bilirim, çok iyi bir kurumdur. Uzun zamandır mı oradasınız?'

"Beş yıldır," diye cevap verdi müdür, sesi şimdi biraz daha kendinden emin geliyordu. 'Ben de on yılı aşkın süredir sektörde çalışıyorum. Kalbime çok yakın.

Helen gülümsedi ama bir şey söylemedi, daha fazlasının geleceğinden emindi. "Görüyorsunuz, on beş yıl kadar önce de evsizdim, Bridges devam etti. "Babam... şey, çok içiyordu ve annem onu bu konuda hiç uyarmadı, hiç geri adım atmadı, bu yüzden sonunda gitmek zorunda kaldım.

Helen bunu sindirdi, kendi geçmişinin yankıları içinden geçiyordu.

"On sekiz ay ya da daha uzun bir süre sokaklarda kaldım.

"O zaman kaç yaşındaydın?" "On beş.

"Bu sizin için çok zor olmuş olmalı.

Tara Bridges başını salladı ama hiçbir şey söylemedi, aniden kederli görünüyordu. Hafıza şeridindeki bu yolculuğun zor, hatta travmatik olacağı açıktı.

'Ben ... çok şey yaşadım, her gün sıcak kalmak, yeterince yiyecek bulmak için bir savaştı. Bazı insanlar yardım etti, bazı inanılmaz iyi kalpli insanlar, ama çoğu yardım .

Kendini bir şeylere hazırlıyor, konuşacak cesarete sahip olmak için kendini zorluyordu, bu yüzden Helen sessiz ama destekleyici kaldı, sessizce onu teşvik etti.

"Bir gece... bir gece rıhtım yakınlarında yatacak bir yer ararken... bir polis arabası durdu. Memur indi, benimle konuşmak için yanıma geldi...'

"Adını duydun mu?

Hayır, adını hiç bilmiyordum. Gazete haberini görene kadar bilmiyordum. PC Reynolds'dı.'

"Anlıyorum," diye cevap verdi Helen sakince. "Peki bu on beş yıl önce miydi?" "Evet, aşağı yukarı.

Helen bunu sindirdi, Tara için derin bir üzüntü duydu ama aynı zamanda Reynolds'ın suçluluğunun boyutları karşısında şok oldu.

"Peki sonra ne oldu?

"O... şey... bana kendimi sordu, yardım edebilecek bir ailem ya da arkadaşım olup olmadığını sordu, ben de kimsem olmadığını söyleyince yardım edeceğini söyledi.

Helen tepki vermedi, konuşmak için kendine güvenmiyordu. Bunun nereye varacağını hissedebiliyordu.

"Açıkkası ona inandım. Yeterince iyi görünüyordu, ayrıca polisti. Ve çaresizdim, gerçekten çaresizdim. Dondurucu soğuk bir geceydi ve günlerdir yemek yememiştim ...'

"Seni bir yere götürmeyi teklif etti mi?

Kısa bir baş sallama daha.

"Beni kabul edebilecek bir pansiyon bildiğini söyledi. Yolda biraz yiyecek alabileceğimizi söyledi... Ben de arabaya bindim. Biz ... sadece birkaç dakika araba kullandık, sonra o ... bir ara sokağa saptı.

Anılar onu sardıkça nefes alış veriş kısılıyordu, uzun-gömülü duygular su yüzüne çıkıyor.

"O zaman bana ne olduğunu anlatabilir misin? Eğer yapabiliyorsan...?" diye sordu Helen.

"Şey, sonra... sonra benimle arkaya bindi, bana sohbet etmek istediğini söyledi. Bana pençe atmaya başladı, onu öpmemi sağlamaya çalıştı. Hayır dedim, ona bağırdım, onu itmeye çalıştım ama benim için çok güçlüydü ...'

Başını eğdi ve hıçkırıklarını geri çekti. Helen Tara'yı kendine çekmek, onu rahatlatmaya çalışmak istiyordu ama daha fazlasına ihtiyacı olduğunu biliyordu.

"Polis memuru Reynolds sana tecavüz etti mi, Tara?

Başını salladı ama hiçbir şey söylemedi, konuşamıyordu. "Kayıt için, tanık başını sallıyor.

Başını kaldıran Tara'nın yaşlarla çevrili gözleri ilk kez kayıt cihazını gördü.

"Evet... evet, bana tecavüz etti," diye doğruladı. "Birden fazla kez.

Helen bir mide bulantısı ve öfke dalgasının üzerine çöktüğünü hissetti. Soğukkanlılığını korumak için mücadele ederek sordu:

'o arabada ne kadar kaldın? Eğer hatırlayabiliyorsan?'

"Birkaç saat, belki daha fazla. mücadele edemedim, kelepçelerini taktı, ağzıma bir bez parçası soktu...'

'Kimse yapman gerektiğini söylemiyor, Tara. Senden daha iriydi, daha güçlüydü...'

Tara başını salladı ama hiçbir şey söylemedi, aniden o arabaya geri döndü.

"Bunu sana sormak zorunda olduğum için üzgünüm Tara, ama ondan sonra ne oldu?" diye ısrar etti Helen.

"Beni biraz gezdirdi, sonra tekrar sokağa attı. Paramparça olmuşum, olanlara inanamıyordum ama yine de onun hakkında ne düşündüğümü söyledim. Yine de umursamıyor gibiydi.

... Tamamen rahattı, her şeyi ve *beni* komik buldu. Onu ele vereceğimi söyledim ama o sadece güldü. Öne çıkmaya cesaret edemeyeceğimi ve çıkarsam da bana inanılmayacağını söyledi. Ben de sonunda yapmadım.

Bu durum Tara'yı neredeyse saldırının kendisi kadar üzmüş görünüyordu. Helen onun yüz ifadesinde sanki bir şekilde yanlış bir şey yapmış gibi bir utanç görmekten dolayı üzgündü.

"Hiç... Şimdiye kadar bu konuda hiç konuşmadım," diye tereddütle devam etti Bridges. 'Ama eğer başka kızlara, başka kadınlara saldırmaya devam ettiyse, bunun nedeni benim öne çıkacak cesaretimin olmamasıydı-'

"Hayır, Tara, bunların hiçbirisi senin suçun değil," diye araya girdi Helen kararlı bir şekilde. 'Bu sadece ve sadece onun suçu. Bunu atlatarak, kendine bir hayat kurarak ve şimdi ortaya çıkarak inanılmaz derecede cesur davrandın. Dürüst olmak gerekirse, senin gibi insanların cesareti olmasaydı, bu insanlardan asla hesap sorulamazdı. Kendini suçlamayı gerektirecek *hiçbir şey yok*.

Genç yönetici başını salladı ama tam olarak ikna olmuş görünmüyordu, belli ki suçluluk duygusuyla doluydu.

"Burada suçlanması gereken tek kişi Polis Memuru Reynolds," diye devam etti Helen. 'Tüm bu acıların, tüm bu kalp kırıklıklarının tek sorumlusu o. Ama şimdi, sizin sayenizde, işlediği suçların bedelini ödeyecek, bundan emin olabilirsiniz.

Şimdi Tara Bridges başını kaldırdı. Yüz ifadesi hâlâ sıkıntılıydı ama Helen şimdi orada başka bir şey daha görüyordu: umut. Helen bir adrenalın dalgası hissetti. Başından beri insanlar onun kararını sorgulamış, şüphelerini sorgulamışlardı ama şimdi kendini tamamen haklı hissediyordu. Reynolds'ın ellerinde acı çeken başka kadınların da olacağına inanarak diğer mağdurlara da öne çıkmaları için çağrıda bulunmuştu ve Tara Bridges tam da bunu yapacak, sesini duyuracak cesarete sahipti. Bu durum Helen'i Tara ve onun gibi diğerlerinin de

Reynolds'un uzun terör saltanatına son vermek için hak ettikleri adaleti sağladılar.

"Onu , değil mi? Tara, Helen'i şimdiki zamana geri çekerek sordu.

Genç yönetici aniden korkmuş görünüyordu, belki de Reynolds'un onu arayabileceğinden korkuyordu, bu yüzden Helen onu rahatlatmak için hızlı davrandı:

"Sana söz veriyorum," diye ısrar etti ve Tara'nın elini tutmak için uzandı. 'Polis memuru David Reynolds ait olduğu yere gidene kadar rahat etmeyeceğim. Parmaklıklar ardında.

Bölüm 87

'İşte kanıtınız. İşte dumanı tüten silahınız.'

Helen öfkeyle Tara Bridges'in ifadesini işaret ederek Rebecca Holmes'u ifadeye bakmaya zorladı.

"İşte sizin "deneyimli, saygın devriye memurunuzun" gerçek yüzü.

"Pekala Helen, demek istediğini anladım," diye cevap verdi test edercesine.

"O bir yırtıcı. O bir tecavüzcü. Dahası, bu polis teşkilatının üyeleri tarafından korunuyor ve adaletten kaçırılıyor.

"Bak Helen, neden kızgın olduğunu anlıyorum," diye cevap verdi Holmes, meslektaşının saldırısının şiddetinden sarsılmış görünüyordu. 'Ama bu kesinlikle doğru *değil*. Kimse onun için örtbas etmedi.

'Saçmalık. İnsanlar biliyor olmalı, şüpheleri olmalı,' diye küçümsedi Helen. "Ama kendilerini ortaya atacak kadar cesur değillerdi, zor soruları soracak kadar cesur değillerdi.

'Şey, kabul ediyorum belki-'

'Bu istasyonda bir sessizlik kültürü vardı. Ve bu da onu besliyor.'

Bir kez daha Tara'nın ifadesini işaret etti. "Acı çekmek.

Holmes Helen'e baktı ama hiçbir şey söylemedi. Helen normal şartlarda amirine karşı bu kadar agresif ve saygısızca konuştuğu için azar işiteceğini biliyordu, ama bugün hiç geri adım atmamıştı. Holmes haklı çıkmıştı ve o da bunu biliyordu.

"Peki ne yapmak istiyorsun Helen? Holmes rahatsızlığını gizlemek için büyük bir mücadele vererek sordu.

'Reynolds'un soruşturmalarımız tamamlanana kadar Emniyet Teşkilatından resmen uzaklaştırılmasını istiyorum. Elimizde birinci elden tanıklıklarla, görevdeyken kadınlara karşı ciddi suçlar işlediğine dair açık kanıtlar var, bu nedenle bir daha üniformayla sokaklara adım atmaması hayati önem taşıyor.

'Tamam, bunu kabul edebilirim. Reynolds'u misin?

Tara'ya yapılan saldırı hakkında onu sorgulayalım mı?

Zamanla. Ama şimdilik onu gözetim altında tutmak istiyorum, bakalım bir sonraki hamlesi ne olacak. Ancak bu arada, Reynolds'a karşı davamızı oluştururken Tara Bridges'e ve koruma isteyip istemediğini öğrenmemizi istiyorum.

"Yine sorun değil.

"Ve son olarak, işimi yapmak için yalnız bırakılmak istiyorum. Son isteği daha sert, daha sivriydi.

'Bu adamı dizginlemek için daha hızlı hareket etmeliydik. Direniş ve şüpheyle karşılaşmamış olsaydım bunu da yapabilirdik. Artık bu sona erdi. Bana tam desteğinizi ve bu piçi yakalamam için gereken tüm kaynakları vereceksiniz. Tamam mı?'

Başka ne yapabilirdi ki? Holmes yenilmişti ve bunu biliyordu. Göz temasını koruyarak, küçülmüş görünmemeye kararlı bir şekilde, amiri yine de hemen kabul etti.

'Elbette, Helen. Bu davayı sonuçlandırmak için neye ihtiyacın varsa alabilirsin.

Olay odasına geri dönen Helen, içinde dönüp duran duygularını kontrol altına almaya çalıştı. Kararlıydı ve heyecanlıydı, sonunda hem Reynolds'ın eski suçları hem de kendi ahlaksız amaçları için toplumun en savunmasız kesimlerini hedef alan mevcut yöntemiyle ilgili somut bir ifadeye sahip oldukları için rahatlamıştı. Tara Bridges'in anlattığı detaylar Naomi'nin kaçırlmasıyla birebir örtüşüyor, Helen'in kafasında genç kızın kaybolmasından David Reynolds'ın sorumlu olduğuna dair tüm şüpheleri ortadan kaldırıyordu. Ancak Helen'in amaç duygusunun, kişisel haklılığının altında, Reynolds'un bu kadar uzun süre rencide edilmesine izin verilmesine karşı büyüyen bir öfke yatıyordu. Çok fazla insan göz yummuş, madalyalı memurun göz göre suç işlemesine izin vermişti. Dahası, Reynolds'ın davranışları iki taraf arasındaki güveni sarsacaktı.

Southampton Central ve gelecek yıllar boyunca korumakla yükümlü oldukları insanlar. Reynolds'ın işlediği korkunç suçlar ve bunları cezasız bırakması karşısında hangi genç kız, hangi kadın polise güvenebilirdi ki? Buradan dönüş çok ama çok uzun bir yol olacaktı.

Öfkeyle olay odasına geri dönen Helen ofisine doğru yürüdü ama tam o sırada Charlie aceleyle yanına gelerek yolunu kesti. Duraklayan Helen kendini toparladı, öfkesini bastırdı ve yardımcısına döndü.

Charlie heyecanla, 'Graham Armstrong'la ilgili bir ipucu olabilir,' diye önerdi. "Devam et.

"DC Malik, aile üyeleri, iş ortakları ve diğerlerine hükmediyordu. Çoğu kişi Armstrong tutuklandıktan sonra onu terk etti, ancak hapisane kayıtları annesinin bunu asla yapmadığını ve cezası boyunca onu sürekli ziyaret ettiğini gösteriyor.

"Peki şimdi nerede?

"Şey, onu bulmak oldukça zor oldu. Oğlu hüküm giydikten sonra kızlık soyadına geri döndü ve o zamandan beri üç kez taşındı.

"Anlıyorum...

"Ama şimdi onun için güncel bir adres bulduk. Shirley'de iki yukarı, iki aşağı teraslı bir numara.

"O zaman ne ?

Helen çoktan DC Malik ve DC McAndrew'a onlara katılmalarını işaret ediyordu.

"Onu içeri getirelim.

Bölüm 88

Graham Armstrong rahat bir nefes aldı ve dizüstü bilgisayarını kapattı. Bilgisayarın hafızası ve sabit diski temizlenmişti, bu da ona bir nebze olsun güven vermişti ama hâlâ yapması gereken işler vardı. Gardırobundaki gizli bir bölmede, kayıtlarını yedeklemek için kullandığı harici bir sabit diski vardı. Kendini tamamen güvende sayabilmesi için bunun da yok edilmesi gerekiyordu.

Uykusuz geçen bir gecenin ardından bu sabah büyük bir endişe içinde uyanmıştı. Dave Reynolds'ın *Southampton Evening News*'de ifşa edilmesinin üzerinden bir gün geçmişti ve Armstrong hâlâ bunun etkisindeydi, olası sonuçlarından korkuyordu. Skandal, Reynolds'ın planlanan Zoom toplantısına neden katılmadığını açıklıyordu ama polis memuru kendisiyle defalarca temasa geçmeye çalışmasına rağmen bir türlü ulaşamamıştı. Bu sabah bir kez daha paniğe kapılan Graham Armstrong, haber alma kaygısıyla hemen kullan-at telefonunu kontrol etti. Hemen, keşke yapmasaydım diyerek, cihazı haşlanmış gibi yere düşürdü. Telefonda kardeşliklerinin bir başka üyesinden gelen bir kısa mesaj vardı. Bu başlı başına yeterince kötüydü, protokol gereği iletişimi minimumda tutmak , telefon sadece sesli aramalar içindi. Ama daha da kötüsü mesajın içeriğiydi; muhabiri ona Dave Reynolds'ın tutuklandığını ve kayıp genç Naomi Watson'la ilgili olarak sorgulandığını duyup duymadığını soruyordu.

Bu haber Graham Armstrong'u altı yerinden vurdu. Artık Reynolds'ın toplantılarına neden katılmadığını biliyordu ama bu bilgi onu daha iyi değil, daha kötü hissettirdi. Reynolds hâlâ sorgulanıyor muydu? Bir şey itiraf etmiş miydi? Armstrong bu fikre inanmakta zorlanıyordu ama

Nasıl emin olabilirsiniz ki? Sırtını duvara yaslamış, işini, itibarını ve ailesini kaybetmekle karşı olan Reynolds'ın kim bilir ne ya da kimi önereceğini.

Armstrong odayı geçerek gardırobunun kapısını açtı ve dizlerinin üzerine çöktü. Bu amatör gizli saklanma yerinin, zaten odasına pek adım atmayan annesini kandırmak için yeterli olduğunu biliyordu ama bir polis arama ekibinin bunu keşfetmesi uzun sürmezdi. Parmaklarını her köşede açtığı küçük deliklere sokarak, alttaki tozlu alanı ortaya çıkarmak için alt kısmı kaldırdı. Tahtayı bir kenara fırlatan Armstrong boşluğa uzanarak ağır sabit diski çıkardı.

Doğruldu ve dolabın üstünü karıştırmaya başladı. Bir sabit diski silecek teknolojiye ya da bilgi birikimine sahip değildi, bu yüzden bunu eski yöntemlerle yapmak zorundaydı. Sabırsızlıkla gardırobun üstünü yokladı ve parmakları orada bıraktığı eski çekice takıldı. Komşuların gerçekte kim olduğunu anlaması ya da bazı kanunsuzların onu yeni adresine kadar takip etmesi ihtimaline karşı onu her zaman yakınında tutardı. Şimdi bundan memnundu, elindeki ağırlığın tadını çıkarıyordu. Yatağa geçerek yastığı yorganın ortasına çekti ve sabit diski üzerine yerleştirdi. Yavaşça çekicin başını indirdi, sürücünün ortasına yerleştirdi ve nişan aldı. Sonra silahını dikkatlice kaldırdı ve tüm gücüyle indirdi.

Etkisi heyecan vericiydi, büyük bir gürültü evin içinde yankılanıyor gibiydi. Armstrong sersemlemiş bir halde çekice baktı ve aniden Thor'a mı dönüştüğünü merak etti. Ama sonra merdivenlerden gelen gürültülü gümbürtüler aklını başına getirdi. Bağırışmaları, ayak seslerini duyabiliyordu ve şimdi dehşet içinde bu büyük gürültünün kaynağını fark etti. Ön kapıları az önce tekmelenerek .

Şu anda bile annesinin feryatlarını ve binayı basan acımasız polis memurlarının birbirlerine bağırışlarını duyabiliyordu. Armstrong donup kalmış, dehşete kapılmış, kapı açılmadan önce zar zor tepki verebilmişti. Armstrong dönerek çekicini bir kez daha kaldırdı, bu son kanıtı da yok etmeye kararlıydı. Kükreyerek çekici tüm gücüyle aşağı doğru savurdu... ama hedefine ulaşmadan

Davetsiz misafirlerden biri tarafından yakalanarak yana doğru uçtu. Yere çakıldı, uzak köşeye savruldu, ba ı sert bir şekilde s   rgeliklere çarptı. Sersemlemişti, karşı koyacak g    yoktu, ayağa s   klendi, agresif bir şekilde kelep elenirken y    soyulan duvar kağıdına bastırıldı. Memnun kalan polis memuru        aramak için onu d  nd  rd   ama Armstrong'un   zerinde tehlikeli ya da suçlayıcı bir şey yoktu. Hayır, asıl can yakıcı kanıt, mahvolmasını kesinle tirecek tek şey, y  z ifadesi tam bir zafer ifadesi olan ba  arama memurunun elindeydi.

Bölüm 89

Görevleri basitti: Gözlerini avlarından ayırmadan görünmez ve fark edilmez olmak. DC Japhet Wilson ve DC Mark Edwards sessizce oturuyorlardı, gazeteler önlerinde açıktı ama ikisi de makalelerden tek kelime bile almamıştı. Tek odak noktaları sokağın yüz metre aşağısındaki Reynolds ailesinin yaşadığı etkileyici müstakil evdi. Karı koca ve ergenlik çağındaki oğulları, zanlı memur dün gece eve döndüğünden beri eve kapanmışlardı. Işıklar kapalıydı, perdeler çekiliydi ve süt teslimatı verandada dokunulmadan duruyordu. Hareketsizlik ve evi saran sessizlik Japhet Wilson'ı tedirgin etmişti. İfşa olmaya ya da mahvolmaya çok yakın olan adamların tutuklanmaktansa hem kendilerini hem de ailelerini yok ettikleri vakalara karışmıştı. Burada durumun böyle olacağını düşünmüyordu ve kesinlikle içeriden şiddet sesleri gelmemişti ama nasıl emin olabilirdi ki?

"Sence orada neyin peşindeler? Edwards sanki onun aklından geçenleri okuyormuş gibi sessizce sordu.

"Tanrı bilir," diye cevap verdi Wilson hemen. "Ama duvarda bir sinek olmayı çok isterdim.

"Çok doğru," diye onayladı Edwards. 'Demek istediğim, bundan nasıl kurtulacağınızı konuşuyorsunuz?

Bu güzel bir soruydu ve Japhet Wilson'ın cevabını öğrenmek istediği bir soruydu. Dave Reynolds şimdiye kadar cazibeli bir hayat sürmüş, işinde popüler ve başarılı olmuş, ailesine çok rahat bir yaşam sağlayabilmişti. Ama şimdi onu ne yapacaklardı? Genç bir kızın kaybolmasıyla ilgili olarak tutuklanmış, herkesin gözü önünde tutuklanmış, Southampton'a götürülmüştü.

Merkezde kelepçeli. O andan itibaren mahalle dedikodu ve spekülasyonlarla çalkalanacaktı ama muhtemelen Jackie ve Archie bunların hiçbirini görmeyecek, içeriye kapanacak ve endişeden akıllarını kaçıracaklardı. Dave Reynolds eve döndüğünde bir soru sağanağı ile karşılaşacaktı, ailenin yakın bir zamanda mahvolma korkusu onların incelemelerini yönlendirecekti. Cevaplarını hazırlamış mıydı? Tutuklanmasını bir şekilde açıklamayı başarmış mıydı? Ya da şimdi her şeyi itiraf mı ediyordu? Reynolds'un geçmişi ve kişiliği göz önüne alındığında bu pek olası görünmüyordu ama Wilson her karşı içeride dinleme cihazları olmasını ne kadar da isterdi.

'Yine de komik bir şey, değil mi? Bütün bunlar?'

Edwards Reynolds'ın doğru işaret etti.

'Yani her zamanki gibi içeri aldığımız haydutları ve dolandırıcıları yargılamaktan memnunum ama bu farklı. Kendinizden birini takip etmek, potansiyel olarak onu içeri almak zorunda kalmak: pek rahat değil, değil mi?'

Japhet omuz silkti ama aslında meslektaşının ne demek istediğini çok iyi biliyordu. Görevdeki bir memuru tutuklama ve suçlama fikri garip ve tedirgin ediciydi, neredeyse kendine zarar verme eylemi gibi görünüyordu. Yine de ekip içinde Reynolds'un sadece bir suçlu değil, Hampshire Polisi'nin adını ve itibarını uzun yıllar boyunca lekeleyen bir seri suçlu olduğuna dair giderek artan bir inanç vardı. Eğer bu doğruysa, hepsini bu kadar uzun süre kandırırsa, o zaman bu iş ne kadar çabuk biterse, bu çıban ne kadar çabuk temizlenirse o kadar iyi olacaktı.

Telsizi eline aldı ve turuna devam ederken çağrı düğmesine bastı.

"Burası A Takımı, B Takımını duyuyor musunuz, tamam?"

Kısa bir sessizlik oldu, sonra telsizi canlandı. "B Takımı cevap veriyor, tamam."

'Arkada bir hareket var mı? Tamam,' diye ısrar etti

Japhet. "Olumsuz, tamam."

Bunu kayda geçiren Japhet, hepsi yakınlarda oyalanan ve olası bir kaçış yolunu kesen diğer ekipleri kontrol etmeye devam etti. Ama hepsinden gelen cevap aynıydı. Reynolds ve ailesi yer altına inmişti. Bir yandan da kendini güvende hissediyordu - bu ayrıntılı gözetleme operasyonundan o sorumluydu. Eğer bir şey olursa, Reynolds kaçmaya kalkarsa, bu onun omuzlarında olacaktı.

onu güvenli bir şekilde getirmek için. Öte yandan, beklemek Japhet'i son derece geriyordu; gözetim, can sıkıntısı ve gerginliğin korkunç bir karışımıydı. Her zaman bunun fırtına öncesi sessizlik olduğu, bir yerlerde, bir şekilde belanın yaklaşmakta olduğu hissine kapılırdı.

Ve şimdi bir şey fark etti. Ön kapının yanında bir hareket. Öne doğru eğilen Japhet Wilson, patikadan aşağı doğru yürüyen bir figür gördü. Kimdi o? Archie için çok uzundu, o halde kimdi? Jackie mi? Reynolds'ın kendisi mi? Gerilerek koltuğunda öne doğru eğildi ve şimdi caddeye çıkıp doğru yönünde hızla uzaklaşan kaçağı dikkatle inceledi.

"Bu Reynolds..." diye nefes aldı, Edwards'a olduğu kadar kendi kendine de.

Bu konuda hiç şüphe yoktu. Uzun adımları ve Jackie'ninkinin aksine uzun ve kıvrıkcık olan kısa, siyah saçlarıyla atletik bir vücuda sahipti. Reynolds kot pantolon, çamurlu botlar ve soluk bir North Face puffa giymişti, şapkasını aşağıya doğru çekmişti. Belli ki komşuları tarafından tanınmak istemiyordu ve kentsel araziden ziyade kırsal arazi için giyinmişti. Yakındaki ormanlık alana kaçmaya mı çalışacaktı? Belki de köpeğiyle birçok kez gittiği rotayı izleyecekti?

Endişelenen Japhet Wilson kapıyı açarak telsizini kaptı.

Edwards'a, 'Ben diğer ekiplere haber vereceğim, sen de üsse rapor ver,' dedi. "Onlara, DI Grace'e şüphelimizin hareket halinde olduğunu söyle.

Ve Japhet hızla yolun diğer tarafına geçerek avının peşinden sessizce uzaklaştı.

Bölüm 90

Sıkışık hücrelerinde bir ileri bir geri volta atıyor, zinciri gürültüyle şingirdiyordu. Naomi'nin korkudan başı dönüyordu ama yerinde duramıyordu, sinirsel enerjisi umutsuzluğa kapılmaktansa çığlık atmasını, bağırmasını, zıplamalarını, her şeyi yapmasını istiyordu. Böyle yaparsa, arkadaşının kaskatı kesilmiş cesediyle burada sıkışıp kalırsa, delireceğini, delireceğini biliyordu.

Naomi kendini burada bulduğu andan itibaren kaçmayı arzulamıştı. Ama şimdi bu bir zorunluluktan, akıl sağlığı, sağlığı bıçak sırtındaydı. Zihni en korkunç senaryolarla doluydu. Ne olursa olsun, buradan gitmeliydi. Ama duvara bu kadar sıkıca bağlıyken böyle bir şeyi nasıl düşünebilirdi ki?

Tekrar denemek zorundaydı. Bir ayağını duvara koyarak bacağını öne doğru eğdi, sonra aniden düzeltti ve tüm gücüyle zinciri çekti. Hiçbir şey olmadı. Tekrar denedi, tüm gücüyle çekerken acı içinde çığlık attı. Ama duvardaki plaka sabit kaldı, zincir halkaları sağlamdı ve Naomi hayal kırıklığına uğramış bir halde yere yığıldı. Bir süre orada oturup nefesini topladıktan sonra duvara doğru koştu. Artık onu korku ve çaresizlik yönlendiriyordu ve kaba kuvvet işe yaramayacaksa, başka bir yol bulması gerekecekti. Duvara doğru sürünerek bağını inceledi. Zincir duvar levhasındaki bir çembere sabitlenmişti. Teoride en zayıf halkanın çember olması gerekirdi ama Naomi onu ne kadar çekiştirse de yerinden oynatmayı reddetti ve bunun yerine dikkatini duvar levhasının kendisine yöneltti. Bu, duvara dört adet ağır hizmet tipi vidayla sabitlenmişti ve bir süre önce üzerleri boyanmıştı.

Naomi'nin burada geçirdiği günler boyunca onu gevşetmeye çalışmıştı. Ama tek seçeneği buydu, bu yüzden başparmağının tırnağını vidanın başındaki oyuğa sokarak pul pul dökülen boyayı ovalamaya başladı. Eski ve , vida başını ortaya çıkarmak için hızla uzaklaşıyordu. Eğer bir tornavidası olsaydı, Naomi vidalar ne kadar sert sıkılmış olursa olsun saniyeler içinde kendini kurtarabileceğinden emindi. Ama belli ki yanlarında giysileri, birkaç tozlu su şişesi ve boş yemek kaplarından başka bir şey kalmamıştı

...

şimdi Naomi durakladı ve kasesine doğru koşmaya başladı. Bu bir kamp aksesuarı mıydı yoksa bir köpek kasesi mi? Her iki durumda da sağlandı, dökülmeyi önlemek için st kısmında sert bir metal dudak vardı. Naomi kaseyi kaptığı gibi aceleyle duvar levhasına geri döndü. Titreyen eliyle ksenin ince dudağını en yakın vida başının oluğuna sıkıştırmaya çalıştı. Bir an için temiz bir şekilde içeri kayacağını düşündü ama son saniyede bir şeye takıldı.

"Kahretsin..."

Kâseyi ıkaran Naomi oluğu yeniden inceledi ve en altta az miktarda boya kaldığını gördü. Tırnağını bir kez daha batıran Naomi kalan engeli açmaya başladı. Tırnağı neredeyse anında çatladı ve parmağının giderek yapışkanlaşmasından kanadığını anladı ama yine de , sanki hayatı buna bağlıymış gibi çalışmaya devam etti, ki aslında muhtemelen yleydi.

Parmağını geri çekerek oluğa bir kez daha baktı. Artık boyadan arınmış gibi görünüyordu, bu yüzden kâseyi bir kez daha eline aldı. Bu kez dudak oluğun içine düzgünce kaydı ve hafifçe evirdiğinde Naomi ısırdığını hissetti. Heyecanla terleyerek basıncı arttırdı, ancak eski vida direndikçe ksenin eğilmeye ve bükülmeye başladığını hissetti. Panikleyerek durakladı ve kaseyi elinde döndürerek sert, düz bir dudağın oluğa bir kez daha yerleştiğinden emin oldu. şimdi daha dikkatli bir şekilde ilerledi, bükülmesini önlemek için parmaklarını kasesin dudağına yaklaştırdı, herhangi bir hareket olup olmadığını görmek için ileri geri salladı.

Ve şimdi, Naomi zevkle vidanın kaydığını hissetti. Sadece bir milimetre, ama yine de bir hareketti. Drtsne direnerek

Kâseyi tüm gücüyle çekerek döndürdü, sabırla ileri geri hareket etmeye devam etti, bu sırada vida yavaşça gevşiyordu. Sonra ona kadar saydı ve vidanın gevşemeye başladığından emin olarak kaseyi saat yönünün tersine doğru çevirmeye başladı. Yavaşça, isteksizce, vida mücadeleyi bıraktı, döndü, döndü, döndü, sonunda vidanın yarısı görünür hale geldi, duvar plakasından gururla dışarı çıktı. Şimdi Naomi bir takırtıyla kaseyi bıraktı, vidayı yakaladı ve kırılğan parmaklarının döndürebildiği kadar hızlı döndürdü. Bir dakikadan kısa bir süre sonra vida elindeydi, ödülüne bakarken duyguları ayaklanmıştı.

Naomi buna inanmakta güçlük çekiyordu. Bu, onu esir alan kişi onu buraya getirdiğinden beri başına gelen ilk -tek- iyi şeydi. Umuda kapılan Naomi şimdi ciddiyetle işe koyuldu, kalan vida başlarının oluklarından pul pul dökülen boyayı çıkarırken neredeyse tüm tırnaklarını kırdı. Bunlar temizlendikten sonra kaseyle bir kez daha çalışmaya başladı, önce bir, sonra iki, sonra da son vidayı yerinden söktü. Bunu yaparken, metal plaka yere düştü, duvarlarda yankılanan donuk bir gümbürtü. Naomi sevinçle zinciri yakaladı ve plakayı yerden kaldırdı, artık küçük hücresinin sınırlarında özgürce dolaşabiliyordu. Sonunda özgürlüğüne kavuşmayı böyle hayal etmemişti ve her hareket ettiğinde bileğini derisini sıkıştıran kelepçeden kurtarmayı çok isterdi ama en azından boş zamanlarında hareket edebiliyordu. Üstelik artık bir silahı vardı.

Zinciri sallayınca plaka -ağır, hantal ve sivri köşeli- havada dönmeye başladı. Düzgün bir vuruş yapabilirse, onu esir alan kişiye ciddi bir hasar verebileceğinden emindi. Birdenbire onu incitmek, tüm öfkesini, kezzabını ve kinini üzerine yağdırmak, onu ezmek, yok etmek düşüncesine kapıldı. Ama kalbinin derinliklerinde, avantajını kullanacaksa, özgürlüğünü güvence altına alacaksa, mantıklı, temkinli ve hassas olması gerektiğini biliyordu. Şimdi önemli olan onu etkili bir şekilde pusuya düşürmek, yere sermek ve sonra da kendisiyle bu korkunç yer arasına mümkün olduğunca mesafe koymaktı.

Zamanlama şimdi her şeydi, hazırlık anahtarıydı. Böylece, dönen tabağı yavaşlatarak, ileri geri adım atmaya başladı.

Seçenekler. Eğer onu kaçıran kişi geri dönerse ve döndüğünde, hazır olması gerekiyordu. Kapının sağ tarafında bir pozisyon alarak karanlığın içinde kayboldu. Burada bekleyecek, onun aşağı inen ayak seslerini dikkatle dinleyecek, hazır ve saldırmaya hazır olacaktı.

Bölüm 91

"Konuşuyor mu?

Charlie'nin sorusu ciddi ve heyecanlıydı.

"Emin ol öyle," diye cevap verdi Helen karanlık bir sesle. 'Bize her şeyi hemen vermeyecek ama Graham Armstrong şimdilik işinin bittiğini biliyor. Tek umudu, daha hafif bir ceza alma umuduyla işbirliği yapmak. Dürüst olmak gerekirse, işlediği suçların ciddiyeti göz önüne alındığında bunun işe yarayacağından emin değilim ama başka seçeneği de yok.

Charlie kararlı bir şekilde başını salladı, yavaşça nefes verdi ve Helen'in cevabını beklerken nefesini tuttuğunu şimdi fark etti. Graham

Armstrong'un tutuklanması potansiyel olarak oyunun kurallarını değiştirecekti, işbirliği yapıp yapmayacağına bağlıydı ve bu sürüngen doğru şeyi yapmayı seçtiği için son derece rahatlamıştı.

İkili istasyonun izleme süitinde birlikte kapalı bir yerde oturuyorlardı, bir teknisyen yakınlarda oturuyordu, sessiz ama dikkatliydi. Charlie onun önünde böyle hassas konuları tartışırken biraz garip hissetti ama başka seçeneği yoktu. Saat işliyordu.

"Şimdiye kadar ne öksürdü?" diye sordu.

'Her şeyin arkasındaki ana itici gücün kendisi olduğunu, ödeme yapan müşteriler için "canlı" seanslar düzenlediğini itiraf etti. Görünüşe göre bu çok karlı bir işmiş, hatta bir bekleme listeleri bile varmış...'

Charlie yüzünü buruşturdu, böyle bir ahlaksızlığı düşününce midesi bulanıyordu. "Peki Reynolds'tan vazgeçecek mi?

"görünüyor. Reynolds'a genç kızları kaçırmayı, hapsetmesi ve talep üzerine istismar etmesi için yüklü miktarda nakit para ödediğini iddia ediyor. İşlemi gizlemek için parayı bir çanta içinde Harefield'deki bir posta kutusuna gönderirmiş.

'Yeterince var mı o zaman? Reynolds'ı suçlamak için yani?

'Muhtemelen, ama önce görüntülere bakmak isterim. Gerçi "gibi" yanlış bir kelime olabilir ...'

Yüzünü buruşturarak ekrana başını salladı. Charlie onun nasıl hissettiğini çok iyi biliyordu. Genç bir kızın saldırıya uğramasını izleme fikri midelerini bulandırıyor, özellikle de kendisinin iki küçük çocuğu varken.

"Hazır mısın?"

Charlie, Helen'in sorusuna yanıt olarak başını salladı ama aslında öyle değildi.

"Tamam, çalıştırın lütfen," dedi Helen kasvetli bir sesle.

Teknisyen buna mecbur kaldı ve birden ekran canlandı. Kayıt, çıplak tahtalar ve ufalanan tuğlalarla, arka planda yatan inşaat ekipmanlarının dağınıklığı ile dağınık, kirli bir odayı ortaya çıkardı. Ön plan güçlü bir şekilde aydınlatılmıştı, o an için boş kalan düzgün bir aydınlatma çemberi. Charlie öne doğru eğildi, ayrıntıları inceledi, ortamı 'yerleştirip yerleştiremeyeceğini' görmeye çalıştı, ancak sorgulaması şimdi kamera dışındaki sesler tarafından kesildi. Duymak için zorladı ama kelimeleri seçemedi. Ancak ses tonunu okuyabiliyordu - adamın sesi sert ve acımasızdı, kızınki ise acı ve korku doluydu. Şimdi aniden iki figür ortaya çıktı: gri eşofmanlı bir genç ve kirli kot pantolon ve tişört giymiş uzun boylu bir adam. Öne doğru bir adım atan adam, tutsağını boynundan kavrayarak kameraya bakması için çevirdi. Sıkıştırılmış, acı içindeki Naomi Watson kameraya göz kırptı, dehşete düşmüştü, güçsüzdü.

Charlie elini ağzına götürerek, "Yüce Tanrım," dedi.

Adam şimdi ona havlıyordu ama Charlie ayrıntılara dikkat edemiyordu, dikkati Naomi'nin protestolarına, mahkum edilmiş direnme çabalarına odaklanmıştı. Onu kaçırان kişi hiç oralı olmamış, öfkeyle ilerlemiş ve kazağını çekiştirerek çıkarmıştı.

Charlie durmasını istiyordu, ardından geleceğini bildiği öfkeyi görmek istemiyordu ama Helen her zamanki gibi sadece kanıtlara odaklanmıştı.

"Bu kesinlikle o mu?" diye sordu acilen. "Bu Reynolds mı?"

Dikkatini yaşıyan dehşetten uzaklaştıran Charlie, kaslı ve atletik vücuda baktı.

"Doğru yapıda, doğru boyda görünüyor ve sağ kolunda dövme gibi bir şey var.

Charlie adamın koluna odaklanmaya çalıştı ama adam titreyen kızı kameraya göstermek için hızla çalışırken sürekli hareket halindeydi. Sinir bozucu bir şekilde, muhtemelen tasarım gereği, başı çekim dışında kaldı.

"Biraz yavaşla..." diye önerdi Helen.

Teknisyen buna mecbur kaldı, korkunç sahne ağır çekimde oynatılıyordu. Ve şimdi ikisi de Naomi'nin saldırganının eğilerek onu eşofman altlarını çıkarmaya zorladığını görüyordu.

"İşte," diye Helen.

Ekran bir komutla dondu, üçlü önlerindeki görüntüye bakakaldı. Tacizcinin yüzüne yan açıdan bakılıyordu ama artık orada bulunan hiç kimse onun kimliğinden şüphe duymuyordu.

"Bu o, bu Dave Reynolds! Charlie kendini tutamayarak neredeyse bağırıyordu.

Daha fazla izlemek zorunda kalmadıkları için fazlasıyla rahatlamıştı ve hemen Helen'e dönerek bir soru sordu.

"Peki şimdi ne olacak?

Helen yardımcısının dikkatini ekranın alt kısmına yönlendirerek, "Saat koduna bak," diye cevap verdi. 'Eğer doğruysa, Naomi'nin iki gün önce yerel bir bodrumda hâlâ hayatta olduğunu kanıtlıyor. Açıkçası onu bulmak için her şeyi ortaya koymamız gerekiyor. Bu konuda liderliği senin üstlenmeni istiyorum.

"Tabii ki.

"Ya Reynolds?

Helen hararetle, "Onu içeri tıkmanın zamanı geldi," diye cevap verdi, gözleri önündeki ekrandaki donmuş yüze kaydı. 'Elimizde o piçi çok ama çok uzun bir süre içeri tıkmaya yetecek kadar kanıt var.

Bölüm 92

Hangi cehenneme gidiyordu? Ne yapıyordu?

DC Wilson, David Reynolds'ın ayak izlerini takip etmeye devam etti, görünmez gölgesi onu izliyordu ama akli kuşkularla doluydu. Evden aniden ayrılışının aciliyetine bakarak şüphelinin kaçmak üzere olduğuna ikna olmuştu ama şimdi o kadar emin değildi ve seçtiği güzergâhtan dolayı şaşkıındı. Gözden düşmüş polis memuru tren ya da otobüs istasyonuna gitmemiş, gizli bir araca doğru da acele etmemiş, bunun yerine bir dizi dikkat çekici olmayan yerleşim yolundan geçerek sessiz kaldırımlarda hızla ilerlemişti. Asıl hedefinin şehrin bu kısmını çevreleyen sık ormanlık alan olduğuna inanan Wilson, bir noktada bir bisiklet yoluna ya da atlı araba yoluna sapacağından ve ötesindeki karanlık ormanda kaybolacağından emindi ama yanılmıştı. Reynolds hızlı ve sabit bir tempoda ilerliyordu, görünüşe göre yerel alışveriş bölgesine doğru gidiyordu.

Bu durum Wilson'ı tedirgin etmiş, beyni olası kaçış yollarını araştırmaya başlamıştı. Reynolds'ın yerel arkadaşları var mıydı? Arka kapıdan çıkmasına izin verecek bir dükkân sahibi tanıyor muydu? Bu pek olası görünmüyordu ve bunu başarsa bile eline ne geçecekti? Hâlâ Bitterne Park banliyösünün göbeğinde olacaktı, ilerleyişini gözetlemeye ve tahmin etmeye devam eden diğer ekipler için kolay bir nokta olacaktı. Elbette onun için bir çıkış yolu yoktu, bu yüzden belki de kaçmak onun planı değildi? Belki de şu anda bile Naomi, Mia ve Tanrı bilir başka kimlerin tutulduğu o korkunç bodruma doğru acele ediyordu? Wilson zavallı kızları korkunç esaretlerinden kurtarmak için yanıp tutuşuyordu ama Reynolds bu kadar pervasız olamazdı. Bunu tahmin etmiş olmalıydı.

tek tek subayları fark etmemiş olsa bile gözetim altında mıydı? Onları doğrudan tutsaklarına götürmek bir intihar eylemi olurdu. Peki planı neydi?

Reynolds aniden yönünü değiştirdi, doğudaki ana yola geri dönmeden önce bir yan yol boyunca aceleyle ilerledi. Kafası karışan Wilson, Reynolds'un şimdi neden geri döndüğünü, hatta belki de eve doğru gittiğini merak ederek adımlarını hızlandırmaya devam etti. Sadece uzun bir yürüyüşe mi çıkmıştı? Eğer öyleyse, bu acelenin nedeni neydi? Ve bir şehir gezintisi için neden çamurlu botlar ve kalın puf ceket? Belki de bir sonraki hamlesini yapmadan önce kaç gözetleme memurunun orada olduğunu ölçmeye çalışarak onları neşeli bir dansa mı yönlendiriyordu? Eğer öyleyse, bu ne olabilir?

Cebinden gelen bir ses DC Wilson'ı şimdiki zamana geri döndürdü, telsizi canlandı.

Merkezden DC Wilson'a. Şüpheliyi izniniz verildi.

Tekrar ediyorum, şüpheliyi getirme izniniz var, tamam.

"Anlaşıldı, tamam," diye cevap verdi, telsizini geri alarak.

Bandoyu değiştirerek subay arkadaşlarına net ve açık bir şekilde konuştu.

"Tamam, onu içeri çekebilirsiniz. Tekrar !"

Koşmaya başlayan Wilson, şüpheliye doğru hızla ilerledi. Ayak seslerini duyan Reynolds tereddüt eder gibi oldu, sonra başladı ama artık çok geçti, Wilson bir anda onu yakaladı. Onu omzundan yakalayıp, döndürdü.

'David Reynolds, seni şüphe üzerine tutukluyorum-'

Ancak karşısındaki şaşkın kadın yüzünü gördüğünde kelimeler ağzında kayboldu. Şok ve öfkeyle şüphelinin şapkasını çekiştirerek çıkardı ve kalın, kahverengi buklelerden oluşan bir çağlayanı serbest bıraktı. Jackie Reynolds ona bakıyordu, korkmuş, gergin ama zafer kazanmıştı. Kandırılmışlardı - Dave Reynolds onlara bir tuzak kurmuştu.

Ve buna kandılar - kanca, çizgi ve platin.

Bölüm 93

Zorlu ve tehlikeli bir yolculuk olmuştu ama başarmıştı.

Gözaltından çıktığından beri David Reynolds sessizce çıldırıyor, içinde bulunduğu korkunç çıkmaza bir çözüm bulmak için kafa patlatıyordu. Southampton Central'daki kaynağı Graham Armstrong'un tutuklandığını doğrulayınca ruh hali daha da bozulmuş, tehlike daha da artmıştı. Grace yakında onun peşine düşecekti, buna şüphe yoktu ve bu kez kefalet ya da kaçış imkânı olmayacaktı. *Hızlı* hareket etmek zorundaydı.

Anlamalı bir şey yapmadan önce, evin etrafını saran gözetleme memurlarından kurtulması gerekiyordu. Ön tarafta bir çift, arka tarafta iki polis görmüştü ve yakınlarda en az dört polis daha olduğunu tahmin ediyordu. Bir şekilde onları mülkten uzaklaştırmalı, hareketi üzerindeki boğucu baskıyı kaldırmalıydı ve bunu yapmanın tek bir yolu vardı. Jackie'yi ikna etmek biraz zaman almıştı ama gözlerinde ateş varken ona karşı koyamayacağını biliyordu ve bir kadına göre uzun boylu, kocası kadar atletik ve yapılı olduğu için ikna edici bir yem olmuştu. Yine de bu basit numaranın işe yarayacağını garanti yoktu ve Reynolds, Jackie'nin başını öne eğerek aceleyle patikadan aşağı inmesini nefesini tutarak izlemişti. Yatak odasının duvarına yaslanmış olan Reynolds'ın dikkati Jackie'de değil, yolun ilerisinde park etmiş olan arabadaydı. Ne mutlu ki, Jackie kısa bir mesafe gider gitmez polislerden biri - Wilson mıydı? - arabadan inmiş ve peşinden yola koyulmuş, meslektaşları da birkaç dakika sonra onu takip etmişti.

Yerini terk eden Reynolds, sahanlığa çıkmadan önce duvara yakın durarak odayı geçti. Kapısı meydan okurcasına kapalı duran Archie'nin odasının önünden hızla geçen Reynolds

arka yatak odasına doğru ilerledi ve perdeleri aralayarak çitin ötesindeki patikaya baktı. Neyse ki burası da terk edilmiş görünüyordu.

Cesaretini toplayarak aceleyle aşağıya indi, mutfak zemininde sürünerek hizmet odasına çıktı. Alçakta durarak bir ceket kaptı ve üzerine geçirerek arka kapıyı yavaşça açtı. Şimdi durakladı. Bu, ilk kez açık alana çıktığı en tehlikeli andı, ama bir şey ona şimdi ya da asla olduğunu söylüyordu, bu yüzden kapıyı sessizce arkasından kapattı, yan giriş boyunca süründü ve bahçeye ulaştığında durdu. Bir kez daha önündeki manzarayı taradı, ağaçlarda yaşam belirtisi olup olmadığına baktı ama kimseyi göremeyince yoluna devam etti ve çiçek tarhının arkasından bahçenin sonuna kadar süründü. Elleri kirlenmiş, bilekleri çizilmişti ama umurunda değildi. Şu anda önemli olan tek şey özgürlüğüne kavuşmaktı.

Arka kapıya ulaştığında dönüp eve baktı. Şaşkınlık ve dehşet içinde Archie arka yatak odasında duruyordu. Perdeleri açmış ve sanki kaçışını izleyenlere işaret ediyormuş gibi ona bakıyordu. Oğlunun pencereyi açıp bağırmasını bekliyordu ama çocuk orada öylece durmuş, ona bakıyordu. Rahatsız olan Reynolds arkasını dönerek arka kapıyı açtı ve dışarı baktı. Sokağın ötesi cansız ve sessizdi, bu yüzden aceleyle ilerledi ve birkaç saniye içinde ormanlık alana ulaştı.

Rahatlamış bir halde, otomatik pilota bağlanmış gibi, çok iyi bildiği yolları takip ederek ilerledi ve sonunda yorgun ve terli bir halde Midanbury'nin arka sokaklarına çıktı. Tehlike burada da vardı - yoldan geçen bir ekip arabası, uyanık bir meslektaşı her an yanından geçebilirdi - bu yüzden Reynolds kasketini indirerek aceleyle ilerledi, evinden evi haline gelen çitlerle çevrili binaya doğru koşarken herhangi bir insan temasından kaçındı. Yıkık dökük metal çitleri aralayarak aceleyle ana girişe doğru ilerledi. Burada durdu, takip edilip edilmediğini kontrol etmek için arkasına baktı, sonra anahtarı asma kilide soktu. Sonra arkasına son bir kez bakarak kasvetli binanın içine adım attı ve kapıyı arkasından sıkıca kapattı.

Bölüm 94

Naomi ayağa fırladı, kalbi küt küt atıyordu. Beklemiş, beklemiş, beklemiş, endişeden aklını kaçırmış, sonsuza dek terk edildiğine ikna olmuştu ama sonra aniden duymuştu. Yukarıda açılıp kapanan kapının tanıdık sesi. Onu kaçıran kişi geri dönmüştü.

Kendini kapının sağında konumlandırarak silahını hazırladı. Yavaşça zinciri çevirmeye başladı, ağır metal plaka havada dönmeye başladı. Tecrübelerinden, tacizcisinin hücrelerinin gizli kapısını açmasının yaklaşık bir dakika sürdüğünü biliyordu ve içeri adım attığında ona karşı hazırlıklı olmalıydı. Sürpriz yapma şansı vardı ama yine de hiçbir şeyi şansa bırakmamış, Mia'nın cesedini girişe yakın bir yere taşıyarak onun yolunu kesmişti. Planı basitti: Onu esir alan kişi içeri girecek, önünde yüzükoyun yatan genci görecekti ve tepki verecekti. İdeal bir dünyada, onu kontrol etmek için eğilirdi ama duraklasa bile Naomi bunun yeterli olacağını düşündü. O zaman tabağı tüm gücüyle ona doğru savurabilirdi. Umarım bu onu yere sererdi, ama sermezse daha fazla darbeye, bir tekmeyle, bir yumrukla, onu bastırmak için ne gerekiyorsa onunla devam ederdi. Sonra da ağır zincirini yanında taşıyarak koşacak ve bu korkunç yerden kurtulana kadar önüne çıkan engellere saldıracaktı.

Bu düşünce beklentiyle başını döndürdü. Çilesi neredeyse bitmek üzereydi. Mia için artık çok geçti ama dışarı çıkabilir, polise haber verebilir, bu korkunç kâbusun üzerindeki perdeyi indirebilirdi. Sadece cesur olması ve odaklanması gerekiyordu.

Sadece öldürücü bir darbe indirmesi gerekiyordu.

Bölüm 95

"Kaçtı da ne demek?

Helen bağırdığının, ekibin geri kalanının duyabileceğinin farkındaydı ama kendini tutamıyordu.

"Evi aradınız mı? Kesinlikle orada değil mi?"

Düş kırıklığına uğrayan DC Wilson başını salladı ve ofisinin açık kapısından dışarıdaki memurlara bir bakış attı, birçoğu açıkça dinliyordu. Bu yine de sersemlemiş Komiser Brooks'a ya da akkor halindeki patronuna bakmaktan daha iyiydi.

Evet, iki kez baştan aşağı aradık. Ayrıca oğlu Archie, Reynolds'un gittiğini doğruladı. Elleri ve dizleri üzerinde sürünerek bahçeye inmiş, sonra da arka kapıdan çıkmış.

'Ama neden orada, arka koridoru koruyan memurlar yoktu?

"Hissettim ki..." diye devam etti Wilson, tökezleyerek. "Baş şüphelinin peşinde kalmanın önemli olduğunu hissettim. İş ciddiye almış gibi görünüyordu, bir planı vardı ve bölgeyi bizden çok daha iyi bildiği için tüm memurların takipte olması gerektiğini hissettim.

"Ama değildi, değil mi? Helen tısladı.

Charlie ona uyarıcı bir bakış attı, ama Helen yatıştırılmayacaktı.

'Bakın, kızgın görünüyorsam özür dilerim ama baş şüphelimiz *ortadan kayboldu*. Ranza yapıyor olabilir, Naomi'ye gidiyor olabilir, herhangi bir yerde olabilir.

Wilson utanarak hiçbir şey söylemedi.

"Seni fark etti mi?" diye sordu Helen. "Ne kadar dikkatliydin?

"Çok dikkatli," diye vurguladı Wilson. "Ama izlendiğini biliyor olmalıydı.

"O zaman neden risk alıyorsun? Helen karşı çıktı. 'Eğer onun hilesini anlamış olsaydık, tüm bu numarayı açıklamanın kolay bir yolu olmazdı. Bir ranzaya yatmaya çalıştığı çok açık olurdu.

"Belki de mecbur olduğunu hissetmiştir," diye araya girdi Charlie.

"Neden?" diye sordu Helen, aklına bir fikir gelmeden önce. "Armstrong yüzünden mi demek istiyorsun?

Charlie sanki bu düşünceyi dile getirmek istemiyormuş gibi temkinli bir şekilde başını salladı.

"Armstrong'un tutuklandığını bir şekilde öğrenmiş olsaydı," diye dikkatle devam etti, "o zaman oyunun bittiğini ve geriye kalan tek şeyin Southampton'dan olabildiğince hızlı bir şekilde kaçmak olduğunu bilirdi.

'Ama bunu ancak biri ona haber verdiyse bilebilirdi,' diye mırıldandı Helen öfkeyle. 'Armstrong'un tutuklanmasının basında yer alması gibi bir şey değildi...'

"Bana bakmayın," diye itiraz etti Wilson, sesini de alçak tutarak. 'Kimse bu adamı enselemeyi kadar isteyemez.

'Sorun yok, DC Wilson, kimse sizi bir şeyle suçlamıyor. Elinizden gelenin en iyisini yaptığınızı biliyorum.

Helen kararlı bir şekilde devam ederken, genç meslektaşı son derece rahatlamış görünüyordu.

'Tamam, DS Brooks, Reynolds'ın iletişimini - telefon, e-posta, sosyal medya, her şey - önceden uyarılıp uyarılmadığını kontrol etmeni istiyorum. DC Wilson, sen benimlesin. Üniformalılarla, trafikle, gökyüzündeki gözle irtibat kuracağız. Tüm çabamız kaçağın izini sürmek .

Çoktan kapıya doğru yola çıkmıştı, Wilson da peşinden koşuyordu.

"Reynolds'ı bulmalıyız.

Bölüm 96

Metal rafları kavrayıp kabaca duvardan çekerek odanın diğer ucuna fırlattı. Gürültüyle yere çarptılar, sesleri çıplak tuğla duvarlarda yankılandı ama umurunda değildi. Şu anda önemli olan gizlilik değil, hızı.

David Reynolds enerjik bir şekilde koyuldu, sistematik bir şekilde sahte duvar boyunca ilerledi, bölmenin gerçek amacını gizlemek için oraya yerleştirilmiş raf ünitelerini kaldırdı. Buraya daha önce herhangi biri - gecekonducular, esrarkeşler, polis memurları ya da belediye çalışanları-gelmiş olsaydı, aceleyle yollarına devam etmeden önce sadece eski bir depo, ıvır zıvırla dolu unutulmuş bir bodrum bulurlardı. Özel olarak inşa edilmiş bu bariyerin hemen ötesinde gizlenen küçük hücre hakkında hiçbir fikirleri olmazdı.

Ne kadar dikkatli ve özenli bir şekilde inşa ettiği düşünülürken, şimdi onu parçalarına ayırıyor olmak garip görünüyordu. Ayrıntılarla çok uğraşmış ve birden fazla kez alçı levhanın sağlamlığını yanlış değerlendirmiş, yüklü raflar demirlemek için fazla ağır gelmişti. Sonunda doğru olanı yapmış ve çabalarından haklı olarak gurur duymuştu ama artık geçmişteki başarıları pek umurunda değildi. Bugün tek odak noktası kendini korumak, onu dünyanın gözünde sonsuza dek lanetleyebilecek kanıtları yok etmektir.

Nefes almak için duraklayan Reynolds, önündeki süssüz duvara baktı. Raflarından arındırılmış olan bu duvar tuhaf ve ilgi çekici görünüyordu; iki menteşeli kapının birleştiği yerde, duvarın ortasından geçen ince çizgi artık gözle görülebiliyordu. Bir an için, buraya gizlice girdiği, kapıları açıp içeride sinmiş tutsaklarını ortaya çıkardığı günlerin anılarında kayboldu. O günler geride kalmıştı.

Ama hatırası uzun süre ve sevgiyle hafızalarda kalacaktı.

İleriye doğru adım atarak, işi bitirmeye hazırlanırken etrafına bakındı. Duvarın arkasından boğuk çığlıklar duymayı bekliyordu - uzun süredir kızlardan uzaktaydı ve çıkardığı gürültüyü duymuş olmalıydılar - ama garip bir şekilde içeride her şey sessizdi. Bu onu hem tedirgin etmiş hem de meraklandırmıştı ama boş yere meraklanacak zaman değildi. Yerde kararlı adımlarla yürüyerek büyük, plastik bir kova buldu. Kovayı doğrudan menteşeli duvarın önüne yerleştirdikten sonra toz sıva çuvalını aldı. Bunu kovaya boşalttı, ardından altı paket su şişesini alıp birbiri ardına içine boşalttı ve boşları fırlatıp attı. Sonra bir tahta parçası olarak karıştırmaya başladı ve alçı karışımının yavaş yavaş koyulaşmasını mutlulukla izledi. Bir ara verip parmağını içine daldırdı. Kıvamdan memnun kalınca yapbozun son parçasını bulmak için odayı taradı. Bir an için aradığını bulamadı, son parçada hüsrana düşünerek paniğe kapıldı ama sonra gözleri uzak köşede atılmış duran bir sıvacı şahinine takıldı. Aceleyle yanına gidip ödülüyle birlikte duvara döndü.

David Reynolds bir nefes alarak kendini toparladı, aniden bir pişmanlık dalgasına kapıldı, sonra şahini kovaya daldırdı, yüzeyin yumuşak, esnek alçıyla tamamen kaplandığından emin olduktan sonra menteşeli kapılara doğru kaldırdı ve kalın maddeyi dikkatlice birleşme yerinin üzerine sürdü.

Bölüm 97

Naomi vurmaya hazırlanıyordu, metal plaka karanlığın içinde çılgınca . Ama kolu yorulmaya başlamıştı ve kararlılığı zayıflıyordu, bir şeylerin kötü gittiğine dair ani bir korkuya kapılmıştı.

Tacizcisi neden hâlâ içeri girmemişti? Genelde kapıları açması bir dakikadan fazla sürmezdi. Ama bu gece hiç acelesi yok gibiydi, beş dakika ya da daha fazla bir süreyi korkunç bir gürültü çıkararak geçirmişti. Dışarıda ne yapıyordu? Bir şey mi inşa ediyordu? Yoksa yok mu ediyordu? Ve neden birdenbire bu kadar dikkatsizleşmişti? Normalde mümkün olduğunca sessizce girip çıkma konusunda titiz davranırdı ama şimdi kapıları yumrukluyor, eşyaları sağa sola savuruyordu, sanki tüm ihtiyatı elden bırakmış gibiydi. Neden? Aradan geçen zamanda davranışlarında böyle bir değişikliğe yol açacak ne olmuştu? Ve deliliğinde bir yöntem var mıydı yoksa aklını mı kaçırmıştı?

Rutindeki bu beklenmedik değişiklik Naomi'yi son derece tedirgin etti. Birdenbire cevaplar ve kesinlik için çaresiz kalmıştı. İşkencecisine saldırıp özgürlüğünü kazanma düşüncesi onu kadar neşelendirmişti ki, ama şimdi bu şansı bulamayacağını, hem kendisinin hem de onu esir alan kişinin kaderini değiştirecek önemli bir şey olduğunu hissediyordu. Bu düşünce onu sersemletmiş ve korkutmuş, enerjisini ve kararlılığını yok etmişti. Yavaş yavaş zincirinin dönüşünü yavaşlattı, tabağı minnetle kavradı, dinlenmekten memnundu. Aşırı derecede ısıniyordu, sıcaklık katlanarak artmış gibi görünüyordu, atmosfer her zamankinden çok daha iğrençti. Ve şimdi dizlerine yaslanmış bitkin ve kederli Naomi fark etti

başka bir şey. Artık ayaklarını göremiyordu, kirli çorapları karanlığa gömülmüştü. Telaşla kaldırdığında, kapının altından ve birleşim yerinden sızan ince ışık parçacıklarının, sanki dev bir el onları engelliyormuş gibi yavaş yavaş yok olduğunu fark etti. Dehşet içinde kapıya doğru koşmaya başladı ama çok geç kalmıştı, kapıya ulaştığında ışığın son kırıntısı sönmüştü.

"Ne be?"

Çaresiz, şaşkın ve korkmuş bir halde kapıyı yumrukladı.

Lütfen! Beni burada bırakmayın! Konuşmayacağım, kötü bir şey yapmayacağım, lütfen beni burada bırakmayın ...'

Ama önce uzaklaşan ayak sesleri, sonra da yukarıdan çarpan ana kapı dışında hiçbir cevap gelmedi. Çılgına dönen Naomi olduğu yerde kalakaldı, kaçma düşünceleri artık kül olmuştu. Bir şeyler değişmiş, bir şeyler ters gitmiş ve onu esir alan kişiyi umutsuzca harekete geçmeye itmişti. Karanlıkta kaybolan Naomi'nin içinde bulunduğu durumun dehşeti aniden tüm gücüyle yüzüne vurdu ve dehşetten nutku tutuldu.

Hapishanesi artık onun mezarıydı.

Bölüm 98

Odadaki atmosfer ağır ve düşmancaydı. Jackie Reynolds'ın ruh hali öfke ve kızgınlıktan umutsuzluğa ve kendine acımaya dönüşmüş, sonra da somurtkan bir sessizliğe bürünmüştü. Her türlü soruşturmaya direnmeye kararlı görünüyordu ama Helen'in kanı kaynıyordu ve ayaklarını ateşe tutmaya kararlıydı.

"Başından beri , değil mi?

"Neyi biliyordu? Reynolds'ın karısı kollarını kavuşturarak huysuzca karşılık verdi.

"Kocanızın bir tecavüzcü ve katil olduğunu.

"Saçmalama. Böyle bir adamla yaşayacağımı gerçekten düşünüyor musun?" Helen kararlı bir şekilde, "Kesinlikle düşünüyorum," karşılık verdi. 'Bence sen onun isteklisisin

Suç ortağı ve bunun bedelini ödeyeceksin.'

"Sen aklını mı kaçırdın, kadın? Jackie dehşet içinde cevap verdi. 'Tek yaptığım lanet olası bir yürüyüşe çıkmak ve birden kendimi bir devriye arabasının arkasında, bir hindi gibi bağlanmış halde buluyorum. Lanet olası bir dava açmalıyım...'

'Yap bakalım, ne kadar uzağa gideceksin. Sık sık kocanızın paltosu ve botlarıyla yürüyüşe çıkıyorsunuz, değil mi?

"Eldeki en yakın şeyler onlardı.

"Diğerini çek, Jackie. Bizi kasten kandırdın. Saçlarını topladın, başını aşağıda tuttun, memurlarımı neşeli bir dansa yönlendirdin...'

Bir an için Jackie'nin ağzını bir gülümseme kaplar gibi oldu ama hemen yuttu.

"Halüsinasyon görüyorsunuz, DI Grace. Belki de çok çalışıyorsunuzdur. gibi, zor bir gündü, bu yüzden uzun bir yürüyüşe çıkıp-'

"Nereye gidiyordun?

?

"Nereye gidiyordunuz? Helen ısrarla sordu. "Bu yürüyüşte mi?" "Oh, bilmiyorum. Sadece geçit törenine, sanırım. Birkaç tane almak için bit.'

'Öyleyse neden iki kez geri döndün? Neden daha oraya varmadan dükkanlardan uzaklaşıp eve doğru geri döndün?

Jackie Reynolds bir an tereddüt ettikten sonra avukatına döndü, o da başını salladı.

Jackie meydan okurcasına Helen'e dönerek, "Yorum yok," dedi.

"Nerede o, Jackie?" diye sordu Helen, sadede gelerek.

"Hiçbir fikrim yok - döndüğümde gitmişti.

"Üzgünüm, bu olmayacak Jackie. Seni polisin işini suçlayacağım ve suç dosyana adaletin akışını saptırmayı ve bir suçluya yardım etmeyi de ekleyebilirim. Bu ciddi bir hapis cezası demek, o yüzden tekrar soruyorum, nerede o?'

"Lütfen müvekkilimi tehdit etmeyin," diye araya girdi avukatı.

"Ben sadece gerçekleri söylüyorum. Reynolds'ın ailesinin evinden kaçmasına aktif olarak yardım etti ve kaçışını kolaylaştırmak için memurları gözetimlerinden uzaklaştırdı.

"Bunu kanıtlayabilir misiniz?" diye ısrar etti avukat.

"Evet, kanıtlayabilirim. Dahası, reşit olmayan bir dizi kızın kaçırılması ve tecavüz edilmesi olaylarına aktif olarak karıştığını kanıtlayabilirim.

"Bu tamamen saçmalık," diye patladı Jackie. 'Dave asla böyle bir şeye karışmaz. *Ben* de asla böyle bir şeye bulaşmam.

'Hayır, hayır, hayır, bana ihanete uğramış eş rolü yapma, Jackie. Onun ne yaptığını biliyordun - ya da şüpheleniyordun - ve *hiçbir* şey yapmadın.

'Hayır, hayır, kızlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum..'

'Evet, biliyorsun, çünkü sen de öyleydin, değil mi? Sen de bir kurbandın.

Şimdi Jackie'nin bakışları keskin bir şekilde Helen'inkilerle buluştu, telaşlanmış ve şaşırılmıştı.

"Reynolds'ın seni on beş yaşındayken içeri aldığını biliyoruz," diye devam etti Helen, ses tonunu biraz yumuşatarak. "Sarhoşluk ve düzensizlik, reşit olmadan içki içmek, tutuklanmaya direnmek. Bahse girerim mala ile vurmuştur,

içine düşmek üzere olduğun boktan dünyanın resmini çiziyordu. Bahse girerim, onun için bir şey yapmazsan seni kitap fırlatmakla, ailene söylemekle tehdit etmiştir. Haksız mıyım?'

Jackie başını salladı ama bir saniye çok yavaştı ve inandırıcılığı yoktu.

'Dalga geçmiyorum Jackie. Seni utandırmak için burada değilim,' diye devam etti Helen. 'Yaptığı şey suçtu ve ahlaksızdı, tüm bunların kurbanı sendin. Ve belki de bir dereceye kadar o zamandan beri kurbandsın. Sen ve Archie. Aile içinde şiddet, zorlayıcı kontrol, hatta belki cinsel saldırı olduğunu biliyorum. Evlendiğinizden beri tecavüz etti mi Jackie?

"Hayır, hayır, öyle bir şey değil..." diye cevap verdi, göz temasını kesip bakışlarını yere indirerek.

"Çünkü eğer öyleyse, bunun hesabını ondan sorabiliriz," diye ısrar etti Helen, artık doğru yolda olduğuna ikna olmuştu. 'Ve eğer sen ve Archie kendinizi güvende hissetmiyorsanız, gidebileceğiniz yerler var, size sağlayabileceğimiz konaklama yerleri var, orada korkudan ve onun varlığından uzak olacaksınız.

Jackie cevap vermedi, gözleri yere yapışmıştı.

"Bu senin kurtulma şansın Jackie. Sen ve oğlun. Bunu gerçekleştirebiliriz ama senden bir şey istiyorum. Dave'in nereye gittiğini söylemeni .

Helen karşısındaki ağlayan kadına baktı ve sonunda mantıklı düşünmesi için dua etti. Jackie yavaşça bakışlarını bir kez daha kaldırdı, yenilmiş ve içi boşalmış görünüyordu.

"Sana söyledim, nereye gittiğini bilmiyorum, söylemedi. "Jackie, lütfen...

'Ama bilseydim bile sana söylemezdim...'

Şimdi gözleri Helen'inkilerle buluştu, meydan okuma çaresizlikle boğuşuyordu:

"Sahip olduğum tek şey o.

Bölüm 99

Ortadan kaybolma vakti gelmişti.

Şimdiye kadar her şey plana uygun gitmişti. Ailenin evinden kaçmış, kızlara dair tüm izleri gizlemiş, dizüstü bilgisayar ve kamera ekipmanını taşan bir çöp konteynerine saklamış, kendini ortaya çıkan felaketten uzak tutmak için aklına gelen her şeyi yapmıştı ama Dave Reynolds yine de zamanının azaldığını biliyordu.

Graham Armstrong muhtemelen konuşuyordu, şüphesiz başkaları da, operasyonlarının tüm boyutu yavaş yavaş ortaya çıkıyordu. Peki ya Jackie? sadık kalacağını umuyor, bekliyordu ama kim söyleyebilirdi? Her zaman zayıf biri olmuştu ve Grace'in ağır baskısı altında pes edeceğini hiç sanmıyordu. Öyle olsaydı, Reynolds'ın adı, adaletten kaçışı her memura, her sınır görevlisine, belki basına da yayılırdı. Yüzü bu gece haberleri süsleyecek ve onu avlanan bir adam haline getirecekti. Bu nedenle hızlı hareket etmek, şehirden olabildiğince çabuk kaybolmak, kendisiyle işlediği suçlar arasına olabildiğince mesafe koymak zorundaydı. Belki de kızları hiç bulamazlarsa, belki de onu hiç bulamazlarsa, soruşturmaları eninde sonunda tükenebilirdi. Bir sürü söylenti, bir sürü korkunç iddia, ama ortada bir delil yok. Belki de bir tuğla duvara çarpacaklar ve daha taze, daha acil suçlarla dikkatleri dağılmış bir şekilde isteksizce yollarına devam edeceklerdi?

Ancak bu gelecek içindi. Şimdi her şey hayatta kalmakla ilgiliydi. Dave Reynolds, kasketini sıkıca aşağıya çekerek, telefonu ile mesajlaşıyormuş gibi yaparak yoldan geçenlerin bakışlarından kaçınarak yoluna devam etti. Rotasını içgüdüsel olarak biliyordu, bu senaryoyu defalarca oynamış, kaçış planlarını geleceğe hazırlamıştı. Fakat

Şimdi gerçekten oluyordu, şimdi *gerçektir*. Hazırlıklarının yeterli olması, planlamasında bariz bir kusuru gözden kaçırmamış olması için dua etti ama nasıl emin olabilirdi ki? Geçmişte, geri çekilme rolünü oynadığında kendinden emin, komuta sahibi ve kararlıydı. Ama şimdi gerçekten buradaydı, kendini savunmasız ve rahat hissetmiyordu, her yerde tehlike görüyordu.

Sokakların üniformalı polislerle dolup taşacağından, eski meslektaşlarının onu her yerde arayacaklarından ve her birinin onu sonunda içeri tıkan kişi olmak için can atacağından emindi. Kaldırımlarda ve yürüyüş yollarında kalmayı göze alabilir miydi? Aslında başka seçeneği yoktu ama yine de bu düşünce onu son derece tedirgin ediyordu. Gideceği yer yaklaşık otuz dakikalık yürüme mesafesindeydi, yarım saat açıkta, Tanrı bilir nelere maruz kalacaktı. Şüphesiz bu göze alınamayacak kadar büyük bir riskti? Özellikle de risk bu kadar yüksekken. Şimdi açığa çıkması, *eğer* şanslıysa, kendisine saldırmak için can atan mahkûm arkadaşlarının elinde ömür boyu parmaklıklar ardında kalmasına yol açabilirdi. Böyle bir kader düşünülemezdi, bu yüzden yönünü hızla değiştiren Dave Reynolds bir karar verdi. Artık hız çok önemliydi, bu yüzden aceleyle yolun karşısına geçerek yakındaki bir taksi durağına doğru ilerledi. Bir taksi çağırmak riskli olacaktı ama en azından hızlı olacaktı, zaten açık alanda devam etme düşüncesi sinirlerini bozmuştu. En yakın taksiye doğru aceleyle ilerledi, açık pencerenin yanına eğildi ve sesini yarım oktav düşürerek şöyle dedi

"Woolmer Yolu, lütfen, olabildiğince çabuk, dostum.

Sesindeki gerginlik miydi? Yüz ifadesindeki endişeden mi? Her iki durumda da, taksi şoförü açıkça onun isteğiyle ilgilenmiş, açık bir merakla ona bakmış, gözlerini yüzünde gezdirmişti. Onu tanımış mıydı? Fotoğrafi çoktan ortalıkta dolaşmaya başlamış mıydı? Yoksa bu şoför Garanita'nın birkaç gün önceki yazısını mı okumuştur?

"Aslında bir daha düşündüm de, bugün güzel bir gün, yani...

Konuşurken doğruldu ve yoluna devam etmeden önce arabanın tavanını sıvazladı. Adamın neşeli ses tonuna rağmen Reynolds'ın kalbi küt küt atıyor, boncuk boncuk ter şakaklarından aşağı süzülüyordu. Hayal mi görüyordu yoksa şu anda bile taksi şoförünün gözlerini sırtında hissedebiliyor muydu? Bu işe girişmek aptallıktı.

Hatta zayıftı ve düşüncesizliğinin bedelini ağır ödeyebilirdi. David Reynolds uzun zamandır göz göre göre suç işleyebildiği için kendini hiç bu kadar görünür, hiç bu kadar işaretlenmiş bir adam olarak hissetmemişti.

Bölüm 100

"Kesinlikle ihbar edilmişti, buna şüphe yok.

DC Wilson Charlie'nin masasının yanında duruyordu, heyecanlı ve nefessizdi. Ancak ses tonunda öfke de vardı; toplumdan birinin Polis Memuru David Reynolds'ı kaçırmaya teşvik etmesine çok kızdığı belliydi.

"Göster bana," dedi Charlie.

Wilson, üzerinde Reynolds'ın cep telefonuna gelen ve okunan son WhatsApp mesajlarının listelendiği tableti ona verdi.

"Şuna bir bakın," diye devam etti Wilson, "bugün saat 16:00'dan hemen sonra gönderilmiş. "Kartlarınız işaretlendi, şimdi pas geçerseniz iyi olur." Yani poker toplantıları düzenlemek için kurulmuş bir WhatsApp grubunda, yani sanırım bunu şekilde açıklayabilirsin, ama-

Charlie başını sallayarak, "Ama Reynolds gün ortasında poker oynamıyordu ki," diye araya girdi. 'O lanet şehirden kaçarken değil...'

Aynen öyle. Gruptaki herkesin bir takma adı var, bu yüzden kimliklerini bilmek zor. Reynolds kendisine Alpha Boy diyor ve mesaj Big Dog tarafından gönderilmiş. Tabii ki telefon numarasını araştırabilirim ama bir eşleşme bulmam biraz zaman alacak.

"Gerek yok," dedi Charlie, kabaran öfkeyle. "Onun kim olduğunu bildiğimden .

Charlie şaşkın meslektaşına dönerek ekibin geri kalanına seslendi.

"Pekâlâ, dinleyin millet, Reynolds davasında yeni bir gelişme var.

Bir düzine kafa keskin bir şekilde yukarı baktı.

"DC Jennings, ne zamandan beri PC Dave Reynolds ile poker grubunun bir parçasısınız?"

Meslektaşlarından birkaçı yüzlerini ona dönerken odayı şok edici bir sessizlik kapladı.

"Özür dilerim? Jennings kabardı. "Bildiğimden emin değilim-

"Sen Büyük Köpek'sin sanırım? Geçen gün arkadaşlarına kazancınla övünürken kendinden bu lakapla bahsetmiştin. "Alfa Çocuk Büyük Köpek'le baş edemedi" tam olarak kullandığınız ifadeydi sanırım.

Odadaki öfke ve şok artmaya başladıkça DC'nin yüzünün rengi soldu.

"Ve Reynolds da Alfa Çocuk, doğru mu?" "Şey, ben..."

"Tekrar soruyorum, ne zamandan beri Dave Reynolds ile poker grubunun bir parçasısınız?"

'Şey, önemli bir şey değil... sadece birkaç arkadaş, şey, çoğu Çarşamba gecesi işten sonra polis sosyal kulübünde buluşuyoruz. Büyük bir şey değil, sadece ufak tefek şeyler, dostça bir şey.

'Aslında o kadar arkadaş canlısıydınız ki, eski dostunuzu tutuklanmak üzere olduğu konusunda uyarma onurunu hissettiniz. Dostlar birbirine yapışır ve tüm bunlar ...'

Öfkelenerek tableti DC Malik'e uzattı ve o da mesajı dehşetle okudu.

Jennings zayıf bir sesle, "Düşündüğünüz gibi değil," diye itiraz etti.

"Ben de aynen böyle düşünüyorum. Bu nedenle sizden masanızdan uzaklaşmanızı, telefonunuzu ve cihazlarınızı teslim etmenizi ve ben Profesyonel Standartlar ile iletişime geçene kadar görüşme odasında beklemenizi istemek zorundayım.

"ama, davranmana gerek yok.

"*Her türlü* ihtiyaç var, DC Jennings. Aranan bir suçluya yardım ve yataklık etmek çok ciddi bir suçtur. Bunu arkadaş şakası olarak geçiştirebileceğimizden emin değilim, değil mi?"

Jennings'in kaçacak hiçbir yeri yoktu ve bunu biliyordu. Charlie'ye kaşlarını çatmıştı ama öfkesi, meydan okuması sadece çaresizlik ve aşağılanmaydı.

'Tamam o zaman, geri kalanınız masalarınıza dönün...'

Charlie arkasını döndü ama sonra aklına rahatsız edici bir düşünce gelince durakladı.

"Aslında, bir dakika bekleyin," diye devam etti ve ekibe geri döndü. "Görevlerinize devam etmeden önce, bu birimde haftalık poker oyununa katılan *başka* kimse var mı?"

Uzun, çok uzun bir sessizlik oldu, Jennings yere bakarken bile Charlie'nin bakışları takımı taradı ve sonra yavaşça, isteksizce iki el daha kalktı.

Bölüm 101

"İsim istiyorum. Ve onları şimdi istiyorum."

Graham Armstrong irkilmiş ve korkmuş bir halde Helen'e bakıyordu. Helen'in görüşme habersizce gelişi, kendisine zulmeden DC McAndrew'un yanına oturması onu şaşkına çevirmişti ama Helen'in tavrı daha da şaşırtmıştı. Belli ki bir sorgudan diğerine atlamıştı ve tutsak alma havasında *değildi*. Düşünceli, düşmanca ve saldırgandı, masanın üzerine eğilmiş ve gözle görülür bir hoşnutsuzlukla ona bakıyordu.

"Meslektaşınıza zaten söyledim..." Armstrong olabildiğince kibar bir şekilde cevap verdi, keskin Edinburgh aksanı göze çarpıyordu. 'Gerçek isimlerini bilmiyorum. Caydırmak için sahte kimlikler kullandılar-'

"Yeter! Helen elini masaya vurarak havladı. 'Bu kadar yalan ve şaşırtmaca yeter. Meslektaşına bu Zoom toplantılarını ayarladığınızı ve organize ettiğinizi, bu sapıkların her birini işe aldığınızı zaten itiraf ettiniz.

DC McAndrew karanlık bir ifadeyle, 'Tam olarak onun sözleri değil ama evet,' diye onayladı.

'Ve kim olduklarını *tam olarak* bilmediğiniz birini küçük çemberinize alacağınıza bir an bile inanmıyorum. Nerede yaşadıklarını ve çalıştıklarını, "ücretler" için iyi olduklarını, yumuşamayacaklarını ve sizi ispiyonlamayacaklarını. O yüzden saçmalamayı kes ve bize isim ver. Bu sizin tek, son umudunuz, aksi takdirde çok uzun sürecek olan cezanızı hafifletmek için...'

Sanık yüzünü çevirdi, acı çeker gibi görünüyordu ama avukatını tuttu.

DC McAndrew bayrağı devralırken, 'Geri kalanı bitti ve tozlandı, Graham,' diye ekledi. 'Herkes senin neyin peşinde olduğunu biliyor. Anneniz, eski eşiniz, İtfaiye Teşkilatı'ndaki tüm eski meslektaşlarınız. Eğer ilk seferinde senden kurtulmak istemedilerse

Şimdi kesinlikle olacak. Kefalet yok, şartlı tahliye yok ve ikna edilip hüküm giydikten sonra erken tahliye umudu da yok. İşin bitti Graham, iflas ettin.'

"Yani ya orada oturup utanç içinde kıvranırsın," diye devam etti Helen, "ya da kendine bir iyilik yapar ve bizimle işbirliği yaparsın.

Armstrong sandalyesinde ağır ağır oturdu ve elini yüzünde gezdirdi. Avukatına hızlı bir bakış attıktan sonra sonunda şu cevabı verdi: 'Tamam, peki, istediğin gibi olsun. Alexander Coulter vardı, o da eski itfaiye görevlisiydi. James Peters, Hampshire İlçe Meclisi için çalışıyor; Eric Bateman, küçük bir işadamı ve yarı zamanlı bir sulh yargıcı...'

Helen, gözden düşmüş itfaiyeciye dehşet içinde bakarken, o, her biri statü, güç ve sorumluluk sahibi olan, iğrenç girişiminin suç ortaklarının uzun bir listesini sıraladı. Bu, halkın güvenini isteyip sonra da ona en korkunç, en iğrenç şekilde ihanet eden soysuzlardan oluşan bir haydutlar galerisiydi. Öğretmenler, hayır kurumları çalışanları, banka müdürleri... isimler sıralanıyor ve her biri Helen'in öfkesini daha da keskinleştiriyordu.

'... ve Simon Reeves, emekli bir gazeteci, sanırım Calshot yakınlarında yaşıyor. Yemin ederim, hepsi bu kadar.'

Armstrong cebinden bir mendil çıkararak alnını sildi. Yorgun bitkin görünüyordu, sanki ortaklarına ihanet etme eylemi ona fiziksel olarak zarar vermiş gibiydi.

DC McAndrew, "Gördün mü, denediğin zaman yapabiliyorsun," diye teklif etti ve karşılığında sadece kaşlarını çatı.

"Sıradaki soru, Reynolds nerede?" diye ekledi Helen, baskıyı hevesliydi.

?

"Beni duydun, nereye gitti? PC Reynolds nerede?"

"Onu henüz içeri çekmediniz mi? Armstrong sordu. "Zaten binada olduğunu sanıyordum.

Gerçekten şaşırmış görünüyordu ama Helen onun bu kadar kolay paçayı sıyırmasına izin vermeye hazır değildi.

"Bir sığınağı olmalı. Bir daire, kilitli bir yer, saklandığı sabit bir karavan. Nerede?"

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraz etti itfaiyeci. "Gerçekten. Adamla hiç tanışmadım bile. Her şey ya internet üzerinden ya da posta yoluyla yapıldı. Bütün *mesele* buydu.

Helen bir kez olsun ona inanmaya meyletti ve tavrını keskin bir şekilde değiştirdi.

ya Naomi? Ya Mia? ?' 'Bilmiyorum.'

"Graham, sana tekrar soracağım," diye homurdandı Helen, "ve bu sefer bana doğruyu söyleyen iyi edersin yoksa Tanrı yardımcım olsun...

Size doğruyu söylüyorum. Bu Reynolds'ın işiydi, benim değil. Benim işim insanları toplamak ve buluşmaları ayarlamaktı. Onun işi ise ... şey, onun işinin ne olduğunu biliyorsunuz.

McAndrew acı bir şekilde, ' değil mi,' diye cevap verdi.

'Kızları nerede bulduğunu ya da nerede bilmiyorum. Sence bana söyler mi? Ya da diğerlerine? Reynolds başka birilerinin de yakalanması ihtimaline karşı gizlilik konusunda ısrarcıydı. Adını biliyorum çünkü diğer adamlardan biri Reynolds tarafından kaldırırmda sürünmekten tutuklanmıştı ve seanslardan birinde onu tanıdı. Tam bir bilgi kilitlenmesiydi.'

Helen ondan bilgi almayı çok istiyordu ama şüpheli yine ikna edici görünüyordu.

'Peki ya diğerleri? Onlar bilir mi?'

"Pek olası değil ama sanırım her şey mümkün," diye yanıtladı Armstrong, odağı kendisinden uzaklaştırmak istediği belliydi.

Helen ayağa kalkarken McAndrew'a, "Pekâlâ, bunu suçla ve gözaltına al," diye talimat verdi. 'Ve diğerlerine gelince, onları da getirin. *Hepsini* getirin.

Helen dönerek kapıyı açtı ve aceleyle uzaklaştı. Armstrong'u çöktürmüşler, bu süreçte büyük bir pedofil ağını ortaya çıkarmışlardı ama bu yeterli değildi. Bu iğrenç kardeşliğin en kötü üyesi olan PC Reynolds hâlâ serbestti ve Naomi Watson kayıptı, nerede olduğu hâlâ bilinmiyordu. Helen, Reynolds'un adaletten kaçışının kayıp genç için gerçek bir tehlike anlamına geldiğini çok iyi biliyordu. Adam ne kadar uzun süre serbest kalırsa, Naomi ne kadar uzun süre saklanırsa, tehlike de o kadar büyük olacaktı.

Artık her saniye önemliydi.

Bölüm 102

Metal plakayı sıkıca kavrayan Naomi, özgürlüğe giden yolu patlatmaya kararlı bir şekilde onu mühürlü kapılara çarptı. Hücresi her geçen saniye daha da ısınıyor, hava hissedilir derecede azalıyordu. Bir an önce kaçması gerektiğini ya da boğucu karanlıkta acı dolu bir ölümle yüzleşeceğini biliyordu.

Onu kaçıran kişi ayrıldıktan sonra Naomi birkaç dakika boyunca panikten felç olmuştu; zifiri karanlık bir mezarda, çürümekte olan bir cesetle birlikte kapalı kalmanın dehşeti kavranamayacak kadar korkunçtu. Ancak Naomi yavaş yavaş elindeki zincirin ağırlığının farkına varmaya başlamıştı. Hâlâ bir silahı vardı. Bu da hâlâ umudu olduğu anlamına geliyordu.

Kendini kurtarmak için yaptığı ilk girişimler kötü sonuçlanmıştı. Artık kapının altından ışık sızmadığı için yönünü bulması biraz zaman almıştı. Geri adım atarak zincirini savurdu, gittikçe daha hızlı döndürdü, ama en kritik anda karanlıkta atışını yanlış değerlendirdi, zinciri bırakırken sadece başının üstünü ağır metal plakayla başardı ve bunu yaparken acı içinde ağladı.

Küfrederek yerde süründü ve zinciri bulmak için çabalarken kazayla birden fazla böceği ezdi. Gittikçe çaresizleşen ve korkan Naomi şimdi taktik değiştirmeye karar vermiş, levhayı metal halkalara tutturarak kancadan tutmuş ve onu geçici bir balta olarak kullanmıştı. Tüm kararlılığını, tüm cesaretini toplayarak baltayı bir, iki, üç kez indirdi ve kapılara çarptı. Plakanın köşesinin ısırıldığını duydu, çarpma sırasında yüzüne çarpan sunta parçalarını hissetti ama ağır silah her sert bir şekilde geri teperek dengesini bozdu.

Nefes nefese kalan, uzun saçları terli yüzüne yapışan Naomi, pes etmeden önce giderek daha uyuşuk hale gelen birkaç saldırı daha denedi.

"Düşün, düşün..

Naomi kendini zorladı, bulabildiği havayı minnetle içine çekerken bir yandan da çarpan kalbini durdurmaya ve nefes alış verişini düzenlemeye çalıştı. Buradan çıkmak zorundaydı ama hava kaynağının giderek azaldığı düşünülürse akıllıca davranmak zorundaydı. İleri doğru adım atarak, karanlıkta hafif bir tümsek hissedene kadar ellerini yüzeyde gezdirdi. Burada durdu ve bir zamanlar iki kapının birleşim yeri olan ama şimdi daha geniş, daha kapsamlı bir mühürün parçası olan yeri buldu. Eğer plakanın keskin kenarını bir şekilde iki kapının arasına kaydırabilirse, onu ileri geri oynatarak sonunda iki kapıyı açmaya zorlama şansı var mıydı?

Naomi, silahının ucunu yönlendirmek için sol elini kullanarak keskin kenarı birleşme yerine yerleştirdi. Bir elini plakanın arkasına koyarak şimdi tüm gücüyle itti. Ayakları yere basıyor, vücut ağırlığı tamamen öne doğru atılıyordu... ama plaka hareket etmeyi reddediyordu. Nefes nefese kalınca, eliyle tabağın arkasına sertçe vurmaya başladı ama çok geçmeden avucu sızlıyordu ve hâlâ ilerleme kaydedememişti. Panikleyerek, gücü azalarak, levhayı geri çekti ve ileriye doğru fırlattı, umuduna rağmen levhanın eklemi temiz bir şekilde ikiye ayırmasını ve saldırmak için bir yara açmasını umuyordu. Ama her yeri kaplayan kasvet içinde hedefi şaşırdı ve plaka suntadan keskin bir şekilde sekerek yüzüne çarptı. Yaşadığı şokla dengesini kaybederek geriye doğru düştü ve son hakareten önce plaka ağır ve acı bir şekilde dizine indi.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin...

Naomi ağlamamak için yemin etti, şimdi tamamen yıkılmamak için çaresizdi. Ama direnci zayıflıyor, gücü ve onunla birlikte kararlılığı da dağılıyordu. Kapana kısılmıştı, tamamen kapana kısılmıştı, oksijeni giderek azalıyordu. Yerde yatan Naomi daha önce yaptığı gibi havayı içine çekmeye çalıştı ama hiç hava yoktu, hücre artık tamamen kapalıydı. Tek hissedebildiği kendi sıcak nefesinin üzerine geri tepmesiydi.

Naomi üstünü çıkarıp attı, artık saygınlığını umursamıyordu. Bir an için kendini biraz ferahlamış hissetti, açıkta kalan teni sert zemini öpüyordu ama bu soluklanmanın geçici olacağını biliyordu. Sıcaklık sürekli yükseliyor, sıcak nefes karbondioksit değerli oksijenin yerini alıyor, sadece kıyameti heceliyordu. Kaçma şansı, kurtulma umudu ve bir daha başka bir insan görme ihtimali olmadan burada sıkışıp kalmıştı.

Burada ölecekti. Ve bunu tek başına yapacaktı.

Bölüm 103

Yalnız figür dar aralıktan aşağı süzölüyor, gözleri bir o yana bir bu yana kayıyor, tehlikeyi seziyordu. David Reynolds'ın buraya gelmesi yarım saatten fazla sürmüştü; şehir merkezindeki kameralardan ve kalabalıktan uzakta, arka yollara, atlı köprülere ve bisiklet yollarına sadık kalarak. Gergin ve sinir bozucu bir yolculuk olmuştu ama şimdi hedefine çok yakındı. Bundan sonra, eğer şans onun yanındaysa, işler daha da kolaylaşacaktı, ama yine de kurtuluşunun eşiğinde, sanki bir pusu bekliyormuş gibi son birkaç adımı yavaşça, temkinli bir şekilde attı. Yorgun ahşap salona arkadan yaklaşarak, bina ile sınır duvarı arasındaki küçük boşluktan aşağı süzüldü ve en uçta ortaya çıkmadan önce yolunu sıkarak ilerledi. Buradan kestirmeden ana girişe ulaşabilirdi ama durakladı ve sokağın yukarısına ve aşağısına dikkatli bir göz attı. Sessiz sakin sokakta başıboş dolaşan kimseyi, insanlı araçları, devriyeleri göremeyince saklandığı yeri terk ederek ön kapıya doğru koşmaya başladı.

St Mary's'deki polis sosyal kulübü, çalışan erkeklerin mesaiden sonra eve döndüklerinde azar ıstırmekten korkmadan bir bira içmek için buraya gelebildikleri geçmiş yılların bir kalıntısıydı. Şimdi biraz hüzünlü bir yerdi, sevilmemiş ve bakılmamıştı, boyası soyulmuş ve rutubet içindeydi. Bununla birlikte, yüksek bahisli poker oyunları ve daha fazlası için gizli bir yerdi ve Reynolds burayı evinden evi, işler ne zaman tepesine çıksa kaçabileceği bir yer haline getirmişti. Barın arkasındaki kilitli dolaplardan birinde her zaman sağlıklı bir içki zulası bulundururdu ama bugün buraya farklı bir ödül aramaya gelmişti.

Anahtarı asma kilide sokarak omzunun üzerinden bir göz attı ama etraf temizdi. Kilidi cebine koyarak içeri girdi ve kapıyı arkasından sessizce kapattı. Şimdi hiç tereddüt etmeden doğruca arka taraftaki eski depoya yöneldi. Bu kulübe son ziyareti, hatta belki de Southampton'daki son günü olsa da, nostalji ya da duygusallık için zamanı yoktu.

Küçücük odaya girerken burnuna gelen küf kokusunu duymazdan gelmeye çalıştı. Her yer karton kutular, kırık sandalyeler ve diğer ıvır zıvırla doluydu. Arka tarafta bir yığın eski toz örtüsü vardı ve Reynolds hemen oraya koştu. Onları kabaca kaldırarak, diğerlerinin aksine ağzı bantla kapatılmış büyük bir karton kutuyu ortaya çıkardı. Bandı ustalıkla yırtarak kutuyu açtı ve içinden bir sırt çantası çıktı. Çantayı kaldırarak üstündeki ipleri çözdü ve içine girdi. İçindekiler çabucak ortaya çıktı: Karne dolusu yiyecek, iki kişilik bir çadır, şişme bir yatak, bir el feneri, bir su bidonu ve üstteki fermuarlı cepte sahte bir ehliyet ve bir deste 20 sterlinlik banknot. Fazla bir şey değildi ama bir sonraki hamlesini planlamadan önce Southampton'dan kaçmak için ihtiyacı olan tek şeydi. Sonu nereye varacaktı? Kuzeye mi? İskoçya mı? Hatta İrlanda? Normalde bu yerleri seçmezdi belki ama şimdi birdenbire Jackie'den, oğlundan, hayatının tüm stres ve sıkıntılarından uzakta yeni bir başlangıç yapmanın heyecanını duydu. Son birkaç gün sıkıntılı geçmişti ama şimdi kurtuluş elinin altındaydı.

Reynolds gülümseyerek sırt çantasını sırtına aldı. Ama o bunu yaparken, tepedeki ışıklar yandı. Şok geçiren ve telaşa kapılan kaçak hızla döndü... kapının girişinde DS Charlie Brooks'un durduğunu gördü.

"Merhaba Dave. Buraya gelebileceğinizi düşündük. Poker arkadaşlarının geri kalanı seni karşılamaya gelmediği için üzgünüm-"

Sözünü bitirmesine izin vermedi ve doğrudan ona saldırdı. Kadın bu hareketi bekliyor olmalıydı, çünkü anında sopasını savurdu ve vurmak için kaldırdı. Ancak Reynolds onun için çok hızlıydı, omzu göğsüne çarparak onu geriye doğru uçurdu. Kadın duvara çarptı ve Reynolds onu pençeleyerek geçip kapıdan dışarı çıktı. Beklendiği gibi, burada onu yeni bir tehlike bekliyordu,

İki iri yarı meslektaşı ona doğru geliyordu. Reynolds içgüdüsel olarak yumruğunu savurdu ve ilkini çenesinden yakaladı, ardından onun üzerinden tırmanarak alnını ikinci subayın burnuna çarptı. Reynolds yanağına kan sıçradığını hissetti, acı dolu bir feryat duydu ama devam etti ve omzunu koridorun ağzında beliren üçüncü bir subaya doğru fırlattı.

Üçüncü subay yere yığılırken, Reynolds hızla ilerledi. Süvariler az pişmiş ve az adamla gelmişlerdi, bu da çıkış yolunun artık açık olduğu anlamına geliyordu. Hızını artıran sevinçli Reynolds çıkışa doğru koşmaya başladı. Hızlı ve şanslı olursa buradan kaçmayı başarabilir, takipçilerini zafer anlarında bile hayal kırıklığına uğratabilirdi. Gülerek kapıya doğru koştu, kolu kavramak ve kendini özgürlüğe itmek için elini uzattı. Ancak bunu yaparken dünyası alt üst oldu. Çarpmanın etkisiyle bacaklarının altından kaydığını ve havada takla atar gibi olduğunu hissetti. Sonra yerçekimi onu yakaladı ve sert ahşap zemine çakıldı. Sersemlemiş bir halde, tanıdık bir sesin çınladığını duymadan önce kendini toparlayacak zamanı ancak .

'Hayır, . Bu sefer değil..'

Reynolds arkasını döndüğünde, kendisine mükemmel bir rugby müdahalesi yapan Polis Memuru Beth Beamer tarafından yandan çarpıldığını fark etti. Şu anda bile, nefesi kesilmiş ama zafer kazanmış bir halde onu sıkıştırıyordu. Reynolds onu üzerinden atmaya çalıştı ama bir saniye çok yavaştı, DS Brooks meslektaşına yardım etmek için hızla geldi ve kendini onun üzerine attı. Yine de direndi ama savaşı kaybetmişti ve bir kez daha polis kelepçelerinin acımasız ısırtığını hissetti.

"Üzgünüm Dave," diye bağırdı Brooks, kadın ayağa kalkarken sırt çantasını kaptı. 'Henüz tatil zamanın gelmedi. Southampton Central'da seninle konuşmak isteyen biri var.

Bölüm 104

Odaya sessizce girdiler, başları öne eğik, ağızları kapalıydı. Bu tamamen bir savunma taktiği miydi, kendilerini daha fazla suçlamak istemiyorlar mıydı, yoksa duruşları utanç, hatta mahcubiyet mi ifade ediyordu? Başmüfettiş Rebecca Holmes içtenlikle ikincisinin olmasını umuyor, bu memurların içinde *biraz* iyilik olduğuna inanmak istiyordu ama içten içe ikincisinin olmasından korkuyordu. DC üçlüsü tamamen güvenilmez olduklarını kanıtlamışlardı, kendilerine verilen sorumluluk pozisyonuna tamamen uygun değillerdi ve açıkçası artık onlardan hiçbir şey beklemiyordu.

"Tamam o zaman," dedi kararlı bir şekilde. "Öngörülebilir gelecek için yeni evin burası.

Başkomiser Jennings küflü, loş odaya dehşet içinde bakarken, yaşadığı şok ve aşağılanmanın Başkomiserler Reid ve Edwards tarafından da paylaşıldığı belliydi. Üçüncü katta, beyaz tahtaların, eski ofis mobilyalarının ve birkaç fotokopi makinesinin bulunduğu bir kaynak odasıydılar. Perdeler çekiliydi, havada toz dans ediyordu ve odada çürüyen kumaş ile fotokopi kimyasallarının karışımından oluşan tuhaf bir koku vardı. İnsanların yaşaması için tasarlanmadığı açıktı ama belki de amaç buydu. Görevden uzaklaştırılan memurlar Başmüfettiş Holmes'un mesleki açıdan utanç duymasına neden olmuşlardı ki bu çok büyük bir günahı.

"Bu "durumu" ele almamız biraz zaman alacaktır, zira Profesyonel Hizmetler zaten diğer sorunlu memurlarla uğraşmakla meşguldür.

DC Jennings sertçe başını kaldırdı, bu tanımlamadan hoşlanmadığı belliydi ama Holmes onu görmezden geldi. Artık onun ne düşündüğü ya da ne hissettiği pek umurunda değildi.

'Benim iznim olmadan bu odanın dışına adım atmayacaksınız ve tabii ki binadaki başka kimseyle iletişim kurmayacaksınız. Anlaşıldı mı?'

İkisi isteksizce başını salladı, Jennings ise sadece kaşlarını çattı.

'Kişisel bir not olarak, beni ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını belirtmek isterim. İtiraf etmeliyim ki bu istasyonda erkekler kulübü kültürünün ne kadar köklü olduğunu tam olarak takdir edememiştim. Bu bize pahalıya mal olabilirdi, özellikle de PC Reynolds kaçmayı başarabilseydi. Neyse ki, DS Brooks ve PC Beamer kaçmamasını sağlamak için hazırды. Sorgulanıp suçlandıktan sonra, onunla bağlantınızı ve bu soruşturmaya yaptığınız yararsız müdahaleyi ele alacağız.

Jennings bir kez daha tepki gösterdi. Açıkça geri itmek için can atıyordu ama son anda dilini ısırarak daha iyi düşündü.

'Bu arada sizi yaptıklarınız üzerinde düşünmeniz için yalnız bırakacağım. Önümüzdeki birkaç hafta ve ay içinde yaptıklarınızı, hem birliğinize hem de bu istasyona verdiğiniz zararı düşünmek için çok fazla zamanınız ve alanınız olacağını tahmin ediyorum. Korkarım buraya kadar çocuklar...'

Etrafındaki sönük ve çürümüş havayı içine çekerek eliyle etrafı işaret etti.

'... bu artık senin gerçekliğin. Seni bu binadan, bu güçten çıkarmam biraz zaman alacak, bu yüzden iç gözlem ve kişisel gelişim için bolca zamanın olacak. Bu süreç tamamlanıncaya kadar her gününü burada, benim doğrudan gözetimim altında geçireceksin ve bu süreyi, *eğer* yeterince şanslıysan, bir sonraki kariyerinin ne düşünmek için kullanmanı tavsiye ederim.

Şimdi durdu, sırayla her bir suçluya baktı, hayal kırıklığının ve öfkesinin tüm ağırlığını hissetmelerine izin verdi, sonra akıllıca hareket etti, kapıya doğru hızlıca yürüdü ve arkasından çarparak kapattı, üç mahkûmu havasız odada bıraktı.

Bölüm 105

Umutsuzca nefes alıyor, kalan son oksijen kırıntılarını emmeye çalışırken göğsü kabarıyor ama rahatlayamıyordu. Küçük, havasız hücreindeki sıcaklık son birkaç dakika içinde roket gibi yükselmiş gibiydi ve Naomi şimdi yerde yatıyor olsa da, sürekli büyüyen bir karbondioksit bulutu tarafından boğuluyormuş gibi hissediyordu. Almayı başardığı her nefes işleri daha da kötüleştiriyor gibiydi, yaşama çabası sadece yakın ölümünü garantilemeye hizmet ediyordu.

Umudu, kurtuluş hayallerini geride bırakmıştı; artık yapabileceği tek şey sona hazırlanmaktı. Naomi çaresizlik içinde ezildiğini, dehşetten felç olduğunu hissetti ama bu duyguları bir kenara itmeye çalıştı. Eğer bu sonsa, ki kesinlikle öyle olmalıydı, mutlu düşüncelerle yıkanarak, her şeyin iyi olduğu, hayatın olasılıklarla dolu görüldüğü zamanların anılarıyla giyinerek ölmek istiyordu. Çocukken aldığı Noel hediyelerini, ilk sörfçü Barbie'sini hatırladı. Yürüyemeyecek kadar halsiz düşmeden önce birkaç aylığına sahip oldukları Pickles adlı kurtarma köpeğini hatırladı. Naomi, babasının ona bir beşlik verirken başını usulca öptüğü anları bile canlandırmayı başarmıştı.

Ama Naomi en çok annesini düşünüyordu. Sheila'nın ıssızlığını, korkusunu, üzüntüsünü hayal etmemek zordu, özellikle de Naomi artık hiçbir keşif, adalet, cenaze olmayacağına ikna olmuşken. Dünya acımasızdı ve Reynolds kazanacaktı, bu ona açıkça görünüyordu, ama Naomi iradesinin gücüyle bu olumsuz düşünceleri bir kenara itti. Oraya gitmeyecekti; son düşüncelerinin kederli bir annenin bu karanlık görüntüleri olmasına izin vermeyecekti. Bunun yerine sevgiyi, sarılmaları, öpücükleri hatırlayacaktı.

Birlikte kanepede *I'm a Celebrity*'yi izledikleri, küçük bahçelerinde fıskiyeyle oynadıkları, Noel zamanı Westquay'de yürüdükleri ve ışılı vitrinleri seyrettikleri anlar. Bunlar onun kendini mutlu, güvende ve sevilmiş hissettiğı anlardı. Bu onun mirasıydı, ne kadar sınırlı ve önemsiz görünse de. O buydu.

Bununla barışmanın, gidilmemesi gereken bazı yollar, telafi edilemeyecek bazı hatalar olduğunu kabul etmenin zamanı gelmişti. Naomi şimdi odaklanmakta zorlanıyordu, azalan oksijen onu soğukkanlılıktan ve netlikten uzaklaştırıyordu. Hareketsiz kalması, enerjisini ve nefesini koruması gerektiğini biliyordu ama vücudu sanki bu korkunç cehennemde yavaş yavaş pişiyormuş gibi nemli, terli, kaşıntılı hissediyordu. Savaşmak istiyordu, hayatta kalmak istiyordu ama artık hangi yolun yukarı olduğundan bile emin değildi, hâlâ uyanık mıydı yoksa sadece rüya mı görüyordu anlayamıyordu. Gözlerini açık tuttu, kasvetin içinde bir şey, herhangi bir şey, bir nesne, hala orada olduğunu, hala hayatta olduğunu doğrulayacak bir işaret görmek için zorlandı. Ama kararlılığı, direnci sona ermişti ve şimdi, aniden, her şey karardı.

Bölüm 106

"Bana nerede olduğunu söyle.

Helen masanın üzerinde öne doğru eğildi, yüzü şüpheliye sadece birkaç santim uzaklıktaydı. Normalde, hasmıyla yüzleşmeden önce onu bir tuzağa için zaman ayırırdı ama bugün bunun için zamanı yoktu. Naomi'yi canlı bulmak istiyorsa her saniye önemliydi.

"Sonuna kadar dayak yedin Dave. Ve önündeki yol hiç de güzel değil. Ama Naomi ölürse, durumun, hayatın çok daha kötüleşir. O yüzden bana nerede olduğunu söyle.

Reynolds kıpırdamadan , gözlerini kısa bir süre avukatı Eleanor Higham'a kaldırdıktan sonra tekrar Helen'e dikti. Tutuklanması sırasında tekmeleyip çığlık attıktan sonra şimdi somurtkan bir sessizliğe gömülmüştü.

'Neden bizimle konuşmuyorsun Dave? İçinde bulunduğun çukuru görmelisin,' diye ısrar etti Helen, tutkusu açıktı. 'Kanıtlar ezici bir çoğunlukla sana karşı yığılmış durumda. Elimizde Naomi'ye tecavüz ettiğine dair görüntüler var. Graham Armstrong ve James Peters'in ifadeleri, özellikle *seni* seri kadın kaçıran ve istismar eden biri olarak adlandırıyor. Bu, cehennemin yedinci çemberi malzemesi, kabusların malzemesi... ama yine de kahraman olabilirsin Dave. Hâlâ doğru olanı yapabilirsin. Naomi'nin annesi onu güvende tutmak, iyileşmesine yardım etmek ve önündeki uzun hayatı kucaklamasına yardımcı olmak için çaresiz durumda. Bunun olmasını sağlayabilirsin. On birinci saatte, içinde iyi bir şeyler olduğunu, seni polis olmaya iten içgüdülerin hiç eksilmediğini tüm dünyaya kanıtlayabilirsin. Göster onlara Dave, göster onlara neler yapabileceğini, nasıl fark yaratabileceğini, günü nasıl *kurtarabileceğini*.

Reynolds'ın sağ gözü hafifçe seğirdi ama bunun dışında gözden düşmüş polis memuru onun iltifatlarına, rüşvetlerine alışmış görünüyordu. Belki de imajının sonsuza dek lekелendiđini, geleceğinin mahvolduğunu bildiği için bir hainin kokusunu almıştı ya da belki de sadece onu hayal kırıklığına uğratmaktan hoşlanıyordu. Her iki durumda da Helen daha fazla ilerleyemedi, Naomi'nin kaderi, yeri belirsizliğini koruyordu.

"Konu nedir Dave? Helen karşısındaki şüpheliye tamamen odaklanmış bir şekilde konuştu. 'Kontrolle mi ilgili? Güçle mi ilgili? Naomi'ye acı çektirmekten hoşlandın mı? Beni hayal kırıklığına uğratmaktan hoşlanıyor musun? Burada olan şey bu mu?

Gözleri hafifçe kısıldı, ifadesi yoğunlaştı, sanki cevap vermek istiyordu ama belli ki çok fazla şey ele vermemek için kendine güvenmiyordu.

"Beni yanlış anlamayın, nedenini anlayabiliyorum. Yani geçmişinize, yetiştirilme tarzınıza baktım ve anlıyorum. Ben de benzer şeyler yaşadım. Ailen tarafından terk edildin, bir dizi çocuk evinde büyüdün, bunlardan birinin daha sonra bir seri seks suçlusu tarafından yönetildiği ortaya çıktı... Neler , bunun nasıl bir şey olduğunu anlayabiliyorum. Kontrol yok, güvenlik duygusu yok, *sevgi* yok. Kim bilir, belki de siz de bir istismar ?

Reynolds'un yüz ifadesi hafifçe sertleşti ve Helen'i cesaretlendirdi, Helen burada sağlam bir zeminde olduğundan emindi, kaotik, incitici yetiştirilme tarzı hala ısıırıyordu.

'O evlerde size ne olduğunu bilmiyorum ve bilmeme de gerek yok. Benim yaşadıklarım da bundan farklı değildi ve dürüst olmak gerekirse bugün bile beni korkutuyor. Öfkenizi, acınızı, yaşadıklarınız için insanlara acı çektirme arzunuzu anlıyorum, ancak başka bir yol var, daha iyi bir yol. İnsanları incitmek, işkencecilerin gibi davranmak yerine, sana hiç verilmeyen yardım elini uzatabilirsin. Geçmişini düşün Dave, yıllar önce kendini nasıl hissettiğini düşün - çaresiz, umutsuz, acı çekmeye mahkum. O zaman biri sana yardım etmeyi, seni o korkunç yerden çekip çıkarmayı, sıcak ve güvenli bir yere götürmeyi teklif etseydi, bu teklifi kabul ederdin. Gücünüzü incitmek, aşağılamak, öldürmek için kullanmayın. Naomi'yi kurtarmak için kullan, Mia'yı kurtarmak için kullan. Bunu *kendini* kurtarmak için yap.

Helen nefessiz ve heyecanlı bir şekilde durdu. Reynolds onun sözlerini sindirdi, bir kez daha başını kaldırmadan önce alyansıyla gergin bir şekilde oynadı.

"Mia kim?" diye kayıtsızca sordu.

Helen hemen bir öfke kabarması hissetti.

"Benimle oyun oynama Dave. Mia Davies, üç ay önce Naomi Watson'ı kaçırmadan önce kaçırdığın kişi.

'Özür dilerim, beni kaybettiniz...'

"*Sakın* inkâr etmeye kalkma! Helen ayağa fırlayarak bağırdı. 'Elimizde video kanıtı var, PC Reynolds, Naomi Watson'a saldırırken kendi çektiğiniz görüntüler-'

Reynolds başını sallayarak, "O ben değilim," diye araya girdi. Helen şaşkınlıkla ona baktı.

'Yüzde yüz , ' diye karşılık verdi. Naomi Watson olduğu da çok açık. Bu görüntüler iki gün önce çekilmedi.

-'

'Bu sahte,' diye bir kez daha araya girdi şüpheli. 'Bu tür şeyler kolayca yapılır. Nereden aldınız bunu?

"Bu seni ilgilendirmez," diye karşı çıktı Helen öfkeyle. 'Mesele şu ki-'

'Yani, eğer bu Armitage denen adamdan aldıysan-'

"Armstrong.

'Her neyse, eğer internette taciz ve benzeri şeylerle ilgilenen bir densizden aldıysanız, suçu kendisinden uzaklaştırmak ya da dikkatleri davadan uzaklaştırmak için bunu yaratmış *olması* kuvvetle muhtemeldir.

"Kendini bile duyabiliyor musun? Helen öfkeleni, dehşete düştü. 'Elimizde karınızın çantasından çıkan ve üzerinde Armstrong'un parmak izleri bulunan bir para var, ayrıca adamın kendisinden uzun süredir devam eden suç ortaklığınıza dair çok ayrıntılı bir ifade aldık-'

Reynolds, "Bana pek güvenilir bir tanık gibi gelmedi; ifadesini inandırıcı kılmak zor," diye çıkıştı.

"Tam tersine," diye cevap verdi Helen. 'İfadesinde çok doğru, çok ayrıntılı. Çeşitli seanslarınızın saatleri, tarihleri, ayrıca size verdiği paranın ayrıntıları, gönderdiği posta kutusu adresi de dahil. Söz konusu postanenin güvenlik kamerası olduğunu ve sizin ya da eşinizin bu zarfları toplarken görüntülendiğini varsayıyorum.

para. Birdenbire o da işin içine giriyor, kendi eşiniz, hatta belki de oğlunuz. Sonra ne olacak?'

Reynolds bir küfür savurmak üzereydi ki, ağzı aniden hırıltıya dönüştü ve kendini tuttu.

"Yanlış bir şey yaptıklarına dair hiçbir şey bilmiyorlar. Başından beri söylediğim gibi, bu konuda yanlış ağaca havlıyorsun, DI Grace, bu süreçte sadece kendini aptal durumuna düşürmeye hizmet ediyorsun.

"Saçmalık. İlk günden beri bana yalan söylüyorsun. İş arkadaşlarına, ailene yalan söylüyorsun. Ve bunu kanıtlayabiliriz. Seni tuzağa düşürdük Dave. Ömür boyu hapis cezasına giden tek yönlü bir biletin var ve ben şahsen bunu kendime görev edineceğim-'

'Tamam, bu kızları aldığımı, onlara zarar verdiğimi mi söylüyorsunuz? Reynolds zorla araya girdi. 'Peki kanıt nerede? Bu iddia edilen suçlarla bir ilgim olduğuna dair somut, fiziksel kanıtlar nerede?

Helen ona ters ters baktı, öfkesi her geçen saniye daha da artıyordu.

"Devam et, göster bana," diye ısrar etti Reynolds. 'Neredeler? Tutuldukları söylenen bu gizli sığınak nerede? Nerede?'

Helen ona baktı, konuşmak için kendine güvenemiyordu.

'Bütün bunlar olduğumu söylüyorsunuz, ama ben sizin anlattıklarınızı *hiç* tanımıyorum. Ben dürüst bir polisim, iyi bir kocayım, düzgün bir adamım. Yanlış bir şey yapmadım-'

Ama daha sözünü bitiremeden Helen onun üzerine atladı. Kendini masanın üzerinden fırlatarak şaşkın Reynolds'ı boğazından kavradı ve onu fiziksel olarak geriye doğru sürükledi. Sandalyesi yere düşerken, şüpheli onun saldırısı altında sendeleyerek geri çekildi ve sertçe duvara çarptı. Şişkin boğazını kavrayan Helen ona doğru tısladı.

"Sen bir tecavüzcü ve katilsin. Ve bana Naomi Watson'ın nerede olduğunu söyleyeceksin.'

Reynolds'ın avukatı onu çekip çıkarmaya çalışıyordu ama Helen onu tutmaya devam etti.

'Bu senin son şansın, Reynolds. Yoksa söz veriyorum seni cehenneme göndereceğim.'

Baskıyı artırdı, şüpheli onun saldırısı altında nefes nefese kaldı. Ama sonunda Eleanor Higham, Helen'in ellerini çekerek

elini Reynolds'ın boğazından çekti ve polis memurunu titreyen müvekkilinden uzaklaştırdı.

'DI Grace, bu tamamen uygunsuz ve kabul edilemez. Bu görüşmeyi derhal askıya almanızı talep ediyorum.

Nefes nefese kalan ve kırmızı bir sisle kaplanan Helen, dönüp masaya doğru yürümeden önce öfkeli avukata ters ters baktı.

"Görüşme 14.52'de askıya alındı," diye bağırdı ve durdurma düğmesine bastı.

Helen öfkeyle kapıya doğru koştu ve eşikte dönüp bir kez daha şüpheliye baktı. Reynolds duvara yaslanmış, şok olmuş ama zafer kazanmış bir halde duruyordu, yüzünde yavaşça yayılan bir gülümseme vardı. Helen onu sonunda çökertecek, ahlaksızlığını tüm dünyanın görmesi için çıkaracak kanıta, ivmeye sahip olduğundan emindi. Ama şimdi ona bakarken, gözleri alev alev yanarken, yüzünde muzaffer bir ifade varken, Helen ürpererek fark etti ki, polis memuru Dave Reynolds suçunu kabul etmektense Naomi Watson'ın ölmesine izin vermeyi tercih ederdi.

Bölüm 107

'Tamam çocuklar, zaman daralıyor, o yüzden bana bir şeyler verin...'

Charlie yönetim kurulunun önünde bir ileri bir geri volta atıyor, etrafı ekibin geri kalanıyla çevriliydi. Soruşturmanın böylesine kritik bir döneminde üç memur kaybetmek bir felaketti ve onlara pahalıya mal olabilirdi, ancak Jennings ve yandaşlarını sürgün etmekten başka çareleri yoktu, bu da Charlie'nin geriye kalan düzgün, çalışkan memurlarla çalışmak zorunda olduğu anlamına geliyordu.

'Reynolds hiçbir şeyi kabul etmiyor, muhtemelen suçlanana kadar "Yorum Yok" diyecek, bu yüzden kızları nerede tuttuğunu bulmamız gerekiyor. Son hareketlerini üçgenleme konusunda bir ilerleme var mı?'

"İki ve üç kez kontrol ettik," diye cevap verdi DC McAndrew ciddi bir şekilde. 'Telefon konumu ya burada, ya devriyede ya da evde olduğunu gösteriyor. Başka bir şey yok. Kesinlikle sıra dışı bir şey yok, şüpheli bir şey yok.

"Peki ya ailesi?

'Hareketleri daha da kısıtlı. Ev, okul, dükkanlar, hepsi bu.

'Peki ya daha geniş çaplı şüpheli faaliyet raporları, olağandışı sesler, yardım çığlıkları. Üniformalılar bu konuda rapor verdi mi?'

McAndrew sözlerine şöyle devam etti: "Naomi hakkındaki gazete haberinden bu yana pek çok rapor aldık. "Ama hepsi çıkmaz sokaktı. Tuzağa düşmüş kediler ya da biraz eğlenen sahtekarlar...'

'Tuhaf bir eğlence anlayışı,' diye küfretti Charlie. 'Mülk arayışımız ne olacak? Midanbury bölgesinde ya da çevresinde boş duran, naftalinlenmiş ya da geliştirilmeyi bekleyen büyük binalar...'

"Hâlâ bir liste hazırlıyoruz," dedi DC Malik, gözle görülür bir şekilde stresli görünerek. 'Ancak ekonomik kriz nedeniyle rafa kaldırılan ya da kiralanmasından vazgeçilen çok sayıda proje var. Bunlar üzerinde çalışıyoruz ama-'

'Bu mülklerden herhangi birini Reynolds ile bağlantılı olan ve halihazırda gözaltında tuttuğumuz şüphelilerle ilişkilendirebilir miyiz?

Malik durakladı, hazırlıksız yakalanmıştı.

"Şey, onları çapraz referanslamaya daha yeni başladık.

Charlie, 'Tamam, diğer şeyleri bırak ve buna odaklan,' dedi. 'Çıkmaz bir sokak olabilir ama muhtemelen en iyi seçeneğimiz bu. Armstrong'un herhangi bir mülkü olmadığını varsayıyorum. Kızları saklayabileceği bir yer?

"kadarıyla hayır.

"Eric Bateman'a ne dersiniz, şu sulh yargıcı girişimci adam? Kaynakları var, yani-'

DC Wilson hızlıca, 'Ona bir göz attım,' dedi. 'Biri burada, ikisi yurtdışında olmak üzere üç mülkü var. Gerçi buradaki evini çoktan devrettik, hiçbir iz yok.

"Peki ya James Peters? Konseydeki adam?"

"Hayır, Shirley Warren'da zaten aranmış olan iki yukarı, iki aşağı bir ev.

Hayal kırıklığına uğrayan Charlie bir sonraki şüpheliye geçmek üzereydi ki durakladı.

"Hatırlatın bana, Peters Konsey için ne yapıyor?

Kısa bir duraklama oldu, sonra DC Wilson'ın yüzü aydınlandı.

"Konut alanında çalışıyor ve belediyenin sabit varlıklarından, yani sahip oldukları ya da uzun süreli kiraladıkları mülklerden özel olarak sorumlu.

"Yani muhtemelen hangi belediye mülklerinin kullanıldığını, hangilerinin geliştirilmeyi ya da satılmayı beklediğini biliyordur? Charlie aniden heyecanlanarak cevap verdi.

"Kesinlikle. Ancak bu çok uzun bir liste, düzinelerce, muhtemelen çok sayıda mülk ...'

"Umurumda değil," diye yanıtladı Charlie, ekibin geri kalanıyla yüzleşmek için dönerek. 'Onu Peters ile konuşacağım, bakalım ondan ne koparabilirim. Bu arada, geri kalanınızın bir an önce

Midanbury bölgesindekilere yoğunlaşarak, bu boş belediye mülklerini teker teker araştıracağız. Eğer Naomi bu binalardan birinde tutuluyorsa, onu şimdi bulmak bizim elimizde, bu yüzden her biri düzgün bir şekilde araştırılana kadar dinlenmeyeceğiz. Anlaşıldı mı?'

Bir deniz dolusu yüz, kararlı bir şekilde onu başarıyla onayladı. Charlie aniden duygulandı ve ekipten geriye kalanların dürüst, çalışkan ve doğru kişiler olduğunu fark ederek moral buldu.

'O zaman başlayalım. Hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin yolunuza çıkmasına izin vermeyin. O kızları bulmak zorundayız. Artık onların tek umudu sensin.

Bölüm 108

Helen koridor boyunca ilerledi, işkencecisi de onu takip ediyordu.

"Bunun için rozetinizi alacağım, Müfettiş. Dokunulmaz olduğunuzu düşünüyor olabilirsiniz ama bu sefer gerçekten çizgiyi aştınız.

Eleanor Higham blöf yapmıyordu, Helen'in müvekkiline saldırmasından dolayı açıkça öfkeliydi, ama Helen ona aldırmadı. Şu anda tek endişesi Naomi Watson'ın yerini bulmaktı. Reynolds onun kaçırılmasındaki rolünü kabul etmeyi reddettiği için Helen kayıp gencin yerini tespit etmek için başka bir yol bulmak zorunda kalacaktı, ancak şu anda bu uzak bir ihtimal gibi görünüyordu. Reynolds direndikçe Naomi'nin umutları daha da azalıyordu.

'Bu konuda doğrudan Başmüfettişe gideceğim ve disiplin cezası almasını talep edeceğim. Şansımız yaver giderse suç duyurusunda bile bulunulabilir. Saldırı, tehditkar davranış ...'

'Keyfine bak Eleanor,' diye yanıtladı Helen sertçe. 'Bakalım nasıl bir karşılama alacaksın. Düşük hayatları temsil etmekten hoşlanmadığını biliyorum, ama burada kendini gerçekten aştın. Bu teşkilattaki en nefret edilen adam, yakında Southampton'daki en nefret edilen adam olacak ve sen onun davasını bir atış gibi üstleniyorsun.

"Her insanın kendini savunma hakkı vardır, Müfettiş.

"Ve sen de bunu ona vereceksin. Yine de gazeteler sizin, genç ve kadın bir avukatın, yıllardır reşit olmayan kızları avlayan çoklu bir tecavüzcü, üretken bir pedofil için konuşmaktan nasıl mutlu olduğunuzu yazdığında, bunun toplumdaki itibarınız için ne yaptığını görelim.

Olay odasına giden koridorun yarısına gelmişlerdi ama Higham'ın henüz kovalamacayı bırakmaya niyeti olmadığı belliydi, parmağını Helen'e doğru uzattı.

'Beni korkutabileceğinizi düşünebilirsiniz, ancak tüm bunların sonunda yüzünde yumurta olan ben olmayacağım, Müfettiş. Müvekkilim masumiyetini kanıtlayacak, tüm suçlamalardan beraat edecek, siz ise intikamcı bir cadaloz olduğunuzu ortaya çıkaracaksınız.

Helen duydukları karşısında sersemlemiş bir halde durdu ve saldırgana döndü.

"Kesinlikle inanılmaz," diye cevap verdi başını sallayarak. "Görüntüleri gördünüz - müvekkiliniz Naomi Watson'a saldırıyor.

'Böyle bir şey göstermiyor. Görüntü kalitesi umutsuz, kurbanın kim olduğunu, saldırganın kim olduğunu söylemek imkansız ...'

"Bence hikâyeni doğru anlatsan iyi edersin Eleanor," diye karşılık verdi Helen. 'Müvekkilin her şeyin onun gibi görünmek için uydurulduğunu düşünüyor gibi görünüyor.

'Onu kışkırttınız, ama merak etmeyin, bu saçma, uydurma suçlamaları bastırmak için hazır ve nazır olacağız.

"Sana iyi şanslar.

"Hayır, sana iyi şanslar Helen. Yani, gerçekten, elinde ne var? Bir grup hüküm giymiş pedofilinin sözleri, bazı grenli görüntüler ve parça ayırmaktan zevk alacağım bir sürü ikinci derece kanıt. Buna karşı, Polis Memuru David Reynolds var. Tecrübeli, saygı duyulan, uzun yıllardır görev yapan kahraman bir polis. Bu şehirdeki herkes tarafından tanınan ve sevilen, toplumun temel taşlarından biri. Dahası sevgi dolu bir eş ve şefkatli bir baba. Köpeğini de eklersek, o tam bir paket. Basit, sağlıklı, kararlı. Dürüst olmak gerekirse, çipler masanın benim tarafıma yığılmış durumda, bu yüzden cidden ...'

Ama Helen artık onu dinlemiyordu, zihni aniden dönmeye başlamıştı. Eleanor Higham, Helen'in düşünceli ifadesiyle kafası karışmış bir şekilde durdu.

"Ne dediğimi duydunuz mu, DI Grace?" diye sordu.

"Evet, öyle," diye cevap verdi Helen hemen. 'Ve çok yardımcı oldunuz. Teşekkürler, Eleanor.'

Ve şaşkın avukatın ağzı açık bir şekilde arkasından bakakalmasına neden olarak koridorda hızla uzaklaştı.

Bölüm 109

'Bak, bunu şimdi yapmak zorunda mıyız? *Cidden* kötü bir zaman.'

Archie Reynolds Helen'a bakarken sesi titriyordu, kızgın, düşmanca ve üzgündü. Helen'in nedenini sormasına gerek yoktu - genç adamın çürükleri tam çiçek açmıştı, annesi üst katta hıçkıra hıçkıra ağlarken duyulabiliyordu ve babası ömür boyu parmaklıklar ardında kalacaktı. Bir anlamda, bu sonuncusu onları Reynolds'un zehirli ve otoriter varlığından kurtararak kutsanmış bir kurtuluş olabilirdi ama perişan haldeki genç adam için şu anda bunu görmek zordu. Tek geçim kaynaklarını, aile hayatının etrafında döndüğü ekseni kaybetmişlerdi ve şimdi onları bekleyen tek şey rezillik, suçlama ve yıkım gibi görünüyordu. Archie babasını sevmiyor olabilirdi, Helen'in bildiği kadarıyla ondan nefret ediyor da olabilirdi ama annesine çok yakındı ve şimdi gidip onu teselli edebilmek için Helen'in varlığından kurtulmak istiyordu.

'Bunun için minnettarım ve şekilde içeri daldığım için özür dilerim. Ölüm kalım meselesi olmasaydı bunu yapmazdım.

Bu, utanmış ve mahcup bir şekilde arkasını dönen genci ayıltmış gibi görünüyordu.

"Bak Archie, bunların hiçbiri senin değil. Kimse seni zerre kadar suçlamıyor ama yardımına ihtiyacım var. Naomi'yi bulup kurtarmak için hala bir şansımız var ama bunu tek başıma yapamam.

Çocuk kısa bir süre başını salladı ama başını kaldırıp bakmadı.

"Babanızın hareketlerini takip etmekte zorlanıyoruz. Ya işte ya da bu evdeymiş gibi görünüyor, ama ben ...'

Helen tereddüt etti, Reynolds'u takip ettiğini açıklamak üzere olduğunun farkındaydı, ama sonra yine de devam etti.

'... Bir gece köpeği dışarı çıkardığında onu takip ettim.'

Willow mu? Evet, onun üzerine titrer.'

Yine de üçgenleme, telefonunu burada bırakmış olması gerektiğini gösteriyor. Köpeği dışarı çıkardığında bu normal miydi?'

"Elbette," diye başını salladı genç kız. "Bir keresinde ona bunu sormuştum ve köpek gezintilerinin kendini kapatmak için tek şansı olduğunu söylemişti. Aramalar ya da mesajlarla rahatsız edilmek istemediğini söyledi.

Helen başını salladı, içinde umut kabarıyordu. Birdenbire bir şeylerin peşinde olduğundan emin oldu.

'Peki ailenizde köpek gezdirmeye işini kim yapıyor? Aranızda paylaşıyor musunuz yoksa-'

"Hayır," diye sertçe araya girdi Archie. "Sadece babam, başka kimsenin ona yaklaşmasına izin vermiyor.

"Peki onu ne sıklıkla dışarı çıkarıyor?

"Sabah ilk iş ve akşam son iş. "Anlıyorum.

Helen bunu o kadar kararlı, o kadar kasıtlı söyledi ki Archie hemen tepki gösterdi.

"Neden? Köpek gezdirmekle ilgili şey nedir?

Helen, çocuğun daha fazla üzülmesini istemediği için hızlıca, "Şimdi açıklayacak vaktim yok," dedi. 'Ama nereye gittiğini bilmem gerekiyor. Rotası nedir?

Genç kız her geçen dakika daha da tedirgin oluyordu, açıkça yardım etmek istiyordu ama bunu yapacak gücü yoktu.

"Bilmiyorum.

"Archie, bu gerçekten önemli.

Açıkçası hiçbir fikrim yok. Onunla gitmemize hiç izin verilmedi. Sadece vardı. Arka tarafa gittiklerini, ormana daldıklarını biliyorum ama bunun ötesinde... Belki köpek gezdirenlerle konuşabilirsiniz, onlar biliyor olabilirler.

'Bunun için vaktimiz yok...'

Helen konuşurken gözleri, hizmet odasının kapısının yanında kıvrılmış yatan ve kederli gözlerle Helen'e bakan Willow'a kaydı.

"Üzerinde takip cihazı var mı? Babanın hareketlerini yardımcı olabilecek herhangi bir şey?

Ama Archie çoktan başını sallamaya başlamıştı.

'Babam istemedi. Elbette çipli ama bu.'

Helen içinden lanet okudu, hıncını masum bir çocuktan çıkarmamaya kararlıydı ama hayal kırıklığı kaynama noktasına yaklaşmıştı. Çaresizce zihnini geriye götürdü, köpeği ve sahibini ormanda birlikte mutlu ve kaygısız bir şekilde koşarken hayal etti. Sonra aklına başka bir düşünce gelince dikkatini bir kez daha köpeğe çevirdi.

"Baban Willow'u dışarı çıkarırken ona bir kurşun takıyor mu? Bu soru Archie'yi rahatsız etmiş gibiydi ama hemen cevap verdi.

"Hayır. zaman yanında ama *bir kez bile* Willow'a taktığını görmedim.

Şimdi başını kaldırma sırası Helen'deydi ve çocuğun acı ses tonuna şaşırmıştı. Daha da zorlayacaktı ki Archie ondan önce davrandı ve acı acı ekledi:

"Ailenin zincire vurulmamış tek üyesiydi.

Bölüm 110

Arka kapı açıldı ve Helen dışarı fırladı, hemen ardından Willow geldi, Archie Reynolds da telaşla arkadan geliyordu. Helen aceleyle arka kapıya gitti, sürgüyü kaydırdı ve kapıyı açtı. Willow, arkadaşlarının peşinden koşarak dışarı çıktı ve dar bir patikadan ilerideki ormanlık alana doğru yol aldı.

Helen, planının işe yaraması için dua ederek peşinden gitti. Birden zamanın kritik olduğu, hata payının her geçen saniye azaldığı, her şeyin bu son umutsuz zar atışına bağlı olduğu hissine kapıldı. Kırbaç dik bir patikayı tırmanırken Helen farkında olmadan rehberine ayak uydurmaya çalışıyordu ama zirveye ulaştığında köpek durakladı ve Archie'ye dönerek serin toprağa oturdu.

"Şimdi ne olacak? Helen talep etti.

"Hiçbir fikrim yok," diye kabardı Archie. "Belki de ödül falan istiyordur?"

Endişelenen Helen ceplerini karıştırdı ve sonunda kasvetli bir konferanstan aldığı yarısı yenmiş bir paket kurabiye buldu. Kalan bisküvi muhtemelen bayattı ama Willow bunu umursamıyor, bir dikişte yutuyor gibiydi.

"Aferin kızıma, şimdi gidelim..."

Helen ne yaptığını gerçekten bilmiyordu. Küçük bir çocukken geçirdiği kısa bir dönem dışında, hiç köpek sahibi olmamıştı. Ama sözleri istediği etkiyi yaratmışa benziyordu, Willow yürüyüşüne devam etti, burnu yere değecek şekilde yakındaki bir patikadan hızla aşağıya indi. Rahatlamış olan Helen onun peşinden yola koyuldu, Archie de hemen arkasındaydı, ikisi de sessiz bir şekilde ilerliyordu.

On dakika boyunca ormanda ilerlediler, yarı gizli patikaları kestiler, sonra da iyi yürünen bir patikaya çıktılar. Helen her adımda umutlarının arttığını hissediyor, köpeğin yorulmaması ya da ilgisini kaybetmemesi için dua ediyordu. Bu en sıkıntılı durumda ilk kez biri ona yardım ediyor, sadece bir köpek bile olsa ona yol gösteriyordu. Helen, eğer Reynolds köpek gezintilerini tutsaklarını ziyaret etmek için bir kılıf olarak kullandıysa, köpeğin de aynı yolu izleyeceğinden, kas hafızasının ve rutinin onun yolda kalmasını sağlayacağından emindi.

Çok geçmeden ormandan çıktılar ve dik bir patikadan Midanbury sokaklarına indiler. Willow bir kez daha tereddüt etti, arabaların ve yayaların gelişi onu düşündürüyordu

'Hadi kızım. Sakın durma,' diye yalvardı Helen, köpeği takip etmesi için cesaretlendirerek sokağın aşağısına doğru yürüdü.

Kırbaçlı, sokağın başında sağa dönmeden önce Helen'i kısa sürede geride bıraktı. Helen ona ayak uydurdu, sonun yaklaştığına ikna olmuştu. Bunun kendisi için, Naomi ve Mia için, Reynolds için ne anlama gelebileceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama şu anda tek istediği bu rahatsız edici vakayı sona erdirmektir.

Willow, yoldan geçenlerden zarifçe kaçınarak yoluna devam etti. O da bir görevdeymiş gibi görünüyordu, süzülürken arka sokaklara saptı ve aniden, sonunda ağır bir zincir bağlantı çitiyle çevrili metruk bir binaya giden dağınık bir yan yola saptı. Kapı asma kilitliydi ama köpek adımlarını kesmedi, soluna doğru dalıp çitteki bir delikten içeri girerek ilerideki alana ulaştı. Helen de onu takip etti, dizlerinin üzerine çöktü ve boşluktan içeri girmeye çalıştı. Bunu yaparken, sivri metal çit kenarının kafa derisinin üst kısmını yırttığını hissetti ama acı dolu bir çığlığı bastırarak devam etti. Helen nerede olduklarını anladığında Archie sadece birkaç saniye arkasında, onun yanına gelmişti.

"Lanet olsun.

Önlerinde iç karartıcı olduğu kadar harap da olan dört katlı bir bina duruyordu. Etrafı çitlerle çevrilmişti ve şimdi de sinek avlayanları ve gecekonducuları uzak durmaları için uyaran ilanlarla kaplıydı ama ana girişin üzerinde hâlâ asılı duran yorgun tabelayı gizleyemiyorlardı. Southampton Çocuk Yuvası.

Helen, bir zamanlar şamatalı, anarşik bir yer olan, şimdi ise cansız bir kabuk haline gelmiş, çökmekte olan yapıya baktı ve bunu daha önce düşünmemiş olduğuna inanmakta güçlük çekti. David Reynolds, ailesi tarafından terk edildikten sonra birkaç yılını burada geçirmiş ve burası, tehlikeli bir kaplamaya sahip olduğu ortaya çıktığı için rafa kaldırıldığı 2019 yılına kadar büyümeye ve gelişmeye devam etmişti. James Peters, Hampshire İlçe Konseyi'ndeki pozisyonunda, burayı geliştirmek için herhangi bir plan olmadığını ve resmi ziyaretçi kabul etmeyeceğini biliyor olmalıydı. Peki bu mekan seçimi Reynolds'ı da memnun etti mi? Kendisinden daha zayıf olanlara, tam da böylesine korkunç bir zaman geçirdiği yerde korkunç acılar çektirmek için bir şans mı?

Binaya doğru adım atan Helen, sensörün hareketini algılamasıyla ön taraftaki güvenlik lambasının yanmasına şaşırmadı. Birkaç yıldır boş olmasına rağmen binada hâlâ elektrik olduğu açıktı. Artık doğru yerde olduğuna ikna olan Helen ana girişe doğru yürüdü, ancak kapıların asma kilitle kapatılmış olduğunu gördü. Hayal kırıklığına uğramış ve sinirlenmiş bir halde bir süre kapılara bakan Helen, iki adım geri atıp botunu kapıya fırlattı. Kapı takırdadı ve inledi ama üzerindeki büyük çukura rağmen sağlam durdu. Helen tekrar denedi, sonra tekrar, sonunda kapı patlayarak açıldı ve ona yolu açtı.

Ürkmüş Archie'ye dönerek emretti:

"Burada kal!

"Neden? Neredesin?

Ama Helen kasvetli binaya doğru koşarken sorunun geri kalanını anlamamıştı.

Bölüm 111

Gözleri önündeki gölgeli odaları tarayarak hızla ilerledi. Yıkık dökük binanın terk edilmiş olduğu neredeyse kesindi ama Helen cebinden çıkardığı copunu sonuna kadar uzattı. Kendini neyin içine soktuğu, Reynolds'un suç ortaklarından herhangi birinin hâlâ serbest olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu, bu yüzden işi şansa bırakmamalıydı.

Hızlı adımlarla tozlu resepsiyon alanından geçerek geniş bir yan odaya girdi. Burası muhtemelen bir zamanlar bir dinlenme odasıydı, duvarda özür dilercesine asılı futbolcuların ve WWF güreşçilerinin yırtık posterleri vardı ama bugün yaşamdan yoksundu. Küflü çürüme kokusu ağır basıyordu ama Helen elini ağzına kapatarak yoluna devam etti ve koridora döndü. Koşmaya devam etti, acele etmeden önce kafasını bir başka boş odaya, bir tür yatakhaneye soktu. Ancak üçüncü bir odaya girmek üzereyken durakladı. Karşısında, geçmiş günlerde standart kilide ek olarak iki asma kilitle ek güvenliğe sahip olan bir kapı vardı. Bunlardan ilki artık kullanılmıyordu ama kapı kilitli gibi görünüyordu, metal dili demirinde görülebiliyordu. Daha da ilginç, bu eskimiş kapının kolu, bu çürüyen kabuktaki diğer her şeyin aksine, tamamen tozdan arınmış görünüyordu. Aceleyle kapıya doğru ilerleyen Helen, eliyle kapıya vurmaya başladı.

Naomi? Mia? Beni duyabiliyor musun?

Duraklayarak dikkatle dinledi ama yanıt gelmedi.

"Ben bir polis memuruyum. Size yardım etmek için buradayım. Beni duyabiliyor musunuz?"

Helen'in yalvarışı sessizlikle karşılandı. Bunun ne anlama geldiğini düşünmek istemiyordu, bu yüzden geri adım atarak kendini kapıya attı ve omzu çürüyen tahtaya çarptı. Kapı anında kırıldı,

Kapı neredeyse menteşelerinden kurtuluyor ve karanlığa doğru inen bir merdiven ortaya çıkıyordu. Kendini toparlayan Helen, telefonundaki feneri yaktı ve saldırı beklentisiyle copunu kaldırarak aceleyle aşağı indi.

İlerlemesi hızlı oldu ve Helen kısa süre sonra kendini tozlu bir bodrumda buldu. Odaya girdiğinde, bu korkunç delikte pusuya düşürülmemeye kararlı bir şekilde telaşla odayı taradı, ancak rahatladığı kadar hayal kırıklığına da uğradı, yalnızdı. Nefes nefese kalan Helen, eleştirel bir gözle odayı inceledi. Naomi'nin saldırıya uğradığı korkunç bodrum burası mıydı? Nabızı hızla atıyor, beyni uğulduyordu, odaklanması zordu ama Helen çevresini inceledikçe, buranın o yer *olduğuna* onu ikna eden ayrıntıları yavaş yavaş fark etti. Duvarlardan biri boyunca uzanan paslanmış bir su borusu, onun hemen altındaki duvarda eksik bir tuğla ve Reynolds'ın korkunç video görüntülerinde sarsıcı ve tuhaf bir bileşen gibi görünen atılmış bir inşaatçı küreği.

Ama eğer yer burasıysa, Naomi neredeydi? Mia neredeydi? Buraya getirilmiş, istismar edilmiş ve sonra da götürülmüşler miydi? Eğer öyleyse, neredeydiler? Üst kattaki yatakhane bağlı ve çaresiz bir şekilde yatıyor olmaları mümkündü. Ama onları kaçırانlar aşağıda çok daha iyi gizlenebilecekken neden onları oraya götürsünlerdi ki? Çok mu soğuktu? Çok mu havasızdı? Helen bunun nedenini bulduğunu, onları hayatta tutma arzusunun esir alanların kızları başka bir yere götürmelerine neden olmuş olabileceğini umuyordu. Ama kızların burada olmamasının bir başka olası açıklaması daha vardı ki Helen bunu düşünmek bile istemiyordu.

Naomi? Mia? Eğer beni duyabiliyorsanız, lütfen seslenin. Oldukça güvendesin...'

Ama Helen'in çaresiz yakarışı duvarlarda yankılandıktan sonra yavaşça kayboldu. Bu cehennem gibi yerde yapayalnızdı. Buraya çok geç gelmişti.

Bölüm 112

Gerçek miydi? Yoksa rüya mı görüyordu? Naomi bunu bilemiyordu. Zifiri karanlıkta neredeyse çoktan öldüğüne, hapsedildiği hapishaneden farksız, dipsiz bir cehenneme indiğine inanmak istiyordu. Ama yine de bir şey ona bunun boş bir hayal olmadığını, hâlâ yaşayanlar diyarında olduğunu, duyduğu belli belirsiz sesin gerçek *olduğunu* söylüyordu.

Nefes nefese, çaresizce, Naomi kendini elleri ve dizleri üzerinde yukarı itmeye çalıştı. Zorlanarak, boğuk bir çığlık atacak kadar başını yerden kaldırmayı başardı ama kolları tutmadı ve tekrar yere düştü, yanağı sert zemine sertçe çarptı. Şok çok büyüktü, acı çok şiddetliydi ve gözyaşlarına boğulmak üzereydi ama sıkıntısını bastırdı, şimdi birinin yakında olduğuna ikna olmuştu. Ona yardım edebilecek, hatta onu kurtarabilecek biri. Böyle bir sonuç imkânsız, hayali görünüyordu ama...

İşte yine oradaydı. Bu sefer daha sessizdi ama kesinlikle bir insan sesi, hatta muhtemelen bir kadın sesi, ona adını haykırıyordu. Kim ? Annesi mi? Bir polis memuru mu? Ve bu ne anlama geliyordu? Onu kaçıran kişi yakalanmış mıydı? İtiraf mı etmişti? Ama umut, dibe vurmuş tutsağın içinde dalgalanırken bile çığlıklar kesilmiş, kokuşmuş mezarında bir kez daha sessizlik hüküm sürmeye başlamıştı. Belki hayal görüyordu, belki bu ölümden önceki son, vahşi bir halüsinasyondur, ama bunun gerçek olması, potansiyel bir kurtarıcının o duvarın öbür tarafında olması için en ufak bir şans varsa, Naomi denemek zorundaydı.

Ağzını açarak böğürdü, var gücüyle böğürdü
... ama ağzından çıkan tek şey kuru, güçsüz bir hırıltıydı. Vücudu iflas ediyordu, ağzı kupkuruydu, boğazı kurumuştı ve bu boğucu alanda bir gram bile oksijen yoktu, ciğerlerine çekebileceği hava yoktu. Dehşete kapılarak tekrar denedi.

"Yardım edin!

Ama acınası çığlığı bir fısıltıdan öteye geçmiyordu, bırakın başkalarını, kendisi bile zar zor duyabiliyordu. En kritik anda, vücudu yetersiz kalmıştı. Son bir kez daha enerji bulmaya, bir yerlerden ses çıkarmaya çalıştı ama artık umutsuz olduğunu biliyordu. Tekrar yere çökerek başını soğuk boruya yasladı ve ağlamaya başladı. Çok azdı, çok geçti.

Bu sondu.

Bölüm 113

Helen merdivenleri ikişer ikişer çıkarak hızla geri döndü. Bodrumda hiçbir şey bulamadığına göre, bu iğrenç yerde bir saniye daha kaybetmemeye kararlıydı. Reynolds'ın geçmişteki ilişkisi ve yerel konseydeki James Peters'in yetki alanına girmesi nedeniyle buranın kızlar hapisanesi olduğuna ikna olmuştu ama belli ki hayal gücünün kendisini ele geçirmesine izin vererek yanılmıştı. Naomi Watson ve Mia Davies için potansiyel olarak derin sonuçları olacak bir kumar oynamış ve kaybetmişti. Kör bir önsezinin peşinden giderek, sahip olmadıkları tek mal olan değerli zamanlarını boşa harcamıştı.

Her şeyin kaybolmadığına kendini inandırarak, hızını artırarak yoluna devam etti. Charlie'nin uzun belediye mülkleri listesinde araştırılması gereken düzinelerce mülk daha vardı. Helen tek başına hepsinin üstesinden gelmeyi umamazdı ama zihninde yapmak istediği şey tam olarak buydu; kayıp kızları bulana kadar tahtalarla çevrili binalara dalmak, kapıları tekmelemek. Bunun umutsuz bir hayal olduğunu biliyordu ama çaresizdi, onların güvenliğinden korkuyordu, her şeyi berbat ettiğine, Sheila Watson'a verdiği sözü tutmadığına, başarısız olduğuna inanıyordu.

Öfkeli gözyaşlarına hâkim olamayan Helen yoluna devam etti ve sonunda merdivenleri tırmanarak koridora çıktı. Adımlarını hiç kesmeden yönünü değiştirdi ve ön kapıya, dışarıda şaşkın şaşkın bakan Archie Reynolds'a doğru koşmaya başladı. Daha sonra açıklama yapmak üzere onu burada bırakmak zorundaydı, çünkü gecikecek zamanı yoktu. Normal protokollere aldırmadan, listelerindeki bir sonraki yere bir önce gitmesi gerekiyordu. Onu çekiştirerek

Cebinden radyoyu çıkardı, ön kapının yanında durdu ve çağrı düğmesine sertçe bastı. Nefes nefese, acı içinde telsizle konuşmaya hazırlandı ama telsizi dudaklarına götürürken durakladı.

Bu ses de neydi? Telsizini indiren Helen, bir şey duyduğuna ikna olmuş bir halde kasvetli koridorda etrafı taradı. Archie'ye bir bakış fırlattı, ama Archie sessizliğini koruyor, saf bir şaşkınlık havasıyla ona bakıyordu. İşte yine oradaydı. Buraya geldiğinden beri bu köhne bina mezar kadar sessizdi, sadece kendi anlamsız faaliyetleri huzuru bozuyordu, ama şimdi kesinlikle bir şey duyabiliyordu. Bu ne bir çığlık ne de bir haykırıştı. Yardım isteyen biri bile değildi. Hayır, tiz ve tekrarlayan bir sestti. Garip, metalik bir ses.

Tink, tink, .

İşte yine oldu. Sesi mekanik değildi ve düzensiz ritmi binadaki bir kusurdan ziyade insan sesine benziyordu. Ama bu ses nereden geliyordu? Helen umutsuzca etrafına bakınarak yaşam belirtisi aradı ama hiçbir şey bulamadı. Koridorlar boştu, bina terk edilmişti, öyleyse neredeydi...?

Tink, tink, .

Ses şimdi daha yüksek, daha çaresiz görünüyordu ve Helen'in dikkatini tekrar bodrum merdiven boşluğuna çekti. Oraya doğru aceleyle ilerleyen Helen aniden aradığı şeyi buldu; bodrumdan yukarı çıkan ve sokağa doğru yön değiştiren sert metal bir su borusu. Çömelen Helen adrenalini patlaması yaşadı - ses borudan geliyordu, ısrarcı, tekrarlayan bir ritim, çaresizlik içinde atılıyordu.

Naomi'nin burada olması mümkün müydü? Hâlâ *hayatta* mıydı?

Bölüm 114

Bir eliyle soğuk su borusunu kavrayan Naomi çaresizce SOS vermeye devam etti. Yorgunluktan bitkin düşen genç kız bunun son umudu, kurtarıcılarıyla temas kurmak için son şansı olduğunu biliyordu. Bağıramıyordu, hareket edemiyordu, kendini bir topun içine kıvrımış, sona hazırlanıyordu. Son eylemi olarak, çok sevdiği hatırası olan sonsuzluk yüzüğünü öpmüş, son dakikalarında annesine yakın hissetmek istemişti ve yumuşak metalin dudaklarına değdiğini hissettiğinde aklına bir fikir gelmişti. Son birkaç gündür pek çok kez yaptığı gibi, metal boruya yaslanmıştı bile ve onun sağlamlığını seviyordu. Şimdi tek yapması gereken vücudunu hafifçe döndürmek ve ardından sert metale umutsuz ritmini vurmaktı.

Her şeyin kaybolduğuna inanan Naomi, yüksek, vurmali sesle birdenbire yeni bir güç kazandı. Karanlığa gömülmüş, korkunç bir sessizlikle boğulmuş bu korkunç, havasız yeri sesle doldurmak inanılmaz bir histi; onun keskin, tekrarlayan ritmi tuğlalarda yankılanıyordu. Bir fark yaratıp yaratmayacağını, çoktan geç kalıp kalmadığını bilmiyordu ama savaşıarak ölmeye kararlıydı. Bu onun yavaş ve acı dolu bir ölümü kandırmak için son şansıydı.

Bölüm 115

Bodrum katına geri dönen Helen, odanın ortasında kayarak durdu. Artık Naomi ve Mia'nın bu korkunç binada saklandığına, bu sıkıntılı vakanın kalbindeki bilmecenin cevabının bir şekilde burada yattığına ikna olmuştu ama nerede?

Helen bir kez daha duymak için kendini zorladı ve tekrarlayan sesin çınlamaya devam ettiğini keşfedince heyecanlandı. Ancak yukarıda ortaya çıkan su borusu artık görünmüyordu ve bu da hiç mantıklı değildi. Belli ki aşağıdan geliyordu ve belli ki biri ona vuruyordu, yani ...

İleriye doğru yürüyen Helen elini merdivenlere en yakın yan duvarda gezdirdi ve elini duvara vurdu. Borunun bir yere gizlenmiş olması, belki de kutulanmış olması mantıklı geliyordu ama duvar sağlam, tuğlalar güvenli görünüyordu. Ancak uzak duvara ulaştığında Helen durakladı. Bu alan sıvanmıştı ve şimdi parmaklarıyla duvara bastıran Helen, sıvanın esnek ve taze olduğunu görünce şaşırdı. Bu binaya yıllardır dokunulmamıştı, öyleyse neden biri burayı yeniden dekore etmişti? toz vardı, belki de onarım çalışmalarını gizlemek için kaldırılmıştı, ama bu yeni bir işti, hiç şüphe yok. Birisi bunu son bir ya da iki gün içinde yapmış. Ama neden? Bu duvar neyi gizliyordu?'

"Naomi?"

Helen ciğerlerini açarak adını haykırdı. Anında bir yanıt aldı, metalik sesin hem şiddeti hem de aciliyeti artıyordu. Şimdi Helen parmaklarını yüzeyde gezdirirken alçı işçiliğini aceleyle kaşıyordu. Büyük sıva yığınları henüz sertleşmeden düşüyor gibiydi ve şimdi bir şeye çarptı. Duraklayan Helen eğildiğinde, ortada bir ek yeri olduğunu fark etti

duvarın. İşaret parmağını kullanarak tırnağını yukarıdan aşağıya doğru gezdirdi ve tüm dikişi ortaya çıkardı. O zaman bu neydi? Bir çeşit giriş noktası mı? Hatta menteşeli bir kapı mı?

Helen bir adım geri atarak kendini topladı ve ayağını kapıya doğru fırlattı. Çizmesi sert bir şekilde suntağa çarptı, tüm duvar onun önünde titriyor ve sarsılıyor gibiydi. Helen enerjik ve neşeli bir şekilde duvara tekrar saldırdı, botu duvara çarparak yüzeyi kötü bir şekilde çukurlaştırdı.

"Geri çekil Naomi, içeri geliyorum.

Helen bir kez daha duvara saldırdı ve tüm gücüyle tekmeledi. Bu kez ayağı doğrudan duvara girdi ve havaya bir sıva tozu bulutu savurdu. Çizmesini geri alan Helen şimdi ellerini açtığı küçük delikten içeri soktu ve etrafındaki alçı levhayı çekti. Büyük parçalar elinde koparak geniş, yuvarlak bir yarık açtı. Şimdi nefes nefese ve heyecanlı bir şekilde durakladı, telefonunu çıkardı ve fener ışığını içeriye doğru ateşledi. Yanıt anında, şaşırtıcı ve harikaydı; Naomi Watson'ın bitkin, göz kırpan yüzü karanlığın içinden belirdi ve kendini ışığa doğru bastırdı.

Ve şimdi tüm soğukkanlılığı Helen'i terk etti. Dizlerinin üzerine çöktü, gözlerinde yaşlarla, çelimsiz genci kendine çekti ve onu kucakladı. Çaresiz tutsak onun kollarına yığıldı, ıstırabını ve rahatlamaşını hıçkırarak haykırdı. Helen onu kendine çekti, kayıp kızı canlı bulduğu için söyleyebileceğinden çok daha fazla rahatlamıştı. Kızın saçlarını okşayan ve ona şiddetle sarılan Helen, dudaklarını titreyen kızın kulağına bastırarak fısıldadı.

", Naomi. Seni eve götürelim.'

Sonsöz

Bölüm 116

İki figür koridorda sessizlik içinde yürüyordu. Helen uzun kariyeri boyunca bu yolculuğu pek çok kez yapmıştı ama hiçbir zaman kendini bu sabah hissettiği kadar boşlukta hissetmemişti. Naomi'nin dramatik kurtuluşunun üzerinden iki gün geçmişti ve hastanede geçirdiği bir sürenin ardından iyileşmekte olan genç kız şimdi dinlenmek ve iyileşmek için annesiyle birlikte eve dönüyordu. Ama Mia Davies için böyle bir mutlu son olmayacaktı.

Christopher Davies, cansız koridorda yavaşça ilerlerken bir ayağını diğerinin önüne atmaya odaklanmıştı. Gözle görülür bir şekilde titriyor, üzüntü ve kederden bunalıyordu. Kızının nerede olabileceği konusunda aylarca kendine işkence ettikten sonra, cevabını almıştı ama bu dua ettiği cevap değildi. Morg kapısına ulaştığında, sanki son gerçekle yüzleşmek istemiyormuş gibi durakladı.

'Sorun yok, Christopher. İçeride sadece Mia var,' dedi Helen sessizce, elini onun koluna koyarak. 'Her zamanki gibi güzel ve huzurlu görünen kızın. Şimdi yanına git.

Perişan haldeki baba hâlâ kararsız görünüyordu, bu yüzden Helen devam etti. "Mia'yla nasıl ayrıldığınızdan emin değilim ama bu sizin için çok önemli.

Onu şimdi gör. Bu veda etmek için bir şans.'

Bu onu cesaretlendirmiş gibi görünüyordu ve Christopher bir adım öne çıkarak morg görevlileri onları içeri alırken dimdik durdu. Helen yaşlı babanın koluna girdi ve iki dakika sonra sedyenin önünde duruyorlardı. Helen'dan işaret alan morg görevlisi çarşafı kaldırdı ve Mia'nın başını ve omuzlarını ortaya çıkarmak için geri çevirdi.

Christopher hemen nefesini tuttu. Ama bu bir korku haykırışı değil, daha çok bir tanıma haykırışıydı. Her türlü şeyi hayal etmişti.

saygısızlıklara ve hakaretlere rağmen işte buradaydı, onun Mia'sı. Daha incedi, yüz hatları daha keskindi ama yine de uzun dalgalı saçları, porselen teni ve muhteşem ifadesiyle çarpıcıydı.

'Mia, Mia...' diye fısıldadı.

Gözleri dolup taşıyordu ama ıstırap gözyaşlarıyla değil. Bunlar aşk gözyaşlarıydı.

'Onu bir daha göremeyeceğimizi düşünmüştüm...'

Helen başını salladı ve Mia'nın babasının kızıyla yeniden bir araya gelerek biraz olsun rahatlayabilmesine minnettar oldu. Mia'nın çektiği acıların, yaşadığı korkunç çilenin tüm ağırlığı önümüzdeki haftalar ve aylar boyunca kendini hissettirecekti ama kızını bir kez daha ailesinin kucağına alma fırsatı ona biraz teselli veriyordu gibiydi.

Helen uzaklaşarak, kayıp kızına fısıldayan arkadaşını biraz yalnız bıraktı. Aileleri yeniden bir araya getirmek, yaşayanlarla ölüleri buluşturmak Helen'in işinin bir parçasıydı ama yine de bunu iç burkucu buluyordu. Naomi kurtarılmış, Reynolds hapsedilmişti ama tüm bu dava Helen'i tedirgin ve huzursuz hissettirmişti. Gözden düşmüş polis memuru bu korkunç suçlara karıştığını inkâr etmeye devam ediyor, kızlara zarar vermek bir yana, onlarla tanıştığını bile kabul etmiyordu. Önünde uzun ve zorlu bir yasal süreç vardı ama Helen için bu işin kolay kısmı olacaktı. Reynolds'u yakalamaya ve bir daha asla sokaklara adım atmamasını sağlamaya kararlıydı, ancak onun kalıcı olarak hapsedilmesinin çok az teselli sağlayacağını biliyordu.

Bu karmaşık soruşturma ile ilgili hiçbir şey Helen'in içine sinmiyordu: Reynolds'ın kibri ve kendini beğenmişliği, Teşkilat'ın onun suçlarına karşı kasıtlı körlüğü ve en kötüsü de o zavallı kızların üzerinde yarattığı yıkım. Naomi kendi gücü ve annesinin kararlı sevgisi sayesinde hayatta kalacaktı. Mia kurtulamayacaktı, ailesi onu şimdi toprağa vermek ve bulabildikleri huzuru bulmak zorundaydı.

Peki ya Shanice Lloyd ve Laura White'in aileleri? Reynolds işbirliği yapmayı, suçunu kabul etmeyi reddederken, cesetlerinin asla bulunamaması, sevdiklerinin asla yas tutamaması, sevmemesi, bırakamaması mümkündü. Adalet bunun neresindeydi? Kapanış nerede oldu? Lloyd ailesi, White

Ailesi, başlarına neler gelmiş olabileceği, kızlarının şimdi nerede yalnız ve korumasız yatıyor olabileceği, leş yiyicilere yem olabileceği, çürüyebileceği aklından çıkmayacaktı. Düşünmesi bile çok korkunçtu, ölümden beter bir kaderdi, yavaş yavaş acı ve keder damlıyordu ama Helen bununla yüzleşmek, tehlikeli bir suçluyu yakaladığını ama adaleti sağlayamadığını kabul etmek zorundaydı.

"Çok güzel görünüyor, değil mi?"

Helen başını kaldırdığında Christopher Davies'in gözyaşları içinde gülümsediğini gördü.

Bakışlarını genç kıza çeviren Helen üzüntüyle başını salladı.

Mia'nın babası, 'Uğruna yaşayacak çok şeyi vardı,' diye devam etti. "Çok zeki, çok güzel, çok komik, çok ... Mia'ydı. tartıştık ama onu sevmekten hiç vazgeçmedim. Sanırım kaçıp gittiği için ona kızdığımı düşünüyordu ama bu doğru değildi. Onu asla geri çevirmezdim, kapımı ona kapatmazdım. Onu her zaman memnuniyetle karşılardım. Bunu neden göremedi?"

Ve şimdi hüzün, kederli babanın üzerine çökmüş gibiydi, diye ekledi:

"Neden eve gelmedi?"

Bölüm 117

Anahtarı kilide soktu ve hızlıca çevirerek kapıyı açtı. Sheila Watson basının sorun çıkarabileceği konusunda uyarılmıştı ama bu kadar çok gazetecinin kapılarının önünde kamp kurmuş, yaralı bir hayvanın etrafını saran akbabalar gibi anne ve kızının hastaneden dönmesini beklediğini tahmin etmemişti. Kırılğan kızını kolundan tutan Sheila onları bir kenara itti ve Naomi'yi ön kapıya doğru götürürken birkaç kelime söyledi. Onlar aceleyle içeri girerken, Sheila basın çantasını bir kez daha açarak bir veda atışı yaptı:

'Gitmek için beş dakikanız var yoksa hepinizi haneye tecavüzden içeri atarım. mı?'

Kapıyı sertçe kapatan Sheila, kızını oturma odasına götürdü ve kanepeye oturttu. Neredeyse anında Sheila'nın telefonu çalmaya başladı, kapı zili uygulaması tanıdık melodisini söylüyordu, ama Sheila hemen kapattı, oturma odasına geçip perdeleri kapatmadan önce davetsiz misafiri öldürdü. Sheila göz ucuyla kızının ürktüğünü gördü, karanlığa gömülmekten rahatsız olduğu belliydi, bu yüzden aceleyle kapıya doğru ilerledi, birkaç masa lambasını yakmadan önce tavan ışıklarını yaktı. Sabahın bu erken saatinde fazla abartılıydı ama Naomi'nin rahatlamasına yardımcı olduğunu görebiliyordu, bu yüzden Sheila'ya göre bu ışıklar gece gündüz açık kalabilirdi. Biricik kızının kendini güvende hissetmesi için her şeyi yapardı.

Naomi'nin yanına oturan Sheila sessizliği bozmakta gecikmedi ve ortamı neşeli tutmaya kararlıydı.

'Yani, iş yeri bana istediğim kadar izin alabileceğimi söyledi. Bu güzel, değil mi?'

Naomi zayıf bir gülümsemeyle yetindi ama memnun görünüyordu.

"Bu da demek oluyor ki sadece ikimiz varız. Burada pinekleyebilir, saçma sapan televizyon izleyebilir ve serserilik yapabiliriz. Bundan daha iyisi olamaz, değil mi?"

Bir gülümseme daha ve kısa bir baş sallama hareketi, hâlâ çok zayıf olan Naomi'ye pahalıya mal olmuş gibiydi.

"En sevdikleriniz bende," diye devam etti Sheila sıcak bir ifadeyle, sehpanın üzerindeki ikramları göstererek. 'Çikolatalı Hobnobs, Jammie Dodgers, Jaffa Cakes. Kendimizi tıka basa doyuracağız ve ben kendi adıma bundan keyif alacağım. Şimdi bir şey ister misiniz?"

Kendisine sunulan tabağı aldı, bir Mini Roll.

Özür gibi görünen Naomi, "Belki sonra. Kendimi pek aç hissetmiyorum.

Sesi hâlâ çatlak ve kısıktı, çektiği çileden sonra boğazı fena halde iltihaplanmıştı. Sesi o kadar acınası, o kadar kırılıyordu ki Sheila'nın kalbi kırıldı, ama boyun eğmeyi reddederek neşeli konuşmasını sürdürdü.

"Hiç sorun değil. Dünya kadar vaktimiz var, aşkım."

Bu sözler hiç bu kadar doğru olmamıştı. Sheila küçük kızını yeniden evde gördüğü için o kadar minnettar, o kadar rahatlamıştı ki birlikte geçirdikleri her saniyeyi en iyi şekilde değerlendirmeye niyetliydi. Hiçbir fırsat boşa harcanmayacak ya da geri çevrilmeyecekti, şimdi hayatı enselerinden yakalayacaklardı, dünyaya karşı onlar. Acısına, üzüntüsüne rağmen Sheila mutluluğun peşinde gayretli olmaya, geleceği güvenle kucaklamaya kararlıydı. Ne var ki Naomi onun bu azmini paylaşmıyor gibiydi, kararsız ve ağlamaklı bir ifadeyle annesine döndü.

Özür dilerim anne. Sana yaşattığım her şey için çok üzgünüm.

...

Naomi'nin bunu yapmak için sabırsızlandığı belliydi. ama Sheila kızının özür dilemesini kabul etmedi.

"Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok aşkım," dedi Sheila kızını kucaklayarak. 'Acı çeken sensin, ben değil...'

Naomi'nin çektiği çilenin, o korkunç hücrenin, o iğrenç adamın görüntüleri hiç beklenmedik bir anda Sheila'nın beynine ok gibi saplandı.

onları öfkeyle itti. Naomi'nin yaşadıkları inanılır gibi değildi, yaşayan bir kâbus gibiydi ve Sheila oraya gitmeyi reddediyordu.

"Bunların hepsi geçmişte kaldı," diye iddialı bir şekilde devam etti. 'Geçmişe sünger çektik - tartışmalar, Darren, her şey. Hiçbirinin önemi yok. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir zaman da olmadı. Birbirimize ne söylersek söyleyelim, ne yaparsak yapalım, tek istediğim *buydu*. Sen ve ben birlikte, küçük evimizde, güvende ve sağlam...'

Naomi, annesinin kucağına yığılıp hıçkırarak ağlamaya başlamadan önce bakışlarıyla tertemiz oturma odasının tanıdık hatlarını, şömine rafını süsleyen taze toplanmış unutmama beni çiçeklerini inceledi. Sheila için bu biraz rahatlama sağladı, kızı rahatladı, sonunda güvende olduğunu, kâbusunun sona erdiğini anladığında savunmasının düşmesine izin verdi. Onu daha da yakınına çeken Sheila, parmaklarını kızınıninkilere dolayarak onları birbirine kenetledi.

'İyi ya da kötü, artık bu kadar, aşkım. Seni geri aldım. Seni eve getirdim. Ve bir daha *asla* gitmene izin vermeyeceğim. Artık bana bağlısın, evlat...'

Naomi beklenmedik bir şekilde gözyaşlarının arasından güldü ve gözyaşları yavaş yavaş azalırken memnuniyetle başını salladı. Sheila hiçbir şey söylemedi, bitkin ama derinden rahatlamıştı, bir kez daha birlikteliklerine değer veriyordu. Kızının elini sıkarken, sonsuzluk yüzüklerinin birbirine değdiğini hissetti ve saf sevginin birbirlerine kilitlendiler.

Bölüm 118

'Naomi Watson, Mia Davies, Shanice Lloyd ve Laura White'in ailelerinden en derin ve samimi özürlerimi sunarak başlamak istiyorum. Hampshire Polisi, tıpkı polis memuru David Reynolds'un bu teşkilatta görev yaptığı süre boyunca hedef aldığı diğer pek çok genç kadın ve kızı hayal kırıklığına uğrattığı gibi onları da hayal kırıklığına uğratmıştır.

Başmüfettiş Rebecca Holmes pişman görünmek için çok çaba sarf ediyordu, ancak odadaki atmosfer düşmancaydı, bir araya gelen gazeteciler, feci bir koruma ve liderlik başarısızlığı için ondan hesap sormaya kararlıydı. Helen de bunu hissediyordu, aslında onların öfkesini paylaşıyordu, bakışları saldırmaya hazır olan Emilia Garanita'yı seçiyordu. Helen'in bir yanı ona katılmak, istasyon şefini suçlamak istiyordu ama bunun söz konusu bile olamayacağı açıktı. Bunun yerine öfkesini yuttu ve Holmes devam ederken onu ilgiyle dinledi.

'Halkın güvenini yeniden kazanmak ve bu şehrin iyi insanlarına, görevi halkı zarar görmekten korumak olan bu teşkilattaki kadın ve erkeklere güvenebilecekleri konusunda güvence vermek için kat etmemiz gereken uzun bir yol olduğu açıktır. Geçmişin hatalarından ders aldığımızdan ve Southampton halkına hizmet edecek kadar şanslı olan memurların onların güven ve saygısına layık olduklarından emin olmak için gece gündüz çalışacağız, *ben* de gece gündüz çalışacağım.

Helen, sanki Reynolds'ın suçu Holmes'un beceriksizce müdahalesinden önceki bir döneme aitmiş gibi, geçmişten bahsedilmesinden rahatsız olarak yüzünü buruşturdu ama fikrini değiştirmede. Emilia Garanita'nın bakışlarının kendisine doğru kaydığıнын farkındaydı, belki de bir muhalefet bekliyordu. Ama Helen'in, herkesin önünde bir isyan hareketiyle yarayı daha da deşmesine imkân yoktu.

'Bugün Hampshire Polisi için bir hesaplaşma anı, bir uyanış çağrısıdır. Bazı acı dersler çıkarmalı, ilaçlarımızı almalıyız. Dünya değişiyor ve biz de onunla birlikte değişmeliyiz. David Reynolds'ın işlediği suçları bize anlatma cesaretini gösteren cesur kadınlara teşekkür etmek istiyorum. Onlar olmasaydı Reynolds'un işlediği suçların tüm boyutları asla gün ışığına çıkmayabilirdi. Cesaretleri ve güçleri için onları alkışlıyorum.

En azından bu hemfikir olabilirlerdi. Tara Bridges gibi kadınların ve ondan sonra ortaya çıkan yarım düzine kadının cesareti olmasaydı, Reynolds'un gizli, mide bulandırıcı terör saltanatı asla ortaya çıkmayabilirdi. Tüm bunlara rağmen, Holmes'un sözleri dürüst, empatik ve özür dileyici görünse de, Helen bir 'ama'nın geldiğini hissedebiliyordu, sanki bu çok aleni pişmanlık eylemi sadece bir deri bir kemikmiş gibi.

'Şimdi bize düşen onların acılarını kabul etmek, cesaretlerini alkışlamak ve deneyimlerinden ders çıkarmaktır. Bir güç olarak daha iyisini yapmalı, bir daha böyle bir şeyin yaşanmamasını sağlamak için gerçek değişim yaratmalıyız...'

Holmes şu anda duruma ısınmış görünüyordu, Medya İrtibat tarafından kendisine verilen özenle yazılmış repliklerden neredeyse keyif alıyordu.

'Bu bizim ortak görevimiz, ortak kararlılığımızdır. Hampshire Polisi üniformasını giyen kadın ve erkeklerin büyük çoğunluğunun iyi, sadık ve kendini işine adanmış kamu görevlileri olması gibi basit bir nedenden ötürü bu zorluğun üstesinden geleceğimizden hiç şüphem yok. David Reynolds, ahlaksızlığını kendisine en yakın olanlardan saklayan, gizli ve kurnaz bir memurdu.

Helen tüylerinin diken diken olduğunu hissedebiliyor, kendini sanki mücadelenin içine atmak istercesine bir adım öne atarken bulduğunda şaşırıyordu.

Holmes sözlerini şöyle sürdürdü: 'Bu kuvvetin liderliği sağlamdır, sistemleri ve protokolleri sağlamdır. 'Memurları da sağlamdır. Ancak David Reynolds gibi devriye memurlarının yönetimindeki tarihi hatalar, deneyimli ve sevilen bir polis memuruna karşı yanlış yönlendirilmiş bir sadakat duygusu, itibarın zedelenmesini önleme kaygısı, bu korkunç olaylar dizisine yol açtı. Buna bugün son veriyoruz. Bunun benim gözetimimde olmasına izin vermeyeceğim. Ve değişim sürecine bizzat liderlik edeceğim.

Holmes her cümlesinde gözle görülür bir şekilde şişiniyordu. Helen buna inanmakta güçlük çekiyordu. Bütün bu kabahatleri işlemiş olan bir kadın - Reynolds'u korumak, Helen'e gaz lambası tutmak, bütün bu üzücü hikâyeyi örtbas etmeye çalışmak - kendisini değişimin başlatıcısı, karanlıkta bir ışık feneri olarak savunuyordu.

'Benim asıl sorumluluğum bu kuvvete karşıdır, ancak bundan daha fazlası, bu büyük şehrin insanlarına karşıdır, bu yüzden bugün bu sözü veriyorum. Her yerde kadınların ve kız çocuklarının haklarını koruyacağım. Bu rozeti taşıyan herkesin dürüst, namuslu ve güvenilir olmasını sağlayacağım. Polis memuru David Reynolds'un korkunç vakasının bir defaya mahsus olmasını sağlayacağım, bu konuda size söz veriyorum.

Toplanan yüzlere baktı, kararlı ve muzaffer bir ifadeyle eklemenden önce:

"Şimdi, anlayacağınız gibi, yapacak çok işim var ama birkaç soru için zamanım var.

Emilia Garanita'nın başının üzerinden bakan Holmes, odanın arka tarafındaki dost canlısı bir gazeteciyi işaret etti. Öfkelenen Helen soruyu duymak için fazla oyalanmadı ve hızla kapıya doğru ilerledi. Buraya gerçek bir değişim haberi, Southampton Central'daki tüm kültürde bir değişim, hatta belki de polis memuru David Reynolds'la ilgili soruşturmasını engellemek için çok şey yapmış olan kadının istifa konuşmasını duymayı umarak gelmişti. Ama bunun yerine, bir tür çarpık zafer geçit töreniyle sonuçlanan, gizleme ve kaçınma konusunda bir ustalık sınıfına tanık olmuştu. Normalde Helen, otuz yılı aşkın bir süredir hizmet ettiği insanlara, kuruma sadakatini göstermek için bu tür şeylere katlanırdı ama bugün bunu hazmedemiyordu.

Holmes'tan bıkmıştı. Yalanlardan bıkmıştı. Bu yerden bıkmıştı.

Bölüm 119

David Reynolds başını öne eğmiş, gözlerini koridorun zeminine dikmişti ama yine de onların nefretini, öfkesini, hiddetini hissedebiliyordu. Southampton Central'daki nezarethanede geçirdiği iki gün yeterince kötüydü, eski meslektaşları ona gizlemediği bir nefretle bakıyordu ama Winchester Hapishanesi'ne ayak basmak, ona bakar bakmaz onu parçalayacak çok sayıda vahşi, akli dengesi yerinde olmayan adama ev sahipliği yapmak tamamen başka bir şeydi. Reynolds, Kedi A hapishanesine gelişinin çok iyi karşılanacağını biliyordu; kötü niyetli meslektaşları ve gardiyanlar yeni mahkûmun kimliğini hapishane sakinleriyle paylaşarak gözden düşmüş subayın en sıcak şekilde karşılanmasını sağlamışlardı. Reynolds bunu bekliyordu ama yine de üzerine çığ gibi yağan küfür, kezzap ve tükürük şok ediciydi.

"et, Reynolds, oyalanma.

Reynolds'ın iki kez söylemesine gerek yoktu, müdürün talebini yerine getirerek bir an önce buradan uzaklaşmak istiyordu. Bu koğuştta bulunmak için hiçbir nedeni yoktu - tutuklu yargılanıyordu, oysa bu iğrenç karakolun mahkûmları uzun cezalar çekiyordu - ve onların zevki için teşhir edilmesi onu öfkeliendiriyordu. Belki de günün yirmi üç saatini küçücük bir hücrede geçiren vahşi haydutlar için sadece iyi bir oyalanma, biraz eğlenceydi. Ama Reynolds burada başka bir şeyin, daha uğursuz bir şeyin söz konusu olduğundan ; eski bir polis memurunun kafa derisini yüzmeyi hayal eden her yarım akıllının ona iyice bakmasını, böylece kartını işaretlemesini, hatta belki de ölüm fermanını imzalamasını sağlayan vidalar. İtiraf etmekten nefret etse de Reynolds, vahşi bir müebbetlik için eski bir polis memurunu öldürmekten daha büyük bir ödöl olamayacağını biliyordu.

reşit olmayanlara karşı cinsel suç işlemekle suçlanan bir memur. Şu anda bile, üzerine yağın aşığılık hakaretleri duyabiliyordu - nonce, paedo, domuz. Her biri iğini parçalıyor, sinirlerini zedeliyordu ve şimdi tek istediğı onların intikamcı varlıklarından uzak olmak, gözden ve akıldan çıkmaktı.

Güvenlik kapısını vızıldayarak açan vida onu kabaca bir sonraki kanada itti ve kakofoni anında kesildi. Rahatlayan Reynolds aceleyle yoluna devam ederken, müdür kolundan çekiştirerek onu aniden durdurdu.

' burası. Evden evinize...'

Kapı açıldığında, umutsuzluğun grafitileriyle lekelenmiş ve taşan tuvaletin kötü kokusuyla dolu küçük, sıkışık bir hücre ortaya çıktı.

"Keyfini çıkar," diye güldü vida, onu içeri itti ve kapıyı çarptı.

Yeni koşullarının acımasızlığına rağmen bundan zevk alacaktı. Reynolds bu soluklanmanın, bu kısa güvenlik anının tadını *çıkarcaktı*. Ama bu molanın kısa süreceğini biliyordu. Onun için gelecekleri kesindi, tek soru nerede ve ne zaman olacağıydı. Duş alırken karnına bir şiş mi saplayacaklardı? Egzersiz bahçesinde çorap içinde bir taş mı? Ya da o uyurken, duyarsız ve kana susamışlıklarına karşı kendini savunacak güçte değilken hücrelerine mi gireceklerdi?

Reynolds çok uzun zamandır kontrolü elinde tutuyor, diğer insanların hayatlarıyla oynuyordu. Ama şimdi acı çekme, korkma sırası ondaydı. Kapana kısılmıştı, kaçacak hiçbir yeri yoktu, önünde sadece şiddet ve aşığılanma vardı. İşte buydu, bu onun hesaplaşmasıydı.

Cehenneme girme sırası *ondaydı*.

Bölüm 120

Kapıdan fırladı ve sonbahar güneşine doğru adım attı. Kararını vermiş olan Helen, Southampton Central'dan mümkün olduğunca uzaklaşmak ve hızla Kawasaki'sine doğru yürümek istiyordu. Ancak motosikletine yaklaşırken arkasında tanıdık bir ses duydu. Yavaşlayan Helen döndüğünde Charlie'nin nefes nefese ve endişeli bir şekilde yaklaştığını gördü.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Basın toplantısından sanki yanıyormuşsun gibi fırladın.

"Bir kelime daha dinlemeye tahammül edemedim," diye kaba bir şekilde cevap verdi Helen. 'Holmes tüm bu olanlardan elini eteğini çekerken, aynı zamanda tüm bu felaketi CV'sini parlatmak için kullanıyor. Bu iğrenç, ahlaksızca...'

Charlie yüzünü ekşiterek, "Buna itiraz etmeyeceğim," diye kabul etti. 'Bu çok çirkin, çıldırtıcı... ama herkesin önünde bu şekilde çekip gitmek ne senin ne de *bizim* davamıza yardımcı olacak...'

"Peki bunun nedeni ne, Charlie?" diye acı bir şekilde karşı çıktı Helen.

'Burayı sarsmak, bir şeyleri değiştirmek, herkesin kendini yeniden güvende hissetmesini sağlamak için...'

'Ve *gerçekten* bunun olacağını düşünüyorsun, öyle mi?

Bu kez Charlie hiçbir şey söylemedi, Helen'in coşkusunun gücü karşısında şaşkına dönmüştü.

'Holmes, polis komiseri, iktidar sahipleri, gerçek bir değişimi benimsemek istemiyorlar çünkü bu her şeyin çürümüş olduğunu kabul etmek anlamına gelecektir. Evet, çok sayıda iyi memur var, ancak sistem tarafından korunan, hatta terfi ettirilen tembel, kibirli, hak sahibi, suçlu memurlar da var. Bunu kabul etmek zorundasınız.

Eğer bir fark yaratmak isteseydiniz her şeyi yırtıp atar ve yeniden başlardınız ve bunu asla yapmayacaklar ...'

Helen yüksek kireçtaşı binanın üst katlarını küçümser bir tavırla işaret etti.

'... çünkü bu, onları zirveye taşıyan sistemin altını oymak, onu yok etmek anlamına gelecektir. Yalan söylemek, sahtekarlık yapmak ve her türlü yanlış halının altına süpürmek zorunda kalsanız ne olur? Terfileri ve emekli maaşları güvende olduğu sürece ne umurlarında?

"Peki şimdi ne olacak? Charlie kızgın ve sinirli bir şekilde karşılık verdi. 'Bu ekibe liderlik edemezsin, yeni memurlarımızın gelişmesine yardımcı olamazsın, sürekli rejime karşı çıkarsan işini yapamazsın...'

"Aynı fikirdeyim," diye onayladı Helen. "Bu yüzden az önce istifa ettim.

Charlie'nin bir an için nutku tutuldu, ağzı şok içinde açıldı. "Ciddi olamazsın?

"Ölümcül. *Meşgul* olduğu için kararımı Holmes'a doğrudan iletemedim ama istifa mektubumu az önce ofisine e-posta ile gönderdim. Burada işim bitti.'

'Helen, lütfen, düşüncesizce bir şey yapma. Sen burası için çok önemlisin...'

'Ama artık *benim* için önemli değil. Şimdi olduğu gibi değil. Tüm hayatımı buraya adadım ...'

Helen bocaladı, duygularına yenik düştü, boğazında bir yumru oluştu. 'Çünkü mücadeleye inandım, çünkü yaptığımız şeye inandım. Ancak her fırsatta altımız oyulurken ve tehlikeye atılırken bu şekilde devam edemem. Bu iş benim hayatım, benim hayatımdı ama bu insanlar için sadece bir oyun.

Charlie yalvarırcasına ona baktı ama Helen niyetli değildi.

'Ve bu artık oynamaya hazır olmadığım bir oyun, Charlie. Ben yokum.'

Helen duygularını gizlemek için arkasını döndü, kendisine, Holmes'a, hayata, onu arkadaşını bu şekilde terk etmeye zorladığı için kızgındı. Ama kararını vermişti, kaskını kaptığı gibi Kawasaki'sine bindi.

"Demek bu kadar, öyle mi?

Charlie ağlamaklıydı ama aynı zamanda öfkeliydi.

'Onca yıldan sonra, darbeler alıp tekrar ayağa kalkmak, kötü adamlarla savaşmak, zayıfları ve savunmasızları korumak. Yaptığın onca şeyden, aldığın darbelerden, kazandığın yaralardan, yaptığın iyiliklerden sonra öylece çekip gidecek misin?

Helen yardımcısına baktı ama başına geleceklere katlanması gerektiğini bildiğinden cevap vermedi.

"Mücadele etmeye devam etmenin, savaşmaya devam etmenin, asla etmemenin ne kadar önemli olduğunu en iyi siz biliyorsunuz. Beni kaç kez uçurumun kenarından döndürdün, tek yapmak istediğim çekip gitmekten devam etmemi . Ve her seferinde haklıydın, çünkü havlu atmış olsaydım kendimi asla affetmezdim.

"Bu öyle bir şey değil, Charlie.

"Öyle değil mi?" diye sertçe karşı çıktı yardımcısı. "Çünkü öyle görünüyor.

Bu adil değil. Her şeyimi verdim ama depoda hiçbir şeyim kalmadı. Bütün bir sistemle savaşamam.

'Bunu anlıyorum, gerçekten . Burası için, bu şehir için senden önce ya da sonra herkesten daha fazlasını yaptığını biliyorum. Zaman zaman bunun nankörlük gibi görüldüğünü de biliyorum. Sana yüklenen sorumluluğun, sana verilen görevin çok zor olduğunu biliyorum. Tehlikeli, yorucu, sarsıcı, hatta bazen nankör, ama yapılması gerekiyor. Aksi takdirde insanlar acı çeker. Aksi takdirde insanlar *ölür*. Bu imkansız bir iş Helen, bunu biliyorum, gerçekten. Ama sen değilsen, *kim?*'

Bir an için iki kadın da konuşmadı, Charlie eski arkadaşına tutkulu, hayal kırıklığına uğramış ve üzgün bir şekilde baktı. Sonra Charlie başını sallayarak geri çekildi ve istasyon lobisine doğru yürüdü. Sinirli ve öfkeli Helen motoru çalıştırdı. İşte o an gelmişti. Tek yapması gereken gazı hafifçe geri almaktı ve Southampton Central aynalarında kaybolan bir leke olarak özgür ve temiz olacaktı. Bileğini bir kez çekecek ve geçmişin tüm acıları, ıstırapları ve hayal kırıklıkları geride kalacaktı. Karar verme zamanı gelmişti. Charlie'nin içten yakarışına kulak vermeli miydi? Mücadeleye geri mi dönmeliydi?

Yoksa sonunda yolun sonuna mı gelmişti?

Krediler

M.J. Arlidge ve Orion Fiction, *Forget Me Not*'un yayınlanmasında emeği geçen Orion'daki herkese teşekkür eder.

Ajan

Hellie Ogden

Editorial

Emad Akhtar

Sarah O'Hara

Millie Prestidge

Metin editörü

Clare Wallis

Dzeltmen

John Garth

Editorial Yönetim

Jane Hughes

Charlie Panayiotou

Tamara Morriss

Ses

Paul Stark

Louise Richardson

Georgina Cutler

Sözleşmele

r Dan
Herron Ellie
Bowker Alyx
Hurst

Finans

Nick Gibson
Jasdip Nandra
Sue Baker
Tom Costello

Envanter

Jo Jacobs
Dan Stevens

Tasarım

Nick Shah
Joanna Ridley
Helen Ewing

Yapım Ruth
Sharvell Katie
Horrocks

Satış

Jen Wilson
Victoria Laws
Esther Waters
Toluwalope Ayo-Ajala
Dijital, Saha, Uluslararası ve
Ticari Olmayan Grup Satış
ekipleri

Operasyonlar

Grup Satış Operasyonları ekibi

Pazarlama

Lindsay Terrell
Helena Fouracre

Tanıtım

Leanne Oliver
Ellen Turner

Haklar Rebecca

Folland Tara
Hiatt
Ben Fowler
Alice Cottrell
Marie Henckel

Yazar Hakkında

M.J. Arlidge son yirmi yıldır televizyonda çalışmakta ve aralarında *Silent Witness*, *Torn* ve *Innocent* gibi prime-time suç dizilerinin de bulunduğu üst düzey drama yapımcılığında uzmanlaşmıştır. 2015 yılında *Six Degrees of Assassination* adlı sesli kitabı en çok satanlar listesinde bir numara olmuştur. İlk gerilim romanı *Eeny Meeny*, İngiltere'de 2014'ün en çok satan polisiye romanı oldu ve bunu on tane daha DI Helen Grace gerilim romanı izledi - hepsi de *Sunday Times*'ın en çok satanlar listesinde yer aldı.

[@mjarlidge](https://twitter.com/mjarlidge)

[/MJArlidge](https://www.facebook.com/MJArlidge)

[@m_j_arlidge](https://www.instagram.com/_m_j_arlidge)

Ayrıca yazar: M.J. Arlidge

DI HELEN GRACE

Eeny Meeny
Pop Goes the Weasel
Bebek Evi
Yalancı Yalancı
Küçük Mavi Çocuk
Geri Dönüş Yok (*bir e-Kitap romanı*)
Saklambaç
Running Blind (*bir e-Kitap romanı*)
Beni Sevme
Ormana Doğru
Hepsi Düşüyor
Doğruluk mu
Cesaret mi
Kedi & Fare
Göze Göz

DİĞER ROMANLAR

Ölmek İçin Bir Hediye

Telif Hakkı

İlk olarak 2024 yılında Büyük Britanya'da Orion Fiction, an imprint of The Orion Publishing Group Ltd. tarafından yayımlanmıştır,
Carmelite House, 50 Victoria Embankment Londra
EC4Y 0DZ

Bir Hachette UK Şirketi

Telif Hakkı© M.J. Arlidge 2024

M.J. Arlidge'in bu eserin yazarı olarak tanımlanmasına ilişkin manevi hakkı, 1988 tarihli Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin ve bu kitabın yukarıdaki yayıncısının önceden izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Bu kitaptaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitap için British Library'den bir CIP katalog kaydı temin edilebilir.

ISBN (e-Kitap) 978 1 3987 0826 6

www.orionbooks.co.uk

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

